பொங்கட்டும் இன்ப உறவு

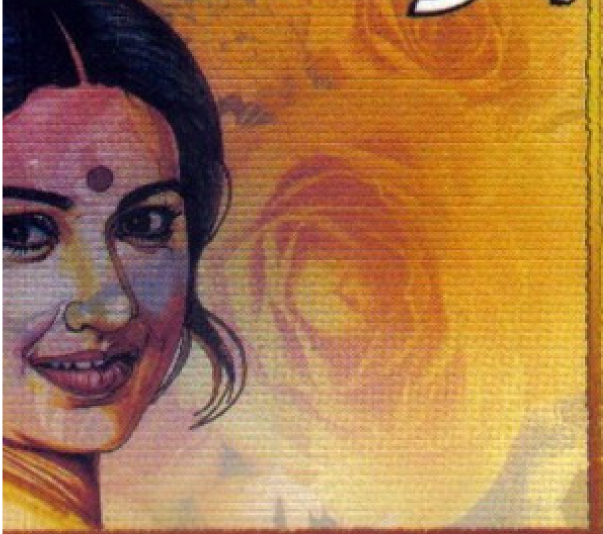

ரமணிசந்திரன்

பொங்கட்டும் இன்ப உறவு

1

அந்தக் கேரள மண்ணின் எழில் அன்று மட்டும் மங்குவதற்குச் சற்றும் வாய்ப்பில்லைதான். கல்லூரிக்குச் சென்று திரும்பி, வெளியே செல்லும் போதெல்லாம் இயற்கை அன்னையின் முழு அருளையும் மொத்தமாகப் பெற்றிருக்கும் அந்த மலையாள பூமியின் அழகில் தன்னை மறந்து ஈடுபடுவது மதுமஞ்சரியின் வழக்கம். ஆனால் இன்றோ பெரும் பொட்டல் பாலை போலப் பார்க்க, ரசிக்க என்று கண்ணெதிரே எதுவும் இல்லாதது போல் அவளுக்குத் தோன்றியது.

காரணம் தேடி வெகு தூரம் செல்ல வேண்டியதில்லை. அவளுக்கு வெகு அருகிலேயே அமர்ந்து காரை ஓட்டிக் [illegible] வந்தது அந்தக் காரணம்.

'ஸ்டியரிங் வீலை'ப் பற்றியிருந்த அவனது உறுதியான [illegible] அவளது உற்சாகத்தைக் கெடுக்கப் போதுமானவை [illegible]ப்போது அவளையும் மீறிப் பாய்ந்த பார்வையில் [illegible] பாறையை ஒத்த பக்கவாட்டுத் தோற்றமோ, [illegible]தெல்லாம் அவள் நெஞ்சுக்குள் குளிர் பரப்பியது.

[illegible] முன் இவன் யார் என்றே மதுமஞ்சரிக் [illegible] இன்றோ, கணவன் என்று உரிமையாகி

அவளை அழைத்துச் சென்று கொண்டு இருக்கிறான்! காலையில் மணமுடித்து, கையோடு கூட்டிப் போகிறான்.

அதுவும் எப்படிப்பட்ட மணம்?

விரும்பாத ஒருத்தியைக் கட்டாயப்படுத்திக் கல்யாணம் செய்கிறோமே, பாவம் என்று கொஞ்சம் கூடவா தோன்றாது போகும்? இன்னொருவனை மணக்க இருந்தவள்! அதிலும் மகிழ்ச்சியுடனேயே அந்தத் திருமணத்தை எதிர் பார்த்தவள்! உரிமையுள்ள மருமகளாகி, அனாதையென்று பாராமல் அன்பு மழை பொழிந்துவளர்த்த அந்தக் குடும்பத்தை ஆனந்தமாக வைத்துக் கொள்வது பற்றி எத்தனை கனவுகள், கற்பனைகள் கண்டு கொண்டிருந்தாள்!

அத்தனையும் அடித்து நொறுக்கிச் சுக்கு நூறாக்கி விட்டானே! மோகனை மணப்பது பற்றி மறைக்காமல் உரைத்த பிறகும், அவன் கழுத்திலேயே கத்தியை வைத்து, தன்னை மணக்கச் செய்தானே; அவள் மனம் என்ன பாடுபடும் என்ற இரக்கமோ, பச்சாதாபமோ கொஞ்சம் கூட இல்லையே!

அவள்தான் யாரோ, ஒருத்தி; பரிவு, பச்சாதாபம் எதுவும் காட்டத் தேவையில்லை. தன்னைப் பற்றியே எண்ணிப் பார்க்க வேண்டாமா? அடியோடு வெறுக்கிற ஒருத்தியை மணம் புரிந்து அவன் மட்டும் என்ன சுகம் காணப் போகிறான்? சற்றேனும் ஏறுமாறாக நடப்பானேயாயின் கூறாமல் சன்னியாசம் கொள்ளுமாறு சொல்கிறார் அவ்வைப் பிராட்டி. பழைய கால 'ராட்சத விவாகம்' போல அவளது ஆசாபாசங்களைப் பற்றிய அக்கறையே இல்லாமல் அவளது மனத்தை முறித்து மணந்து கொண்டிருக்கிறானே, இவனிடம் மதிப்பும் மையலுமாகவா மதுமஞ்சரி வாழப் போகிறாள்?

இதைப் பற்றி அவன் லட்சியமே பண்ணவில்லையே! அவனோடு மனம் ஒன்றி அவள் ஒரு நாளும் வாழப்போவது இல்லை என்று, அவள் அவன் முகத்துக்கு நேராகவே கூறியதையும் கூட அவன் சட்டை செய்தானில்லையே!

அவள் ஒன்றும் சொல்லாமல் விட்டு விட்டாள் என்றும் கூற முடியாது. ஐந்து வயதில் அனாதையாகி விட்ட அவளுக்கு ஆதரவு காட்டி, அழைத்து வந்து, இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளாக அன்போடு வளர்த்து வருவதோடு திருமணம் என்றாலே காசு பணக் கணக்குதான் என்றாகி விட்ட இந்தக் காலத்தில், வளர்த்த செலவோடு திருமணச் செலவுகளையும் செய்து மருமகளாக அவளை ஏற்கவும் மாமா கனகலிங்கமும் அவருடைய குடும்பமும் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்களுக்குப் பட்டிருக்கும் நன்றிக் கடனை அவள் எப்படி எப்படி ஓர் உத்தம மருமகளாக இருந்து அடைக்கப் போகிறாள் என்பதையும் இவனிடம் - இந்த வில்லனிடம் அவள் எடுத்து உரைக்கத்தான் செய்தாள்.

சற்றும் சலனமே இல்லாமல், ''நன்றிக் கடன்தானே? தாராளமாகத் தீர்த்து விடு. ஆனால் நான் சொல்லும் வழியில் அதை செய்'' என்று இரக்கமின்றிச் சொல்லி விட்டானே!

சலனமே இல்லாமல்... முதல் தடவை அவனைப் பார்த்ததிலிருந்து இதே சலனமற்ற பாறை முகம்தான். கண்களில் மட்டும் அந்தக் கவனமும் கூர்மையும் இல்லாவிட்டால், கருங்கல் பாறையிலிருந்து செதுக்கி வைத்த முகம் என்றே சொல்லி விடலாம்! இடையிடையே தென்பட்ட எகத்தாளமும்தான்.

அன்று பாதி வகுப்பு நடக்கும் போது பிரின்சிபாலின் அறையிலிருந்து அழைப்பு வந்தபோதே அவளுக்கு எரிச்சல் தான். பாடம் - அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தமான கம்பராமாயணம். தமிழ் இலக்கியத்தில் அவளுக்கு இருந்த ஆர்வத்தின் காரணமாகவே, தினமும் இருபது கிலோ மீட்டர் தூரம் வந்து, கேரள எல்லையை ஒட்டியிருந்த கல்லூரியில், தமிழ் இலக்கியத்தை எடுத்து படித்தவள் அவள். 'அண்ணலும் நோக்கி, அவளும் நோக்கி, இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் ஏங்குகிற' என்று தமிழ்ப் பேராசிரியை மிகுந்த பரவசத்துடன் கவிநயம் விளக்கிக் கொண்டு இருந்த நேரத்தில் 'யார் இந்த பூஜை

வேளைக் கரடி' என்று உள்ளூர ஆத்திரப்பட்டபடிதான் பிரின்சியின் அறை நோக்கிச் சென்றாள்.

அவளைப் பார்த்ததும், "உன்னிடம் ஏதோ சொல்ல வேண்டுமாம். இனிமேல் வகுப்பு நேரங்களில் இப்படி இடையூறு நேராமல் பார்த்துக் கொள். ஹாலில் இருக்கிறார்கள்" என்று கையசைத்து செல்லுமாறு பிரின்சிபால் ஜாடை காட்ட, 'என்னவோ நான் வேண்டுமென்றே வரவழைத்தது போலப் பேசுகிறார்களே' என்று மேலும் மதுமஞ்சரியுள் புகைச்சல் மண்டியது.

எல்லாம் பார்வையாளர் ஹாலுள் செல்லும் வரைதான்.

அங்கிருந்த இருவரில் தெரிந்தவரான டி.எஸ்.பி. சோமசேகர் 'அங்கிளை'ப் பார்த்ததும் அவளுக்கு மனம் கலங்கி விட்டது.

வேகம் வேகம் என்று மோட்டார் பைக்கை ஓட்டுவானே, மாமா மகன் மோகன்! அவனுக்கு ஏதாவது விபத்தோ? அவன் தந்தை - அவளுடைய மாமாவும் கூட ஓரளவு அலட்சியமாகத் தான் காரை ஓட்டுவார்...

பயந்து கொண்டே, "ஏ... ஏதேனும் விபத்தா, அங்கிள்? மோகன்... மாமா..." என்று குரல் நடுங்கினாள் அவள்.

"உன் மாமா கனகலிங்கத்துக்கும் சரி, அவருடைய பிள்ளை மோகன் குமாருக்கும் சரி, உயிருக்கோ உடலுக்கோ எந்தவித ஆபத்தும் இல்லையம்மா. இங்கே... இவர் மிஸ்டர் சுதாகரன். உங்கள் 'சத்யா' மிஷினரீசின் தமிழ்நாட்டுக் கிளையைப் பொறுப்பேற்று நடத்துகிறவர். 'சத்யா குரூப்' நிறுவனங்கள் மொத்தத்துக்கும் சேர்மன். இப்போது இவர் உன்னிடம் அவசரமாகப் பேச வேண்டியிருக்கிறதாம். இவரை உனக்கு முன்பின் தெரியாதில்லையா? அறிமுகப்படுத்த ஒரு நம்பிக்கையான - நீயும் நம்பக்கூடிய ஆளாக என்னை உடன் அழைத்து வந்தார்" என்றவர் அவள் அறையினுள் வந்ததும் நாகரிகம்

காட்டி எழுந்து நின்றிருந்த அந்தப் புதியவன் பக்கம் திரும்பினார்.

"மிஸ்டர் சுதாகரன், இவள்தான் மதுமஞ்சரி. பெயரைப் போலவே குணமும். கள்ளம் கபடு அறியாத பெண்... பழகியவர்களிடம் நம்பிக்கையும் அதிகம்" என்று அவர் பேசப் பேசத்தான் ஒரு முட்டாளைப் போல உணர்ந்தாள் மதுமஞ்சரி.

அப்படியா தப்பு சரி தெரியாமல் எல்லோரையும் நம்பிக் கொண்டு இருக்கிறாள் அவள்? இதை இவர் இந்த அன்னியனிடம் வேறு சொல்லியாக வேண்டுமா?

ஆட்சேபிக்கும் முகமாக அவள் பேசத் தொடங்குமுன், "ஓகே மது. நான் கிளம்புகிறேன். இருவரும் பேசி முடிவு செய்து விட்டு எனக்குத் தெரிவியுங்கள். மேலே ஆகவேண்டியதைப் பார்க்கலாம். பை" என்ற சோமசேகர் மடமடவென்று வெளியே சென்று விட்டார்.

பிரமித்துப் போனாள் மதுமஞ்சரி!

யாரோ ஒருவன்! முன்னே பின்னே பார்த்தது கூடக் கிடையாது! இவன் அவளிடம் பேச வேண்டும் என்றானாம்! இந்த அங்கிள். பிரின்சியிடம் சொல்லிப் பாதி வகுப்பில் அவளைப் பிடித்து இழுத்து வந்து இங்கே நிறுத்தி விட்டுப் போய் விடுவாராம்! அனாவசிய அநியாயமாய்ப் பிரின்சியிடம் ஒரு டோஸ் வேறு!

"பிடித்தமான வகுப்பிலிருந்து இடையில் அழைக்கும்படி ஆகிப் போயிற்று. வேறு நேரம் கிடைக்கவில்லை" என்றான் [illegible] அந்த சுதாகரன் சமாதானமாக.

அவன் அதற்காக மன்னிப்புக் கேட்கவில்லை என்பது [illegible], "பிடித்தமான வகுப்பு என்று யார் சொன்னது?" என்று [illegible] கேட்டு, சுதாகரனை மட்டம் தட்ட முயன்றாள் [illegible]

"[illegible], அறைக்குள் வரும் போதே முகத்தில் அந்த [illegible] [illegible]இல்லையே!"

''வகுப்பு நேரத்தில் யாராவது பார்க்கப் பேச என்று வருவது பிரின்சிபாலுக்குப் பிடிக்காது. தப்பு யார் மேல் இருந்தாலும் குட்டு விழுவது மாணவர்களுக்குத்தான்'' என்றாள் அவள் பதிலுக்கு.

''அப்படியா? இந்த அழகான தலைக்குக் குட்டு விழுவது நியாயமில்லைதான். ஆனால் உன்னைத் தனியே, எந்தவித இடையூறும் இல்லாமல் சந்திக்க எனக்கு வேறு வழியில்லை''

''அப்படியாவது சந்தித்தே ஆகவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால், அப்படிச் சந்தித்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்றால் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கலாம்... கல்லூரி விட்டால் வீடுதான் எனக்கு...''

''தெரியும்'' என்று சுதாகரன் சுருக்கமாக உரைக்கவும், விருக்கென நிமிர்ந்து, ''என்ன தெரியும்?'' என்று புருவம் நெறித்து வினவினாள் மதுமஞ்சரி.

''உன் பழக்க வழக்கங்கள்'' என்று பதிலிறுத்தவன், மதுமஞ்சரியின் முகத்தில் சிவப்பு ஏறுவதைக் காணாதவன் போல, ''அதெல்லாம் தெரிந்ததால்தான் உன்னைத் தனியே சந்திக்க இது ஒன்றே வழி என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்'' என்று விளக்கமும் கொடுத்தான்.

அவளை வேறு பார்த்ததும் இல்லாமல் அதை வெளிப்படையாகச் சொல்ல வேறு செய்கிறானே, என்ன தைரியம்?

''ஓ.கே. சந்தித்து விட்டீர்கள் அல்லவா? நான் போகிறேன் '' என்று திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள் அவள்.

''சற்றுப் பேசவும் வேண்டும் மதுமஞ்சரி'' என்றான் அவன் அசையாமல்.

''சந்திப்பது உங்கள் கையில், செய்து விட்டீர்கள். ஆனால் பேசுவதற்கு என் சம்மதமும் வேண்டும் அல்லவா? இப்போது உங்களோடு பேச எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நீங்கள் போகலாம் '' என்றாள் அவள் துடுக்காக.

''பேசுவதும் என் கையில்தான் இருக்கிறது மதுமஞ்சரி''

''அதுவும் சரிதான். தாராளமாய்ப் பேசிக் கொண்டு இருங்கள். நான் போகிறேன்' என்று திரும்பி நடக்கத் தொடங்கினாள் அவள். நிமிர்வோடு தான்.

ஆனால், எல்லாம் நாலு எட்டு செல்லும் வரைதான்.

''தாராளமாய்ப் போகலாம். மோகன்குமாரின் தலைவிதி நாளையிலிருந்து ஜெயில் களி தின்பது என்றால்... பாவம், யார் என்ன செய்ய முடியும்? அதைத் தடுக்க கூடிய நீயே ஒதுங்கிக் கொள்கிறபோது... ஒருவேளை, துணைக்கு அவன் தந்தையும் கூடப் போகலாம்...''

திரும்பி, ''என்ன உளறுகிறீர்கள்?'' என்று ஆத்திரத்துடன் அதட்டினாள் மதுமஞ்சரி.

''அடிமுனை தெரியாமல் ஒரு விஷயத்தை இப்படிப் போட்டு உடைத்தால் உளறலாகத்தான் தோன்றும். பாவம், நீ!'' என்று ஒத்துப் போவது போலப் பாவனை செய்தான் அந்தச் சுதாகரன்.

அவள் சொல்வது அறியாமல் நிற்கவும் ''அதற்காகத்தான் - அந்த அடிமுனை பற்றி விளக்கத்தான், சற்றுப் பேச வேண்டும் என்றேன். ஆனால், உனக்குத்தான் என்னோடு பேசப் பிடிக்கவில்லையே!'' என்றான் குரலில் கிண்டல் தொனிக்க.

அவனையே தீவிரமாய் நோக்கி, ''எல்லாம் பொய்!'' என்றாள் அவள்.

தோளைக் குலுக்கி விட்டு, கைப்பெட்டியைத் திறந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்தான் அவன். ''இது ஜெராக்ஸ்'' காப்பிதான். ஒரிஜினல் என்னிடம் பத்திரமாக இருக்கிறது'' என்ற கூறிக் காகிதத்தை அவளிடம் நீட்டினான். ''இதில் கையெழுத்திட்டிருப்பது மோகன்குமார்தானா என்று சரி பார்த்துக் கொள்''.

அவன்தான். மோகன் குமாரேதான்! இந்த மாதிரிக் கோழிக் கிறுக்கல் கையெழுத்து அவனுடையதாக மட்டும்தான்

இருக்க முடியும். அவனை மாதிரி யாரும் கள்ளக் கையெழுத் திட்டு விடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் என்று வேறு அந்தக் கையெழுத்தில் பெருமைப்பட்டுக் கொள்வான்.

அந்தக் கையெழுத்தை உண்மையானதாய் உடனே ஒத்துக் கொள்ள முடிந்த மதுமஞ்சரியால், அந்தக் கையெழுத்துக்கு மேல் அவன் எழுதியிருந்த விஷயங்களை ஒத்துக் கொள்ள லேசில் முடியவில்லை.

'சத்யா மிஷினரி' நிறுவனத்தில் அவன் செய்த ஏகப்பட்ட முறைகேடுகளைப் பற்றிய ஒப்புதல் வாக்கு மூலம் அது!

கச்சாப் பொருள் வாங்குவதில், தயாரானதை விற்பதில், லாரிலோடு ஏற்றுவதில்... அவ்வப்போது அவசரத்துக்கு நாள் கூலி அமர்த்துவதில் கூடப் பத்துபேர் அமர்த்தினால் இருபது பேர் என்று எழுதி அவன் அதிகப் பணம் எடுத்ததாக அவன் வாக்குமூலம் உரைத்தது.

இப்படி அவன் எடுத்த தொகை, குறைந்தபட்சமாக மாதத் திற்கு இருபதாயிரம் ரூபாய். ஐந்து ஆண்டுகளாக இந்த வேலை நடக்கிறது! அடேயப்பா! எவ்வளவு பணம்!

திகைத்து நின்றவளின் கைகளில் ஒரு தண்ணீர் தம்ளர் திணிக்கப்பட்டது. "நீ வசிக்கும் இடத்தில் உன்னோடு பேச முடியாததன் காரணம் இப்போது புரிந்திருக்கும்!"

புரியாத பார்வையை உயர்த்தி, "ஆனால் நிறுவனமே அவர்களதுதானே..." என்று தொடங்கியவளின் பார்வை, அவனது கண்களில் தெறித்த கேலியில், பாதியிலேயே நின்று போயிற்று.

சோமசேகரின் பேச்சும் நினைவு வர, அவளது மனம் இன்னமும் பதைத்தது. என்ன இது?!

எங்கோ கோவில் மணியடித்தது. வகுப்பு நேரம் முடிந்து போயிற்று. ராமபிரானும் சீதையும் முதன் முதலாக ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்ட தெய்வீகக் காதல் காட்சியை தமிழ்ப் பேராசிரியை அழகாக விளக்கி முடித்திருப்பார்கள்.

இந்த சுதாகரனும் அவளும் கூட இப்போதுதான் முதன் முதலாகச் சந்தித்திருக்கிறார்கள். சம்பந்தா சம்பந்தம் இன்றி ஏதோ தோன்ற, அவனிடமிருந்து பார்வையை விலக்கிக் கொள்ள முடியாமல் திகைத்து நின்றாள் மதுமஞ்சரி.

அதற்கு மேல், அவளது வாழ்வின் மேல் அவளுக்கு எந்தவித அதிகாரமும் இல்லாது போயிற்று. அவளது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு மதிப்பளிக்காமல் சுதாகரன் என்ற காட்டாற்று வெள்ளம் தன் இஷ்டம் போல அவளை உருட்டிப் புரட்டித் தள்ளிக் கொண்டு போயிற்று.

மோகனின் மேலும் கனகலிங்கத்தின் மேலும் நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருக்க வேண்டுமானால்...

"அவன் என்ன கேட்டாலும் செய்து விடு" என்றான், மோகன். "ப்ளீஸ் மது?" என்று கெஞ்சினான்.

ஆமாம். கல்லூரியிலிருந்து அவன் தங்கியிருந்த விடுதிக்கு அவளைச் சுதாகரன் மேற்கொண்டு பேசுவதற்காக அழைத்துச் சென்ற போது, மோகனும் அங்கே வந்து காத்திருந்தான் - சுதாகரன்தான் அவனையும் அங்கே வரவழைத்திருந்தான்.

'நிலைமையை மிஸ்டர் மோகன் வாய் மூலமாகவே தெரிந்து கொள்' என்று கூறிவிட்டு, வேறு யாருடனோ அவன் டெலிஃபோன் பேச்சில் முனைந்திருந்தபோதுதான் மோகன் இப்படி அவளிடம் கேட்டது.

மீண்டும் திகைத்து நின்றாள் மதுமஞ்சரி.

அவளால் என்ன செய்ய முடியும்? அவளுடைய பெற் றோர் இறந்த போது இங்கும் அங்குமாய் ஓராண்டுப் படிப்பு வீணாகியதால் பட்டப்படிப்பைக் கூட அவள் இன்னமும் முடிக்கவில்லை. எடுத்துப் படிப்பதும் தமிழ் இலக்கியம். சமைக்குதவாத ஏட்டுச் சுரைக்காய்! இப்படி ஒரு நிலை வரும் என்று தெரிந்திருந்தால் 'கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ்' ஏதாவது செய்தி ருக்கலாம் என்று அவள் மனம் அப்போது அடித்துக் கொண் டது. இன்ஜீனியரிங், மெடிக்கலுக்கு வாய்ப்பு சிரமம் என்றாலும்

குறைந்தது ஒரு காமர்ஸ் மாதிரி ஏதாவது செய்திருக்கலாமே! டைப்ரைட்டிங் கூட பரவாயில்லையே!

ஆனால் அவன் திருமணம் செய்து கொள் என்றதும் சற்று நேரம் அவளுக்கு மூளையே மரத்துப் போயிற்று.

அவள் மோகனை மணக்க இருப்பவள்; தந்தைக்கும் மேலாக வளர்க்கும் கனகலிங்கத்துடைய மருமகளாகப் போகிற வள். ஏதோ காரணத்தால் இருபத்தியொரு வயது அவளுக்கு முடியட்டும் என்று கனகலிங்கம், திருமணத்தைத் தள்ளிப் போட்டிராவிட்டால், இப்போது அவள் மோகனுடைய மனை வியாக ஆகியிருப்பாள். அவள் எப்படி இவனை - இந்தச் சுதாகரனை மணக்க முடியும்?

ஆனால், அவளது காரணங்கள் அவன் காதில் விழுந்த மாதிரியே இல்லை.

மோகனும், தன்னைக் காப்பாற்றும்படிக் காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சினான். கண்ணீர்கூட வந்து விட்டது.

கனகலிங்கத்தோடு தொடர்பு கொள்ளவும் வழியில்லா மல், ஏதோ தனி விஷயமாக என்று சிங்கப்பூர் சென்றவர், அங்கே சென்று சேர்ந்து விட்டதாக அறிவித்த பிறகு பத்து நாட்களாக, எந்தத் தகவலும் இல்லை.

தகவல் கொடுப்பது அவரது வழக்கமும் இல்லை. ஓர் இருபது நாட்களுக்குப் பிறகு, ''இன்று வருகிறேன்'' என்று அடுத்த தகவலோடு ஆளும் வந்து சேருவார்.

எவ்வளவோ யோசித்து, ஒரு வழியும் காணாமல், தன்னை வளர்த்த குடும்பத்துக்குச் செய்யும் கைமாறாகக் கருதியே இந்தத் திருமணத்தை மதுமஞ்சரி ஏற்றாள்.

ஆனால் ஒன்றை மனத்தளவில் ஒத்துக் கொள்வது வேறு; நடப்பை அனுபவிப்பது வேறு அல்லவா?

விரல் விட்டு எண்ணி விடக் கூடிய மாதிரி, சோமசேகர், மோகன், மேளம் வாசித்தவர்கள் என்று வெகு சிலரின்

முன்னிலையில், ஒரு கோவிலில் வைத்து மது மஞ்சரியின் கழுத்தில் சுதாகரன் தாலி கட்டினான்.

மாங்கல்யத்தை அணிவிக்கும் போது அவன் விரல் கழுத்தில் பட்டதும் மயிர்க் கூச்செடுத்தது அவளுக்கு. கையைப் பற்றி வலம் வந்தபோதோ உடம்பெல்லாம் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டது.

இவனோடு வாழ்நாள் எல்லாம் எப்படி வாழ்வது? தொட்டு... பழகி... சீச்சீ... நிச்சயமாக அவளால் அது முடியாது. அத்தோடு, இப்படி ஒரு கசாப்புக் கடைக்காரன் போலக் கட்டாயக் கல்யாணம் செய்கிறானே, இவனுக்கு ஒரு தண்டனை வேண்டாமா? கல்யாணம் செய்தும் பிரம்மச்சாரியாகக் கால மெல்லாம் கஷ்டப்படட்டும்!

உள்ளூரப் பயமும், அதை மறைத்த பிடிவாதமுமாக அவளும் கல்லாகவே விறைப்புடன் இருக்க முயன்று ஓரளவு வெற்றியும் கண்டாள்!

மணமுடித்துக் கிளம்புமுன் மோகன் மீண்டும் அவளைச் சந்தித்தான்.

தான் மணக்க வேண்டிய பெண்ணுக்கு இன்னொருவன் தாலி கட்டுவதைப் பார்க்கும் போது இவனுக்கு எப்படி இருந்திருக்கும், பாவம் என்று மதுமஞ்சரி உருகிக் கொண்டி ருந்த நேரம்.

''எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரமாய் [illegible]ன்னைக் குற்றவாளியாக்கும் சான்றுகளும், கடிதமும் அடங் [illegible] ஃபைலை எடுத்துக் கொளுத்தி விடு, மது. அதுவரை [illegible]னால் உண்ண, உறங்க முடியாதும்மா'' என்று அவன் [illegible]கவும், நிச்சயமாய் செய்வதாய் உறுதி கூறினாள்.

அதை முதலில் செய்து விடவேண்டும். செய்து விட்டு, [illegible] எந்தப் பிடிமானமும் இல்லாமல் நிற்கும் போது [illegible] - இந்த சுதாகரனை - அவளுக்குக் கட்டாயத் தாலி [illegible] ஒருகை பார்க்க வேண்டும்!

விமானம் மூலம் மதுரைக்கு வந்து, அங்கிருந்து கார்மூலம் கொடைக்கானலை அடைந்தபோது லேசாக இருள் பரவத் தொடங்கியிருந்தது.

''இங்கே நமக்கு ஒரு காட்டேஜ் இருக்கிறது'' என்று சுதாகரன் உள்ளே அழைத்துச் சென்றபோது, சுற்றுப்புறமோ, வாட்ச்மேனின் வணக்கமோ அவள் மனதில் பதியவே இல்லை.

உள்ளே சென்றதும், ''பாத்ரூமில் சுடுநீர்க் குழாய் இருக்கிறது. உடம்பு, முகம் கழுவிக் கொண்டு வந்து விடு. அதன்பின் சாப்பிடலாம். சாப்பாடு வாங்கி வைக்க ஏற்பாடு செய்து விட்டேன்'' என்றான் சுதாகரன்.

''நீ... நீங்கள் கழுவவில்லையா?''

''அதோ, அந்தப் பக்கம் இன்னொரு பாத்ரூம் இருக்கிறது'' என்று தன் சூட்கேசோடு அங்கே சென்றான் அவன்.

சற்று நேரம் அவன் சென்ற திசையையே வெறித்துப் பார்த்தபடி அசையாமல் அமர்ந்திருந்தாள் மதுமஞ்சரி.

அவன் சொன்னதை அவள் தட்டாமல் செய்வாள் என்று எவ்வளவு நிச்சயம்! இந்த நேரத்தில் அவனைப் போலவே பெட்டியைத் திறந்து, உடையெடுத்துக் கொண்டு உடம்பு கழுவச் சென்றிருப்பாள் என்று நினைத்திருப்பான்... பெட்டி...?

சட்டென்று துள்ளிக் குதித்து எழுந்தாள் மதுமஞ்சரி. ஓடிப்போய் ஒன்றையும் காணாமல், சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள்.

மூலையில் சுவரோடு பதித்திருந்த அலமாரியின் கதவில் தொங்கிய சாவி 'வா'வென அழைக்க, அவசரமாக அலமாரியைத் திறந்து தேடினாள்.

சில பேப்பர்கள்... இதில்லை... இதில்லை...

தேடலில் மும்முரமாக இருந்தவள், ''என்ன வேலை இது?'' என்ற அவனது குரலில் அதிர்ந்து போய்த் திரும்பினாள்.

இவன் எப்போது குளியல் அறையிலிருந்து வந்தான்?

''அந்த ஃபைலை இவ்வளவு எளிதாக நீ அணுகக் கூடிய இடத்தில் பாதுகாப்பற்று வைத்து விட்டுப் போகும் அளவு நான் முட்டாள் என்றா எண்ணினாய்?''

அச்சத்துடன் முகம் வெளுக்க நின்றவளை நோக்கி நிதானமான காலடிகளுடன் வந்து அவள் எதிரே நின்றான் சுதாகரன்.

''நீ எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறாய், தெரியுமா மதுமஞ்சரி?'' என்றபோது அவனது கண்கள் பளபளத்து, இரத்தப் பசிகொண்ட புலியின் கண்களை அவளுக்கு நினைவூட்டின.

2

சுதாகரன் ஒவ்வோர் அடியாக அருகில் வர வர மதுமஞ்சரியின் இதயம் ஒரு பந்தயக் குதிரையின் வேகத்தில் படு பயங்கரமாகத் துடிக்கலாயிற்று.

இவன் அழகைப் பற்றிப் பேசுகிறானே! கடவுளே! முருகா, காப்பாற்று!

ஆனால், கணவனிடமிருந்து காப்பாற்றச் சொல்லி, ஒரு மனைவி கடவுளைக் கூப்பிடலாமா? கூப்பிட்டால் கடவுள் அதற்கு செவி சாய்ப்பாரா?

ஆனால் அதற்குள் இவன் எப்படி வந்தான்?

குளிக்கப் போனானே! வென்னீர் பிடித்து, 'பாத் டப்'பில் ஒர் அரை மணி நேரமாவது அமிழ்ந்து கிடந்து, கல்யாண அலுப்பு, கார் ஓட்டிய அலுப்பு எல்லாம் போன பிறகுதானே வரவேண்டும்? இப்படி ஐந்தே நிமிடங்களுக்குள் இவன் எப்படி வரலாம்?

ஆனால் வந்துவிட்டானே! பக்கத்தில் வேறு வருகிறானே!

கழுத்தோரம் ஒரு நாடி வெடித்து விடும் போலத் துடிக்க, தன்னையுமறியாமலே அதைக் கையால் அழுத்தியபடியே மதுமஞ்சரி பின்னடைந்தாள்.

பின்புறமாய்ச் சற்று முன் திறந்த அலமாரிக் கதவு தட்டவும், பதறி நின்று நடுங்கத் தொடங்கி விட்ட கீழ் உதட்டைப் பற்களால் அழுத்தியபடி பேந்த விழித்தாள்.

அவளையே பார்த்தபடி நெருங்கி வந்த சுதாகரன், கையெட்டும் தூரம் வரை வந்ததும் நின்றான்.

விழிகளின் பளபளப்பு மெல்ல மறைய, பொருள் விளங்காப் பார்வையுடன், லேசாகத் தோளைக் குலுக்கினான்.

அவளது கேளாத கேள்விக்குப் பதிலாக, ''எப்போதுமே கவனத்துடன் இருப்பவன் நான், மதுமஞ்சரி. குடும்பத்தின் ஒரே வாரிசு என்பதால் அந்தக் கவனம் தேவை என்று சிறு வயதிலிருந்தே பயிற்றுவிக்கப்படிருக்கிறேன். நீ மெல்லவே திறந்த போதும் கதவு, அலமாரி திறந்தது கேட்டது. அதே கவனம்தான் உன் அத்தானின் குற்ற ஃபைலைக் 'கூரியர்' மூலம் சென்னைக்கும் அனுப்பி வைத்திருக்கிறது. அங்கே நான் சென்று திறக்கும் வரை, என் தாத்தாவின் பாதுகாப்பில் அது பத்திரமாக இருக்கும்...'' என்றவன், சற்று நிறுத்தி அவளை ஒருவிதமாய் நோக்கினான்.

லேசாகத் தலையசைத்து, ''ஆனால் அதை நீ இந்த வேகத்துடன் தேடியதுதான் சற்று... சற்று... என்ன, மிகுந்த ஏமாற்றத்தைத் தருகிறது. நம் திருமணத்தை நீ திருமணமாகவே மதிக்கவில்லையோ என்ற சந்தேகத்தையும் தருகிறது. அதனால்...'' என்று மீண்டும் நிறுத்தினான்.

அதனால் என்ன செய்யப் போகிறான்? மடத்தனமாய் அவசரப்பட்டு வந்து மாட்டிக் கொண்ட முட்டாள்தனத்தை, நொந்து கொண்டபடி, முடிந்த அளவு தைரியத்தைக் கூட்டி, ''ஆ... ஆனால், நீங்களே திருமணம் ஆனதும் அந்த ஃபை லைத் தருவதாய்... தந்து விடுவதாய்ச் சொன்னீர்களே...'' என்றாள் அவள்.

''மெய்... ஆனால், நானே தருவதாகச் சொன்னேனே தவிர, நான் அறியாமல் நீ எடுத்துக் கொள்ளலாம் எனவில்லையே! மேலும் திருமணத்தை திருமணமாய் நினைத்தால் தானே அது திருமணம் ஆகும்? என்னளவில் அது திருமணம் தான். ஆனால் நீயும் அதை அவ்வாறே ஏற்க வேண்டுமில்லையா?''

''இல்லாமலா உங்களிடம் இதை... இதை ஏற்றேன்?'' என்று சுள்ளென்று பொங்கிய சினத்துடன் தாலியைப் பிடித்துத் தூக்கிக் காட்டிக் கேட்டாள் மதுமஞ்சரி.

''உரிய மரியாதையுடன் நோக்கினால் இது மாங்கல்யம். மற்றபடி இது ஒரு பொன் ஆபரணம் தானே? சுழற்றி வீச எவ்வளவு நேரம் ஆகும்? வெறுமனே தாலி கட்டிவிட்டால் மட்டும் கணவன் மனைவி என்றாகி விடுமா?''

பின்னே, இவனைக் காதலோடு கட்டி அணைக்க வேண்டுமா? இந்தக் கசாப்பு கடைக்காரனையா? மோகன் கழுத்தில் கத்தி வைத்து அவளை மணந்தானே! அது மட்டும் மகா நியாயமா?

மனதைக் காட்டாமல் மறைத்து, ''நா... நானும் உங்கள் மாதிரிதான்...'' என்று சிரமத்துடன் பேச முயன்றவளை இடைமறித்து, ''அப்படி நினைத்திருந்தால் அந்த ஃபைலைத் தேட இப்படி அவசரப்பட்டிருக்க மாட்டாய்'' என்று முடித்தான் சுதாகரன். ''அதுவும் நானே தருவதாகச் சொன்னது நினைவிருக்கும்!''

மீண்டும் தன்னை நொந்து கொண்டு, ''இப்போது என்ன தான் சொல்கிறீர்கள்?'' என்று சலிப்புடன் வினவினாள் அவள்.

''அந்த ஃபைல் இன்னும் கொஞ்ச காலம் என் பாதுகாப்பிலேயே இருக்க நேரிடும்''.

''கொஞ்சகாலம் என்றால் எதுவரை? எத்தனை நாள்?''

அங்கே மோகன் ஒவ்வொரு நாளையும் ஒரு யுகமாகக் கழித்துக் கொண்டு இருப்பானே? தலைக்கு மேல் கத்தி

தொங்குகிறது என்று அறிந்த பிறகு அந்தக் கத்தியை அகற்றும் வரை உண்ண முடியுமா? உறங்க முடியுமா? அவன் பாவமில் லையா?

''அதை நீதான் சொல்ல வேண்டும்!'' என்று கையை விரித்தான் அவன்.

''உங்களுக்கு வேடிக்கையாக இருக்கிறதா? அங்கே மோகன் அத்தான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார் தெரியுமா? ரொம்பவும் அநியாயம் செய்யாதீர்கள்!'' என்று குமுறினாள் மதுமஞ்சரி.

''அநியாயமா? நானா? சற்று யோசித்துப் பேசு, மதுமஞ் சரி. உன் மோகன் அத்தான் அநியாயமான வழிகளில் பணம் சேர்த்திராவிட்டால் இப்போது பிரச்சனைக்கே இடமில்லையே! ஏமாற்றுக்காரனும் திருடனும் சுகமாக எத்தி, எத்தித் திருடிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்; உடையவர்கள் அதைக் கண்டும் காணாதது போலக் கையைக் கட்டிக் கொண்டு நஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்றால், இது எந்த வகை நியாயத்தில் சேர்த்தி?'' என்று கேட்டவன், லேசாக இமை இடுக்கி நோக்கி, ''உன்னுடையதாக இருந்தால் என்ன செய் வாய்? சொல்லு'' என்று விசாரித்தான்.

சற்றும் தயங்காமல், ''என்னுடையது என்றாலும் மாமாவு டையது என்றாலும் எல்லாம் ஒன்றுதான். அவர்களுடையதை அவர்கள் எப்படி எடுத்தாலும் அது எனக்குச் சம்மதமே'' என்று அறிவித்தாள் அவள்.

''ஓ'' அவன் மீண்டும் குளியலறைப் பக்கம் திரும்பி நடக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

''எனக்குப் பதில் சொல்லவில்லையே!''

''சொன்னேனே!''

''வெறும் பொன் நகையாகக் கருதிக் கழற்றி வைத்து விடாமல் இதை இன்னமும் அணிந்து கொண்டுதான் இருக்கி றேன். அப்படிக் கழற்றி வைக்கும் எண்ணம் எனக்குத் தோன்ற

வும் இல்லை. இற்கு மேல், நமக்கு நடந்ததைத் திருமணமாகத் தான் நான் நினைக்கிறேன் என்று காட்ட வேறே என்னதான் செய்ய வேண்டும்?'' என்று தாங்கலோடு கேட்டாள் மதுமஞ்சரி.

''அது உனக்கேதான் தெரிய வேண்டும்''.

திரும்பிப் பாராமல், அவன் சுருக்கமான பதில்களுடன் சென்ற விதம் சினமூட்ட, ''இதோ பாருங்கள்... சற்று நின்று...'' என்று அவனை நிறுத்த முயன்றாள்.

சுதாகரும் நின்றான். நின்று திரும்பி அவளை நோக்கி ''முதலில் நீ என்னைப் பார். இது கொடைக்கானல். வெளிச்சம் மறையத் தொடங்கி விட்டது. நீ குறுக்கிட்டிரா விட்டால், இந்நேரம் வென்னீரில் அமிழ்ந்து உடல் அலுப்பை எல்லாம் விரட்டியிருப்பேன். அதை விட்டாலும், எவ்வளவு நேரம் இந்தக் குளிர்பிரதேசத்தில் இப்படி வெறும் டவலுடன் என்னை நிற்கச் சொல்லுகிறாய்? ஒருவேளை என்னை இப்படிப் பார்ப் பது உன் கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியாக இருக்கிறதோ என்னவோ'' என்று பேச்சை முடிக்காமலே இழுத்தான்.

ஆனால் அதற்குள் மதுமஞ்சரியின் முகம் கன்றிச் சிவந்து விட்டது.

இங்கே, அறையினுள் சத்தம் கேட்டதும், வெறுமனே இடுப்பில் ஒரு டவலை மட்டும் சுற்றிக் கொண்டு வந்திருப்பான் போல.

அகன்ற மார்பும், மார்பு நிறையச் சுருண்ட முடியும், திரண்ட தோளும், அனாவசியமான சதைப் பிதுக்கம், சிறிதும் இல்லாத வயிறும் இவ்வளவு நேரம் அவள் கண்ணில் படவே இல்லையே!

எப்படிப் படும்? அதுதான் என்னென்னமோ சொல்லி [illegible]ளைக் கதிகலங்க அடித்து விட்டானே! மனசு அந்தப் [illegible]டுக் கொண்டிருக்கும் போது ஒருத்திக்கு வேறு என்ன [illegible] கண்ணில் படும்!

அவள் ஒன்றும் ஆண்களைப் பார்த்ததே இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. யார் இருக்கிறார்கள் இல்லையென்று பாராமல், சற்று வியர்த்தாலும், எல்லாவற்றையும் கழற்றி வீசிவிட்டு மோகன் அத்தான் வெறும் 'ஷார்ட்'டுடன் சுற்றுவதைப் பார்த்திருக்கிறாள். அத்தை என்ன கண்டித்தாலும் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளமாட்டான்.

ஆனால் மோகனுக்கு இப்போதே தொப்பை உண்டு. பார்த்தாலே எரிச்சல் வரும். ''ஏதாவது உடற்பயிற்சி செய் அத்தான்'' என்று பார்க்கும் போதெல்லாம் மதுமஞ்சரி விரட்டுவாள். 'இந்த வீட்டு ஆண்களுக்கு நல்லதற்குச் சொல்வதை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று விரதம்' என்று அத்தை கூட மருமகளோடு ஒத்துப் பாடுவாள். எதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், மூக்குப் பிடிக்க சாப்பிடுவதை மோகன் விடவே மாட்டான். சாப்பிட்டது செரிக்க உடலுக்கு வேலை கொடுக்கவும் பிடிக்காது.

இவனானால் செதுக்கி வைத்த மாதிரி இருக்கிறானே!

வைத்த கண் வாங்க மாட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவள், அவனது கடைசி வாக்கியத்தில் அப்படியே குன்றிப் போனாள்.

அவள்தான் பட்டிக்காடு போலப் பார்த்தாள் என்றால் அதை அவன் வேறு சொல்லிக் காட்ட வேண்டுமா? சுத்த மோசம்!

ஆள் குணம் சரியில்லை என்றாலும், உடம்பை மட்டும் மிக நன்றாகவே வைத்திருக்கிறான் என்று அவளையும் மீறி சிலாகித்த மனதையும், மீண்டும் அவன்புறம் செல்லத் தொடங்கிய கண்களையும் அடக்கியபடி மதுமஞ்சரி திரும்பி நடந்தாள்.

''நீயும் சீக்கிரமாகக் குளித்து விட்டுக் கீழே வா. சாப்பிடலாம். கவனம்; தலைக்கு நீர் ஊற்ற வேண்டாம். காயாது'' என்றவனுக்குப் பதிலே சொல்லாமல் அங்கிருந்து வெளியேறினாள்.

பெரிய மேதாவி! இவன் சொல்லாவிட்டால் தலை காயாது என்று அவளுக்குத் தெரியாதாக்கும்!

கணவனிடம் தன் எதிர்ப்பைக் காட்டுவதற்காகவே தலையை நனைக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. ஆனால், இந்தக் குளிர் பிரதேசத்தில் இந்த நேரத்தில் அது முட்டாள்தனம் என்பதும் புரிந்ததால் பேசாமல் உடம்பு மட்டும் கழுவிக் கொண்டாள்.

உடைமாற்றும் போதே மனம் மீண்டும் குடையத் தொடங்கி விட்டது.

உனக்கேதான் தெரியவேண்டும் என்றானே! அப்படியென்றால்...

கணவன் எதிர்பார்ப்பது ஒருவிதமாய்ப் புரிந்தது.

புரிந்த அளவில், ஆமாம். இவன் பெரிதாகக் காதலித்துக் கடிமணம் புரிந்து கொண்டான்; அதனால் இவன் காலில் விழுந்து, கணவனே தெய்வம் என்று கொண்டாட வேண்டுமாக்கும்!' என்று ஆத்திரம் வந்தது.

கூடவே, அவன் தன்னிடம் கணவனின் உரிமைகளை நிலைநாட்ட முயன்றால் என்ன செய்வது என்ற பயமும் உண்டாயிற்று.

சுதாகரன் சற்றுமுன் சொன்னது போல, மோகன் முதலில் [illegible] புரியாவிட்டால் இந்தத் துன்பம் இவளுக்கு ஏன் என்று [illegible] நினைத்து விட்டு, உடனேயே, ''சே! சே! பாசத்தைப் [illegible] மாமன் வீட்டினரைப் பற்றி, அன்னியனான இவன் [illegible] என்று நன்றிகெட்டதனமாக தானும் குறை சொல் [illegible]'' என்று தன்னைத்தானே கண்டித்துக் கொண்டாள்.

[illegible] அப்படி என்று முடிந்த அளவு நேரம் போக்கி [illegible] தாமதிப்பதற்கில்லை என்று ஒரு வழியாக, [illegible]க்கு இழுத்துச் செல்லப்படும் கைதிபோல [illegible] அடைந்தாள்.

கீழே, ஹாலில் சுதாகரன் யாருடனோ டெலிஃபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"வண்டு எங்கேனும் பூவின் சம்மதம் கேட்பதுண்டா?" என்று யாரிடமோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

உபமானம் பிரமாதம்தான். உபமேயம் என்னவாக இருக்கும் என்று யோசித்தாள் மதுமஞ்சரி.

அவளையே கூடச் சொல்லியிருக்கலாம். அவளிடம் சம்மதம் கேட்டா திருமணம் செய்தான்?

ஆனால் விஷயம் அவளைப் பற்றியது என்றால், இதை விட 'ஆட்டிடம் சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டா கசாப்புக் கடைக்காரன் ஆட்டின் கழுத்தை வெட்டுகிறான்' என்ற உவமை வெகு பிரமாதமாய் இருந்திருக்கும்!

ஒரு பெருமூச்சுடன் மதுமஞ்சரி மாடியிலிருந்து இறங்கத் தொடங்கினாள்.

அசைவு உணர்ந்து திரும்பியவன் மனைவியைக் கண்டதும், "ஓ.கே! இனி உங்கள் புத்திமதிகளுக்குத் தேவையிராது. பை" என்று உரைத்து ரிசீவரைக் கீழே வைத்து விட்டு மதுமஞ்சரியை நோக்கியவாறு மாடிப்படி அருகே வந்தான் சுதாகரன்.

எதிர் முனையிலிருந்து இவனிடம் குட்டு வாங்கிய ஆளை நினைத்து மதுமஞ்சரிக்குக் கொஞ்சம் பரிதாபமாக இருந்தது. அவரும் இவனிடம் எப்படியோ மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறாரோ, என்னவோ?...

ஏதோ தோன்றவும், "யார் அது?" என்று வினவினாள் மதுமஞ்சரி.

"உனக்கு அவரைத் தெரியாது" என்றவன், அவள் கடைசிப் படி இறங்கவும் சுவாதீனமாய்க் கைப்பற்றி, "அந்தப் பக்கம்" என்று சாப்பாட்டு அறைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்றான்.

சற்று முன் உள்ளூரக் கற்பித்துக் கொண்ட உவமையின் தொடர்பு போல, அவனது 'கை பற்றலில்' மேலும் அவள் மனம் துணுக்குற்றது.

பலி பீடத்திற்கே அழைத்துச் செல்வது போலக் கற்பனை செய்து கலங்கியது.

ஏன்? அவளுக்கென்ன நடக்கத் தெரியாதா? இந்த வழி என்று சொல்லி முன் சென்றால் பின் பற்றி வராமல் எங்காவது ஓடி விடுவாளா?

அதுதான் பழைய காலக் கைதிகளுக்குக் காலில் தளையிட்டு அதில் கனமான இரும்பு குண்டையும் சேர்த்துப் பிணைத்து வைத்திருப்பது போலத் தாலியையும் கட்டி அதுமட்டும் போதாதென்று அந்த ஃபைலையும் படு பத்திரமாகப் பூட்டி வைத்திருக்கிறானே! என்று உள்ளே சினந்து சீறிற்று...

அவனது, தொடு உணர்ச்சி பழகட்டும் என்று முன்னோடி காட்டுகிறானோ என்ற எண்ணம் தோன்றவும் உள்ளே சிலீரிட்டது!

அவளது தவிப்பு எதையும் உணராமல் - அல்லது உணராதது போன்ற பாவனையோடு வெகு இயல்பாகப் பேசினான் சுதாகரன். என்னமோ, ஊர் உலகத்தில் எல்லாக் கல்யாணங்களையும் போல இருவர் மனமும் ஒத்திருப்பதான பாவனையில் அவன் பேசப் பேச மதுமஞ்சரிக்கு ஆத்திரம் ஒரு புறமும் அச்சம் ஒரு புறமுமாகப் பெருகின.

கன அக்கறையோடு, 'இது சாப்பிடு', 'அது நன்றாகயிருக்கும்', 'இன்னும் கொஞ்சம்...' என்றெல்லாம் சுதாகரன் உபசரிக்கையில் அவளுக்குப் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. எதையும் மறுக்கவும் தைரியம் இல்லாமல், தட்டில் விழுந்ததைச் சும்மா கொறித்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

உணவில் மட்டுமின்றி அவளுடன் பேசுவதிலும் சுதாகரன் ஆர்வம் காட்டினான்.

பொதுவாக, என்ன பிடிக்கும், எது பிடிக்கும் என்று கேட்டு, ஒற்றை வார்த்தைப் பதில்களைப் பெற்று விட்டு, ''உன்னை அங்கே எப்படிக் கூப்பிடுவார்கள்?'' என்று விசாரித்தான்.

மதுக்குட்டீ... என்ற மாமாவின் அழைப்பை நினைத்துப் பார்க்கும் போதே மதுமஞ்சரிக்குத் தொண்டை அடைத்தது. சிங்கப்பூரிலிருந்து வரும்போதே, ''மதுக்குட்டிக்குச் சேலை, செண்ட் இரண்டில் எது பிடிக்கும்?' என்று கேட்டு, இரண்டையுமே தருவாரே!

''நான் கேட்டால் பதில் சொல்ல வேண்டும்!'' என்றது சுதாகரனின் கண்டிப்பான குரல்.

வெட்டுவது போலப் பார்த்தவளுக்கு அதற்கு மேல் துணிவு மறைந்து போனது. ''மாமா மதுக்குட்டி, மதும்மா என்பார். மோகன் மது என்று... அத்தை மட்டும் 'இந்தாம்மா' என்பார்கள். அல்லது முழுப் பெயர் சொல்வார்கள்'' என்று உணர்ச்சியற்ற மரத்த குரலில் பதிலுரைக்க முயன்றும் அவளை மீறிக் குரல் தழுதழுத்தது.

அவளது குரலைக் கவனியாதவன் போல அவன் பேசினான். ''அப்...படியா? ஆனால் என் அழைப்பு வித்தியாசமாக இருக்க வேண்டுமில்லையா? அதனால், மஞ்... மஞ்சரி என்று உன்னை அழைக்கப் போகிறேன். மஞ்சரி என்றால் அர்த்தம் தெரியுமில்லையா? பூங்கொத்து. ரொம்பவும் பொருத்தமான பெயர்தான். ரோஜா நிறத்தில் கன்னங்கள். நீலோத்பலம் போல விழிகள். சிவப்பு ரோஜா இதழாகவே உதடுகள். தாமரைப் பூ போலக் கைகள்... இன்னும்...''

இன்னும் அவன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்பதை அறிய அவளுக்கு ஆவலாகவே இருந்தது. இப்படி ரசனையோடு வர்ணிக்கக் கூடியவன் இவன் என்று சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லையே!

ஆனால், ''வெள்ளைக் குருக கத்தி போலக் கழுத்து... அதற்கு மேல் இங்கே வைத்துச் சொல்லக் கூடாது'' என்று அவன் கண் சிமிட்டவும், அவளுக்கு ஆவல் மாறி உள்ளே உதறத் தொடங்கி விட்டது.

இங்கே சொல்லக் கூடாது என்றால் என்ன அர்த்தம்? இவன் ஒன்றும் அவளும் மனம் ஒன்றி வரும் வரை - அவள் என்றைக்குமே அவனோடு மனம் ஒன்றி வாழப்போவது இல்லை என்பது வேறு விஷயம். நாகரிகமுள்ள கணவனாகக் காத்திருக்கப் போவது இல்லை! இன்னோரன்ன சொற்களாலும் செயலாலும் அவன் அதைத்தான் உணர்த்திக் கொண்டு இருக்கிறான்.

சும்மாவே, முதல் உறவு என்பது ஆர்வம் உடையவர்கள் கூட சிறு அச்சத்துடன் எதிர்பார்ப்பதுதான். அன்பு, பாசம் போன்ற மென்மையான உணர்வுகளையே அறியாத இந்த அரக்கனோடு எப்படி?

இரண்டு தரம் பிடியெடுத்து வாயில் வைக்க முயன்று விட்டு, அந்த முயற்சியையே கைவிட்டு விட்டு, நடுங்கும் விரல்களால் தட்டை அளைந்தாள் மதுமஞ்சரி.

சற்று நேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்து விட்டு, ''நீ சாப்பிட்டாயிற்று என்று நினைக்கிறேன் மஞ்சரி. எழுந்து வா.'' அவளோடு கூடவே தானும் எழுந்தான்.

கை கழுவும் பேசினுக்கு அருகிலேயே வளையத்தில் கை துடைக்கும் டவல் மாட்டியிருந்தது. அதை எடுத்துத் துடைக்கு முன் மஞ்சரியின் பிடி நழுவி டவல் இரண்டு தரம் கீழே விழுந்தது.

இரண்டாவது தரம் குனிந்து அதை எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு, ஒரு விசித்திரப் பார்வையுடன், ''ரொம்பவும் களைத்திருக்கிறாய்! தூக்கம் வருகிறதா?'' என்று அவளிடம் மெல்ல விசாரித்தான் சுதாகரன்.

மிரண்டு விழித்து, "இ... இல்லையே! கொஞ்ச நேரம்... கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்க்கலாமே... இ... இன்றைக்கு டி.வி.யில் நல்ல நிகழ்ச்சி இருக்கிறதே..." என்று வாய்க்கு வந்ததைச் சொல்லிச் சமாளிக்க முயன்றாள் மதுமஞ்சரி.

"என்ன நிகழ்ச்சி?"

யோசித்துப் பார்த்தும் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் நினைவு வராமல் பேந்த விழித்து விட்டு "ஏ... தோ நல்ல நிகழ்ச்சி. பெ... பெயர் மறந்து விட்டேன்" என்று தடுமாறினாள் அவள்.

"சரி வா" என்று அழைத்து சென்று டி.வி.யை 'ஆன்' செய்து, ஒவ்வொரு சானலாகப் போட்டுப் பார்த்து அவனா கவே ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, "இதுதானே?" என்று கேட்ட தும், "ஆமாம்... ஆமாம்" என்று பெரிதாகத் தலையை உருட்டி விட்டாள்.

"சரி பார்" என்று அருகில் இருந்த சோபாவில் அமர்ந்து ஏதோ புத்தகத்தைப் புரட்டலானான் சுதாகர்.

டி.வி.யில் ஓடியது ஒரு பழைய பாடாவதிப் படம். கறுப்பு வெள்ளை படிய வாரிய கூந்தலும், அட்டைக் கிரீடமுமாக, உச்ச ஸ்தாயியில் பாடியபடியே குடம் குடமாகக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தாள் கதாநாயகி.

விழிகளை விரித்து, டி.வி.யை மையமாகக் கொண்டு பார்வை வட்டத்தை நிறுத்தி, இறுக மூடிய கரங்களுடன் விறைப்புடன் அமர்ந்திருந்தாள் மதுமஞ்சரி.

ஒரு நமட்டுச் சிரிப்புடன் மனைவியையே பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்த சுதாகருக்கு என்ன தோன்றிற்றோ, திடுமென எழுந்து சென்று டி.வி.யை நிறுத்தினான்.

"எ... என்ன?" என்று திகைத்தவளிடம், "படம் முடிந்து விட்டதே!" என்று கூசாமல் புளுகினான்.

அவளும், படத்தைப் பார்த்திருந்தால் அல்லவா அவன் சொன்னது புளுகென்று அறிவதற்கு? வரப் போகும் சோதனை தவிர மற்ற எல்லாமே மறந்து - அவளுடைய மாமன் வீட்டைக் கூட மறந்து, தவித்துக் கொண்டிருந்தவள் என்ன படம் ஓடியது எப்போது முடிந்தது என்று என்ன கண்டாள்?

சற்றுத் திணறி விட்டு "தூக்கம் வரவில்லையே! வேறு ஏதாவது பார்க்கலாமா?" என்று கேட்டபோது அவள் குரல் மன்றாடியது.

மீண்டும் அவன் கண்களில் பழைய விசித்திரப் பார்வை தோன்றியது. "பொய்" என்றான் சுருக்கமாக.

அதிர்ந்து நிமிர்ந்தவளிடம், "நீ மிகவும் களைத்திருக்கி றாய். அதனால் ரொம்பவும் தூக்கம் வருகிறது. ஆனால்... ஆனால் இந்த ராட்சசனோடு இரவைக் கழிக்க நேருமோ என்று பயமாகவும் இருக்கிறது. அப்படித்தானே?" என்று கேட்டவன் சட்டென முகம் இறுகி, "போ... போய்ப்... படுத்துத் தூங்கு... தனியாகவே தூங்கு. உன் இனிய தூக்கத்துக்கு இன்று நான் எந்தவித இடையூறும் செய்யமாட்டேன். போ" என்றான் கடினமான குரலில்.

தப்பித்தோம் பிழைத்தோம் என்று அவசரமாக எழுந்து, வேகமாகப் படியேறிச் சென்று தன் அறைக்குள் மறைந்தாள் மதுமஞ்சரி. பழக்க தோஷத்தில் பல் துலக்கி விட்டுப் படுக்கை யில் வந்து விழுந்தவள், அன்றிருந்த அலுப்பும், களைப்புமாக விளக்கைக் கூட அணைக்காமல் அப்படியே அயர்ந்து உறங்கி விட்டாள்.

வெகு நேரம் சுமார் ஒரு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக ஏதோ தீவிரமான யோசனையில் ஈடுபட்டவனாய் சுதாகரன் கீழேயே அமர்ந்திருந்தான். கடைசியாக, டெலிபோனை எடுத்து சென்னைக்கு ஒரு 'கால்' போட்டுப் பேசியவன், 'கால் ஓவர்' சொல்லி, ரிசீவரைத் தாங்கியில் வைத்து மீண்டும் எடுத்து மேஜைமேல் கிடத்தினான்.

மனைவியின் அறையில் விளக்கொளி தெரியவும், லேசாக் கதவைத் தட்டினான்.

உள்ளிருந்து பதில் எதுவும் வராது போகவும் கதவு குமிழை மெல்லத் திருகிக் கதவைத் திறந்தான்.

கணப்பைக் கூடப் போடாமல், மூடாமல், குளிரில் சுருண்டு கிடந்தவளைப் பார்த்ததும் அவனுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது. இவ்வளவு ஓய்ந்து போகும் வரை பிடிவாதமாக உட்கார்ந்திருந்திருக்கிறாளே!

மின்சாரக் கணப்பை எரிய விட்டு விட்டு, கம்பளிப் போர்வையை எடுத்துப் பிரித்தான்.

இதமற்ற நிலையில் சுருண்டு கிடப்பவளின் கைகால்களை மெல்ல இழுத்து விட்டு நேராகப் படுக்கச் செய்த பிறகு மூடினால் நன்றாகயிருக்கும். ஆனால் தொடு உணர்வில் விழித்து விட்டால்? அவனைப் பார்த்துப் பதறி விடக் கூடும் என்று உணர்ந்திருந்ததால் அப்படியே போர்த்தி விட்டு விட்டு, விளக்கை அணைத்து விட்டு வெளியேறினான்.

யோசனையோடு தனது அறைக்குச் சென்று படுத்தான்.

சுதாகர் எண்ணியது போலவே, சுருட்டி முடக்கிக் கொண்டு கிடந்த நிலையினால், விரைவிலேயே மதுமஞ்சரியின் தூக்கம் கலையத் தொடங்கியது. மனமும் உடம்பும் மிகவும் அயர்ந்திருந்ததால் முழு விழிப்பு வரவில்லை. லேசான கலைவு!

அந்தக் கலைவில் தோன்றிய கனவுகளில் யார் யாரோ வந்தார்கள். சிறுமி ஒருத்தியைக் கொஞ்சி விளையாடினார்கள்.

கடைசியாக அவளது அந்தக் கனவு வந்தது. சிறு வயதில் அடிக்கடி வந்து கலங்கச் செய்த கனவு. பிறகு, அவள் வளர வளர அதிகம் வராத போதும் அவ்வப்போது வந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பதுதான். வீறிட்டு எழும்போது, "இது வேறு தொல்லையா?" என்று அத்தை வந்து கூட

இருப்பாள். சில ஆண்டுகளாக வராத அந்தக் கனவு அவளுக்கு மீண்டும் வந்தது.

சுற்றிச் சுற்றித் தண்ணீர். நிறையத் தண்ணீர். கண்ணுக்கெட்டின வரையும் கோணல் மாணலான அலைகளுடன் தண்ணீர் தான். சுற்றிலும் யார் யாரோ அந்தத் தண்ணீருக்குள் போகிறார்கள். அவர்களையும் தண்ணீர் உள்ளே இழுக்கிறது!

"அத்தானை விடாமல் பிடித்துக் கொள், கண்ணு... ஐயோ.." என்ற கதறலோடு யாரோ...

வீறிட்டு அலறியவளை யாரோ உலுக்கி எழுப்பினார்கள்.

"மஞ்சரி! மஞ்சு! விழித்துக் கொள்!" என்று சுதாகர்தான் அவளை உலுக்கி எழுப்பிக் கொண்டு இருந்தான்.

'மஞ்சு' என்ற அழைப்பு ஏதோ ஒருவிதமாய் அவளை நெகிழச் செய்ய அவன் நெஞ்சில் முகம் புதைத்து அவனோடு ஒட்டிக் கொண்டாள் மதுமஞ்சரி. அவன் மார்பில் அடர்ந்து சுருண்டிருந்த ரோமம் அவள் முகத்தில் பட்டு இதமாய் குறுகுறுத்து கனவின் நினைவை விரட்டி அவளுக்கு ஆறுதல் அளித்தது.

ஒரு கணம் அசைவற்று விறைத்த சுதாகர், உடனேயே அவளை ஆதரவாய் அணைத்து, அவள் முதுகை மெல்ல வருடலானான்.

சில நிமிட நேரம் அதே நிலையில் இருந்து விட்டு மெல்ல விலக முயன்றான்.

மஞ்சரி அசையாது கிடக்கவும் லேசாக சிரித்து, "மஞ்சரி, நான் வெறும் மனிதன்தான். ரொம்பவும் சோதிக்கக் கூடாது" என்றான்.

தூக்கக் கலக்கமோ, கனவின் தாக்கமோ, அந்த அச்சத்தை மறக்கடிக்க கணவனின் அருகாமை தந்த மயக்கமோ, அன்றிக் காலம் காலமாக நம் பெண்களுக்கே உரித்தான கணவன் பாசமோ, ஏதோ காரணமாய் மதுமஞ்சரி அப்போதும் சுதாக

ரனை விட்டு விலகினாள் இல்லை. விலகாதது மட்டுமல்ல, மேலும் அழுத்தமாகக் கணவனோடு ஒட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

''மஞ்சு!'' என்று அவளை இறுக அணைத்தவன், அதற்கு மேல் அவள் விலகிக் கொள்ள இடம் அளிக்கவும் இல்லை!

காலையில் மதுமஞ்சரி கண் விழித்த போது, அவளுக் காக உலகமே விழாக்கோலம் பூண்டிருப்பதுபோல உணர்ந்தாள்.

திரை ஒதுக்கப்பட்டிருந்த கண்ணாடி ஜன்னல்களின் மூலம் ஒளி உட்புகுந்து, அறை முழுவதையும் பிரகாசப்படுத்தியது. கூடவே, வெளியே ஏதோ பறவைகள் கூட்டமாகப் பறப்பது போலத் தோன்றவும் ஓடிப் போய் அதைப் பார்த்து ரசித்தாள்.

எங்கு பார்த்தாலும் பச்சை நிறத் தாவர வகைகளும், அவற்றில் பல வண்ண மலர்களுமாய்க் கண்ணைப் பறித்தன.

அந்தக் காலை வேளைக்கு, சூரியன் சற்று உயரத்தில் இருப்பது போலத் தோன்றவும், கையைத் திருப்பி மணி பார்த்தவளுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! மணி பத்தைத் தாண்டி வெகு நேரம் ஆகிவிட்டிருந்தது.

''இவ்வளவு நேரமாகவா தூங்கினேன்!' என்று வியந்தவ ளுக்கு, அவ்வளவு நேரம் தூங்கியதன் காரணம் நினைவு வரவும் முகம் செக்கர் வானமாய் சிவந்தது.

இரவெல்லாம் சுதாகர் அவளைத் தூங்க விட்டால்தானே? அவனது அணைப்பின் கதகதப்பு இன்னமும் இதமாய் அவ ளைச் சூழ்ந்திருந்ததே! இதை எண்ணி நாளெல்லாம் பயந்து விட்டுக் கடைசியில்...

விசித்திரமான வகையில், அவளுக்குச் சற்றும் கோபமோ வருத்தமோ வரவில்லை! மாறாக உள்ளூரப் பெரும் பூரிப்பாகத் தான் உணர்ந்தாள்.

அவளிடம் அவன் எவ்வளவு கனிவுடன் நடந்து கொண் டான்! இவனைப் போய்க் கசாப்புக் கடைக்காரன், ராட்சதன் என்றெல்லாம் எண்ணியது எவ்வளவு பெரிய பிசகு!

பாவம்! அவளைக் கண்டதுமே சுதாகர் பெரும் காதல் கொண்டிருக்க வேண்டும்! அவளை இழக்க மனமில்லாததால் தான் அப்படியெல்லாம் கட்டாயப்படுத்தி மணந்திருக்கிறான். அறத்திற்கு மட்டுமின்றி மறத்திற்கும் அன்பே காரணமாகும் என்று வள்ளுவரே சொல்லியிருக்கிறாரே!

எப்படியும், மோகனுக்கும் அவளுக்கும் எண்ணப் போக்கு, தோற்றம், கல்வி என்று எதிலுமே பொருத்தம் கிடையாது.

இதை எண்ணி அவ்வப்போது அவள் வருந்திக் கூட இருக்கிறாள். மோகனை அவள் மணக்க நினைத்ததே, அந்தக் குடும்பத்துக்கு அவள் செய்யும் நன்றிக் கடனாகத்தானே? அவனைத் திருத்தி நல்வாழ்வு வாழ வைத்து, அத்தை மாமா மனம் குளிரச் செய்வதற்காகத்தானே?

இப்போது அதே நன்றிக் கடனைச் சுதாகர் சொன்னது போல, வேறு மாதிரியாகச் செலுத்தி விடப் போகிறாள்!

பாரமற்ற மனதோடு குளியலறை சென்று காலைக் கடன் களை முடித்துக் கொண்டு அவள் வெளியே வந்தபோது, ஆவி பறக்கும் காபியுடன் சுதாகரும் இருந்தான்.

''குட் மார்னிங்!'' என்றவனின் பார்வையில் அவள் மீண்டும் சிவந்தாள்.

வெட்கி நின்றவளின் அருகே வந்து, அவள் முகத்தை இரு கைகளாலும் ஏந்தி, நிமிர்த்தி, அவள் நெற்றியில் முத்தமிட் டான் சுதாகரன். ''என் மேல் கோபமில்லையே, மஞ்சு?'' என்று [illegible] போது அவன் குரலில் மிகுந்த பவ்யம் இருந்தது.

சிறு கவலையும் கூடக் கணவன் குரலில் எட்டிப் பார்ப்பது போலத் தோன்றவும் அது தாங்காமல் அவசரமாக, 'இல்லை' என்று தலையாட்டினாள் மனைவி.

முகம் மலர மனைவியின் இதழ்களில் முத்தமிட்டவன், "மஞ்சு, என்னை விட்டு ஒரு நாளும் பிரிவது இல்லை, என்று எனக்கு நீ ஒரு சத்தியம் செய்து தரவேண்டும். தருவாயில்லையா?" என்று கேட்டான்.

இதென்ன அசட்டுத்தனமான கோரிக்கை என்பது போல நோக்கிய மனைவியிடம், "வைக்கோல் போர் நாய்கள் உலகில் எத்தனை இருக்கின்றன, தெரியுமா?" என்று பூடகமாய் ஒரு காரணம் - உரைத்தவன் மீண்டும் அதே சத்தியத்தை மனைவியிடம் வேண்டினான்.

"நாய்களின் குரைப்புக்கு நான் மதிப்பு கொடுப்பது இல்லை" என்று உரைத்த போதும், கணவனின் திருப்திக்காக, அவன் சொன்னது போல, சத்தியமும் செய்து கொடுத்தாள்.

அழகான பல்வரிசை தெரியப் பளிச்சென்று சிரித்து விட்டு, "வா வா சீக்கிரமாகக் கிளம்பு. வெளியே போகலாம். இங்கே பார்க்க வேண்டிய சில இடங்கள் இருக்கின்றன. போய்ச் சுற்றிவிட்டு வரலாம்" என்று மனைவியை அழைத்தான் சுதாகர்.

கணவன் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுத்த உடையை அணிந்து, அவன் விரும்பியது போல வெளியே செல்லவென்று இருவருமாகக் கீழ்த் தளத்தின் ஹாலைக் கடந்த போதுதான், மதுமஞ்சரி அதைக் கவனித்தாள்.

"டெலிஃபோன் ரிசீவர் அதன் தாங்கியில் இல்லாமல் கீழே கிடக்கிறதே!" என்று கூறியபடி, அதை ஒழுங்காக எடுத்து வைக்கத் திரும்பியவளைப் பற்றித் தடுத்து நிறுத்தினான் சுதாகர்.

"அதுபாட்டில் கிடக்கட்டுமே! நாமோ இப்போது வெளியே போகிறோம். திரும்பி வரும்வரை அது நேரே இருந்தாலும், கீழே கிடந்தாலும் இரண்டும் ஒன்றுதானே?" என்ற அவனது வாதம் அவளுக்கும் சரியாகவே தோன்ற டெலிபோனை அப்படியே விட்டு விட்டு இருவருமாக வெளியே சென்றனர்.

ஒட்டியபடியே, ஊரெல்லாம் சுற்றியலைந்து விட்டு, அது இது என்று கைநிறையச் சாமான்களை வாங்கிக் கொண்டு இருவருமாக வீடு திரும்பிய போது இருளும், குளிரும் பரவத் தொடங்கியிருந்தது.

டெலிபோன் உரிய மாதிரியில் இருப்பதை ஓரக் கண் பார்வையில் கவனித்து விட்டு, "மாடிக்குப் போய் முகம் கழுவி விட்டு..." என்று சுதாகர் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தபோது, அந்த வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பணியாள் மாடன் வந்தான்.

"அம்மாவோட மாமாவாம் ஒருத்தர் இதுவரைக்கும் அஞ்சுவாட்டி போன் பண்ணிட்டாங்கய்யா!" என்றான்.

"மாமாவா?" என்று மதுமஞ்சரி விசாரிக்கையிலே மீண்டும் டெலிபோன் மணி அடித்தது.

"மாமாதானோ, என்னவோ?" என்று ஓடிச் சென்று எடுத்தவள், எதிர்புறக் குரலைக் கேட்டதும், "மாமா!" என்று மகிழ்ச்சியோடு அழைத்தாள்.

"நேற்றே உன்னைக் காப்பாற்ற முயன்றேன், மதும்மா. ஆனால் சுதாகரன் உன்னோடு என்னைப் பேசவே விடவில்லையே!" என்று வருத்தத்துடன் தொடங்கினார் கனகலிங்கம்.

[illegible] இறுக்கத்துடன் அவளையே பார்த்தபடியே நின்ற [illegible]ிடம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்தி விட்டு, "எப்போது [illegible]?" என்று கேட்டாள் மதுமஞ்சரி, திகைப்புடன்.

"நேற்று சாயங்காலம் கண்ணு. உன்னிடம் அவர் சொல்[illegible]லையா? அதுமட்டுமில்லாமல், மலர், வண்டு என்று [illegible] வேறு ஏதேதோ பேசினானே! உன்னிடம் சொல்[illegible]யா? என்னம்மா, இது?" என்று மிகுந்த கவலையு[illegible] அவர்.

[illegible] கணவனை மீண்டும் ஒரு தரம் வெறித்து [illegible], "எல்லாவற்றையும் நீங்களே சொல்லுங்கள், [illegible] மருமகள்.

''சொல்லுகிறேன், மதுக்குட்டி. அத்தோடு இந்தச் சிக்கலிலி ருந்து நீ மீள்வதற்கான வழியையும் சொல்லுகிறேன்'' என்றார் மதுமஞ்சரியின் மாமா கனகலிங்கம்.

3

வண்டு, மலர்...!

முன்தினம் இரவு உணவுக்கென்று மாடியிலிருந்து இறங்கி வரும்போது யாருடனோ சுதாகர் டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டு இருந்தது மதுமஞ்சரிக்கு நினைவு வந்தது.

அது யாருடனோ இல்லை! மாமாவுடன்தான். அப்போது தான் 'வண்டு எங்கேனும் மலரிடம் சம்மதம் கேட்பது உண்டா' என்று அவன் கேட்டான்.

'உன் மாமா' என்று அவளிடம் ரிசீவரைக் கொடுத்து அவளுடைய தந்தைக்கு நிகரான அவரோடு பேசச் சொல்லியி ருக்க வேண்டியவன்; யார் என்று அவள் கேட்ட பிறகும் 'அவரை உனக்குத் தெரியாது' என்று பொய் சொன்னானே!

சிக்கலில் இருந்து மீளும் வழியென்று மாமன் பேசியது அவள் மனதில் அவ்வளவாகப் பதியவில்லை. ஆனால், பேசியது அவர் என்பதைக் கணவன் மறைத்தது அவளைப் பெரிதும் பாதித்தது.

ஏன் இந்த ஏமாற்று வேலை? அதனால், அவள் அவளு டைய வீட்டாருடன் பேச முடியாமலேயேவா போய்விடப் போகிறது? அப்போது இல்லாவிட்டால் இன்னும் கொஞ்சம் நேரம் கழித்து இதோ இப்போது போல... என்று எண்ணம் ஓடும் போதே, அன்று காலையில் ரிசீவர் அதற்குரிய இடத்தில் இல்லாமல், மேஜை மேல் தனியாகக் கிடந்தது நினைவு வந்தது.

தானாகக் கிடக்கவில்லை. அவன்தான் தனியே எடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும். திரும்பி அதை அவள், சரியாக எடுத்து வைக்கக் கூட விடவில்லையே!

மாமாவிடம் இருந்து போன் வரும் என்று அறிந்து, அதைத் தடுக்க அவன் செய்த முயற்சி அது. அது தெரியாமல், மாடன் இந்த டெலிபோன் கருவியை எடுத்து ஒழுங்காக வைத்திராவிட்டால் இப்போது கூட மாமாவோடு பேசியிருக்க முடியாது!

யாரையோ 'வைக்கோல் போர் நாய்கள்' என்றானே! இவனுக்குத்தான் அந்தக் குணம்! தந்தையாய் வளர்த்தவரோடு அவள் பேசுவதைக் கூடச் சகியாத நாய்க்குணம்!

இவனைப் போய், நல்லவன் என்று நினைத்து, நாள் முழுவதும் மகிழ்ந்திருந்ததை நினைக்கையில் அவமானமாக இருந்தது. அவளை ஏமாளி என்று எண்ணி உள்ளூர எக்களித்தி ருப்பான்.

''இப்போது புரிகிறதா, மதுக்குட்டி, என் அவசரமும் சுதாகரனின் ஏமாற்று வேலையும்?'' என்று கனகலிங்கம் கேட்க வும் மதுமஞ்சரி திகைத்தாள்.

அவர் பேச்சு எதையும் அவள் காதோ கருத்தோ ஏற்கவே இல்லை! அவர் பாவம், வேலை மெனக்கட்டு, வெளி நாட்டிலி ருந்து வந்ததும் வராததுமாக, அவரது ஆயிரம் வேலைகளை [illegible] விட்டு விட்டு, டெலிபோனும் கையுமாகவே இருந்து, பல [illegible]சிகளில் அவளைப் பிடித்திருக்கிறார்.

அவர் பேச்சைக் கவனியாமல், தகுதியற்றவனைப் போய் [illegible]துக் கொண்டு...

[illegible]வனுக்கு நன்றாக முதுகு காட்டித் திரும்பி நின்று [illegible], ''ஸாரி மாமா. கொஞ்சம் தலை சுற்றுகிற மாதிரி [illegible]? அதுதான் சரியாக... லைன் வேறு அவ்வளவாகச் [illegible]...'' என்று வாயில் வந்ததைச் சொல்லி சமாளிக்க [illegible].

''[illegible] கெட்டுப் போனது, இப்போதும் தொடர்பு சரியாக [illegible]ம்மா! நீ பேசுவது எனக்கு நன்றாகக் கேட்கிற [illegible]

''இப்... இப்போது நன்றாகி விட்டது மாமா''.

''ஓ. அப்படியானால் மீண்டும் ஒரு தரம் சொல்கிறேன் கவனமாகக் கேள்'' என்று தொடங்கி அவர் சொன்னார்.

சிங்கப்பூரிலிருந்து கனகலிங்கம் திரும்பி வந்து, வீட்டினுள் அடியெடுத்து வைத்ததுமே, அங்கே நிலவிய அசாதாரண அமைதி அவரைக் கலக்கி விட்டதாம்! மதுமஞ்சரி வீட்டில் இருந்தால் 'மாமா! மாமா!' என்று ஆர்ப்பரித்துக் குதித்துக் கொண்டு அவரைச் சுற்றிச் சுற்றி வருவாளே! அவருக்குப் பிடித்தமான ருசியில், சூடாகக் காஃபி வேறு தயாரித்துத் தருவாளே!

அது உண்மை! அவர் சொன்னது போலக் குதித்துக் கூத்தாடுவது அவ்வளவாக அவளுக்குப் பழக்கமில்லை. இது சற்று மிகைப்படுத்தலே என்றாலும், மாமன் வருகையால் மகிழ்ச்சி • அடைவதும், அத்தை, மோகனிடம் சொல்லி அழைத்து வருவதும் அவள்தான். அத்தோடு, அவர் சொன்னதில் நூறு சதவீத உண்மை. அவருக்குப் பிடித்தமான வகையில் காபி கலந்து கொடுப்பது அவளேதான். அத்தை அப்படியெல்லாம் மாமாவுக்கென்று தனியாக எதுவும் செய்வது இல்லை! எப்போதும் சற்று உம்மணா மூஞ்சியாய்... அவள் முழுக்க முழுக்க வேறு விதம்! யாருக்காகவும் அவள் அலட்டிக் கொள்வதே கிடையாது. அது புருஷன் என்றாலும், பிள்ளை என்றாலும் எல்லாம் ஒன்றுதான்! எல்லோரிடமும் ஓர் அசட்டை! தன்னிடமே கூடத்தான். நகை, சேலை... ஒன்றும் பிடிக்காது.

தன்னைக் கூட அத்தைக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்று மதுமஞ்சரிக்குச் சில சமயங்களில் சந்தேகம் தோன்றுவது உண்டு. அப்போதெல்லாம் அத்தையை மகிழ்வித்து விட வேண்டும் என்று இல்லாத வேலையை எல்லாம் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்வாள். ஆனால் அவள் அப்படிச் செய்வதே கூட விசித்திரமான வகையில் சகுந்தலாவின் ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்துவதை இரண்டு மூன்று தரம் அனுபவித்து

அறிந்த பின், அதுபோன்ற சமயங்களில் மதுமஞ்சரி ஒதுங்கிப் போகப் பழகிக் கொண்டாள்.

ஆனால் அத்தைக்கு மது மஞ்சரியிடம் அன்பே இல்லை என்றும் சொல்லி விட முடியாது. ஒரு பருவம் வந்தபோது, இப்படி அப்படி என்று இதமாய்க் கற்றுக் கொடுத்தது அவள் தான். எதில் ஒரு பெண் நெருப்பாயிருக்க வேண்டும் என்பது மது அவளிடம் அறிந்ததுதான். பிறர் மரியாதையைப் பெறும் விதமாக நடந்து கொள்ளும் வழிவகைகளும் அவள் புகட்டியதே. அந்த வகையில், ஒரு தாயின் பொறுப்பை அவள் முழு மனதோடு முழுமையாக நிறைவேற்றினாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சகுந்தலாவின் வழிகாட்டல் மட்டும் இல்லையென்றால் மோகனிடம் அவள் என்ன ஆகியிருப்பாளோ! அதிலும், மதுமஞ்சரி, மோகன் உறவை கனகலிங்கம் எல்லா வகையிலும் ஊக்குவித்த போதும் சகுந்தலாவுக்கு சில விஷயங்களில் வெகு கண்டிப்பு. ஒரே பிள்ளை என்று கூட மகனுக்கு அவள் சலுகை காட்டியது இல்லை. அவன் கொஞ்சம் அத்தை மகளிடம் கை நீட்டத் தொடங்கியபோது என்னமாகத் திட்டி அவனை அழ வைத்தாள்!

மதுமஞ்சரிக்கும்தான் எவ்வளவு உபதேசம்! ''மஞ்சரி'' என்று அழைத்து, பெண்மை என்றால் என்ன, அதைக் காப்பது எப்படி, போற்றுவது எப்படி, உட்காருவதில், நிற்பதில், நடப்பதில், முக பாவனையில் கூட எப்படி கவனம் செலுத்த வேண்டும்; யார் யாரிடம் எப்படிப் பழக வேண்டும் என்று எப்படி எவ்வளவு கற்றுக் கொடுத்தாள்!

முன்னெல்லாம் அத்தை அவளை 'மஞ்சரி' என்றுதான் அழைப்பாள்.

ஆனால், அவளை மஞ்சரி என்று யாரும் அழைத்தாலே கனகலிங்கத்துக்குப் பிடிக்காது. 'மது - என்றால் செல்லமாய்ச் சுருக்கமாய் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறது! அதை விட்டு மஞ்சரி, மஞ்சரி என்று என்ன இது கண்ணராவி!' என்று

அத்தையை அதட்டுவார். கடைசியில் அத்தை பெரும்பாலும் இந்தாம்மா என்பாள்; அல்லது மதுமஞ்சரி என்றே முழு நீளமாய் அழைப்பாள்.

ஒரு வேளை... அவன் - சுதாகரன் அவளை 'மஞ்சரி' என்று அத்தை முன்பு கூப்பிட்டது போல அழைத்ததால்தான் அவளும் சற்று இளகிப் போனாளோ? ஆனால் அவன்...

ஒரு திடுக்கிடலுடன் மீண்டும் மாமாவின் பேச்சில் கவனத்தைப் பிடிவாதமாய்ச் செலுத்தினாள் மதுமஞ்சரி.

இந்தத் தடவை மதுமஞ்சரிக்கென்று, கனகலிங்கம் நிறைய்ச் சாமான்கள் வாங்கி வந்தாராம்! சேலைகள் பன்னிரண்டாம்! சென்ட், பவுடர், குடை, செருப்பு... அத்தோடு 'கவர் கேர்ள் மேக்கப் செட்'டும் உண்டாம். விரைவிலே திருமணம் ஆகப் போகிறவள் ஆயிற்றே! அலங்காரம் எல்லாம் பிரமாதமாக இருக்க வேண்டாமா?!

இத்தனை சாமான்களையும் வாங்கி, சுமந்து கொண்டு வந்து பார்த்தால், அவர் வீட்டு மகா லட்சுமியைக் கண்ணிலேயே காணோமாம்! கலக்கத்துடன் மகனை விசாரித்தால், அவன் சொன்ன கதையால் அவருக்கு இருதயம் நின்று விடாதது அதிசயமாம்!

அழுது வடிந்த மகனைப் பிடித்து உலுக்கியதும் விவரம் தெரிய வர, அவசர அவசரமாகக் காரியம் மிஞ்சி விடுமுன் தடுப்பதற்காக அவளுக்கு டெலிபோன் செய்தாராம்.

''அதுதான் திருமணம் நடந்து விட்டதே மாமா?'' என்றாள் மருமகள் குழப்பத்துடன். தாலிகட்டி முடித்த பின் அதற்கு மேல் என்ன காரியம் மிஞ்சி விடும்?

''ஒன்றுமே தெரியாத பாப்பாவாக இருக்கிறாயே, மதுக் குட்டி! தாலி கட்டினாலும், கணவன் மனைவி உறவு கொள்ளாத வரை அதை முழுத் திருமணமாக ஏற்க முடியாது. அதைக் காட்டி விவாகரத்து பெறுவது மிக எளிது! இதுபற்றி நான் சொன்னபோது தான், நீங்கள் அங்கே போய் வெகு நேரம்

ஆகி விட்டதாகவும், இரவுக்காகக் காத்திருக்க அவன் பொறுமைசாலியோ, பத்தாம் பசலியோ இல்லை என்றும் சொன்னான். அப்போதும் நான் நம்பவில்லை கண்ணு. என் மதுக் குட்டி இதற்குச் சம்மதித்திருக்கவே மாட்டாள் என்றேன். அதற்கு அவர்...''

''போதும், மாமா!'' என்றாள் அவள் வேதனையுடன்.

கணவன் சொன்னதைத்தான் அவளே கேட்டாளே! இதற்கு மேல், அவளிடம் வந்து, இரவில்...

எண்ணும்போதே ஆத்திரமும் அவமானமுமாக அவள் முகம் கன்றிச் சிவந்தது.

ஆனால் அவரோ அதை வேறாகப் பொருள் கொண்டு ''ஆமாம், அம்மா. நடந்து முடிந்தது பற்றி நினைத்துப் பார்த்து வேதனைப் படுவானேன்? பைசாவுக்குப் பிரயோசனப்படாத காரியம். அதைவிட உருப்படியாய் யோசித்து, ஏதேனும் செய்யலாம்'' என்றார் கனகலிங்கம். ''ஏதேனும் என்ன? எத்தனையோ செய்யலாம்!''

''என்ன... என்ன செய்ய முடியும்? இப்போதுதானே... நீங்களே தானே...'' என்று முகம் சிவக்கத் தடுமாறினாள் மதுமஞ்சரி.

கனகலிங்கத்தைப் போலத் திருமண உறவைப் பற்றி எளிதாகப் பேச அவளால் இயலவில்லை. அத்தோடு, காது கேட்கும் தூரத்தில் - அவள் பின்னே தான் - அவன் சுதாகரன் சற்றும் நாகரிகம் இல்லாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

திடுமென ஒரு கை அவளது தோளைத் தொட்டதும், மதுமஞ்சரி துள்ளித் திரும்பினாள்.

சுதாகரன் தான் வெளியே நிற்பதாக ஜாடை காட்டி விட்டுச் போனான்.

இப்போதுதான் நாகரிகம் பற்றிய ஞானோதயம் உண்டாகிறது போலும்! இந்தப் பேச்சைத் தடுப்பதற்காக அவனால்

இயன்றதை எல்லாம் செய்து விட்டு, இப்போது அவள் விருப்பம் போலப் பேச இடம் கொடுத்து வெளியே செல்கிறானாக்கும்! வேடிக்கைதான்!

''நானேதான் என்ன?'' என்று கேட்டார் கனகலிங்கம்.

அவள் பதில் பேசாமல் நிற்கவும், அவரே ஊகித்து, ''என்ன விஷயம் மதும்மா? ஓ. நீங்கள் இருவரும் உறவு கொண்டு விட்டதா? அதைப் பற்றியெல்லாம் இந்தக் காலத்தில் யாரம்மா பெரிதாக நினைக்கிறார்கள்? அன்றைக்கே காந்தி சொல்லியிருக்கிறாரே, கற்பழிக்கப்பட்ட பெண்களைக் கன்னிகளாகக் கருதி திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்றாரே! மோகனும் உன்னை எந்த நிலையிலும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கிறான். என்ன... விவாகரத்து ஏற்பாடு செய்யக் கொஞ்ச நாள் ஆகும். அந்த ராஸ்கல், கட்டாயப்படுத்தி கல்யாணம் செய்து, கட்டாயப்படுத்தி உறவு கொண்டால் அதை யார் ஒத்துக் கொள்வது?''

திருமணம் எப்படி நடந்திருந்த போதும், மற்றதில் அவன் கட்டாயப்படுத்தவில்லையே! அவளும் மனம் ஒப்பித்தானே...

தயக்கத்துடன், ''அப்படி ஒன்றும்...'' என்று அவள் தொடங்குமுன் இடைமறித்துப் பேசினார் கனகலிங்கம்.

''எனக்குப் புரிகிறது, மதுக்குட்டி. உனக்கு யாருமே இல்லாதது போலத் தோற்றுவித்து உன்னை மிரட்டிப் பணிய வைத்திருப்பான்! டெலிபோனில் கூடப் பேசவிடவில்லையே! பேசினால் நான் உனக்கு எப்போதும் துணையிருப்பேன் என்கிற தைரியம் உனக்கு வந்து விடுமே!''

இருக்குமோ... என்று எண்ணியது அவள் மனம். மற்றபடி, எத்தனையோ ஆண்டுகளாக வராத கனவு அன்று ஏன் வந்தது? அது வேறு அவளை இன்னமும் மிரள வைத்து அவனிடம் தள்ளிவிட்டது! இப்போது...

ஒன்றும் தோன்றாமல் பெருமூச்செறிந்தாள் மதுமஞ்சரி.

அங்கே துல்லியமாய்க் கேட்டது போலும். ''கவலைப்படாதே கண்ணு'' என்று தேற்றினார் கனகலிங்கம். ''மோகன் உன்னை ஒரு நாளும் கைவிடவே மாட்டான். கண்ணைக் காக்கும் இமைகளைப் போல உன்னைக் காப்பாற்றுவான்'' என்றார் அவர்.

மோகன் அவளைக் காப்பதா? மோகனை அவளல்லவா காப்பாற்றியிருக்கிறாள்!

காத்தது எப்படி என்பது நினைவு வரவும், ''மாமா, மோகன் அத்தான் உங்களிடம் எல்லாம் சொன்னாரா? நிறையத் தப்பு செய்திருக்கிறார் மாமா!'' என்று தயக்கத்துடன் உரைத்தாள். தன் துயரை விட, மாமாவுக்குத் துன்பமாய் இருக்குமே என்பதுதான் அவளுக்கு அதிக வேதனையாய் இருந்தது.

''ஆனால், ''அதெல்லாம் தப்பே அல்ல!'' என்று அடித்துப் பேசினார் கனகலிங்கம்.

''இல்லை மாமா. மோகன்...''

எந்தக் குற்றத்தை முதலில் சொல்வது என்று அவள் யோசிக்கையில் அவரே தொடர்ந்தார். ''மொத்தமாய் லாபம் காட்டினால் நிறைய வரி கட்ட வேண்டியிருக்கும் என்று சொந்தக்காரர்களே இப்படியெல்லாம் செய்து பணம் எடுப்பது ஒவ்வொரு தொழிலிலும் ஒவ்வொரு மாதிரி. பத்திரிகை நிறுவனங்களில் பார்த்தாயானால் பழைய பேப்பர் வேஸ்ட் என்று [illegible] சக்கணக்கில் சுருட்டுவார்கள். துணி மில்களில் ஒவ்வொரு [illegible]யும் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவுக்குக் கொஞ்சம் அதிகமா[illegible] நெய்து, அதைக் கணக்கில் காட்டாமலே விற்று எடுத்துக் [illegible]வார்கள். எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பெரிய கெமிக்கல் தொழிற்சாலை முதலாளி, அவரது தொழிற்சாலையைக் கட்டுவ[illegible], கட்டித் தந்த கட்டிடக் 'காண்ட்ராக்டரிடம்' ஒரு லட்சம் [illegible] 'கமிஷன்' வாங்கிக் கொண்டார்!''.

''அதெப்படி மாமா? இதில் என்ன லாபம்? அவர்தானே [illegible]த்துக்குப் பணம் கொடுப்பதும்? அதில் 'கமிஷன் வாங்கு

வானேன்? அந்த ஒரு லட்சத்தைக் குறைத்தே கொடுக்கலாமில்லையா? அதுதானே சரி?''

''அதுவேதான் சரி. உண்மைதான். ஆனால் அது கம்பெனிக் கணக்கில்தான் குறையுமே தவிர, இவர் விருப்பம் போலச் செலவழிக்கக் கூடிய பணமாக இவர் கைக்கு வராதே! எந்தவித வரிக் கணக்கிலும் காட்டப்பட வேண்டாதபடி அப்படியே கைக்கு வரும் லாபம்! புரிகிறதா? மற்ற தொழில்களில் இப்படி எடுப்பதற்கு இலகுவான வாய்ப்புகள் உண்டு. நம் 'மிஷினரி'யில் என்ன செய்வது? அதனால்தான் இந்த மாதிரிக் கணக்கு எழுதி எடுத்துக் கொள்வது. இதில் தப்பே கிடையாது!'' என்று ஊரெல்லாம் சுற்றி வளைத்து, அடுக்கடுக்காய் மேற்கோள் காட்டி, கடைசியாகத் தன் மகனின் பிழைகளையும் நியாயப்படுத்தி முடித்தார் கனகலிங்கம்.

''அப்படியா, மாமா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டவள், ''ஆனால் மாமா, இது என்றைக்கும் ஆபத்துதானே? நன்றாகத் தணிக்கை செய்தால் எப்போதும் கண்டுபிடித்து விடமுடியும் தானே? இப்போது சுதாகர் கண்டுவிட்ட மாதிரி, அரசுத் தணிக்கையில் கூட கண்டுபிடித்து விடக் கூடுமில்லையா?'' என்று கவலையுடன் வினவினாள் மதுமஞ்சரி ''அப்படியாவது சம்பாதிக்க வேண்டுமா?''

''அப்படிப் பண்ணினால் தானேம்மா சம்பாதிக்கவே முடியும்! ஒழுங்காகக் கணக்குப்படி மட்டும் சம்பாதிப்பது என்றால் நம் மானேஜருக்கு நம்மை விட அதிக வருமானம் வரும்! அதனால்தான் இதை யாரும் - அரசு அதிகாரிகள் உட்பட யாரும் கண்டுகொள்வதே கிடையாது. இவன் பாட்டன் - அந்தக் கிழவன் கூட - அனுப்புகிற கணக்கை அப்படியே ஒத்துக் கொண்டு கையெழுத்துப் போட்டுத் திருப்பி விடுவான். இவன்தான்... 'குட்டி பெருத்தால் பட்டியில் நிற்காது' என்கிற மாதிரி துள்ளுகிறான், ராஸ்கல்! நன்றாக அடிவாங்கப் போகிறான் பார்!'' என்று கனகலிங்கம் ஆத்திரப்பட்டது இன்னொன்றை நினைவூட்ட, மதுமஞ்சரி மாமாவிடம் விசாரித்தாள்.

''மாமா, இந்த சத்யா மிஷினரி எல்லாம் உங்களதுதானே? இந்த ஆ... இவர் - சுதாகரன் வந்து அந்தக் கணக்கில் என்ன பார்ப்பது?... சோமசேகர் அங்கிள் வேறு...''

''ரிடையர் ஆகிற காலம் நெருங்குகிறதில்லையா? சோமசேகருக்கும் புத்தி புரண்டுவிட்டது! இல்லையென்றால் இப்படி ஒரு மடத்தனமான கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்வானா? ஆனால் பண ஆசை யாரை விட்டது?''

மதுமஞ்சரிக்குத் திக்கென்றது. சோமசேகர் அங்கிள் கூடவா சுதாகரிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு பொய்யாக ஏதேதோ சொல்லியிருப்பார்.

நம்பமாட்டாமல் அவள் திணறிக் கொண்டு இருக்கும் போதே கனகலிங்கம் மேலே பேசிய பேச்சு, அந்தக் குற்றத்தை சுதாகரன் மீதும் சுமத்தியது.

''பல கோடிப் பெறுமானம் உள்ள தொழிலாயிற்றே, முழுங்கி விடலாம் என்று கதை கிளப்பி விட்டிருப்பான்! பாரம்மா, இந்த 'சத்யா மிஷினரி' விஷயத்தில் ஒரு பெரிய கதையே இருக்கிறது. தங்கை மேல் உயிரையே வைத்த ஒரு பைத்தியக்கார அண்ணனின் 'பாச மலர்க்கதை' என் தங்கை அவள்தான். உன் அம்மா - அவள் மேல் வைத்த, கண் மண் தெரியாத பாசத்தினால் பல ரக மிஷின்களைத் தயாரிக்கும் இந்தத் தொழிற்சாலையை உன் தாயாரின் பெயரிலேயே வாங்கினேன். அவள் மேல் மட்டுமாக வாங்கினால் உன் அப்பாவுக்கு ஏதேனும் தாழ்வு மனப்பான்மை ஏற்பட்டு மனோ வியாதியைக் கொடுமைப்படுத்தி விடக் கூடாதே என்று அவர் பெயருக்கும் கொஞ்சம் பங்கு போடலாம் என்று பார்த்தேன். அதனால், கணவனும் மனைவியும் பங்குதாரர்கள் என்றால் வரி நிறைய வரும் என்று அவருடைய நண்பன் - உயிர் நண்பனாம், அவன் பெயரில் அதைப் போடச் சொன்னார். அந்தப் பாவியின் பெயர் சத்தியநாதன். இப்போது உனக்குக் கட்டாயத் தாலி கட்டி இழுத்துப் போயிருக்கிறானே, அந்த மாப்பிள்ளையின் அப்பன். கடைசியில் அந்த உயிர் நண்பனா செய்த சதி. அந்தக் கதை இப்போது எதற்கு? உன் பெற்றோர்

இறந்ததும் உன்னை அங்கேயே வைத்துக் கொண்டு உன் தகப்பனின் மற்ற சொத்துக்களோடு, கேரளாவில் நான் வாங்கிய 'சத்யா மிஷினரி'யையும் சாப்பிட்டு விட அந்தக் கிழவன் - இந்தப் பயலின் பாட்டன் முயற்சி பண்ணினான். சொத்து போனாலும் பரவாயில்லை; என் அருமைத் தங்கையின் ஒரே மகளை என்ன கொடுமை செய்வானோ என்று பயந்து, கோர்ட்டுக்குப் போய் லட்சக் கணக்கில் செலவு செய்து உன்னை மீட்டு வந்தேன். கிழவனுக்கு விஷயம் தெரியும் என்பதால் இந்தப் பக்கமே தலை காட்டவில்லை. இப்போது பேரனிடம் என்ன சொல்லி ஏவி விட்டானோ, தெரியவில்லை. ஆனால் அதெல்லாம் எனக்கு ஒன்றுமில்லை, கண்ணு. அவன் என்னவோ சொன்னான் என்று, அதை நீயும் நம்பி என்னிடம் சந்தேகமாய்க் கேட்டு விட்டாய் பார், அதுதான் மனதுக்கு ரொ...ம்பவும் வே...தனையாக இருக்கிறது...'' என்று குரல் கரகரத்தார் கனகலிங்கம்.

மதுமஞ்சரி அப்படியே ஆடிப் போய் விட்டாள். ''அய்யோ, மாமா! நான் உங்களிடம் சந்தேகமெல்லாம் படவே இல்லை மாமா! உங்களுடைய 'சத்யா மிஷினரி'க்குள் வந்து மிஷினரியின் கணக்கைப் பார்க்க சுதாகருக்கு என்ன அதிகாரம் என்றுதான் கேட்டேன் மாமா, ப்ளீஸ் மாமா. தப்பா நினையாதீர்கள் மாமா! நான் உங்களைப் போய்ச் சந்தேகப்படுவேனா? என்ன மாமா, நீங்கள்?'' என்றவளுக்கு அழுகையே வந்து விட்டது.

''கணவன் என்ற பெயரில் ஒருவன் வந்துவிட்டாலே, நம் பெண்களுக்கு ஒரு பலவீனம் வந்து விடும். அவன் ஏதேனும் சொல்லி நீ நம்பி விட்டாயோ என்று நினைத்து விட்டேன் மதுக்குட்டி.. விட்டு விடு!'' என்று மருமகளைத் தேற்றியவர், கடைசியாக, ''எழுத்தளவில் பார்த்தால் 'சத்யா மிஷினரியின் பெரும் பங்கும் உன்னதுதான், கண்ணு. எதற்கும், அவன் எப்படி எப்படிக் கேட்டாலும் அதை மட்டும் அவன் பெயருக்கு எழுதிக் கொடுத்து விடாதே! புரிகிறதில்லையா? அப்புறம் நம்மை, முக்கியமாக உன்னைச் செல்லாக் காசாக, தேய்ந்த

செருப்பாகத் தூக்கி எறிந்து விடுவார்கள். அப்படி எதுவும் நடக்குமுன் உன்னை இங்கே கூட்டி வந்து விடலாம் என்று பார்த்தால், உன் அத்தான் மடத்தனமாக எழுதிக் கொடுத்த ஒப்புதல் வாக்குமூலம் வேறு அவன் கையில் இருக்கிறது! அப்படி எழுதிக் கொடுக்காமல் இருந்திருந்தால் எல்லாம் ஜோடனை, பொய் என்று கோர்ட்டில் ஒரு கை பார்த்து விடலாம்... ஒன்று செய் மதுக்கண்ணு... அந்த சுதாகரனிடம் கொஞ்சம் நைச்சியமாகவே பேசி, மோகன் விஷயம் அடங்கிய பைலை எடுத்து வந்து என்னிடம் கொடுத்து விடு. அதைப் பார்த்து இவனை என்னென்ன விஷயங்களுக்காகப் பிடித்தான் என்று தெரிந்து கொண்டால் பிற்பாடு வழக்காட வசதியாக இருக்கும். கூடவே ஏதேனும் தடயங்கள் இருந்தாலும் அழித்து விடலாம்! முக்கியமாய் இந்த முட்டாள் எழுதிக் கொடுத்த வாக்கு மூலத்தைக் கொளுத்தியாக வேண்டும். இதையெல்லாம் யோசித்துப் பார்த்தால் நீ படித்த பெண்; புத்திசாலி; என்ன செய்ய வேண்டுமென்று உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதே இல்லை! ஆனால் ஒன்றில் மட்டும் மிகவும் கவனமாயிரு, கண்ணம்மா! 'சத்யா மிஷினரி' பங்குகள் உன் கையை விட்டு அகலவே கூடாது'' என்று பலமுறை எச்சரித்து விட்டுப் பேச்சை முடித்தார்.

''அத்தை எப்படி இருக்கிறார்கள்?'' என்ற மதுமஞ்சரியின் அவசரக் கேள்விக்கு, ''இருக்கிறாள், எப்போதும் போல'' என்ற அசுவாரசியமான பதிலுக்கு மேல் மனைவி பற்றி அவர் எதுவும் பேசுவதாக இல்லை. மீண்டும் ஒரு தரம் மருமகளுக்குக் [illegible]படுத்தி விட்டு வைத்து விட்டார்.

கண்ணாடி ஜன்னலின் வழியே, அவள் ரிஸீவரை [illegible] தெரிந்து, சுதாகரன் மீண்டும் வீட்டினுள் வந்தான்.

கதவை மூடிவிட்டுத் திரும்பியவனின் ஆராய்ச்சிப் [illegible] அவளுள் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பியது.

[illegible] டுவது போல நோக்கி, ''நேற்று மாமா பேசியதை [illegible] சொல்லவில்லை? ஏன்'' என்று ஆத்திரத்துடன் [illegible] வினவினாள்.

சட்டென முகம் கருக்க, "வீட்டு வேலையாட்களுக்கெல்லாம் நம் தகராறைப் பறை சாற்றித்தான் ஆக வேண்டுமா?" என்று கடித்த பற்களினூடே, தாழ்ந்த குரலில், வார்த்தைகளைத் துப்பியவன், அருகில் வந்து அவள் கையைப் பற்றி பக்கவாட்டில் இருந்த அறைக்குள் நடத்திச் சென்று கதவைச் சாத்தினான். "என்ன கேட்பது என்றாலும் இப்போது கேள்!" என்றான் அதே குரலிலேயே.

தப்பும் செய்து விட்டுக் கோபம் வேறா? என்று ஆத்திரப்படும் போதே, மாடன் காது கேட்கக் கூடிய இடத்தில் இருந்து கத்தியது பிழைதானே என்றும் தோன்றவே அவள் குரல் சற்றே தணிந்தது. "நேற்று நான் மாடியிலிருந்து வந்த போது, உங்களோடு டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டிருந்தது மாமாதானே?" என்று சற்று நிதானமாகவே வினவினாள்.

"ஆமாம்"

"அவரிடம்... அவரிடமும் பொய் சொல்லி, போனில் வேறு யாரோ என்று என்னிடமும் பொய் சொன்னீர்களே?"

"உன்னிடம் சொன்னது பொய்யல்ல"

"என் மாமா எனக்குத் தெரியாதவரா?" என்றாள் அவள் மீண்டும் சினம் துளிர்க்க.

"அவர் எப்படிப்பட்டவர் என்று உனக்குத் தெரியாது."

"ஏன் தெரியாது? என் மாமா நல்லவர்; பிரதிபலன் கருதாமல், அனாதையான என்னை அன்போடு வளர்த்து ஆளாக்கிய பரோபகாரி."

"இதனால்தான் அப்படிச் சொன்னேன்" என்றான் சுதாகர் சாவதானமாக.

ஒரு கணம் திகைத்தவள், உடனே புரிந்து கொண்டு, "ஆனால் நல்லவர்களைப் பற்றி புரிந்து கொள்ள கொஞ்சமேனும் நம்மிடமும் நல்லது இருக்க வேண்டும் இல்லையா?" என்று மட்டம் தட்டினாள் அவள்.

"உண்மை!" என்றான் அவன் உதட்டோரத் துடிப்பை அடக்கியபடி.

மதுமஞ்சரியின் கண்கள் அகல விரிந்தன. இவன் என்ன சொல்கிறான்? ஓகோ இந்த மகா நல்லவனைப் புரிந்து கொள்ள அவளிடம் - மதுமஞ்சரியிடம் நல்லது இல்லையாமா?

"ஹூம்! என் மாமா 'பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று சொன்ன பிறகும் என்னைத் தொட்டிருக்கிறீர்கள்! நீங்கள் நல்லவர் என்றால் அந்த வார்த்தைக்கு எதிர் மறையாகத்தான் பொருள் கொள்ள வேண்டும்!" என்றாள் ஏளனமும் கோபமுமாக.

சற்றும் அசையாமல், "நியாயமற்றுப் பேசுகிறாய் மதுமஞ்சரி! உன் விருப்பத்தை மதியாமல் உன்னைத் தொடுவது என்றால், உன்னுடன் கூடவே நானும் அறைக்கு வந்திருப்பேன். அல்லது, குளிரில் முடங்கிக் கிடந்தவளுக்குக் கணப்பு போட்டு, கம்பளியால் மூடிவிட்டபோதேனும் அணைத்திருப்பேன்! சொல்லு வீடே அதிரும்படி நீ பதறிக் கதறும்போது, நான் பாட்டில் தூங்கிக் கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும் என்கிறாயா? உனக்கு ஆறுதல் அளிக்கவே உன் அறைக்குள் வந்தேன். அதற்கு மேல் நடந்ததற்கு இருவரும்தான் பொறுப்பேற்க. நீ என்னை மட்டுமாய்க் குற்றம் சொல்ல முடியாது" என்று திரும்பினான் சுதாகரன்.

முகம் கன்றிச் சிவக்க, மதுமஞ்சரி தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள். முன்தினம், வெட்கமற்று அவனிடம் ஒண்டியதை [illegible] அவமானமாகவும் இருந்தது. அவள்தான் புத்தியற்று [illegible] கொண்டாள் என்றால் அவனும் அதைச் சொல்லிக் [illegible] தீரவேண்டுமா?

[illegible] சுதாகரின் குரல் அவள் செவியருகில் கேட்டது. [illegible] இருந்தால்தானே குற்றம் சாட்டுவதற்கு? [illegible]டையில் அது நிறைவுதான், மஞ்சு", [illegible] குழைந்தது.

நெகிழத் தொடங்கிய மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டாள் மதுமஞ்சரி. கலங்கிய குட்டையில் மீன் பிடிப்பது இவனுக்குப் பழக்கப்பட்ட விஷயம் போலும்! அவளை மிரள வைத்து விட்டு, பெரிய ஆத்பாந்தவனாகக் காட்டிக் கொண்டு நெருங்குவது! மாமா சொன்னது சரிதான்.

சட்டென விலகி நின்று "பெரிய கணவன் மனைவி! கட்டாயக் கல்யாணம் செய்து விட்டு காதல் கணவன் போலப் பேசினால் கேட்கவே சகிக்கவில்லை" என்றாள் குரலில் வெறுப்பைக் காட்டி.

"நான் ஒன்றும் உன்னைத் துப்பாக்கி முனையில் நிறுத்தித் தாலி கட்டவில்லையே! உன் சம்மதத்தோடுதான்..." என்று மகா உத்தமன் போல அவன் பேசவும் மதுமஞ்சரிக்கு மீண்டும் சினம் தலைக்கேறியது.

"மோகன் அத்தான் கழுத்தில் கத்தி வைத்து மணந்தது, துப்பாக்கி முனை மிரட்டலுக்கு எந்த விதத்தில் குறைந்து போன விஷயமாம்? என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

"ஆமாம்! உன் அத்தான், அந்த மோகன்குமார், வாயில் விரல் வைத்தால் கடிக்கத் தெரியாத பச்சைக் குழந்தை! ஒரு 'லாலிபாப்'பைக் காட்டி அவனை ஏமாற்றி அழைத்து வந்து, அவன் கழுத்தில் கூர்தீட்டிய கத்தியை வைத்து, மரியாதையாக என்னை மணந்து கொள்கிறாயா அல்லது இவனை 'சதக்' செய்து விடட்டுமா என்று மிரட்டி உனக்கு தாலி கட்டியது போலல்லவா பேசுகிறாய்!" என்ற சுதாகரின் குரலில் எகத்தாளம் தெறித்தது.

"ஏன்? ஜெயிலுக்கு அனுப்புவேன் என்பது மட்டும் மிரட்டல் கிடையாதா?"

"ஒன்று தெரியுமா, உனக்கு? வாயில் விரலை வைத்தால் கடிக்கத் தெரியாத பச்சைக் குழந்தைகளை எல்லாம் சிறைக்கு அனுப்பவே முடியாது! கொலைகாரர்கள், கொள்ளைக்காரர்கள், திருடர்கள், ஏமாற்றுக்காரர்கள்... இப்படிப்பட்ட கெட்டவர்

களை மட்டும்தான் ஜெயிலில் போடுவார்கள். இதில் எந்த வகையிலும் சேராத மகா உத்தமன் உன் அத்தான் என்றால் சிறையைப் பற்றிய பயம் எதற்கு? அப்படியின்றி அவன் தப்பு செய்திருந்தால், அந்தத் தப்புக்குரிய தண்டனையை அனுபவித்து விட்டு வரட்டும் என்று மகா நியாயவாதியாய் நீயும் அவனை வழியனுப்பியிருக்க வேண்டியதுதானே? இரண்டில் எதைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் உனக்கு வாய்ப்பு இருந்தது. சட்டத்தின் பிடியிலிருந்து மோகன் குமாரைத் தப்புவிப்பதற்காக உன்னையே லஞ்சமாக அளிக்கத் தீர்மானித்தது உன் தேர்வு! இதில் என்னைக் குற்றவாளியாக்குவது எப்படி சரியாகும்?"

ஆத்திரமாய் முறைத்து விட்டு, "குடும்ப விசுவாசம் என்று ஒன்று உண்டு தெரியுமா? வேண்டியவர்கள் கஷ்டப்படும் போது, தன் சுகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு ஒதுங்குகிற சுயநலம் உங்களுக்கு இருக்கலாம். ஆனால் நான் அப்படி மட்டமானவள் அல்ல!" என்றாள் மதுமஞ்சரி.

"மட்டமா? அது எவ்வளவு என்பது, உன்னையே நீ [illegible]மாக அளிக்க முன் வந்ததிலிருந்தே தெரிகிறதே! சொல்லப் [illegible], உன்னைக் கவுரவமாக மணந்து கொண்டதற்காக [illegible] என்னைப் பாராட்ட வேண்டும். உன் குடும்ப விசுவா[illegible] முன் நிறுத்தி, சும்மா இரவை என்னோடு கழி என்றா[illegible]" என்ற சுதாகரன், அவளது வீசிய கரம் இறங்கும் முன் [illegible], "நீ அடிப்பதற்கு கன்னத்தைக் காட்டிக் கொண்டு [illegible] ஒன்றும் முட்டாள் இல்லை. கனகலிங்கத்துடன் [illegible] நேரமும் பேசியதற்கு உன்னிடம் நான் பலதும் [illegible] செய்தேன். ஆனால் யாரென்று பாராமல், [illegible] இறங்குவாய் என்று நினைக்கவே இல்லை" [illegible]புடன் உரைத்து அவள் கையை விட்டுவிட்டு [illegible].

[illegible] பிடியில் கன்றியிருந்த மணிக்கட்டை, மற்[illegible] விட்டபடி, "பின்னே, என்னை அவ்வளவு [illegible]தற்கு உங்களைக் கொஞ்சுவேன் என்று [illegible]?" என்று குரோதமாக வினவினாள் மதுமஞ்சரி.

''கொஞ்சுவதா?!'' தோளைக் குலுக்கினான் சுதாகரன். ''அதுவும் கனகலிங்கத்துடன் கால் மணி நேரம் பேசிய பிறகா? சாதாரணப் பேச்சுவார்த்தைக் கூடப் பஞ்சமாகி விடும் என்பது எனக்குத் தெரியுமே!'' என்றான் உள்ளர்த்தத்துடன்.

மீண்டும், கனகலிங்கத்தை மட்டம் தட்டி ஒரு வார்த்தை1 என்னவோ, கணவன் மனைவி மனவேற்றுமைக்குக் காரணமே அவர்தான் என்பது போல... காலையிலும் அவன் சொன்ன 'வைக்கோல் போர் நாய்' நினைவு வந்தது. அதுவும் தன் மாமாவைப் பற்றிச் சொன்னதுதான் என்பதை, ஓர் அதிர்ச்சியு டன் உணர்ந்தாள் மஞ்சரி.

செய்கிற அநியாயத்துக்குக் குறைவு இல்லை. இதில் மாமாவை இவன் என்ன சொல்வது என்கிற ஆத்திரமும் வந்தது.

நன்றாகக் கணவன் பக்கம் திரும்பி நின்று, ''காலையில் வைக்கோல் போர் நாய் பற்றிச் சொன்னீர்கள். அது யார் என்பதுதான் எனக்கு சந்தேகம்!'' என்றாள் தலையைச் சரித்து நோக்கி.

''அதாவது...?''

''என் வீட்டாருடன் நான் பேசுவது உங்களுக்குப் பொறுக் கவில்லையே! அதைத் தடுக்க என்னென்ன 'கோல்மால்!' என்று இகழ்ச்சி காட்டிப் பேசும் போதே அவள் மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு கணவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

ஆனால், ''பேசுவது உனக்கு நல்லது இல்லை என்பதால் தடுக்க முயன்றேன்'' என்று அழுத்தத்துடன் அவன் பதிலிறுக்க வும் அவளுக்குச் சொத்தென்றாகி விட்டது.

டெலிபோன் ரிசீவர் தானாகத் தான் விழுந்து கிடந்தது; அது அவனது பிழையல்ல என்று சொல்லி விடமாட்டானா என்று அவள் எண்ணியது நடக்கவில்லை!

அப்படி சுதாகரன் சொன்னாலும் அவள் நம்புவதற்கில்லை என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் அவன் பெயருக்குக் கூட மறுக்கவில்லையே! ஆனால் கையும் களவுமாய் மாட்டிக் கொண்டு விட்டதை எப்படி மறுப்பது?

விசித்திரமான வகையில் கணவனின் பிழையில் மனம் நோக; அந்த நோவுக்கும் அவன் மீதே ஆத்திரம் கொண்டு, ''யாருக்கு? எனக்கா, உங்களுக்கா?'' என்று ஏளனமாகக் கேட்டாள்.

சற்றும் சலனமின்றி, ''இருவருக்குமே என்றாலும், பெரும் பாலும் உனக்குத்தான் பாதிப்பு'' என்றான் அவன்.

''ஒத்துக் கொள்வதற்கில்லை!''

''ஏனோ? உண்மையைச் சொல். இன்று காலையிலிருந்து நீ மகிழ்ச்சியாக இருக்கவில்லையா?''

ஆனந்தமாகச் சுற்றியதும், அவள் நன்றாயிருக்கிறது என்று சொன்னாலே அந்தச் சாமான்களை அவன் வாங்கிக் [illegible]வித்ததும்... பெரியதாய் பாம்புகள் பின்னிக் கிடப்பது போல் [illegible]னப்பட்டிருந்த ஸ்வெட்டரைக் காட்டி, புதுசாக் கல்யாணம் [illegible]க்கிட்டவங்க இப்படி ஒட்டிக்கிட்டு கிடக்கணுமின்னு 'ஸ் [illegible]ச் செஞ்சதும்மா' என்று அந்த ஸ்வெட்டர் கடைப் பெண் [illegible], 'விற்பனைப் பேச்சு' என்று திரும்பியவன், அவள் [illegible]னாள் என்று வாங்கி அணிந்து கொண்டதும்... அப்போ [illegible] அவன் அணிந்திருந்த அந்த ஸ்வெட்டரின் டிசைனில் [illegible]ார்வை சென்று நிலைத்தது.

[illegible]ியில் அவனே பாம்பாகத்தானே இருந்திருக்கிறான்!

[illegible] முக பாவனை மாறியதைக் கவனித்து, ''உன் [illegible] பேசிய பிறகு அந்தக் குதூகலம் எங்கே போயிற் [illegible] கேட்டான் அவன்.

[illegible]ழ்ச்சி ஒரு முட்டாளின் சொர்க்கம். பொய்யான [illegible]த்தில் சுகமாக வாழ்வதை விட, உண்மை நிலை [illegible]டுவது மேல்!''

''இப்போது உன் மாமா பேசியதுதான் உண்மை என்று என்ன நிச்சயம்?''

''பதினைந்து ஆண்டுகள் என் சுகம் பேணி வளர்த்தவர் அவர். அவரோடு பேசினால் உண்மை தெரிந்து விடும் என்று அதைத் தடுக்கத் தகிடு தத்தம் செய்தவர் நீங்கள். யார் பேச்சு உண்மையாக இருக்கும் என்று ஊகிக்க அதிக மூளை அவசியம் இல்லை!, என்று அறிவித்தாள் அவள்.

''அடியோடு இல்லாததற்கு அதிகம் என்ன, குறைவு என்ன?'' என்று அவன் தெளிவாகவே முணு முணுக்கவும் ''என்னது?'' என்றாள் கண்களில் தீயெழ.

பெரிதாகத் தோளைக் குலுக்கினானே தவிர, சுதாகரன் அந்தப் பேச்சுக்காக வருத்தம் ஏதும் தெரிவிக்கவில்லை.

'அநியாயத்துக்கு எங்கள் அத்தனை பேரையும் கண்டமே ணிக்கு மட்டம் தட்டிப் பேசுகிறாயே நீ என்ன ஒழுங்கு? இதுபோலத் தொழிற் சாலைகளில் அன்றாடம் நடக்கிற சாதா ரண விஷயத்தைப் பெரிதுபடுத்தி, பூதமாக்கி, அத்தானை மிரட்டி, என்னை மிரட்டி.... என்னவெல்லாம் அநியாயம் செய்து விட்டாய்! என்று கேட்கத் துடித்த நாவை மதுமஞ்சரி கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

இந்த ஒரு விஷயத்தில், மாமா பேச்சில் அவளுக்கும் சற்று ஐயம் தோன்றியிருந்தது. ஒருவேளை சற்று முன் மதுமஞ் சரி பீற்றிக் கொண்ட குடும்ப விசுவாசமே அவரையும் பற்றி, மகன் செய்த பிழைகளை, அவை பிழைகளே அல்ல என்று சாதிக்க வைத்திருக்கலாம் அல்லவா? அப்படி இருந்தால், இதுபற்றி அவனிடம் வாயைத் திறப்பதே அசட்டுத் தனமாகி விடுமே!

சற்று நேரம் மனைவியை வெறித்து நோக்கிய சுதாகரன், அவளை அழைத்துக் கேட்டான். ''இன்று காலையில் நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்து தந்தாய். முடியாது என்பவளைத் தலைமுடியைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்ல இது கற்காலம் அல்ல

ஆனால் உன் முடிவு என்ன என்பதைச் சொல்லி விட்டால் நல்லது - சத்தியத்தை மதித்து என்னோடு வரப்போகிறாயா, அல்லது?'' மதுமஞ்சரி திகைத்தாள். இவனைப் பிரிவது பற்றி அவள் ஒருதரம் கூட எண்ணிப் பார்க்கவே இல்லையே!

4

''சத்தியத்தை மதித்து வரப்போகிறாயா அல்லது?'' சுதாகர் பேச்சை நிறுத்தியதும் மஞ்சரி திகைத்துப் போனாள்.

இது என்ன கேள்வி?

வராமல் ஏன் இருப்பாள்?

கணவனை விட்டு மனைவி எப்படிப் பிரிவாளாம்!

பிரிவது பற்றிப் பேசுகிறவன் திருமணமே செய்திருக்கக் [illegible]ாது! என்னென்னவோ எண்ணங்கள் உள்ளே ஓடுகையில், [illegible]ந்து போய் விட வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளுக்குத் [illegible]ன்றவே இல்லை என்பதோடு, அந்தப் பேச்சு அதிர்ச்சி [illegible]தையும் மஞ்சரி உணர்ந்தாள்.

[illegible]னால், ஓர் இந்தியப் பெண்ணால் வேறு எப்படி இருக்க [illegible]!

[illegible]யைத் திருப்பிக் கொண்டு, ''நான் பொய்ச் சத்தியம் [illegible]ள் இல்லை'' என்றாள்.

[illegible]னை தீர்ந்து விட்டாற்போல அவன் ஒன்றும் துள்ளிக் [illegible] வில்லை. மாறாக அவளையே நோக்கி, ''வருவது [illegible] மனைவியாக வரவேண்டும். மனைவிக்குரிய [illegible] நீ நிறைவேற்றவும் வேண்டும்'' என்று அழுத்தம் [illegible]

[illegible] என்னிடம் வாக்குப் பெறும்போது, இந்த [illegible] எதுவும் நீங்கள் இட்டதாக எனக்கு நினை [illegible] அவள் சற்றே எடுப்பாக.

''அப்போது அதற்கு அவசியம் இருக்கவில்லையே'' என்றான் அவன் பதிலுக்கு. ''உன் கடமைகளை நீ செய்ய மறுக்கக் கூடும் என்ற ஐயம் அப்போது எனக்கு இருக்க வில்லை. சொல்லப்போனால் நல்ல விதமாய் நிறைவேற்றுவாய் என்றுகூட எண்ணினேன்.''

அப்படி எந்தக் கடமையை அவள் நிறைவேற்றிக் காட்டியி ருந்தாள்?... காலைக் காபியைக் கூட அவன்தான் மனைவிக்குக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். மனைவியின் கடமைகளில் ஒன்று கணவனின் வயிற்றை நிரப்புவது என்று மதுமஞ்சரி கணவனுக்கு காபியோ பலகாரமோ கொண்டுபோய் கொடுக்க வில்லை.

'பின் தூங்கி முன் எழும் பேதை'யாகவும் அவள் நடந்து கொள்ளவில்லை! இரவில் அவன் எப்போது உறங்கினான் என்பதையும் அவள் அறியாள்; அவன் எப்போது எழுந்து சென்றான் என்பதும் அவளுக்குத் தெரியாது!

அருகில் துயின்றவன் எப்போது எழுந்து சென்றான் என்பது கூடத் தெரியாமல் அப்படி ஓர் அசந்த தூக்கம்!...

அருகில்... து...யின்றவன்...

அப்படியானால் அவளது கடமையாக அவன் எதிர்பார்ப் பது இது மட்டும்தானா? மனைவி என்பவள் வெறும் பள்ளிய றைப் பாவையாக மட்டும் இருந்தால் போதுமா?

பார்வையை அவள் முகத்திலேயே நிறுத்தியிருந்தவன், அவள் மனதைப் படித்தவன் போல, ''ஒரு மனைவியின் கடமை படுக்கையைப் பகிர்வதோடு முடிவது இல்லை, மஞ்சரி. அங்கே நம் வீட்டில், என் உறவினர்கள் இருக்கிறார்கள். பணியாட்கள் இருக்கிறார்கள். வாய் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே கண நேரத்தில் கை ஓங்கினாயே! வேலைக்காரர்களுக் குக் கூட உரிய மரியாதை கொடுத்துத்தான் எனக்குப் பழக்கம். என் வீட்டில், என் மனைவியும் அப்படித்தான் நடந்து கொண் டாக வேண்டும். கனகலிங்கம் எப்போது உன்னிடம் பேசுவார்,

நீ உடனே எப்படி மாறுவாய் என்று நான் உன் பக்கத்திலேயே இருந்து கவனித்து, ஓங்குகிற கையைப் பிடித்து நிறுத்த என்னால் முடியாதே...'' என்று இழுத்தபடி பேச்சை நிறுத்தி னான் சுதாகர்.

அப்போது அவள் கை வீசியதை அவன் மன்னிப்பதாக இல்லை! அவன் பேசிய பேச்சுக்கு அது பெரிய பிழையாக அவளுக்கு இன்னமும் தோன்றவில்லைதான். ஆனால், அதை இந்த மாதிரி அவன் குத்திப் பேசும்போது ஒன்றும் பேச மாட்டாமல் அவள் முகம் கன்றிச் சிவந்தது. சமாளித்து.... ''எனக்கு ஒன்றும் யாரையும் அடிக்கிற பழக்கம், கிடையாது...'' என்று மேலே தொடருமுன் அவன் குறுக்கிட்டான்.

''ஓகோ! கணவனுக்கு மட்டுமாய் இப்படி ஒரு தனி மரியாதை செய்வார்கள் பெண்கள் என்று இதுவரை எனக்குத் தெரியாதே!'' என்று அவன் அப்பாவிபோல ஆச்சரியம் காட்ட வும், அவளுக்கு என்ன சொல்வதென்றே புரியாமல் போயிற்று. சுதாகர் சொன்ன விதம் சிரிப்பு மூட்டியபோதும், அவன் மட்டம் தட்டுவது அவளை அல்லவா?

சுதாரித்து ''நீங்கள் என்னை அந்த மாதிரிப் பேசியிருக்கக் [illegible]ாது!'' என்றவள், ஒன்று தோன்றவும்... ''அது என்னைச் [illegible]டி விடப் பேசிய பேச்சுத்தானே? மெய்யாகவே என்னை [illegible]வளவு மோசமானவளாக நினைத்திருந்தால் என்னை [illegible]திருக்க மாட்டீர்களே!'' என்று அவனை மடக்கினாள்.

அவன் அதை 'ஆம்' என்று ஒத்துக் கொள்ளவும் இல்லை. '[illegible]' என்று மறுக்கவும் இல்லை.

[illegible]ளது பேச்சின் பின் பகுதியை மட்டும் எடுத்து, [illegible] நான் உன்னை மணப்பதாக இருந்தேன்'' என்ற [illegible] ஆவலும் கேள்வியுமாக நோக்குவதைக் கவனியா [illegible], ''ஆனால் நம் பேச்சு அதைப் பற்றியல்ல. நீ [illegible]களை ஏற்று நடப்பது பற்றி'' என்று பழைய [illegible] திரும்பினான்.

எதற்காக அவன் தன்னை மணப்பதாக இருந்தான் என் பதை அறிந்து கொள்ள, மதுமஞ்சரிக்கு மிகவும் ஆவலாக இருந்தது. 'உன் அழகில் மயங்கி' என்று தாலி கட்டியவன் சொல்ல வேண்டும் என்றும் ஆசைதான்.

ஆனால் அதை எந்த அளவுக்கு நம்ப முடியும்? கனகலிங் கம் மாமா சொன்னது போல, 'சத்யா மிஷினரி'யில் அவளுக் குச் சொந்தமான பங்குகளுக்காகவும் சுதாகர் அவளை மணந்து கொள்ள முடிவு செய்திருக்கலாமே!

'செய்திருக்கலாமே' என்ன? மாமா சொன்னால் அதுதான் மெய்யாக இருக்க வேண்டும். மற்றபடி தாலி கட்டிய கணவன் 'பிரியக்கூடாது' என்று சத்தியம் ஏன் கேட்கிறான்? பிரிந்தால் சொத்து போய் விடுமே என்ற பயம்!

அன்பும், ஆசையும் காரணமாகத் திருமணம் புரிந்திருந் தால், இவைகளை மனைவி மனதிலும் வளர்த்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கும்; பிரிவைப் பற்றிய நினைவு கூட வராது...

''ஆனால்... அப்படிச் சொத்தைப் பெரிதாக எண்ணிக் கட்டிக் கொண்டவன் என்றால், சத்தியம் செய்திருக்கிறாய்; மீறிவிடாதே; என்று அதையும் அவளைக் கட்டி இழுத்துச் செல்லும் ஒரு கயிறாக அல்லவா பயன்படுத்த வேண்டும்?

இவனானால் கடமைகளைக் காட்டி பயமுறுத்தி, கிட்டத் தட்ட விரட்டவல்லவா செய்கிறான்?

அல்லது இவள் திருமணத்தை மதிப்பவள் என்று கண்டு, 'கடமை கடமை' என்று சொல்லியே அவனது விருப்பம் போல ஆடவைத்து விடலாம் என்று எண்ணுகிறானோ?

இதில் எது சரி?

கணவன் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கியவளுக்கு எரிச்சல் வந்தது. எதையும் கண்டுபிடிக்க முடியாமல், வெறும் கல் மாதிரி இது என்ன முகம். முக்கியமான நேரங்களில் எல்லாம் இப்படி ஒன்றையுமே காட்டாமல் வெறும் மரக்கட்டை போல வைத்துக் கொள்கிறானே.

ஒரு சிறு பெருமூச்சுடன், ''பார் மஞ்சரி. இப்படி ஒரு வாக்கியம் பேச ஒரு மணி நேரம் எடுத்துக் கொண்டாயானால், அவ்வளவு நேரம் நின்று கேடக எனக்கு அவகாசம் கிடை யாது'' என்று, அலுப்பு தொனிக்கக் கூறினான் சுதாகரன்.

உள்ளே உறைத்துவிடச் சட்டென்று, ''நான்தான் முதலி லேயே சொன்னேனே, நான் வாக்குத் தவறுகிறவள் அல்ல என்று. ஆனால் ஒன்று. ஒருவரிடம் உறுதிமொழி கேட்டுப் பெறும்போது, கொடுத்தவர் அதை நிறைவேற்ற உதவும் கடமை கேட்பவருக்கும் இருக்கிறது. அது மட்டும் நினைவு இருக்கட் டும்!'' என்றாள் அவள், எச்சரிப்பது போல.

''அதாவது?''

''அடியோடு சகிக்க முடியாது என்ற நிலையை நீங்கள் ஏற்படுத்தாமல் இருக்கும் வரை நான் கொடுத்த வாக்கு நிறைவேற்றப்படும்'' என்றாள் அவள் சவால் விடுவதுபோல.

''அதாவது, நானும் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறாய்!'' என்ற சுதாகரின் விழிகள் பளிச்சிட்டன. உதட்டோ ரம் முறுவல் துடிக்க, ''எனக்கும் கடிவாளமிட நினைக்கிறாய் [illegible]போலும். ஆனால், நம் இருவரைப் பொறுத்தவரையில், [illegible]மை, உரிமை பற்றி உன்னைவிடத் தெரிந்தவன் நான்'' என்று [illegible]ரைத்தவன், அவள் விறைப்புடன் நிமிரவும், தொடர்ந்து, ''[illegible]பது உனக்கு இப்போது தெரிந்திருக்க வழியில்லை. [illegible]ல் விரைவிலேயே தெரிந்து கொள்வாய்... முதலாவதாக, [illegible] உன் வாழ்வு வெறும் கடமை நிறைவேற்றுவது மட்டு [illegible]ராது. என் மனைவிக்குரிய உரிமைகள் அத்தனையும் [illegible], உண்டு. அதில் யாரும் குறுக்கிட மாட்டார்கள்'' என்று [illegible].

''[illegible]ரும் என்றால்?''

''[illegible] வீட்டில் உள்ள எல்லோரையும் சொல்கிறேன். [illegible] தங்கை... நான் உட்பட எல்லோரும்'' என்று [illegible] ஒரு விளக்கம் கொடுத்தான் அவன்.

இவன் அவளது உரிமைகளில் தலையிடமாட்டானாமா?! வாய் விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது மஞ்சரிக்கு. அவர்களது திருமணமே, அவளது உரிமைகளை நசுக்கி விட்டு அவன் நடத்தியதுதானே?

ஆனால் அதைச் சொன்னால் சுதாகர் ஒத்துக் கொள்ள மாட்டான். 'தேர்ந்தெடுக்கும் வாய்ப்பு உனக்குத் தந்தேன்' என்று சாதிப்பான்!

''எப்போது கிளம்ப வேண்டும்'' என்றாள் சற்று அசட்டையான குரலில்.

அவளை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டு, ''கிளம்பலாம்'' என்றான் அவன். ''ஆனால் அதற்கு முன் உன்னிடம் நான் சில விஷயம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. உட்கார்'' என்று அவளை அமரச் செய்து தானும் மேஜை விளிம்பில் லேசாகச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

''அங்கே சென்னையில் நம்முடையது கொஞ்சம் பிரபலமான குடும்பம். அங்கே இந்தத் திடீர்த் திருமணத்தை விளக்குவது கஷ்டம்...''

''ஆமாம்! கட்டாயக் கல்யாணம் செய்தேன் என்று சொல்வது சிரமம்தானே?'' என்றாள் அவள் சற்று ஏளனமான பார்வையுடன்.

உடனேயே, ''அதுபோலவே, நீ என்னைத் தேர்வு செய்த விதத்தை விளக்குவதும் மிகவும் கடினம்தான் இல்லையா?'' என்று திருப்பிக் கொடுத்தான் அவன்.

இப்படி ஒரு பதிலை அவள் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும்... கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு அவள் பேசாதிருக்கவும், ஒரு கை நீட்டி நடு விரலால் மென்மையாக அந்த உதட்டை விடுவித்து, ''பாவம்! அது என்ன பிழை செய்தது. இந்தப் பாடு படுத்துகிறாயே!'' என்று பெருவிரலால் மிருதுவாக வருடி விட்டான்.

சிறு திகைப்புடன் அவள் நிமிரவும், குனிந்து, அவளது இதழ்களில் லேசாக முத்தமிட்டான்.

அவள் அதைச் சரிவர உணரு முன்பே நிமிர்ந்து, ''எதைப் பேசவும் உனக்கு உரிமை உண்டுதான், மஞ்சரி. ஆனால் அதற்காக, நீ பேசுவதை எல்லாம் நான் கேட்டு சகித்துக் கொண்டு, சும்மா இருப்பேன் என்று நீ எதிர்பார்க்கக் கூடாது. இனியேனும், பேசுமுன் கொஞ்சம் யோசித்துப் பேசு'' என்று அறிவுறுத்தி விட்டு மீண்டும் பழைய பேச்சுக்குத் திரும்பினான்.

''திருமணத்தைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரிவியாமல் விட்டு விடுவதும் முடியாத காரியம். எனவே பெரிதாக வரவேற்பு ஒன்று வைக்க வேண்டும். ஏதாவது ஸ்டார் ஓட்டலில் வைத்து விடலாம் என்று இருக்கிறேன். அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யச் சொல்லி போன் செய்து விடுகிறேன்... வரவேற்பு பற்றி உனக்கு ஏதாவது புதிதாக ஐடியா இருக்கிறதா?'' என்று மனைவிக்கு மதிப்பு கொடுத்து விசாரித்தான் சுதாகரன்.

மதிப்புக் கொடுப்பது போலக் காட்டிக் கொள்கிறான் என்று மதுமஞ்சரி நினைத்தாள். மற்றபடி, வரவேற்பே வேண்டாம் என்றால் விட்டு விடவா போகிறான்?

இப்படி எங்கோ தனிமையில் இருப்பது பரவாயில்லை. மனதில் நினைப்பதை முகத்தில், பேச்சில் காட்ட முடிகிறது. ஆனால் மற்ற உறவினர் கூடவே இருந்தால் அதுவே கொஞ்சம் சிரமமாகத்தான் இருக்கும். இன்னும், மணிக்கணக்காய், முகம் அறியாத அன்னியர்கள் நடுவே இவனோடு இணைந்து நிற்பது எவ்வளவு கடினமாக இருக்கும். அதைப் பற்றிய யோசனையே இல்லாமல் வரவேற்பாம்; மண்ணாங்கட்டியாம்!

மதுமஞ்சரி வெறுமனே தோளைக் குலுக்கவும், ''நினை[illegible] மஞ்சரி, எனக்கும் இந்த வரவேற்பு வைப்பதில் அப்படி ஒன்றும் ஆசை கிடையாதுதான். உண்மையான அன்புள்ள சிலர் வருவார்கள் என்றாலும், வம்புக்கு அலைகிற கூட்டம்தான் மிகுதியாக இருக்கும். அவர்களைத் தவிர்ப்பதும் [illegible] இந்த வரவேற்பைத் தவிர்ப்பதும் அப்படித்தான் [illegible] காரியமே!'' என்றான் சுதாகரன்.

''ஏனோ?''

''நம் திருமணத்தை உரிய விதத்தில் நட்பு, சுற்றத்துக்கு வெளிப்படுத்தச் செய்ய வேண்டும். அதே சமயம் உன்னையும் என் நட்பு, சுற்றத்தாருக்கும் அறிமுகம் செய்தாக வேண்டும். அதற்கு, இதை விட்டால் வேறு வழியில்லை'' என்று விளக்கி னான் சுதாகர்.

''ஒரு தவிர்க்க முடியாத் தொல்லை!''

''சும்மா இருந்து விட்டாலும் கூட விஷயம் பரவி எல்லோருக்கும் தானாகத் தெரிந்து விடாதா?''

''கொஞ்சம் தப்பான முறையில் அது பரவும்''.

''இதுவே சாதாரணக் குடும்பம் என்றால், போன இடத்தில் இருவருக்கும் பிடித்துப் போயிற்று; மணந்து கொண்டார்கள் என்பார்கள். நமக்கு கொஞ்சம் வசதி இருக்கிறது என்றேனே. தொழிற்சாலையைப் பார்வையிடப் போன இடத்தில் நீ என்னை வலைவிரித்துப் பிடித்து விட்டதாக...''

''என்னது? நானா?! நானா வலை விரித்தேன்? சும்மா கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தவளைப் பிடித்து வந்து கட்டாயக் கல்யாணம் செய்தவர்கள் நீங்கள்!... கடைசியில் பழி என் மீதா? அதுவும் இவ்வளவு அசிங்கமான பழியா? அத்தோடு, வலை போட்டுப் பிடிக்கிற அளவு நீங்கள் என்ன மகா மன்மதன்?'' என்று ஆத்திரத்துடன் படபடத்த போதே அவள் மனம் உள்ளே சுட்டது.

மன்மதனுக்குரிய இலக்கணம் அவனுக்கு இல்லாதிருக்க லாம். ஆனால், செதுக்கினாற்போல உடல் கட்டும், கம்பீரமான தோற்றமும் மற்றவர்களைக் கவர்வதோடு மதிப்பையும் அவ னுக்கு ஈட்டித் தந்தன என்பதை மறுப்பதற்கில்லையே!

மனைவியைக் கண்டனத்துடன் நோக்கி, ''இந்த மாதிரிக் குரலையும் பேச்சையும் நம் தனியறைக்குள் மட்டுமாய் வைத் துக் கொள்வது நல்லது, மஞ்சரி. ஏனெனில், நம் திருமணத்தில் உண்மை நட்பை யாரிடமும் சொல்வது நன்றாயிராது என்ப தால், நாம் இருவரும் கண்டதும் காதல் கொண்டு விட்டதாக

வும், தாத்தாவின் உடல் நிலைக்காகத் திருமணத்தை அடக்க மாக நடத்தியதாகவும்தான் எல்லோரிடமும் சொல்ல வேண்டி யிருக்கும். இந்தக் கீரி பாம்புச் சீறலுக்கும் அதற்கும் ஒத்துவராது '' என்றான் கறாரான குரலில்.

''அதற்காகக் காதல் மனைவியாய்க் கொஞ்சிக் குழைவது என்னால் முடியாத காரியம்!'' என்றாள் அவள் மிடுக்காக.

''அதற்கு அவசியமும் இராது'' என்றான் அவன் பதி லுக்கு. ''அடுத்தவர் முன்னிலையில் இழைவதும் குழைவதும் இன்னமும் நாட்டில் பழக்கமாகவில்லை. தனிமையில் நீ எப்படி நடந்து கொண்டாலும் பரவாயில்லை. ஆனால், இந்த மட்டம் தட்ட முயலுகிற பேச்சுக்களை மட்டும் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டாலே போதும். இதற்குச் செலவிடுகிற நேரத்தை, உள்ள நிலைமையை, நல்லபடியாக்குவதில் செலவிட்டால் உனக்கே கூட நல்லது.''

வாயை மூடிக் கொண்டாள் மதுமஞ்சரி. இவனிடம் குட்டுப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பதுதான் வாழ்க்கை என்று ஆகிவிடுமோ? ஆனால் அவன் சொல்வதும் சரிதான். வார்த் தைக்கு வார்த்தை குத்திக் குதறிக் கொண்டே இருப்பதினால் என்ன லாபம்? அவனிடம் திரும்பி வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வது தான் மிச்சமாகிறது.

ஒரு பெருமூச்சு விட்டு; ''அங்கே... அங்கே உங்கள் வீட்டில் யார் யார் இருக்கிறார்கள்?'' என்று விசாரித்தாள்.

அவள் சாதாரணமாகப் பேசத் தொடங்கவும் அவனும் [illegible]பாகப் பதில் சொன்னான்.

''அது இனி, 'நம் வீடு' மஞ்சரி'' என்று இதமாகத் திருத்தி [illegible]. ''நம் வீட்டில் தாத்தா மூத்த அங்கத்தினர். இப்போது [illegible] உடம்பு அவ்வளவாகச் சரியில்லை. வயது எண்பது [illegible] சக்தி குறைந்ததற்கு ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். [illegible]யில் ஏற்பட்ட இழப்புகள், அதிகப்படி உழைப்பு [illegible]வும் காரணமாக இருக்கலாம். இப்போது, நான் [illegible] பிறகு, கொஞ்சம் கட்டாய ஓய்வு கொடுத்திருக்கி

றேன். அடுத்து...' என்று தொடங்கும் போதே அவன் முகம் இளகலாயிற்று. "நம் குடும்பத்தின் இளைய அங்கம் என் தங்கை. உன்னை விட இரண்டு வயது சின்னவளாக இருப்பாள் என்று நினைக்கிறேன். அவள் பெயர் தரங்கிணி" என்று மனைவியைக் கூர்ந்து பார்த்தபடியே கூறினான்.

என்னவோ எதிர்பார்க்கிறான் என்பதை உணர்ந்தவளாய், "நல்ல அழகான பெயர். 'தரங்கிணி' என்று சொல்லும்போதே ஏதோ சங்கீதம் போல ஒலிக்கிறது" என்று நல்லவிதமாகவே பேச முயன்றாள் மதுமஞ்சரி.

ஆனால், அவன் விரும்பிய வண்ணம் பேசவில்லையோ என்ற சந்தேகம் அவளுக்கு வந்தது. சும்மா உடலை நிமிர்த்துகி றவன் போல எழுந்து சென்று, ஜன்னல் வழியே வெளிப்புறம் நோக்கி விட்டு, "அவளது பேச்சும் சிரிப்பும் கூட சங்கீதம் போல இனிமையாகத்தான் இருக்கும். வந்துபார். முதல் பார் வையிலேயே இருவரும் நெருங்கிய சினேகிதிகள் ஆகிவிடுவீர் கள்" என்றான் அவன்.

தங்கையிடம் இவனுக்கு மிகுந்த பிரியம் போல... என்று எண்ணும் போதே ஏதோ உள்ளூர அவளைக் குடைந்தது. என்னவென்று சொல்லமாட்டாமல், இன்னதென்று வரையறுக்க முடியாமல் ஒரு தவிப்பு... தவிப்பு என்றால் அது துன்பமாகவும் இருக்கவில்லை. ஒருவேளை, விரைவிலே சந்திக்க இருக்கும் நாத்தனாரைப் பற்றிய இதமான எதிர்பார்ப்பாகவும் இருக்கக் கூடும் என்று தோன்றியது அவளுக்கு.

அவன் மேலே சொல்லிக் கொண்டு போனான். "நம் வீட்டு உறுப்பினர்கள் இவர்கள் இருவர்தான். ஆனால், என் தகப்பனாருடைய ஒன்றுவிட்ட தங்கை - பரமேசுவரி என்று ஓர் அத்தை சென்னையிலேயே, நம் வீட்டுக்கு அருகிலேயே வசிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மகள் ரஞ்சனாவைத் தரங்கி ணிக்குப் பிடிக்கும். அந்தக் குடும்பமும் அடிக்கடி நம் வீட்டுக்கு வந்து போகும். இன்னும், உறவைச் சொல்லி, நட்பைச் சொல்லி உட்கார்ந்து சாப்பிட என்று பலர் வருவார்கள். ஆனால் அவர்களைக் கையாளும் விதம் தாத்தா பார்த்துக் கொள்வார்."

இந்த தாத்தா பற்றிக் கிழவன் என்று மாமா கனகலிங்கம் குறிப்பிட்டது மஞ்சரிக்கு நினைவு வந்தது.

மதுமஞ்சரியின் சொத்துக்களுக்காக அவளைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொள்ளப் போராடியவர். அந்த முயற்சி தோற்கவும் அடியோடு ஒதுங்கிக் கொண்டவர்.

அல்லது ஒதுங்கிக் கொள்பவர் போலப் போக்கு காட்டி விட்டு இப்போது பேரனை அனுப்பி வைத்திருக்கிறாரா?

சந்தேகத்துடனேயே புகுந்த வீடு சென்றடைந்தவளுக்கு அங்கேயும் மனம் ஒன்றும் பூரணமாகத் தெளிவடைந்து விட வில்லை.

முகம் மலர, "வாம்மா மருமகளே!" என்று வாய் நிறைய வரவேற்ற பெரியவரை அவளுக்குப் பிடித்துத்தான் இருந்தது. "சும்மா விலாங்கு மீன் மாதிரி நழுவிக் கொண்டே இருந்தான். இந்தப் பயலை இந்தப் பக்கம், அந்தப் பக்கம் நகர விடாமல் அப்படியே கட்டிப்போட்டு விட்டாயே! மிகுந்த மகிழ்ச்சி!" என்று சொல்லிச் சொல்லி ஆனந்தப் பட்டார்.

கட்டிப் போட்டு விட்டாளா? அவளா? அவன்தான் [illegible]ளைக் கட்டியிழுத்து வந்திருக்கிறான் என்று புரியாமல் [illegible]கிறாரே!

[illegible]றுவலித்தவாறே ஏறிட்டவள் அவனுடைய தாத்தா ஒரு [illegible] தூக்கிப் பேரனை நோக்க, அவனும் அவரைப் பார்த் [illegible]னகைக்க... இருவருமாய்த் தனக்குத் தெரியாமல் ஏதோ [illegible] பேசுவது போல் உணர்ந்தாள் மதுமஞ்சரி.

"[illegible] வயதில் என்னைப் பார்த்ததுமே "தாத்தா" [illegible], [illegible]க்லேட் என்று என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு [illegible] குதிப்பாள். இப்போது பெரிய மனுஷி ஆகிவிட் [illegible]" [illegible] அவர் வியக்க, "பெரிய மனுஷிதான். என் [illegible]ற்றே!" என்று சுதாகர் சட்டைக் காலரைத் தூக்கி [illegible] [illegible]ண்டு நகைக்க, இடையில் அந்தப் பார்வைப் [illegible]யோ என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

தரங்கிணி அந்த வீட்டில் இருப்பதன் அறிகுறியே தெரியவில்லை.

கழுதை எங்கே போயிற்று?'' என்று சுதாகரன் விசாரித்த போது நடந்த பார்வைப் பரிமாற்றம், தன் கற்பனையில்லை என்பது மதுமஞ்சரிக்கு நிச்சயம்!

அவள் கண்டுவிட்டதை உணர்ந்து, ''பக்கத்தில்தான் அம்மா, நீங்கள் வருவதற்குள் திரும்பி விடலாம் என்றுதான் போனாள். இதோ வந்துவிடுவாள்'' என்றார் சுந்தரேசன் சமாதானமாக.

''நீங்கள் இருவரும் பயண அலுப்புத் தீரக் குளித்து விட்டுச் சாப்பிட வாருங்கள்'' என்று இருவரையும் அனுப்பி வைத்தார்.

தன்னைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் தரங்கிணி அந்த நேரம் வீட்டை விட்டுப் போனாளோ என்ற சந்தேகம் மதுமஞ்சரியின் மனதைக் குடைந்தது.

ஆனால், ''அவசரப்பட்டு எந்த முடிவுக்கும் வராதே, மஞ்சரி. இன்று வரை இந்த வீட்டின் தனியரசியாகத் திகழ்ந்தவள், அவள். இப்போது இன்னொரு பெண் - அதுவும் அவள் மீதே அதிகாரம் செலுத்தும் அளவு உரிமையோடு வருகிறாள் என்றால் அவளுக்குக் கொஞ்சம் ஒரு மாதிரித்தானே இருக்கும்? வேண்டுமானால் பார், அவளே உன்னைத் தேடி வருவாள்'' என்றான் சுதாகரன்.

அவன் சொன்னது போலவே, உணவுக்காக வரும்போது, கையில் ஒரு பூங்கொத்துடன் தரங்கிணி காத்திருந்தாள்.

''வெல்கம்'' சொல்லிப் பூங்கொத்தை நீட்டி முறுவலித்த போது, அந்த முறுவலில் ஓர் ஒதுக்கமும் இருந்ததை மதுமஞ்சரி உணர்ந்தாள்.

ஆனால், இவள் பதிலுக்குப் புன்னகை செய்து, அவளோடு பேச முயன்றபோது அந்தத் தயக்கம் மறைவதையும் மஞ்சரியால் அறிய முடிந்தது.

என்னவோ பழகிய பழைய தோழிபோல அவளிடம் ஓர் ஈர்ப்பையும் அவள் வெறுப்பு காட்டினால் தாங்க முடியாது போல இருப்பதையும், உள்ளூர ஆச்சரியத்துடன் உணர்ந்தாள் அவள்.

சென்னைக்கு வந்த மூன்றாவது நாளே, வரவேற்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்ததால், வீடு, வீட்டின் நடப்பு முறை, சுதாகரின் வேலை நேரங்கள் என்று எதையும் சரிவர அறியமாட்டாமல், வரவேற்பு விழாவைப் பற்றிய வேலைகளிலேயே எல்லோரும் ஈடுபட நேர்ந்தது.

வரவேற்பின் போது உடுத்திக் கொள்ளச் சேலை வாங்கும் விஷயத்தில் ஒரு சிறு உரசல் கணவன் - மனைவிக்கிடையில் உண்டாயிற்று.

'நல்லதாகப் பட்டுச் சேலை வாங்கித் தனக்குப் பழக்கம் இல்லை' என்று அவள் சொல்லவும் அவன் முகம் மாறி விட்டது.

''ஏன் உனக்காக வாங்கித்தானே இருப்பாய்?'' என்றவன் அவள் பேசாதிருக்கவும், ஏளனம் இழையோடிய குரலில், ''குறைந்தபட்சம் உன் அத்தைக்கு வாங்கிக் குவிக்கும் போதே [illegible] கூடச் சென்று பார்த்ததில்லையா?'' என்று அவன் [illegible]கவும் அவளுக்கு முகம் கருத்தது.

''அத்தைக்குப் பட்டுச் சேலையே பிடிக்காது. மாமா [illegible] கொள்ளச் சொன்னாலும், திட்டினாலும் கூடப் பிடிவா[illegible]ந்து விடுவார்கள்! பட்டு, நகை என்று அலைகிறவர் [illegible] என் அத்தை!'' என்றாள் எடுப்பாக.

[illegible] ஆண்டுகளாக - உன் பதினெட்டாம் வயதுக்குப் [illegible] கணக்கு வழக்குகளும் உன் கையெழுத்துக்கு [illegible]ருக்க வேண்டும். அவ்வளவு லாபத்தில் உனக்கு [illegible] சேலை வாங்கக் கூடவா கனகலிங்கத்துக்கு மனம் [illegible].''

[illegible] குரலில் இருந்த குற்றச்சாட்டை உணர்ந்து, [illegible]ந்தாள் மதுமஞ்சரி. ''அப்படி ஒரு சேலை

வாங்க எனக்கும் ஆசை இருக்க வேண்டும் அல்லவா? நான் வாங்க நினைக்கவில்லை; வாங்கவில்லை. அவ்வளவுதான்'' என்றாள் கடுப்புடன்.

அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு வெளியே சென்றான் சுதாகர்.

ஆனால், இரவில் அவன் வீடு வரும்போது கொண்டு வந்து கொடுத்த பெட்டிகளை பிரித்துப் பார்க்கும் போது அவளுக்கு மூச்சடைத்துப் போயிற்று. அவ்வளவு அழகாய், ரோஜா வண்ண நூலும் ஜரிகையுமாகப் பின்னிய சேலை ஒன்று இருந்தது! கூடவே பொருத்தமான ஒரு ரவிக்கையும், அவள் அறியாமல் அளவுக்காக அவன் எடுத்துச் சென்று கொடுத்திருந்த அளவுச் சட்டையும்.

வரவேற்பன்று காலையில், சுந்தரேசன், பேரன் மனைவியை அழைத்து, நகைப் பெட்டி ஒன்றைக் கொடுத்து, ''உன்னுடையவை அம்மா'' என்று கூறி அவளைத் திக்குமுக்காடச் செய்தார். சுதாகருடைய மனைவிக்கென்று அவன் தாய் விட்டுச் சென்றவை என்றார். ஒரு செட் வைர ஆபரணங்கள்!

மாமா கனகலிங்கத்துக்கு, பட்டுப் பட்டாடைகளிலும், தங்க வைர அணிகளிலும் அவ்வளவு கருத்துக் கிடையாது. சிங்கப்பூர் நைலக்ஸ் சேலையென்றால் எப்போதும் வாங்கிக் கொடுப்பார். சென்ட், பவுடர் கிடைக்கும்.

என்னதான் மதுமஞ்சரி பட்டுக்கும் நகைக்கும் ஏங்கியது கிடையாது என்றாலும், இப்படி அழகும் விலை மதிப்பும் உள்ளவை அவளுடையவை எனும்போது மனம் குதூகலிக்கத் தான் செய்தது. அவை கிடைக்கக் காரணமானவனை நோக்கிப் படரத்தான் செய்தது. அவன் கணவன் என்ற நிலையும் துணை செய்தது.

உள்ளூர மனம் நெகிழ்ந்து கொண்டு இருந்த மனைவியை அன்று மாலை அவர்களது பொது அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றான் சுதாகரன்.

''இது ஒன்று பானகத் துரும்பாய் உன் மனதை உறுத்த வேண்டாம் என்று நினைக்கிறேன், மஞ்சரி! இந்தா இதை என்ன

செய்வதானாலும் உன் விருப்பம்'' என்று ஒரு பைலை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான்.

கையில் வாங்கும் போதே அது என்ன என்பதை மஞ்சரி ஊகித்து விட்டாள். அத்தான் மோகன் குமாரின் குற்றங்களின் சான்றுகளும், அவன் அளித்திருந்த ஒப்புதல் வாக்குமூலமும் அடங்கிய பைல்.

அதை எடுத்துச் சுக்கு நூறாகக் கிழித்து, எறிந்து விட வேண்டும் என்று தோன்றியது. கூடவே ஏனோ அதற்கு மனம் வராது போய்விடவே, அந்த பைலை எடுத்துச் சென்று அவளது அலமாரியில் மறைவாக வைத்தாள்.

அவளை முழுமையாக நம்பி அந்த பைலைக் கொடுத்து விட்டானே!

இந்த நம்பிக்கைக்கு முழுமையான - உண்மையான பாத்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தாள் அவள். கணவன் அளித்த சேலையையும் அவளுடைய தாத்தா அளித்த நகைகளையும் அணிந்து கண்ணாடியில் பார்த்தபோது அங்கே தெரிந்த அழகி தான்தானா என்றுகூட மதுமஞ்சரிக்குச் சந்தேகம் உண்டாயிற்று.

விழுங்கும் பார்வையுடன் கணவன் அருகில் வந்து முத்த [illegible] போது, நாணமும் மகிழ்ச்சியுமாக இன்னமும் அவளது [illegible] கூடியது.

[illegible] சூட் அணிந்து, கம்பீரமாக அருகில் நின்ற கணவ [illegible] பார்க்க உள்ளூரப் பெருமையாக உணர்ந்தாள் [illegible].

[illegible] பலர் 'பொருத்தமான ஜோடி' என்று கூறியபோது [illegible] மயக்கமே உண்டாயிற்று. பல உறவினர், நட்பினர் [illegible] அறிமுகப்படுத்தப் படுத்த அவளுக்கு தலை [illegible]

[illegible] இடைவெளியில், ''இப்போது எல்லாப் பெயர்க [illegible] வைத்துக் கொள்ள முயற்சிக்காதே. பிறகு

வரப்போக, அதிக பழக்கம் ஏற்பட ஏற்பட நினைவில் எல்லோர் பெயரும் பதிந்து விடும். இப்போது இந்த அழகான முறுவல் மட்டுமே போதும்'' என்று சுதாகர் **கூறவும் அவளுக்கு அப்பாடா என்றிருந்தது.**

''கூடவே, ''உங்கள் அத்தை... யாரோ பரமேசுவரி, அவர்கள் மகள் ரஞ்சனா என்றீர்களே! பார்க்கவே இல்லையே?'' என்று அவள் கேட்கவும், வாயிற்புறம் பார்த்து விட்டு அவன் சிரித்தான்.

''அதோ, நூறாயுசு, தரங்கிணி அழைத்து வருகிறாளே, அவர்கள்தான் அத்தையும், ரஞ்சனாவும்'' என்று காட்டினான் அவன். ''அவர்கள் குடும்பமே வருகிறது பார்.''

வாயிற்புறம் நோக்கிய மதுமஞ்சரிக்கு அந்தக் குடும்பமோ, அழைத்து வந்த தரங்கிணியின் சிரிப்பற்ற முகமோ கண்ணில் படவில்லை.

அவர்களுக்குப் பின்னே அவளது பார்வை பாய்ந்து நிலைத்தது. அங்கே அவளுடைய மாமா கனகலிங்கம், தன் மனைவி, மகனோடு வந்து கொண்டிருந்தார்.

5

மதுமஞ்சரி, சுதாகரனின் திருமணத்தை உலகுக்கு அறிவிக்கும் வரவேற்பு விழா தொடங்கியதிலிருந்து, இந்த ஒரு மணி நேரத்தில் அன்றைய கதாநாயகியான மதுமஞ்சரியின் அபிப்பிராயங்கள் மிகுந்த மாறுதலை அடைந்திருந்தன.

கனகலிங்கத்தின் வார்த்தைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே யோசித்தால், சுந்தரேசன், சுதாகரன் இருவருக்குமே அவள் பலமான கறுப்பு வண்ணம்தான் பூசிவிட்டிருந்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் என்னதான் அம்மா, அரசே என்றாலும் அப்போதைக்கப்போது அவள் மனம் இளகினாலும் கூட,

'இம்'மென்றால் அவளிடம் குறை தேடுவதே அவளுக்கு இயல்பாக வந்தது; எளிதாகவும் இருந்தது.

சேலை, நகைப் பரிசுகளும், கனிவான மொழிகளும் அந்தத் தருணங்களில் அவளது அவநம்பிக்கையை மறக்கடித்த போதும், பாட்டனுக்கும் பேரனுக்குமிடையே ஒரு பார்வைப் பரிமாற்றம் கூட அவளது குற்றம் காணும் மனப்பான்மையைத் தூண்டிவிடப் போதுமானதாக இருந்தது.

ஆனால் இந்த வரவேற்பு விழாவில் அவளது பழைய மதிப்பீடுகள் எல்லாம் வேகமாக மறைந்து கொண்டிருந்தன.

விருந்துக்கு வந்தவர்கள் பெரும்பாலும், சுதாகரனோடும் சுந்தரேசனிடமும் தனியன்பு கொண்டிருந்தார்கள் என்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

உடல்நிலை காரணமாக ஓய்வாகச் சற்றுத் தூரத்தில் அமர்ந்திருந்தவரிடம் சென்று எல்லோரும் அவரைச் சூழ நின்று மொய்த்தார்கள்.

அருகில் செல்ல முடியாதவர்கள் ஒதுங்கி நின்ற வண்ணம் [illegible]வர் புகழையும், பாட்டனுக்குப் பின் பேரன் அதைக் கொண்டு [illegible] ந்தும் பாங்கையும் விவரித்தார்கள்.

'மூன்றாம் வருடம்... இவன் முழுகிப் போயிருப்பான்! [illegible]வர் கைதூக்கி விட்டார்'. 'போன ஆண்டு என் அண் [illegible] அவ்வளவுதான் என்றே எல்லோரும் எண்ணி விட் [illegible] சுதாகரிடம்தான் போய் நின்றிருக்கிறான். கூடப் படித்த [illegible] இல்லையா? சுதாகர் என்ன செய்தானோ அண்ணனை [illegible] வைத்து விட்டான்.'

[illegible]போன்ற பேச்சுக்கள் காதில் அவ்வப்போது விழவும் [illegible] ஆச்சரியமாய் இருந்தது. இப்படியெல்லாம் உதவுகி[illegible] [illegible]ப்படிக் கெட்டவர்களாக இருக்க முடியும்?

[illegible] வீட்டாருக்கு மாமன் தீட்டிய நிறம் என்ன? [illegible] விரோதமாய் இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து [illegible]கிறார்களே!

நிறையப் பேர் அவளிடமே, ''நீ அதிர்ஷ்டசாலியம்மா'' என்றார்கள்.

எப்படியோ, சிங்கம், புலி வாழும் குகைக்குள் வந்து மாட்டிக் கொண்டதாய் அடிக்கடி தோன்றிக் கொண்டிருந்த உணர்வு மாறி, பரவாயில்லை, நாமும் நல்லபடியாகத்தான் வாழப் போகிறோம் என்ற நம்பிக்கை சன்னிதானத்துத் தீபமாக நின்று எரியத் தொடங்கிய வேளை அது.

கணவனை ஒட்டி நின்று, அவனுடைய அத்தை, அத்தை மகளைப் பற்றிக் கூட முறுவலுடன் தானாகவே அவள் அவனிடம் இயல்பாகக் கேட்கவும் முடிந்திருந்த நேரம்!

அந்த வேளையில் மாமன் குடும்பத்தைக் கண்டதும், மதுமஞ்சரிக்கு மீண்டும் எல்லாம் குழம்பி விட்டது. சுழன்றடிக்கும் சூறாவளியில் ஏற்றிவைத்த மெழுகுவர்த்தி போல நம்பிக்கை தீபம் நடுநடுங்கத் தொடங்கி விட்டது.

வரவேற்பிற்காக வாயிலை ஒட்டி, சந்தனம், குங்குமம், பன்னீர் வைத்து வெள்ளிக் கூடை நிறைய பாதிமலர்ந்த ஜாதி, ரோஜா மலர்களை நிரப்பி வைத்து இரு தாம்பளங்களில் ஒன்றில் ஒரே அளவான கற்கண்டையும் மற்றதில் விலை உயர்ந்த சாக்லேட் வகைகளையும் குவித்து வைத்திருந்தார்கள்.

'செல்ஃபிலேயே பூ வேலை செய்த வெள்ளை மல் ஜிப்பாவும் வெளேரென்ற வேஷ்டியுமாகக் கை விரல்களில் வைர மோதிரங்கள் டாலடிக்க உள்ளேவந்த கனகலிங்கம், சற்று நின்று, ஓர் உயர்ரகச் சாக்லேட்டை எடுத்து, நாசூக்காய்ப் பிரித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு, அந்த நாசூக்குச் சற்றும் பொருந்தாத வகையில் சாக்லேட் பிரித்த உறைத்தாளை வழியிலேயே வீசி எறிந்தார்.

முகத்தில் மட்டும் அப்படி ஒரு புன்னகை? கைவிரல்களின் மோதிரங்களைத் தோற்கடிக்கும் பளீர் சிரிப்பு!

சுதாகரனை, அவனுடைய தாத்தாவை, இந்தத் திருமணத்தை அடியோடு வெறுத்தவரின் இந்த பளபளாப் புன்னகையை ஏற்பது அவளுக்குக் கடினமாய் இருந்தது.

அடுத்து வந்து, கைகொள்ளும் மட்டும் சாக்லேட்டுகளை அள்ளிப் பாண்ட் பாக்கெட்டில் திணித்துக் கொண்டிருந்தான் மாமன் மகன் மோகன்குமார்! கழுத்தில் வைரம் பதித்த புலிநகச் சங்கிலியும், அதற்குச் சற்றும் பொருந்தாத வகையில் 'த்ரீ பீஸ் சூட்'டும் காணாததைக் கண்டது போலச் சாக்லேட்டுகளை அள்ளிய விதமும்...

மூவரில் அத்தை சகுந்தலாவின் வரவு மட்டுமே மதுமஞ்சரிக்கு மிகுந்த ஆறுதலை அளித்தது.

அத்தையின் வழக்கமான கைத்தறிச் சேலைதான் விழாவுக்கு வந்ததாலோ என்னவோ, பார்டரில் ஜரிகை இருந்தது. கொண்டையிட்டு இறுக முடிந்த கூந்தலும், நெற்றியின் வட்டக் குங்குமமும் தவிர வேறு எந்தவித அலங்காரமும் இல்லாமல் வந்திருந்த சகுந்தலாவைக் கண்டதும் ஓடிப்போய்க் கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது மதுமஞ்சரிக்கு.

ஆனால், அத்தை சகுந்தலாவுக்கு இந்தக் கட்டிப் பிடிப்பது, தோளில் சாய்வது, மடியில் படுப்பது எதுவுமே பிடிக்காதே!

மாலைகளின் மறைவில், சுதாகரின் கை, அவளது கரத்தைப் பற்றி உலுக்கவும் திடுக்கிட்டுக் கணவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் மதுமஞ்சரி.

எவ்வளவு நேரமாய் அத்தையும் ரஞ்சனாவும் நிற்கிறார்கள்; அறிமுகம் செய்து வைத்தால் அவர்களுக்கு முகமன் உரைக்காமல் எங்கே வாய் பார்க்கிறாய்'' என்று கணவனின் குரல் காதோரமாய்ச் சீறவும் மீண்டும் திடுக்கிடலுடன் எதிரே நோக்கினாள்.

அதற்குள் எதிரே நின்ற மத்திம வயதுடைய குண்டுப் ...மணி கழுத்தை நொடித்துக் கொண்டிருந்தாள்; ''பெண் ...க் காது கொஞ்சம் ரிப்பேராக்கும்!'' அவனுடைய அத்தை ...செல்வரிபோலும்!

''ப்ச்! அம்மா!!'' என்று அவளை அடக்க முயன்ற பெண் ...கிட்டத்தட்ட மதுமஞ்சரியின் வயதுதான் இருக்கும். ...த்தில் எல்லோருக்கும் நம்மைப் பிடித்துத்தான் ஆக

வேண்டும் என்று ஒரு கட்டாயமும் கிடையாது, தெரியுமா? நம்முடன் பேசப் பிடிக்காதவர்களும் இருப்பார்கள் சும்மா வாருங்கள்!'' என்று அவள் மேலும் பேசியதைக் கேட்டு மஞ்சரி மேலும் அயர்ந்து நின்றாள்.

என்ன நாசூக்காய் மஞ்சரி அவர்களை வெறுப்பதாகவும், அதனால் பேசாததாகவும் கொண்டு வந்து விட்டாள்! இந்த அத்தை மகள் ரஞ்சனா பொல்லாதவள் போலத் தெரிகிறதே!

தரங்கிணியைப் பார்த்தால் முகம் எள் விழுந்தால் பொரிந்து போகும் போலக் கடுமையாக இருந்தது.

சுதாகரனோ ஏற்கெனவே கடிந்து கொண்டு விட்டான்? அத்தோடு ''இவர்கள்தான் என் பரமேசுவரி அத்தை. இவள் அவர்களுடைய மகள் ரஞ்சனா, மாமா ஊரில் இல்லை'' என்று மீண்டும் அறிமுகப்படுத்திய குரலில் கொஞ்சம் அழுத்தமும் இருந்தது.

இப்போது வெறுமனே கரம் குவிப்பது மட்டும் போதாது என்று உணர்ந்து, ''சா...ரி. முதலில் உங்களைப் பாராமல்... உங்களைக் கவனியாமல் இருந்து விட்டேன். அங்கே வாயில் பக்கம்...'' என்று அவள் சமாதானம் சொல்லி முடிக்குமுன், ''பரவாயில்லை; பரவாயில்லை'' என்று குறுக்கே விழுந்து மதுமஞ்சரியின் பேச்சை நிறுத்தினாள் ரஞ்சனா.

''இதெல்லாம் எப்போதும் பார்த்துப் பழகியிருந்தால் பெரிதாக அதையே நினைக்கத் தோன்றாது. உனக்குப் புதிது அல்லவா? அதனால் 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்' மாதிரி இந்த அலங்காரங்களில் எந்த இடத்தைப் பார்த்தாலும் அங்கேயே உன் கண்ணும் கருத்தும் நிலைத்து வாயைப் பிளந்து கொண்டு நின்று விடுகிறாய் போலும்!'' என்று அவள் விளக்கிய விதத்தில் மதுமஞ்சரி மெய்யாகவே வாயைப் பிளந்தாள்.

பரிகிற மாதிரியே மட்டம் தட்டுகிறாளே! சில வினாடிக் கவனமின்மைக்காகவா இவ்வளவு பெரிய குட்டு?

ரஞ்சனாவின் பேச்சை ரசிப்பது போல தரங்கிணி வேறு முறுவலிக்கவும் மஞ்சரிக்குத் தொண்டை அடைத்தது.

அன்பே இல்லாத இந்தக் கூட்டத்திடையே இழுத்து வந்து நிறுத்தி விட்டானே! பேசாமல் எல்லாவற்றையும் உதறி விட்டு, மாமா அத்தையோடு கேரளாவுக்குப் போக முடிந்தால்...

''இந்தச் செயற்கை அலங்காரத்தை விட மலையாள பூமியின் இயற்கை அழகு ஆயிரம் மடங்கு அதிகம், ரஞ்சனா. அந்தப் பக்கம் போனால் நீதான் திறந்த வாயை மூடமாட்டாய்!''

அனிச்சைச் செயலாய்ச் சட்டென விறைத்து, நிமிர்ந்தாள் ரஞ்சனா. ''அடேயப்பா! மனைவிக்கு ஒரேயடியாகப் பரிந்து கொண்டு வருகிறீர்களே! அப்படிப்பட்ட அழகு சொர்க்கத்தில் வளர்ந்தவள், இங்கே வேறு எதைப் பார்த்து வைத்த கண் மாறாமல் பேயறைந்த மாதிரி நின்றாளாம்?'' என்று அவள் படபடக்கவும் சட்டெனச் சிரித்தான் சுதாகர்.

நாலு பெண்களும் அவனை, அவரவர் தன்மைக்கேற்ப கேள்வியாய் ஏறிடவும், ''உவமை!'' என்று மீண்டும் நகைத்தவன், அந்த நகை முகத்துடனேயே, மஞ்சரியின் வளர்ப்புப் பெற்றோர் வருகிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு அவள் நின்றால், நீ பேய் கீய் என்று... வாருங்கள் கனகலிங்கம். எல்லோருக்கும் நல்வரவு. யாரங்கே? அலெக்சா? இங்கே வாப்பா. சாரைக் குடும்பத்தோடு கச்சேரியில் உட்கார வைத்து, சாப்பிட அழைத்துப் போய் சாப்பாடு முடியும் வரை அங்கே இங்கே அகலாமல் உபசரிக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு'' என்று ஒரு பணியாளுடன் அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

''பொண்டாட்டி வீட்டு ஆட்களுக்கு உபசாரம் பலமாக [illegible]றதே! இத்தனை பேர் நடுவில் தோப்புக் கரணம் எதுவும் [illegible]டு விடாதேடா?'' என்று பரிகசிப்பது போலப் புகைந்தாள் பரமேசுவரி.

ரஞ்சனாவின் பார்வையும் அதையே எதிரொலித்தது.

[illegible]ணியின் பெற்றோரை அண்ணன் ஏன் எல்லோருக்கும் அறிமுகப்படுத்தவில்லை என்று யோசனையோடு, ஏதோ [illegible] வாயைத் திறந்த தரங்கிணி, சுதாகரனின் பார்வையில் [illegible] மூடிக் கொண்டாள்.

உள்ளூரக் கொதித்துக் குமுறியவள் மதுமஞ்சரி மட்டும் தான். 'எங்கே வாய் பார்க்கிறாய்' என்று விரோதமாய்ச் சீறிய போதே அவனும் கனகலிங்கம் குடும்பம் வருவதைக் கவனித்து விட்டிருக்கிறான். அதன் பிறகும் கண்டித்திருக்கிறான். 'பெண் டாட்டி வீட்டு ஆட்களுக்குப் பலமான உபசாரம்' என்று இங்கே பொறுமுகிறார்களே! அவர்கள் அருகில் வரும் வரை அவன் கண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளவே இல்லையே! மற்றவர்களுக்கு - சொந்தத் தங்கைக்குக் கூட அறிமுகப்படுத்தாமலே உள்ளே விரட்டி விட்டான். கூடவே காவல் வேறு. இதன் பெயர் உபசாரமா?

சிகரம் வைத்தாற்போல 'உவமை' என்று சொல்லிச் சிரிப்பு வேறு?

இதையெல்லாம் சொல்லிச் சண்டை போடலாம் என்றால் முதலில் 'இடம்' சரியல்லை. அடுத்து அப்பாவியாய்க் கையை விரித்தால், சாதாரணமான விஷயங்களுக்கு இவள் விகாரமாய் அர்த்தம் கற்பிப்பது போல் ஆகிவிடும்.

ஆனால், சுதாகரன் எல்லாமே வினையாகத்தான் செய் தான் என்கிற நிச்சயம் அவளுக்கு இருந்ததால், மனம் குமுறிய படியே பேசாமல் நின்றாள்.

அதற்கும் சுதாகரனிடமிருந்து ஒரு சின்ன டோஸ் விழுந் தது. ''பார் மஞ்சரி, இன்றைய விழாவின் முக்கிய பாத்திரங்கள் நாம் இருவரும். அதிலும், நான் பழக்கப்பட்டவன் என்பதால் எல்லோர் கண்ணும் உன்னிடம்தான் இருக்கும். நல்ல வேளை யாக, வீடியோ, போட்டோ எடுப்பவர்களை வந்தவர்களை, பந்தியை எடுங்கள் என்று அனுப்பி விட்டேன் என்றாலும், இந்த வினாடியில் எத்தனைபேர் உன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறார்களோ? கொஞ்சம் சிரித்தார் போல முகத்தை வைத்துக் கொள்வது நல்லது... உனக்கும் புரியும் என்று நினைக்கிறேன்!''

''ஏன் சிரிக்க முடியவில்லை என்பது உங்களுக்கே தெரி யும்!'' என்று அவனைப் போலவே சன்னக் குரலிலேயே திருப்பிக் கொடுத்தாள் மதுமஞ்சரி.

புரியாதவனைப் போலப் புருவங்களை உயர்த்திப் பாவனை செய்து விட்டு, ''நான் உன் மாமன் வீட்டினரை விருந்துண்ணத்தான் அனுப்பினேன். அவருக்கு விஷம் கொடுக் கும்படி அலெக்சிடம் சொல்லவில்லையே!'' என்று இலகுவாகத் தோளைக் குலுக்கினான் அவன்.

''ஓகோ! அது வேறு வருத்தமாயிருக்கிறதா?'' என்றாள் அவள் ஆத்திரத்துடன்.

மீண்டும் தோளைக் குலுக்கினான் சுதாகர். ''ச்சு... முடியாத காரியத்துக்கு வருத்தப்பட்டு என்ன பிரயோசனம்?'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினான்.

கணவனின் பாவனையில் மதுமஞ்சரிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் விஷம் கொடுக்க முடியவில்லையே என்று அவன் வருந்துவது - அது வேடிக்கையாக என்றாலும் - அவள் மாமன் குடும்பத்திற்கல்லவா?

''இதில் எல்லாமா வேடிக்கை?'' என்று சிணுக்கம் காட்டிய வள், ''ஒருவருக்கும் - உங்கள் தங்கைக்குக் கூட அறிமுகப்படுத் தாமல் உள்ளே விரட்டினீர்களே. அவமதிப்பாக எடுத்துக் கொண்டு மாமா கிளம்பி விட்டால்?'' என்று வருத்தத்துடன் வினவினாள்.

''யார்?! கனகலிங்கமா?! வந்த காரியம் முடியாமல் கோபித்துக் கொண்டு கிளம்புவதா? கனவில், அதுவும் பகல் கனவில் நடக்கக் கூடும்! அனாவசியமாய் அவருக்காக உருகி என்னிடம் முறைக்காதே!'' என்றான் அவன் ஏளனமாக.

''மிஞ்சி மிஞ்சி அரை நிமிடம் உங்கள் அத்தையையும் அத்தை மகளையும் கவனியாமல் இருந்திருப்பேன். அதற்குள் உங்கள் தங்கை முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்ததே! அவளிடம் சொல்லவில்லையே இந்த வார்த்தை?''

அவ்வளவு நேரம் கேலியும் சிரிப்புமாகவே பேசிவந்த சுதாகரனின் முகம் உடனே மாறியது. ''உங்...கள் தங்கையா? அவள் பெயர் தரங்கிணி என்பது கூட மறந்து விட்டதா? கவனி மஞ்சரி நீ என்னிடம் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம்.

அதற்கு உனக்கு அனுமதி உண்டு. ஆனால் என் மேல் உள்ள கோபத்தைத் தரங்கிணியிடம் காட்டாதே. அவள் 'மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்' என்றான் சற்று அழுத்தமான குரலில்.

சுதாகரனை மணந்து இந்த வெகு சில நாட்களில், இந்த அழுத்தமான குரல் உள்ளடக்கும் சினம் புரிந்து விடவே, திக்கென்றது அவளுக்கு.

ஆனாலும் என்ன அநியாயம்? இவன் தங்கை மட்டும் மோப்பக் குழையும் அனிச்சமாமே. இவளுக்கு மட்டும் இதயத்தை இரும்பினாலா அடித்துப் போட்டிருக்கிறது?

வரவேற்பு தொடங்கி வெகு நேரம் ஆகி வரவேண்டியவர்கள் கிட்டத்தட்ட வந்து முடிந்து விட்டதாலும், முதல் பந்தி முடிவடையாத நிலையில் விடைபெற யாரும் கிளம்பியிராததாலும் கணவனும் மனைவியும் எந்தவித இடைஞ்சலும் இல்லாமல் பேசவோ சண்டை போடவோ முடிந்தது.

விரைவிலேயே எல்லோரும் விடைபெற்றுக் கிளம்பலாயினர்.

நன்றாக உண்டு முடித்து விட்டு, இது படுருசி, அது பிரமாதம் என்று புகழாரமும் ஏப்பமுமாக மோகனும், கூடவே கனகலிங்கம் தம்பதியும் வந்தபோது, சுதாகரின் பார்வையை வேண்டுமென்றே தவிர்த்தாள் மதுமஞ்சரி. அந்தப் பார்வையில் அவளுக்கு மட்டுமே புரியும் படியாகக் கேலியிருக்குமே!

மாநிலத் தொழில் மந்திரி கிளம்புகிறார் என்று அவரைக் கார்வரை சென்று வழியனுப்பி வைத்தான் சுதாகரன்.

பீடாவைப் பிரித்துப் பார்த்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு "நாலு நாள் பக்கத்திலே இருந்து புத்தி சொல்லவென்று அத்தை கிளம்பி வந்தாள். அங்கே ஓட்டலில் இருந்து கொண்டு உனக்கு என்ன வழிகாட்ட? நாளையே கிளம்பிவிடலாம் என்று எண்ணுகிறேன்" என்றார் கனகலிங்கம்.

"வீட்டுக்கே வந்துவிடுங்கள் மாமா. நாலு நாட்கள் எங்கள் கூடவே இருந்து விட்டுக் கிளம்பலாம்" என்று யோசனை கொடுத்தாள் மருமகள்.

"ம்...ம்..." என்று தாடையைத் தடவி பெரிதாக யோசித்தார் மாமன். "உன் கணவனுக்குப் பிடிக்குமோ பிடிக்காதோ?"

மதுமஞ்சரியின் முகம் பிடிவாதத்துடன் உயர்ந்தது. "அது என் வீடும்தான். அங்கே யாரை அழைக்கவும் எனக்கும் உரிமை இருக்கிறது!"

"சபாஷ்!" என்றார் கனகலிங்கம். "அப்படி நிமிர்ந்து நில், மதுக்குட்டி!" என்று மருமகளுக்கு வீரமூட்டியவர், திரும்பி வந்து கொண்டிருந்த சுதாகரைக் கண்டதும், அதற்கு மேல் நில்லாமல் கிளம்பி விட்டார்.

அன்றைய இரவில் எல்லோரும் அவரவர் அறைக்கு முடங்கச் சென்ற பின், உடை மாற்றும் அறையில் நின்று, கடைசியாகத் தலை அலங்காரத்தைக் கலைத்தபடி, முயன்று மிகவும் சாதாரணமாகிய குரலில், "மாமா குடும்பத்தை நாலு நாள் நம்வீட்டில் தங்கச் சொல்லியிருக்கிறேன்" என்றாள் மதுமஞ்சரி.

"என்னது? என்னது?"

பொறுமையுடன், மீண்டும் பழைய குரலிலேயே முன் சொன்னதை அப்படியே திருப்பிப் படித்தாள் அவள்.

ஆத்திரமாக முறைத்து விட்டு, "நாய்கள் இருக்க வேண்டிய இடம், அதன் கொட்டில்தான். அதை விட்டு அவை என் வீட்டினுள் வளைய வருவது எனக்குப் பிரியம் இல்லை" என்றான் கணவன் அதிகாரக் குரலில்.

மீண்டும் நாயா?

ஆத்திரத்துடன், "என்னைச் சொன்னீர்களே! நம் திருமணத்தை உண்மைத் திருமணமாக நீங்கள் மதிக்கவே காணாமே!" என்றாள் மனைவி.

"அதாவது...?" என்று, இமையிடுங்க விளக்கம் கேட்டான் அவன்.

"என்னை மனைவியாய் மதித்திருந்தால் என் உறவினர் [illegible] நாயென்று கூறமாட்டீர்கள்! அத்தோடு, இதை நம்

வீடென்றும் நீங்களே நினைக்கவில்லை. 'என் வீடு' என்று பிரித்துப் பேசுகிறீர்களே! அன்று 'நம் வீடு' என்று திருத்தியது சும்மா வெறும் வாய் வார்த்தைக்குத்தான். அப்படித்தானா? மனைவியின் உரிமைகள் அத்தனையும் உண்டு என்றதும் கூட அதேபோலத்தான். வேண்டியவர்களை வீட்டுக்கு அழைக்கக் கூட கூடாது எனும்போது உரிமையாவது மண்ணாங்கட்டியாவது?''

பொறுமையற்று ஒரு கையசைவுடன், ''தனக்கு வேண்டியவர் யார் வேண்டாதவர் யார் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாத மு... முடியாதவர்களுக்காக மற்றவர்கள்தானே முடிவெடுத்தாக வேண்டும்?'' என்றான் அவன்.

அவன் சொல்ல வந்தது அவளுக்குப் புரியவும் சினம் தலைக்கேறியது. ''புரிந்து கொள்ள முடியாத முட்டாள்தான் நான். இந்த முட்டாளின் சகவாசம் உங்களுக்கு வேண்டாம். நிம்மதியாகத் தூங்குங்கள்!'' என்றவள் சட்டென டிரஸ்சிங் ரூம் உட்புறமாய்த் தாளிட்டாள்.

''மஞ்சு, என்ன முட்டாள்தனம் இது?!''

''நான் முட்டாள்தானே?'' என்ற பதில் கொடுத்து விட்டு அலங்கரித்துக் கொள்ளும் போது டிரஸ்சிங் டேபிள் முன் அமர்ந்து கொள்ளும் முக்காலியின் குஷனை எடுத்துத் தரையில் தொப்பெனப் போட்டாள். அதே வேகத்துடன், விளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுத்தாள்.

''மஞ்சரி, சொன்னால் கேள். கதவைத் திற'' என்றவனுக்குப் பதிலே வராது போகவும், ''இங்கே நின்று, ''காமீசத்யபாமா, கதவைத் திறவாய்' பாடுவேன் என்று நினைத்தாயா? தரையில் கிடந்து உடம்பு வலியை இழுத்துக் கொள்வது என்று பிடிவாதம் பிடித்தால் பிறகு உன்னிஷ்டம்!'' என்று கூறிவிட்டு, அழுத்தமான காலடிகளுடன் சென்று விளக்கை அணைத்து விட்டு அவனும் படுத்துக் கொண்டான்.

பெரிய்ய உடம்பு வலி, மனதை மரண காயப்படுத்தி விட்டு உடம்பு வலிக்காக உருகுகிறான்!

ஆத்திரத்துடன் முணுமுணுத்தபடியே திரும்பிப் படுத்தாள் மதுமஞ்சரி.

சற்று நேரம் உருண்டு புரண்டவள் கடைசியாக அன்றைய அலுப்பினால் ஒருவாறு உறங்கத் தொடங்கியபோது மீண்டும் அந்தக் கனவு வந்தது.

அய்யோ! எவ்வளவு தண்ணீர்?! கோடி கோடி கன விட்டர்கள்! ஒருதரம் மூழ்கி எழுந்து கண் மூக்கு வாயெல்லாம் நிரம்பி 'அய்யோ தண்ணீர்...!'

''மஞ்சு! மஞ்சு முதலில் எழுந்து கதவைத் திற. சொல்கிறேன் பார். முதலில் கதவைத் திற... க..த...வைத் திற!''

சுதாகரின் அழுத்தமும் அதட்டலுமான குரல் ஒருவாறு அவளது கனவு மயக்கத்தை ஊடுருவி அவள் காதுகளை எட்டி அந்தக் குரலின் கட்டளைக்குப் பணிந்து தள்ளாடியபடியே வந்து கதவைத் திறந்தவள்... துவண்டு விழுமுன் மனைவியைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டான் சுதாகரன்.

அப்படியே அவளைத் தூக்கிச் சென்று கட்டிலில் அமர்ந்து, அவளை மார்போடு சார்த்தி ஆசுவாசப் படுத்தினான்.

மெல்ல அவளது நடுக்கம் நீங்கி இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பியதும், ''இது என்ன கனவு, மஞ்சு? அன்றும் இதேபோ[illegible]தான் கதறினாய். இன்றும்... இரண்டும் ஒரே கனவுதானா?'' [illegible] விசாரித்தான்.

மீண்டும் ஒரு சிறு நடுக்கம் உடலைக் குலுக்க, 'ஆம்' [illegible] போலத் தலையாட்டினாள் அவள்.

''அதே கனவுதானா? என்ன கனவு சொல்லு''.

[illegible]போடு அணைத்திருந்த கைகளின் பலத்தில் அவள் [illegible] தன் கனவை விவரிக்கவும் சற்று நேரம் அவனிடம் [illegible] இல்லை.

[illegible], ''அத்தானைப் பிடித்துக் கொள்'' என்றால்... அந்த [illegible] நினைவிருக்கிறதா?'' என்று மேலும் துருவி [illegible]

''ஊஹூம்'' என்று தலையை உருட்டினாள் மனைவி. ''ஆனால் மோகன் அத்தான்தான் காப்பாற்றினார் என்று மாமா சொன்னார்'' என்றாள் தொடர்ந்து.

''ஓ! மோகன் தவிர வேறு யாரையும் நீ அத்தான் என்று அழைத்து... அப்படி ஏதும் நினைவிருக்கிறதா, மஞ்சு?''

''வேறு அத்தான் முறை ஆண்களே கிடையாதே!'' என்று உதட்டைப் பிதுக்கினாள் மதுமஞ்சரி.

விரல்கள் தன் போக்கில் மனைவியின் பிதுங்கிய உதட்டை வருட, யோசனையோடு, ''இந்தக் கனவு உனக்கு அடிக்கடி வருமாடா?'' என்று சுதாகர் வினவினான்.

''சின்ன வயதில் அடிக்கடி வரும். அப்போதெல்லாம் அத்தை வந்து சமாதானப் படுத்துவார்கள். தண்ணீர் தந்து குடிக்கச் சொல்லுவார்கள. திருநீறு பூசி, 'இது உன்னை எல்லாவ கைத் துன்பத்திலிருந்தும் காப்பாற்றட்டும் என்பார்கள். பக்கத் தில் இருந்து சஷ்டிகவசம் சொல்லுவார்கள். அப்படியே கனவு வருவது குறைந்து, நின்றே போய் விட்டது...''

''பிறகு?''

''பிறகு... அன்று நம் திருமணத்தன்று... பிறகு இன்று...'' காரணம் நீதான் என்பது போல அவளது பார்வை அவனைக் குற்றம் சாட்டியது.

''ஊஹூம். நீ நினைப்பது சரியல்ல, மஞ்சரி, நியாயமும் இல்லை. இந்தக் கனவே நீ என்னைப் பிரிய முயன்றால்தான் வருகிறது. அன்றும் அப்படித்தான். இன்றும் அதேதான். இடை யில் இந்த இரண்டு நாட்களும் கனவு வந்ததா? சொல்லு''

மறுப்பாய் பேச வாயெடுத்தவள், முகம் சிவக்க மவுனமா னாள்.

கணவன் கையணைப்பில் கிடக்கும் போதுதான் உலகமே மறந்து விடுகிறதே. பிறகு கனவாவது, இன்னொன்றாவது?

அதைச் சொல்லமாட்டாமல் முகத்தை அவன் மார்பி லேயே அவள் புதைத்துக் கொள்ள, அவனது அணைப்பும் இறுக இருவரும் சற்று நேரம் அப்படியே இருந்தார்கள்.

மெல்ல நிமிர்ந்து, மனைவியின் தோளை வருடியபடியே, ''இந்தக் கனவு அடிக்கடி வருகிறதே மஞ்சு. எதற்கும் ஒரு மனநல மருத்துவரிடம் ஆலோசனை கேட்கலாமா?'' என்று மெல்ல வினவினான் சுதாகரன்.

''மனநல...'' நிமிர்ந்து அமர்ந்து, ''அது அவசியம் என்று நினைக்கிறீர்களா?'' என்று சிறு கவலையுடன் மதுமஞ்சரி வினவினாள்.

''அவசியம் என்று இல்லை... ஆனால் மீண்டும் மீண்டும் அதே கனவு வருவது என்றால்... என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளலாம்.''

''அதுதான், அந்த விபத்துதான் காரணம் என்று தெரியுமே?''

''ஐந்து வயதில் நீ அப்படி என்ன தெரிந்து கொண்டிருப் பாய்?''

என்னவோ உறுத்த ''மாமாதான் எல்லாம் சொல்லியிருக் கிறாரே'' என்று கணவனுக்குப் பதிலளித்தாள் அவள்.

''அந்த மாமா இதை நிறுத்த ஏதாவது செய்தாரா?'' [illegible]றபோது சுதாகரின் குரலில் லேசாகப் பிசிர் தட்டியது.

''அங்கேதான் இந்தக் கனவு வருவது தானாகவே நின்று [illegible]தே!'' என்று அவள் விடாமல் கூறவும் அவன் பொறுமை [illegible]ான்.

''ஓகே ஓகே! இந்தக் கனவுகள் திரும்பி வருவதன் முழு [illegible] காரணம் நானேதான். நான் மட்டுமேதான். ஒத்துக் [illegible]றேன் போதுமா? ஆனால் இந்தக் கனவு வரும்போ [illegible] ரிகவும் கஷ்டப்படுகிறாயே; இனி இது வராமல் [illegible]கவேனும் ஓர் ஏற்பாடு செய்யலாமா? கூடாதா? [illegible]ல்லும் போதும்'' என்று சிடுசிடுத்தான்.

[illegible] விழிகளால் அவனை அண்ணாந்து நோக்கி, ''நான் [illegible]த்துவரிடம் வரமாட்டேன் என்று சொல்லவில் [illegible] மேல் தப்பு இல்லை என்றேன்'' அவ்வளவுதான் [illegible]ி.

தோளைக் குலுக்கினான் அவன். ‘‘நாளைக்கு டாக்டரிடம் செல்லும் நாள் குறித்துக் கேட்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்’’ என்றவன் சிறு இடைவெளி விட்டு, ‘‘உன் மாமா குடும்பம் இங்கே எத்தனை நாள் தங்கப் போகிறார்கள் என்றாய்?’’ என்று கேட்டு, மறைமுகமாய் அதற்குத் தன் அனுமதியைத் தெரிவித் தான்.

ஆச்சரியமாய் விழி மலர நோக்கி, ‘‘நாலு நாட்கள்’’ என்றவள், நன்றி உணர்ச்சி மேலிட, ‘‘அவர்கள் வருவதை ஒத்துக் கொண்டதற்கு நன்றி’’ என்றாள்.

எழுந்து மறுபுறமாய் வந்து கட்டிலில் படுத்தபடி, ‘‘நீ ஒருவரை வீட்டுக்கு அழைத்து விட்ட பிறகு அதை மறுப்பது உன்னை நானே அவமதிப்பது போல ஆகாதா?’’ என்றான் சுதாகர்.

‘‘பின்னே, முதலில் நீங்கள்...’’ என்று தொடங்கியவளின் பேச்சில் இடையிட்டு, ‘‘நீ அழைத்தது எனக்குப் பிரியம் இல்லை என்றேனே தவிர, அப்படி அழைத்து விட்ட பிறகு வேண்டாம்; விரட்டு என்று கூறவில்லையே. ஆனால் ஒன்று, இனியேனும், இந்த மாதிரி அழைப்புகளை அள்ளி வீசுமுன் என் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கும் சற்று மதிப்பளிப்பாய் என்று நம்புகிறேன்’’ என்றவன் மேலே அவளைப் பேசவிடாமல், ‘‘மணி இரண்டாகப் போகிறது. இனியேனும் சற்றுத் தூங்கலாம், மஞ்சரி. இல்லாவிட்டால் நாளை வேலை எதையும் ஒழுங்காகப் பார்க்க முடியாது’’ என்றபடி கையை நீட்டி விளக்கை அணைத் தான்.

விளக்கை அணைத்த விரைவோடு அவன் உறக்கத்திலும் ஆழ்ந்து விட, அவனது சீரான மூச்சுக்களைக் கேட்டபடி அசையாமல் படுத்திருந்தாள் மதுமஞ்சரி.

மஞ்சரி... மஞ்சு... மஞ்சு... என்று சுதாகர் அழைக்கும் போது என்னவோ மனதிற்கு இதமாகத்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணமிட்ட போதே, அன்றைய நீண்ட பேச்சுவார்த்தையில் மனதை உறுத்திய வார்த்தை ஒன்று நினைவு வந்தது. 'ஐந்து வயதில் என்ன தெரியும்' என்று கேட்டானே! விபத்து நடந்த

போது அவளுக்கு ஐந்து வயது என்று சுதாகருக்கு எப்படித் தெரியும்?

எப்போதேனும், நானே சொல்லியிருப்பேனா? அல்லது மோகன் அத்தான் அவசியமில்லாததை எல்லாம் உளறிக் கொட்டும் அவனது வழக்கத்தில் எப்போதாவது வாயை விட்டிருப்பானோ என்று எண்ணியவாறே அவளும் கண்ண யர்ந்தாள்.

ஆனால், இந்தச் சிறு உறுத்தலை இப்படி அலட்சியப் படுத்தாமல், அலசி ஆராய்ந்து வேர் வரை தோண்டியிருந்தால் பிற்காலத்தில் பல பெரும் துன்பங்கள் அவளுக்கு நேராமல் இருந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் விதி யாரை விட்டது?

அந்த விதியின் உந்துதல் தானோ என்னவோ? மறுநாள் அவளது வீடு வந்து சேர்ந்த கனகலிங்கத்திடம், பேச்சுப் போக்கில் தன் கனவு பற்றியும், வைத்திய உதவியை நாடப் போவது பற்றியும் மதுமஞ்சரி தெரிவித்தாள்.

‘‘அய்யோ! வேண்டவே வேண்டாம்மா’’ என்று அக்கறை யுடன் அதைத் தடுத்தார் அவர். ‘‘என்னவோ சதி இது. சும்மா நன்றாக இருக்கிறவளை மனநல மருத்துவரிடம் அழைத்துப் போய் பைத்தியம் என்று முத்திரை குத்த முயற்சிக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன்’’ என்று அவர் காரணம் கூறவும் மதுமஞ்சரி விழித்தாள்.

அப்படியும் இருக்குமா? ஆனால் இதனால் அவனுக்கு என்ன லாபம்?

‘‘லாபம்தான்’’ என்று அடித்துச் சொன்னார் கனகலிங்கம்.

‘‘பைத்தியத்துக்கு வைத்தியம் என்று ஹிப்னாடிசம், மெஸ் மரிஸம் என்று அழைத்துப் போய் அவன் விருப்பம் போல் உன்னை ஆட வைக்கப் போகிறான். அந்த மயக்கத்தில்

இருக்கும் போதே உன் சொத்து முழுவதையும் எழுதி வாங்கி ஏப்பம் விட்டு விடத்தான் இந்த ஏற்பாடு!'' என்றார் அவர்.

உள்ளூரக் கலங்கிய போதும், ''அப்படி இருக்காது மாமா. எல்லோரும் அவர்களை நல்ல விதமாய்த்தான் பேசுகிறார்கள்'' என்று கூறி, வரவேற்பின்போது காதில் விழுந்ததை மாமனிடம் எடுத்துச் சொன்னாள் மருமகள்.

''எல்லாம் 'செட்டப்'பும்மா!'' என்றார் அவர் அலட்சிய மாக. உன் காதில் அப்படி விழும்படிக் காசு கொடுத்துப் பேச வைத்திருக்கிறார்கள். இதில் மயங்கி, நீ நீட்டிய இடத்தில் கையெழுத்துப் போட்டு விடுவாய் என்கிற ஐடியா. எத்தனை ஆயிரம் இப்படிச் செலவு செய்தார்களோ? ஆனால் எத்தனை ஆயிரம் செலவழித்தால் என்ன? சின்ன மீனைப் போட்டுப் பெரிய மீனைப் பிடிக்கிற மாதிரி, கிடைக்கப் போவது பல கோடிப் பெருமானமுள்ள தொழிற்சாலை அல்லவா? ஆனால் ஒன்று. அதில் மட்டும் நீ ஏமாந்து விடவே கூடாது, மதும்மா...''

அன்று மாலையில் திரும்பி வந்து, அடுத்த வாரம் மனநல மருத்துவரிடம் 'அப்பாயின்ட்மென்ட்' வாங்கியிருப்பதாக சுதா கரன் சொன்னபோது, சந்தேகப் பார்வையுடன், ''அங்கெல்லாம் நான் வரமாட்டேன்'' என்று மதுமஞ்சரி அறிவித்தாள்.

மனைவியை ஆழப் பார்த்து விட்டுத் தோளைக் குலுக்கி னான் அவள் கணவன். ''கிளிப் பிள்ளைகள் சொந்த அறிவைக் கொண்டு யோசித்து எதையும் சொல்வதில்லை'' என்றான் குத்தலும் கோபமுமாக. ''ஆனால் அவைகளுக்குப் பகுத்தறிவு கிடையாது!''

வைத்தியரிடம் சொல்ல மறுத்தது கணவனுக்குச் சற்று அதிகப்படியான ஏமாற்றத்தை அளித்திருப்பதாகவே மதுமஞ் சரி ஊகித்தாள்.

ஏன்?

6

வரவேற்புக்கு மறுநாள் காலையில் மதுமஞ்சரி கண் விழித்து எழ வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது. தன்னை மறந்து உறங்கியவள், கன்னத்தில் மென்மையாக வருடலை மெல்ல உணர்ந்து, ''கா...லையிலேயே இது என்ன குறும்பு?'' என்று சிணுக்கத்துடனேயே இமைகளைப் பிரித்துப் பார்த்தால், சுதாகர் அலுவலகம் செல்லும் உடையில் இருந்தான்.

''என்ன இது?'' என்றவளிடம் முறுவலித்தபடியே கைக் கடிகாரத்தைக் காட்டினான் அவன்.

மணி எட்டேமுக்கால் என்றது கடமை தவறாத அந்த இயந்திரம்.

''அய்யோ, இவ்வளவு நேரமா?'' என்று பரபரப்புடன் எழ முயன்றவளைத் தோளை அழுத்தித் தடுத்து விட்டு ''பழக்கம் இல்லாதபடி பலமணி நேரம் வரவேற்பில் நின்றது, அதிக நேரம் விழித்து, கனவு... என்று உனக்கு ஒரே அலுப்பாயி ருக்கும். பேசாமல் இன்று முழுவதும் படுத்துக் கிடந்து, [illegible]ந்தால் தூங்கி ஓய்வெடு... நான் திரும்பி வரும் வரை...'' [illegible] கண் சிமிட்டினான் சுதாகரன்.

[illegible]வனது பேச்சில், அவள் முகத்தைச் சிவக்கச் செய்த [illegible] பகுதியை ஒதுக்கி விட்டு, ''ஓகோ! இப்படி எத்தனை [illegible] வரவேற்புகளில் மணமகனாக மணிக் கணக்காக நின்று [illegible] வழக்கமாம்?'' என்று தலையைச் சரித்த கண்களில் [illegible] மதுமஞ்சரி கணவனைக் கேட்டாள்.

[illegible] கன்னத்தை நிமிண்டி ''அப்படி மணமகனாக [illegible] இப்போது கம்பிக்குப் பின்னாலும் நிற்க வேண்டி [illegible]ிருக்கும். ஆனால், மறந்து போயிருந்தால் மனை [illegible]ப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்; அம்மையாரு [illegible] கம்பெனி சேர்மன். டீலர்கள் கூட்டம், பத்திரி

கையாளர்கள் கூட்டம், பங்குதாரர்கள் கூட்டம் என்று பலவகைக் கூட்டங்கள் நடத்த வேண்டியிருக்கும். சேர்மன் என்ற முறையில், விளக்கம் கூற, பதில் சொல்ல என்று பெரும்பாலும் நின்று பழகி வலுத்துப் போன கால்கள் அடியேனுடையவை; அவ்விடம் போல அல்லித் தண்டு, வாழைத்தண்டு வகையறா அல்ல!'' என்று அவன் பாவனையுடன் விளக்கவும் மஞ்சரிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

இந்த மாதிரி இவன் பேசும் போது எவ்வளவு நன்றாயிருக்கிறது! ''ஆனாலும் உங்களுக்கும் கொஞ்சமேனும் அயர்வாகத்தான் இருக்கும்? இன்னும் கொஞ்ச நேரம் ஓய்வெடுத்திருக்கலாம் இல்லையா?'' என்றாள் அவளும் கரிசனத்துடன்.

''ஊ...ம்!'' என்று பெருமூச்சு விட்டான் சுதாகரன். ''பெண்டாட்டி இப்படி அக்கறையாக அழைக்கும் போது, அதுவும் இந்த இலவம் பஞ்சு மெத்தையில் பூப்போலக் கிடந்து கூப்பிடும் போது ரொம்ப ரொம்ப ஆசையாகத்தான் இருக்கிறது'' என்று குனிந்து மனைவியின் சிவந்த கன்னத்தில் ஒரு முத்தம் பதித்துவிட்டு நிமிர்ந்தான் அவன். ''ஒன்று தெரியுமா, மஞ்சு? ஒரு முதலாளி மட்டும் ஒரு நாளும் வேலைக்குத் தாமதமாகச் செல்லவே கூடாது. அப்புறம் உடையவனுக்கே அக்கறை இல்லை! நமக்கென்ன என்று வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஓர் அலட்சியம் வந்து விடும். முதலாளி ஒன்பது மணிக்கு 'டாண்' என்று ஆபீசில் இருந்தால் அதற்குப் பிறகு தாமதமாக வர யாருக்குத் தைரியம் வரும்? புரிகிறதில்லையா? ஆனால், இப்போதைக்கு உனக்கு என்னது மாதிரி அவசியங்கள் ஏதும் இல்லாததால், நிம்மதியாகத் தூங்கு'.

மதுமஞ்சரிக்கும், எழுந்திருக்க மனம் இல்லைதான். சுதாகர் உறங்கிய பின்னும் வெகுநேரம் விழித்துக் கிடந்த உடம்பு ஓய்வுக்குக் கெஞ்சியது. ஆனாலும், ''தாத்தா... தரங்கிணி... தப்பாக நினைக்க மாட்டார்களா?'' என்று தயங்கினாள்.

''உடல் அலுப்பில் ஒரு நாள் தூங்குவதைத் தப்பாக நினைப்பதா? அந்த மாதிரிச் சின்னத்தனங்கள் நம் தாத்தாவுக்கும் கிடையாது; தரங்கிணிக்கும் கிடையாது. அதனால் நீ எந்தவிதக் கவலையுமின்றித் தாராளமாகத் தூங்கலாம். உனக்குச் சிற்றுண்டி இங்கே அனுப்பச் சொல்கிறேன். சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் தூங்கு'' என்று கிளம்பினான் சுதாகரன்.

''ரொம்பத் தாங்க்ஸ்...'' என்று படுக்கையில் வாகாகச் சரிந்தவள் சட்டென எழுந்தாள். ''மா...மா...! மாமா, அத்தை காபி, டிபன் சாப்பிட்டார்களா என்று பார்க்க வேண்டுமே!'' என்று பரபரப்புடன் கட்டிலை விட்டு இறங்கினாள்.

''எல்லாம் ஆகியிருக்கும்'' என்றான் சுதாகரன் ஒரு மாதிரிக் குரலில். ''இந்த வீட்டு விருந்தினர் யாராக இருந்தாலும், உணவு, பானம் எல்லாம் வேளைக்குப் போய்ச் சேரும்படி நம் சமையல்காரர் கணபதி ஒழுங்காகக் கவனித்துக் கொள்வார். எனவே விருந்தோம்பல் பற்றி கவலையே வேண்டாம்'' என்றான்.

''இல்லையில்லை. நானே நேரில் கவனித்தால்தான் நன்றாக இருக்கும். அத்தோடு அத்தை வேறு என்னிடம் நிறையப் பேசவேண்டும் என்றார்களாம்'' என்றபடி குளியலறைச் செருப்பில் காலை நுழைத்தாள் அவள்.

''அத்...தை பேச வேண்டுமா? பேசுவது அத்தையாக இருக்கும் பட்சத்தில் கட்டாயம் போய்த்தான் ஆகவேண்டும்'' என்று கூறியபடி அவள் அருகே வந்தான் சுதாகரன். ''எப்படி [illegible]. உன் உடம்பையும் கொஞ்சம் பார்த்துக் கொள்'' என்று அவளைத் தன்புறம் திருப்பி நேராகப் பார்த்து, ''உன் மாமா [illegible] பேச்சில் நீ என் மனைவி என்பதையே மறந்து போய் [illegible] கூடாது. என்ன வரட்டுமா?'' என்று கிளம்பிச் சென்றான்.

[illegible] முன் இருந்த உற்சாகம் வடிந்து விட, அசைவற்று [illegible]. கணவன் செல்லுவதைப் பார்த்தாள் மதுமஞ்சரி.

[illegible] வீட்டாரோடு அவளைப் பேசவிடக் கூடாது என்ப[illegible]தான் ஓய்வெடுக்கச் சொன்னானா?

[illegible]ரியாக, மனைவி என்பதை மறந்து விடக் கூடாது [illegible] அவன் சொன்னது வேறு வருத்தமாக இருந்தது.

மாமாவுக்கும் சுதாகருக்கும் இடையே ஏதேனும் தகராறு நடந்திருக்குமா என்று ஓர் ஐயம் தோன்றியது. மற்றபடி மாமா வீட்டுப் பேச்சை எடுத்தாலே இவன் ஆளே மாறுவது ஏன்? அதுவரை இருந்த சிரிப்பு, விளையாட்டு, கனிவு, கரிசனம் எல்லாம் ஊசி குத்திய பலூன் போல ஒன்றுமில்லாமல் போய் விடுகிறதே.

கனகலிங்கமும் எப்போதும் சுதாகரைப் பற்றி மோசமாகவே பேசுவது மதுமஞ்சரிக்கு நினைவு வந்தது.

இப்படிப் புகுந்த வீடும் பிறந்த வீடும் வெறுத்துக் கொட்டினால் அவளுக்கு உற்சாகம் எப்படி வரும்? இவர்களை எப்படியாவது ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். ஏனெனில் அவளுக்கு கணவனும் வேண்டும்; கனகலிங்க மாமாவும் வேண்டும். ஆனால் ஒருவர் பெயரைச் சொன்னாலே அடுத்தவருக்குப் பற்றிக் கொண்டு வருகிறதே! பிடிவாதமாய் இந்த யோசனைகளை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, அவசரமாகக் குளித்து விட்டு மாமா வீட்டினருக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த விருந்தினர் அறைக்குச் சென்றாள் அவள்.

அறை வாயிலிலேயே அந்த அலெக்ஸ் நின்று கொண்டு இருந்தான்.

என்னவென்று முக பாவனையிலேயே விசாரித்தவளிடம் "உள்ளே அந்த அய்யாவுக்கு வேண்டிய வேலை செய்யத் தயாராய் இங்கேயே இருக்கும்படி நம்மய்யா சொன்னாங்கம்மா" என்றான் பணியாள்.

மகிழ்ச்சியோடு உள்ளே சென்றால் "உளவு பார்க்க ஆள் வைத்திருக்கிறான் பார்" என்றார் கனகலிங்கம்.

"அப்படி இராது மாமா" என்று வாய் சொன்னபோதும், இருக்குமோ என்று மதுமஞ்சரியின் மனம் குழம்பியது.

"இவனுங்களைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதும்மா" என்று அவர் மீண்டும் வலியுறுத்தவும், ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய், வெளியே வந்து, அலெக்சிடம், "இப்போதைக்கு மாமாவுக்கு எதுவும் வேண்டாமாம். நீ இப்போது போய் விட்டு ஒரு மணி நேரம் கழித்து வா" என்று உத்தரவிட்டாள்.

அவளுக்குத்தான் எல்லா உரிமைகளும் உண்டு என்று சுதாகர் சொல்லியிருக்கிறானே! ஒரு வேலையாளை ஏவும் உரிமை அதில் அடங்காதா என்ன?

அலெக்ஸ் தயங்கிய சில கணங்களில் அவள் முகம் வியர்த்து விட்டது. ஒரு வேலைக்காரன் அவள் பேச்சை மறுத்தால் அது அவளுக்கு எவ்வளவு அவமானம்! அத்தோடு மாமா சொன்னதும் மெய்யென்று ஆகிவிடுமே!

ஆனால் அதற்குள், "சரிங்கம்மா. இடையிலே எதுவும் தேவை என்றாலும் கூடக் கூப்பிடுங்கம்மா. நான் வாசல் பக்கம்தான் நின்றுகிட்டிருப்பேன்" என்று பணிவுடன் விலகிச் சென்று விட்டான் வேலையாள்.

"பாருங்கள் மாமா, நீங்கள் சொன்ன மாதிரி எதுவும் கிடையாது. 'அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்' என்பது போல, அவர் கட்டாயப்படுத்திக் கல்யாணம் செய்தார் என்பதால் நீங்கள் அவர் செய்வதை எல்லாம் தப்புக் கண்ணோடேயே பார்க்கிறீர்கள்!" என்றவள் தொடர்ந்து, கணவனின் கரிசனம் பற்றி எடுத்துரைத்த போதுதான் மனநல மருத்துவர் பற்றியும் கூறினாள்.

ஆனால், கனகலிங்கம் பதறிப் போய் தடுக்கவும் மீண்டும் அவளுக்கு மனம் தடுமாறலாயிற்று.

"கோடி கோடி என்கிறீர்களே மாமா, அந்தத் தொழிற்சாலையில் என் பெயரில் இருக்கும் பங்குகள் அப்படி என்னதான் பெறும்?" என்று உள்ளூர ஒரு வெறுப்புடன் வினவினாள்.

இந்தச் சொத்தைத்தானே அவளைக் கட்டிய கணவனும், [illegible] போல வளர்த்த மாமனும் பெரிதாக எண்ணுவதாக [illegible] ஒருவர் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்!

[illegible] மகளை லேசாகத் தலை சாய்த்து, கீழ்ப் பார்வையாகப் [illegible] கனகலிங்கம். தலையை ஆட்டி, "இதையெல்லாம் [illegible] தெரிந்து கொண்டிருப்பதுதான் நல்லது. சென்ற

ஆண்டு கணக்கெடுப்பின் படி கேரளா சத்யா மிஷினரியின் மொத்த மதிப்பு அறுபது கோடி!'' என்றார் ரகசியக் குரலில்.

''கோ...டி! அறுபது கோடி!'' என்று வாயைப் பிளந்தாள் மதுமஞ்சரி.

''ஆமாம். அறுபது கோடியில் தொண்ணூறு சதவீதம் உன் பங்கு. என்ன ஆயிற்று? ஐம்பத்து நாலு கோடியா? வைர நகை, பட்டுச் சேலை என்று மிகவும் சந்தோஷப்பட்டாயே. மிஞ்சி மிஞ்சி பத்து லட்சம்.... கொஞ்சம் பெரிய கல் - அட இருபது லட்சம் என்றே வைத்துக் கொள்ளேன். ஐம்பத்தாறு கோடி தொழிற்சாலையை அடைய, இருபது லட்சம் நகையைக் கொடுப்பதற்குப் பெயர் தாராள மனதா? இவ்வளவு பெரிய மீனைப் பிடிக்க ஒரு சின்ன மீனைக் கூட இவர்கள் தூண்டிலில் வைக்கவில்லை. நூல் போல ஒரு சிறு புழு! இதற்குப் போய் பெரிதாகப் பாராட்டுப் பத்திரம் வாசிக்கிறாய்! இது உன் தப்பல்ல, மதும்மா, உன்னை உலகத்தின் கள்ளம், கபடம், சூது, வாது எதுவும் தெரியாமல் வளர்த்து விட்ட என் பிழை!'' என்று தன்னையே நொந்து கொண்டார் கனகலிங்கம்.

கடைசியாக, ''இப்போது என்ன செய்வது மாமா?'' என்று குழப்பமும் கலக்கமுமாய் அவரையே யோசனை கேட்டாள் மருமகள்.

''இரண்டே விஷயங்களில் கவனமாய் இரு. எந்த வகையி லும் தொழிற்சாலையை சுதாகருக்கு எழுதிக் கொடுத்து விடாதே. இந்த மனநல மருத்துவர், மனோதத்துவ டாக்டர் என்று எந்த வைத்தியரிடமும் போகாதே. புத்தியை மயக்கி அப்படியே அவர்கள் இஷ்டம் போல ஆட வைத்து விடுவார் கள். இந்த நிலையில் உன்னை இங்கே விட்டுப் போக எனக்கு கொஞ்சமும் மனம் இல்லை. ஆனால்... அந்தக் காரியம் நிறைவேறாமல் உன்னை அழைத்துப் போவதும் நல்லதில்லை''.

அது என்ன காரியம் என்பதை ஒரு திடுக்கிடலுடன் மதுமஞ்சரி உணர்ந்தாள்.

முன்தினம் அவளுடைய கணவன் அவளை நம்பி அவள் வசம் ஒப்புவித்த பைல் மோகன் குமாரின் குற்றங்களின் நிருபணம். ஆனால் அவை குற்றங்களே அல்ல என்கிறார் மாமா! அவளுக்கு பானகத் துரும்பாய் உறுத்த வேண்டாம் என்று கூறி அந்த பைலை மதுமஞ்சரியிடம் கொடுத்தான் சுதாகரன். இப்போது அந்த பைல் அவளுடைய மாமாவுக்கு நெருஞ்சியாய் உறுத்துவது தெரிந்ததும், அதை அவரிடம் கொடுப்பது அவளுக்குச் சரியாகப்படவில்லை.

சுதாகருடைய மனைவி என்கிற முறையில், அவன் கீழ் உள்ள ஓர் அலுவலகத்தில் குற்றம் புரிந்தவனின் 'பர்சனல் பைலை' அவன் உறவினரிடம் கொடுப்பது தப்பல்லவா?

கொடுக்கலாம். மாமாவின் மன நிம்மதிக்காக ஒரு நாள் அதைக் கொடுத்தே ஆகவேண்டும். ஆனால், அது இப்போ தல்ல. இதில் பிழைகளாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளவை உண்மை யில் குற்றங்களே அல்ல; இதுபோன்ற தொழிற்சாலைகளில் எதார்த்தமாக நடப்பவைதான் என்பதைக் கண்டுபிடித்து, கண வனிடம் காட்டிவிட்டு, பைலை மாமாவிடம் கொடுக்கப் போகி றேன் என்று அவனுக்குத் தெரிவித்து விட்டு அதன் பின் கொடுத்தால், அது சரியாகும்.

அதற்கு முன்... அதுவும் அவன் 'மனைவி என்பதை மறந்து விடவேண்டாம்' என்று கூறிச் சென்றபிறகு... ஊகூம் கூடாது.

இதில் எதையும் தன் மாமனிடம் கூற மனமற்று, ''அத்தை, அத்தான் எங்கே மாமா?'' என்று விசாரிப்பது போலப் பேச்சை மாற்றினாள்.

''உன் அத்தானை ஊர் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வா என்று வெளியே அனுப்பி வைத்தேன். உன்னோடு பேசும்போது கூட இருக்க வேண்டாம் என்று அத்தையை நான்தான் தோட்டத்துப் பக்கம் அனுப்பி வைத்தேன். ஏன் கேட்கிறாய்'' என்று வினவி னார் அவர்.

சற்றே அதிர்ந்து, ''அ... அத்தை என்னிடம் நிறைய... யப் பேச வேண்டும் என்றதாகத்தானே நேற்று சொன்னீர்கள்!'' என்றாள் திகைப்புடன். அதற்காகத்தானே இங்கே வீட்டில் தங்க ஏற்பாடு செய்ததே! அதுவும் சுதாகரோடு ஒரு சண்டை வேறு போட்டு!

உடனே தன்னைத் திருத்திக் கொண்டார் கனகலிங்கம். ''ஆமாம்மா... ஆனால் அவள் சொல்லப் போவது எதுவும் உன் நிலைமைக்கு ஒத்து வராது என்று எனக்கு அப்போது தெரியாது பார். மருமகளுக்கு என்னடி சொல்லப் போகிறாய் என்று கேட்டால், அவள் அப்பன் அம்மை எங்கள் கல்யாணத் தின் போது சொன்ன அறிவுரைகளை அடுக்குகிறாள். ''மாப் பிள்ளையோடு கூட வந்தால் அல்லாமல் மற்றபடி தனியாக வந்தால் உனக்கு இந்த வீட்டுக் கதவு திறக்காது'' என்றான் அவள் தகப்பன். அதை உனக்குச் சொல்ல முடியுமா? சொல்ல லாமா? சொல்லப் போகிறாளாம். கிறுக்கு. வாயைத் திறந்தாலே உளறல்தான். அதனெடெல்லாம் உனக்கு உனக்கு என்ன டாம்மா பேச்சு?'' என்றார் கனிந்து உருகிய குரலில்.

அத்தை சகுந்தலாவிடம் பேசியே ஆகவேண்டும் என்று மதுமஞ்சரிக்குத் தோன்றி விட்டது. அவளது பழங்காலப் புத்திமதிகள் பயன்படாவிட்டாலும் அவளுக்குத் தேவையான சில விவரங்களை அவளிடம் பெறக் கூடும் என்று அவள் எண்ணினாள்.

''உண்டார்களா, உறங்கினார்களா என்றாவது நான் கேட்க வேண்டும் இல்லையா மாமா? போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்'' என்று கிளம்பினாள் அவள்.

''சரி... செய்'' என்றார் கனகலிங்கம் அரை மனதாய். ''ஆனால் அதற்கு மேல் அவள் பேச்சை வேதவாக்காய் எடுத்துக் கொள்ளாதே. தலைமயிரைப் பிடித்து இழுத்து வராத குறையாக, ஒரு காட்டு மிராண்டி மாதிரி கட்டாயக் கல்யாணம் செய்து உன்னைக் கொண்டு வந்தவன் சுதாகரன். அவன் விஷயத்தில் நீ ஏமாளியாய் இருக்க வேண்டியது அவசிய

மில்லை என்பது நினைவிருக்கட்டும். அத்தோடு உன் அத்தா னின் 'பர்சனல் பைல்' விஷயமும் எப்போதும் உன் மனதில் இருக்கட்டும். அது எப்படியும் நம் கைக்கு வந்தாக வேண்டும்... சரி போ. எனக்கும் வெளியே சில வேலை இருக்கிறது. பார்த்துக் கொண்டு வருகிறேன். அத்தையிடம் சொல்லி விடு'' என்று அவரும் வெளியே கிளம்புவதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ய ''அப்பாடி'' என்று அங்கிருந்து கிளம்பினாள் மதுமஞ் சரி.

தோட்டத்தின் ஒருபுறமாய் ராதை கண்ணன் சிலை அமைத்து, சுற்றிலும் தடாகம் போலச் செய்து நீர் விட்டு, நீரில் பல வண்ணத் தாமரை வைத்திருந்தார்கள்.

தடாகத்தின் விளிம்பில் அமர்ந்து அந்தச் சிலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சகுந்தலா.

''அத்தை'' என்று மதுமஞ்சரி மெதுவாக அழைக்கவும் ''வா, உட்கார்'' என்று மருமகளுக்கும் பக்கத்திலேயே இடம் காட்டினாள்.

''இதோ, இந்தச் சிலையைப் பார்த்தாயா, மஞ்சரி. ராதை யும் கண்ணனும் எப்படிப் பின்னிப் பிணைந்து நிற்கிறார்கள் பார். இதை மட்டரகமாய் சிற்றின்ப நோக்காய்ச் சிலர் பார்ப்ப துண்டு. ஆனால் ராதையின் மனம் கண்ணபிரானிடம் ஐக்கிய மாகி விட்டதைத்தான் இது நமக்கு அறிவிக்கிறது. இதுபோல மாப்பிள்ளையும் நீயும் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்பதே என் ஆசை மஞ்சரி'' என்று தாயின் நிலையில் நின்று அறிவுரை கூறினாள் அந்த அம்மாள்.

மனதால் ஒன்றுபட்டுவிட்டதையே கண்ணன் ராதையின் அணைப்பு காட்டுவதாகக் கூறும் இந்த அத்தை இப்படி உடல் [illegible] நிற்கும் வேளையில் கூடக் கணவனோடு மஞ்சரியால் மனம் ஒன்ற முடியவில்லை என்பதை எப்படி ஏற்கக் கூடும் என்று யோசிக்கும் போதே இன்னொன்று தோன்ற ''மஞ்சரி என்றீர்களே, அத்தை!'' என்றாள் ஆச்சரியமாக.

''இங்கே உன்னை அப்படித் தானே அழைக்கிறார்கள்?''

''ஆனால் நம் வீட்டில்...''

''நம் வீடு என்று இனி உனக்கு எதுவும் கிடையாது'' என்றாள் சகுந்தலா சுள்ளென்று. ''அங்கே இருப்பது உன் மாமா வீடு. அவ்வளவே. உன் வீடு இனி இதுமட்டும்தான். நான் சொன்னதை நீ கவனிக்கவே இல்லையா?''

''மாமாவுக்கும் சுதாகருக்கும் ஒத்துப் போகவில்லையே, அத்தை!'' என்றாள் மஞ்சரி வருத்தமாக.

ஒரு வினாடித் தயக்கத்தின் பின், ''அது உன் மாமாவுக்கும் உன் கணவருக்கும் இடையே உள்ள பிரச்சனை. அதைத் தீர்ப்பதோ வளர்ப்பதோ அவர்கள் பாடு. உன் கவனமும் கருத்தும் உன் வீடு, உன் கணவன் என்று பார்த்தால் போதும் - அவரது விருப்பு வெறுப்புகளைக் கவனித்து.''

''ஆனால் நீங்கள் என்றும் மாமா விருப்பம் போல நடப்பதில்லையே அத்தை!'' என்று தன்னை மீறிச் சொல்லி விட்டு அந்த வார்த்தைகளின் துடுக்கைச் சமனப்படுத்த, ''மாமா ஆசைப்படி எல்லாம் நடப்பது என்றால், நீங்கள் இப்போது கழுத்து நிறைய நகையணிந்து, முழங்கை வரை தங்க வளையல் அடுக்கி, காஞ்சிப்பட்டு கட்டி அம்மன் சாமி மாதிரியல்லவா வலம் வரவேண்டும்!'' என்று கூறிப் பல்லைக் காட்டினாள்.

மருமகளின் சமாளிப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதைச் சிரிப்பற்ற முகம் காட்ட, மருமகளை வெறித்து நோக்கினாள் சகுந்தலா.

பிறகு ஒரு பெருமூச்சுடன் பார்வையைத் தடாகத் தாமரையில் பதித்து ''அது உனக்குச் சற்றும் சம்பந்தம் இல்லாதது. தாயை இழந்த பெண் நீ. மனோ இருந்திருந்தால் இப்போது உனக்கு என்ன சொல்ல விரும்பியிருப்பாளோ அதைச் சொன்னேன். ஒரு தாயின் அறிவுரையாக ஏற்று நல்ல வாழ்வு வாழ்ந்தாயானால் சந்தோஷப்படுவேன், அவ்வளவே. வா'' என்று எழுந்தவள், ''நான் உள்ளே போகிறேன்'' என்று எழுந்து சென்று விட்டாள்.

சகுந்தலாவின் வேக நடையில் அவ்வப்போது தடுமாற்றத்தைக் காணவும், மதுமஞ்சரிக்குத் தன்னையே ஓங்கிக் குட்டிக் கொள்ளலாம் போல இருந்தது. என்ன ஏது என்று புரியாவிட்டாலும், ஏதோ ஒரு வகையில் அத்தையின் மனதை நோகடித்து விட்டோம் என்பது புரிய அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. மறந்திருந்த வேதனை எதையும் நினைவூட்டி விட்டாளோ?

மதுமஞ்சரி அவர்கள் வீட்டிற்குப் போன புதிதில், சகுந்தலாவுக்கு ஒரு கருச் சிதைவு ஏற்பட்டதாகவும், அதன் பிறகு அத்தை ஆளே மாறி விட்டதாகவும் கனகலிங்கம் ஒரு தரம் - அவர் வாங்கி வந்த பட்டுச் சேலையைச் சகுந்தலா திருப்பி அனுப்பிய போது அதன் விளக்கம் போல மதுமஞ்சரியிடம் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் பிறக்கக் கூட இல்லாத குழந்தை மேல் அத்தை இவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கிறாளா? ஒரே மகனான மேர்கன் குமாரிடம் அத்தை பெரிதாகப் பிரியம் காட்டிக் கண்டதே இல்லை எனும்போது இது ஒப்புக் கொள்ள முடியாத முரண்பாடாக மதுமஞ்சரிக்குத் தோன்றியது.

ஆனால், அதன் பிறகு அவர்களுக்கு வேறு குழந்தையும் பிறக்கவில்லை, பாவம்!

என்னவோ, காலை எழுந்த போது இருந்த மகிழ்ச்சி, [illegible]டே இல்லாமல் மறைந்து போய்விட, மனதை உழப்பியபடியே மெதுவாக வீட்டை நோக்கி நடந்தாள் மதுமஞ்சரி.

''நீங்கள் ரொம்பவும் பெரியவர். இந்தக்காரியம் செய்யும் [illegible] நீங்கள் என்னிடம் சொல்வது அநியாயம்!'' என்று சகுந்த[illegible]வின் குரல் சற்று உரத்து ஒலிக்கவும் திடுக்கிட்டு நின்[illegible]ள்.

[illegible] வீட்டில், அத்தைக்குப் பிரியமில்லாத ஒன்றைச் [illegible]டி யார்... என்று ஆத்திரமாக எண்ணம் ஓடும்போதே அது [illegible] என்று மஞ்சரிக்குத் தெரிந்து விட்டது.

''[illegible]ண்டாம்மா. உனக்குப் பிரியம் இல்லாவிட்டால் [illegible]. எல்லாம் சுதா எப்படியாவது பார்த்துக் கொள்[illegible]

வான்... இந்தச் சின்னஞ் சிறுசுகளின் மனம்... சரிம்மா இந்தப் பேச்சு இனிவேண்டாம். உன்னைப் பற்றிச் சொல்லு. நீ ஏனம்மா இப்படி இருக்கிறாய்? முன்னெல்லாம், கனகுவுக்கு வசதி இல்லாதபோது கூடச் சிட்டுக் குருவி போல அப்படிச் சுற்று வாயே! அண்ணி, அண்ணி என்று மனோ அணிவித்து விடுகிற நகை, எல்லாம் போட்டுக் கொண்டு அலங்கார தேவதை மாதிரி வளைய வருவாயே! இது என்னம்மா காதில் ஒரு பொட்டுத் தோடும், காட்டன் சேலையும்... நீ எப்படி இருக்கிறாயம்மா?'' என்ற பெரியவரின் குரலில் மெய்யான பரிவுதான் தொனித்தது.

பின்னே முதலில் அத்தையை ஆத்திரப்படுத்துவானேன்?

ஒருவேளை இந்தப் பரிவு, வேடமோ? அத்தை கோபத்தில் ஏதாவது செய்து விடப் போகிறாளோ என்று குளிப்பாட்டு கிறாரோ?

தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ளலாம் போல இருந்தது மஞ்சரிக்கு. சுற்றியுள்ள ஒருவரையும் நம்பமாட்டாமல் இது என்ன வாழ்க்கை? இப்படி ஒரு குழலுக்குள் அவளை இழுத்து வந்து விட்டு விட்டானே!

ஆனால் சகுந்தலாவுக்கு முதல் கோபம் மறந்து விட்டது போலும்... ''எனக்கு என்ன வந்தது பெரியப்பா? இப்படித்தான் வாழ்க்கை என்று ஆகி விட்டால், அதற்குள்ளும் நம்முடைய கொள்கை, கோட்பாடுகளை அடியோடு விட்டு விடாமல் எப்படியோ வாழ்ந்து முடிக்க வேண்டியதுதான்'' என்றாள் சோர்ந்த குரலில்.

''மனோ மாதிரி நீ 'பெரியப்பா' என்று அழைத்துப் பேசும்போது பழசெல்லாம் நினைவு வருகிறதம்மா''.

''எனக்கு மட்டும் மறக்குமா, பெரியப்பா? மஞ்சுவைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவள் அம்மா நினைவுதான் எனக்கு! அவள் மட்டும் இருந்திருந்தால்...

இருந்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும் என்று அறிந்து கொள்ள மஞ்சரிக்கு மிகவும் ஆவல்தான். ஆனால் அங்கேயும் அறைக்குள்ளேயும், இங்கே தோட்டத்துப் பக்கமாகவும் ஆட்

கள் வரும் அரவம் கேட்கவே மேலே நில்லாமல் - நிற்கமாட்டாமல் விலகிச் செல்ல நேர்ந்தது.

சகுந்தலாவிடம் பழைய கதைகள் பற்றி, குறிப்பாக அவளுடைய அன்னை பற்றி கேட்கலாமா என்று மதுமஞ்சரிக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. ஆனால், சகுந்தலா லேசில் எதையும் வாய்விட்டுப் பேசுகிறவள் அல்ல. அத்தோடு, அன்றைய அளவில் ஏற்கனவே ஒரு குட்டும் பட்டாயிற்று. குட்டுப் பட்டாலும் ஏதாவது கிடைக்கும் என்றாலாவது பரவாயில்லை. 'ஊஹூம்' என்று விட்டால் அப்புறம் சகுந்தலாவை அசைக்க முடியாது. 'ஊஹூம்' எனப் போவதும் சர்வ நிச்சயம். விழலுக்கு நீரை வார்த்துச் சோர்வது போல வீணாக முயன்று வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ள வேண்டாம் என்று முடிவு செய்தாள் மதுமஞ்சரி.

சும்மாவே, குழப்பத்துக்கு மேல் குழப்பமாக, எதற்கும் விடை காண முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த மஞ்சரியை மதியத்துக்கு மேல் திரும்பி வந்த கனகலிங்கம் கொண்டு வந்த சேதி மேலும் அதிர வைத்தது.

கனகலிங்கம் ஊரிலிருந்து வந்த அலுப்பு தீரப் படுத்து [illegible]வெடுக்காமல் வெளியே சென்று அலைந்து திரிந்தது மருமக[illegible] நலனுக்காகத்தானாம்.

திருமணத்தை இப்படி இக்கட்டில் வைத்து இவ்வளவு [illegible]மாக நடத்துவானேன் என்று முதலிலேயே அவருக்குச் [illegible]தானாம். அதனால்தான் அவர் வரவேற்புக்கு இங்கே [illegible] விழாவுக்கு வந்த இடத்தில், உண்டு களிக்காமல், [illegible]ம் காதையும் தீட்டி வைத்துக் கொண்டு கவனித்த[illegible]ராம். என்னதான் அந்த அலெக்சை அவருக்குக் [illegible]கரன் வைத்தாலும், அவரது காதையும் கண்ணை[illegible] பொத்தி மூட முடியாதல்லவா? அப்படிக் காதில் [illegible] நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காகத்தான் அவர் [illegible]னாராம்''.

[illegible] நீண்ட பீடிகையிலேயே மதுமஞ்சரிக்குக் [illegible]வெலத்து விட்டது. இவர் என்ன இடியைப்

போடப் போகிறாரோ என்று அவள் உள்ளூரக் கலங்கிக் கொண்டு இருந்த போது, ''ரஞ்சனா'' என்று அறிவித்தார் அவர்.

''ரஞ்..சனா அவள் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட அத்தை மகள். வரவேற்புக்குக் கூட வந்திருந்தாளே!'' என்றாள் மதுமஞ்சரி புரியாமல்.

''அவளைச் சுதாகரன் மணப்பதாக இருந்திருக்கிறதம்மா'' என்றார் கனகலிங்கம் சோகமாக. ''பேச்சளவில் எப்போதோ, எல்லாம் முடிவாகி விட்டதாம். விழா என்று நடத்தி, நாலுபேர் முன்னிலையில் உறுதி பண்ணவில்லை. அவ்வளவுதான். அண்ணனும் தங்கையும் எப்போதும் அங்கேதான் கிடப்பாங்களாம். இவ்வளவு நாள் இப்படி ஆசை காட்டி விட்டு அங்கே வந்து தட்டுபுட்டென்று உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு வந்து, ஊரறிய வரவேற்பும் நடத்தி விட்டான்! எப்பேர்ப்பட்ட அயோக்கியன் பார்த்தாயா?''

''ஏன் மாமா?'' என்றாள் மதுமஞ்சரி அப்போதும் புரியாமல்.

''எதை ஏன் என்கிறாய்?''

''அப்படி இன்னொருத்தியை மணக்க இருந்தவர் என்னை மணப்பானேன்?''

''பணம் அம்மா பணம்! எல்லாம் பணம் படுத்துகிற பாடுதான். இங்கே அந்த ரஞ்சனாப் பெண்ணின் வீட்டில் தொழில் நிலை அவ்வளவு சரியில்லை. இருப்பதையும் நாலைந்து பங்கு போட வேண்டும் போல. அங்கே பார். சுளையாக எத்தனை கோடி பெறுமானமுள்ள தொழிற்சாலை? விட மனம் வருமா? உன் அத்தான் மோகன்! அந்த மடையன் வேறு நல்ல வழிவகுத்துக் கொடுத்தான்!'' என்றார் அவர் கசப்புடன்.

சுற்றுமுற்றும் பார்த்து விட்டுக் குரலைத் தணித்து, ''இந்த ரஞ்சனாவுடைய சித்தி - சித்தப்பா மனைவி எங்க ஊர்க்காரி, அவளுடன் பேசிய பிறகுதான் முழு விவரமே தெரிந்தது.

உன்னை ஏமாற்றி உன் சொத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, பைத்தியம் என்று பட்டம் கட்டி விலக்கி விட்டு, அந்த ரஞ்சனாவை மணம் செய்வதாகத் திட்டமாம்!'' என்றார் அவர் சீரியஸாக.

''இருக்காது மாமா'' என்று உடனே மறுத்தாள் மஞ்சரி. ''அந்த அம்மாவுக்கு இவர்களிடம் என்ன கோபமோ என்னவோ, சும்மா வாய்க்கு வந்ததைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரியெல்லாம் இங்கே யாரும் எதுவும் செய்யமாட்டார்கள்'' என்றாள் திடமான குரலில்.

வலியுறுத்த வலியுறுத்த மருமகளின் மறுப்பின் வேகமும் அதிகமாகும் என்பதை உணர்ந்து, ''செய்யா விட்டால் நல்லது தானம்மா. என்னவோ, அவள் சொன்னதை நான் உன்னிடம் சொன்னேன்; எதற்கும் எப்போதும் விழிப்புடனேயே இருந்து கொள். ஆனால், இந்த மனநல மருத்துவர் மட்டும் வேண்டாம்மா. என்ன? இரண்டு தரம் இந்தக் கனவு தவிர உனக்கு வேறு பெரிதாக சுகவீனம், புத்தி மாறாட்டம், மறதியென்று ஒன்றும் இல்லைதானே? எதற்கு அனாவசியமாய்?'' என்று [illegible]மான குரலிலேயே கூறியவர், ''இன்று மாலை வண்டிக்கே [illegible]கள் கிளம்புகிறோம், மது. அந்த பைல் விஷயம் மட்டும் [illegible] விடாதே'' என்று பட்டென முடித்தார்.

[illegible]த்தோடன்றி, மனைவி, மகனுடன் உடனே கிளம்பி [illegible]யேறிச் சென்று விட்டார்.

[illegible]மஞ்சரிக்குத்தான் சும்மாவே குழம்பியிருந்த குளத்தில் [illegible]ந்தாற் போல மேலும் மனம் கலங்கி விட்டது. இராது; [illegible] மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்ட போதும், [illegible]னா, அவள் தாயார் இருவரின் காரணமற்ற குரோதம் [illegible] வந்து கொண்டே இருந்தது. அவர்களுக்காகக் [illegible]ரியதும் கூட.

[illegible]யும் அந்த ரஞ்சனாவின் பின்னோடு, அவளை [illegible] கொண்டே சுற்றினாளே! இப்போது கூட அவள் [illegible]யிருக்கிறாள்! அண்ணியென்று ஆகிவிட்டவளி

டம் பேசப் பிடிக்காமல் அண்ணியாவாள் என்று ஆசையாக எதிர்பார்த்தவளிடம் குலாவப் போய் விட்டாளா?

அவ்வளவு பெரிய வீட்டில் பேச்சுத் துணைக்குக் கூட யாரும் இல்லாத தனிமையில் சிறையிருப்பது போல அவ ளுக்கு மூச்சு முட்டியது. அசோக வனத்துச் சீதை போல என்று கற்பனைகூட வந்தது.

பெரியவரிடம் போய் உட்கார்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அத்தையிடம் என்ன செய்யச் சொன்னார் என்று அதற்கு மனம் முரண்டியது.

சுதாகரோடு போனில் பேசினால் என்ன என்று தோன்றி யது. வேலை நேரத்தில் தொந்தரவு என்று கோபிப்பானோ? ஆனால், ஒரு மனைவிக்குத் தன் கணவனுக்கு டெலிபோன் பண்ணக்கூட உரிமை கிடையாதா என்ன? அவளுக்குத் தான் மனைவியின் உரிமைகள் அத்தனையும் உண்டு என்றானே!

மனம் பின்னடித்து விடுமுன் அவசரமாகச் சென்று கணவ னின் டெலிபோன் நம்பரைத் தட்டினாள். ஆனால் ரிசீவரை எடுத்தது அவனுடைய செயலாளர் பெண்மணிதான்.

எதிர்முனையில் இருப்பவர் யார் என்று அறிந்ததும் மிகவும் பணிவான குரலில், ''ஏதோ டாக்டரிடம் கொஞ்சம் சீக்கிரமாய் அப்பாயிண்ட்மெண்ட் வாங்க வேண்டும் என்று நேரிலேயே போயிருக்கிறார், மேடம். அங்கிருந்து நேரே வீட்டுக்குத்தான் வரப்போவதாக சொன்னார் மேடம்'' என்று வழிந்தாள் அவள்.

''சரிதான்'' என்று டெலிபோனை வைத்த மஞ்சரிக்கு ஆத்திரம் உண்டாயிற்று. அப்படி என்ன அவசரம்? அவள் என்ன துணியைக் கிழித்துப் போட்டுக் கொண்டா அலைகி றாள்? அல்லது யார் மேலும் பாய்ந்து, விழுந்து, கடித்துக் குதறுகிறாளா?

இந்த மனநிலையில் மனைவியிருப்பது தெரியாமல், வீடு வந்ததும், ''இந்த டாக்டரைப் பார்க்க ஒரு மாதம் காத்துக் கிடக்க

நேரிடுமாம். நேரில் போய் அடுத்த வாரத்துக்கே 'அப்பாயிண்ட் மெண்ட்' வாங்கி விட்டேன்'' என்று சுதாகரன் பெருமையோடு அறிவித்த போதுதான் அவள் அதற்கு மறுத்துப் பேசியது.

ஆனால் அப்போதும் கணவன் இவ்வளவு ஆத்திரப்படக் கூடும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவனோ, அவளைக் கிளிப்பிள்ளை என்றது மட்டுமின்றி, அவைகளுக்கு பகுத்தறிவு கிடையாது என்று கோபமும் குத்தலு மாகச் சேர்த்துச் சொல்லவே, ''அப்படியென்றால் என்ன அர்த்தம்? எனக்குப் புத்தியில்லை என்கிறீர்களா?'' என்று ஆத்திரத்துடன் வினவினாள் அவள்.

மீண்டும் தோளைக் குலுக்கினான் சுதாகரன். ''உனக்கு ஒரு துன்பம். அதைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு முயற்சி செய்கிறேன்; ஆனால், கண்ட கலகமூட்டிகள் கூறுவதை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு, அதை ஏற்கமாட்டேன் என்று பிடிவாதம் செய்தால் வேறு என்னவென்று நினைப்பது சொல்லு?''

ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை அவளுக்கு. ஆனால் பெயர் சொல்லி இன்னாரென்று குறிப்பிடாவிட்டாலும், அவன் குற்றம் சாட்டுவது மாமாவை என்பதை உணர்ந்து, ''பெரிதாக ஒன்றுமில்லாததற்கு ஏன் வைத்தியம்? இன்னமும் இந்தக் கனவு தொடர்ந்து வந்தால் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாமே என்று நினைத்தேன்'' என்றாள் சின்னதாகி விட்ட குரலில் அவள்.

உள்ளூர ஒரு தைரியம். இரவில் இவனைப் பிரிந்தால் [illegible] கனவும் கண்ணராவியும்? பிரியாமல் இருந்து விட்டால் [illegible] வரை வாய்ப்பேது?

ஆனால், இன்னொரு தரம் இந்தக் கனவு வந்தால் [illegible]மாக வைத்தியரிடம் சென்றே ஆகவேண்டும். அவள் [illegible] கூடாது என்று சுதாகர் உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட விதம் [illegible] மனதை மிகவும் உறுத்தியது.

கனகலிங்கத்துடைய குடும்பம் கிளம்பி விட்டதை அறிந்ததும், ''ரொம்பவும் நிம்மதியோடு கிளம்பியிருப்பார்'' என்றான் அவன் கிண்டல் குரலில்.

அவனது குரல் உசுப்ப, ''என்ன நிம்மதி?'' என்றாள் மதுமஞ்சரி ஆத்திரத்துடன்.

சுதாகர் ஓரப்பார்வையுடன் தோளைக் குலுக்கவும் சீற்றம், மிக எடுத்துச் சென்று அலமாரியில் இருந்த மோகன் குமாரின் பைலை எடுத்து வந்து கணவன் முன் தொப்பென வைத்தாள். அதை அவன் மீது விசிறியடிக்கத்தான் அவள் மனம் துடித்தது. ஆனால் சுதாகர் உடனே, அது குணக்கேடு, குணக்கேட்டின் காரணம் கனலிங்கம் என்று குற்றம் சாட்டுவானே! அவளை எடுத்து வளர்த்து ஆளாக்கிய பாவத்துக்காக அவருக்கு இது வரை இவன் சூட்டியுள்ள அவப்பெயர்கள் போதாதா?

ஆனால், அநியாயமாய் அவளை மட்டம் தட்டியவனைச் சும்மா விடவும் மனம் இல்லாமல், ''அவ்வளவு நம்பிக்கை இல்லாதவர் இதை என்னிடம் தருவானேன்? மனைவி என் பதை மறக்கக் கூடாது என்று எனக்கு மட்டும் உபதேசித்தீர்களே! கணவன் மனைவி என்றால் இருவருக்குமே ஒருவருக்கொருவர் நம்பிக்கை இருக்க வேண்டாமா? என்னை மட்டும் சொல்லி என்ன பயன்?'' என்று படபடத்து விட்டுத் திரும்பிச் செல்ல முயன்றவளைக் கைப்பற்றித் தடுத்து நிறுத்தினான் சுதாகர்.

அவளை நேராக நோக்கி, ''அப்படியானால் நீ என்னை நம்புகிறாய் என்று அர்த்தமா, மஞ்சு?'' என்று அவன் கேட்கவும் மதுமஞ்சரி திகைத்தாள்.

இப்படி மடக்கி விட்டானே! இல்லை என்றாலும், நீ மட்டும் என்ன ஒழுங்கு என்பான். ஆம் என்றால் அதை நிரூபிக்க என்ன செய்யச் சொல்வானோ?

7

நம்பிக்கை பற்றி, சுதாகரன் கேட்டதற்கு 'இல்லை' என்று பதில் கூறினால், 'பெரிதாக என்னைக் கேட்க வந்து விட்டாயே' என்று நிச்சயமாகச் சொல்லி காட்டுவான்.

அதே சமயம், கணவனை முழுமையாக நம்புவதாக உரைப்பதும் மதுமஞ்சரிக்கு முடியாத காரியமாகப் பட்டது. காரணம் அது ஒரு பொய்! அவன் மேல் நம்பிக்கை இல்லாததால் தானே அவள் அவனோடு வைத்தியரிடம் செல்ல மறுத்ததே!

எது எப்படியோ, ஒரு முழுப்பொய்யைச் சொல்வது அவளால் முடியாத காரியம்! அப்படியே சிரமப்பட்டு சமாளித்து அவள் அந்த நேரத்து சமாளிப்பாக அப்படிப் புளுகினாலும் சுதாகரன் அதை சும்மா ஒப்புக் கொள்வது கடினம்.

அப்படி அவன் அதை ஒப்புக் கொள்வதுபோலக் காட்டிக் கொண்டால், அது அவனுக்குச் சாதகமாக அவளை ஏதேனும் செய்ய வைப்பதற்காகத்தான் இருக்கும்!

எனவே, எந்தவிதமான பதிலையும் சொல்லிக் கணவனிடம் மாட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று தீர்மானித்து, ''என்ன [illegible]றென்று என்னென்னமோ கேட்கிறீர்கள்?'' என்று கேலி போலச் சிரித்தாள் - அதாவது, பல்லைக் காட்டிச் சிரிப்பது போலப் பாவனை செய்தாள்.

லேசான ஓர் 'உதட்டளவுச் சிரிப்புடன், சுதாகரன் சொன்னான். ''பாடம் ஒன்று கற்றுக் கொள்கிறாயா, மஞ்சரி? ஒரு நேரடிக் கேள்விக்கு நேரடியான பதில் சொல்லாமல் மறு கேள்வி கேட்டால், முதல் கேள்வியின் பதில் எதிர்மறையாக இருக்கும்!... பாடம் சரிதான் இல்லையா?''

''எப்பொருள் யார் யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பது அறிவு' என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்கிறார். நீங்கள் சொல்லித்தான் பாருங்களேன்!'' என்றாள் அவள் சவால் விடுவதுபோல.

''அறிவுக் கொழுந்து!'' என்று சிலாகித்தவன், மஞ்சரியின் முகம் கடுப்பதைக் கண்டு விஷயத்துக்கு வந்தான். ''உன் சொத்துக்காக, உன்னைத் தாத்தாவின் பாதுகாப்பிலிருந்து பிரித்து அழைத்துக் கொண்டு போனார். இப்போது, அந்தச் சொத்தைத் தன் வசப்படுத்துவதற்காக, உன்னைத் தன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய முயன்றார். இது அவரது பெரும் குற்றம்!''

வாய்விட்டு நகைத்தாள் மதுமஞ்சரி. ''இதே குற்றத்தைத் தான் மாமா உங்கள்மேல் சுமத்துகிறார். சத்யா மிஷினரியில் என் பங்குகளுக்காகவே நீங்கள் என்னை மணந்ததாகச் சொல்லுகிறார்.''

''நா...னா...'' என்று ஆத்திரத்துடன் நிமிர்ந்தவன், உடனே தன்னை அடக்கி, முகம் மாறி, ''எப்பொருள் யார் யார் வாய்' என்று குறளை கொஞ்ச முன் அம்மையார் அள்ளி விட்டீர்களே! அதெல்லாம் உங்கள் மாமா விஷயம் என்றால் மறந்து போய் விடுமாக்கும்.'' என்றான் கேலியும் குத்தலுமாக.

''மாமா சொன்னதையும் நான் அப்படியே ஒப்புக் கொண்டு விட்டதாகக் கூறவில்லையே!'' என்று மிடுக்காகப் பதிலிறுத்தாள் மஞ்சரி.

உதட்டைப் பிதுக்கினான் சுதாகர். ''பாவம்; மதில்மேல் பூனை! இந்தப் பக்கம் குதிப்பதா, அந்தப் பக்கம் குதிப்பதா என்று திகைத்துத் தடுமாறிக் கொண்டு இருக்கிறது! நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல், மஞ்சரி! உன் மாமா சொன்னதுதான் உண்மை யாய் இருக்கும் என்று நீ நினைக்கவில்லையா? அவர் பேச்சைப் பெரும்பாலும் நீ நம்பிவிடவில்லை?''

''அவர் எனக்குத் தகப்பனார் மாதிரி. ஐந்து வயதில் அனாதையாக நின்ற என்னை அன்போடு...''

''எடுத்து வளர்த்து மகனுக்கே மணமுடிக்க இருந்த பரோபகாரி! அதுதானே? அந்த வசனம் எனக்கே கிட்டத்தட்ட மனப்பாடமாகி விட்டது. ஏன் மஞ்சரி, இப்படி யோசித்துப் பாரேன்? அனாதையை அவர் வீட்டில் திருமணம் செய்ய உத்தேசித்திருந்ததால் கனகலிங்கத்தை மகாத்மா என்கிறாய்! அதே உன்னை, அதே போலக் காசு பணம் கேளாமல் மணந்து கொண்டால் அது மட்டும் அரக்கத்தனமாகி விடுகிறதே, எப்படி?''

''அது... அது'' என்று ஒரு கணம் திணறியவள், ''நீங்கள் அந்தத் தொழிற்சாலையில் என் பங்குகளுக்காக அல்லவா என்னை மணந்தீர்கள்... அதாவது அப்படி மாமா சொல்கிறார்... '' என்று சமாளித்து வைத்தாள்.

''ஏன்? அதே மாமா, இந்தத் தொழிற்சாலை வருமானத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து, அதற்காகவே உன்னை அவரது பாதுகாப்பில் வளர்த்து, இப்போது அதை [illegible]யோடு கபளீகாரம் செய்வதற்காக உன்னைத் தன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய முயன்றிருக்க முடியாதா?''

ஒரு சிறு மவுனத்திற்குப் பின், ''இன்னும் கொஞ்ச நேரம் [illegible], என்னை நானே சந்தேகப்படும்படி செய்து விடுவீர் [illegible] கீழே போகிறேன். உங்கள் தங்...'' என்று தொடங்கி [illegible] வரவேற்பின்போது தரங்கிணியை அப்படிக் குறிப்பிட்ட [illegible] அவன் ஆத்திரப்பட்டதை நினைவு கூர்ந்து, ''தரங் [illegible] வந்துவிட்டாள் போலத் தெரிகிறது...'' என்று [illegible]னாள்.

[illegible] அவன், அவள் கையைப் பிடித்து நிறுத்தி, [illegible] சொல்ல இருந்தாய்?'' ''தங்கிணியா?'' என்று [illegible]மாகக் கேட்கவும் விழித்தாள்.

''தங்கிணியா? அவள் பெயர் தரங்கிணிதானே? அவளை வெறுமனே உங்கள் தங்கை என்று சொன்னால் உங்களுக்குப் பிடிக்காதே என்று பாதியில் நிறுத்தினேன் ஏன்?'' என்றவளுக்கு முதலில் கணவனின் ஆவல் பரபரப்புகளைப் போலவே, இப்போது அவன் முகத்தில் பரவிய ஏமாற்றமும் புரிபடவில்லை.

''ஒன்...றுமில்லை... ஒருவேளை, தரங்கிணிக்குத் 'தங்கிணி' என்று செல்லப் பெயர் ஏதும் சூட்டிவிட்டாயோ என்று சந்தேகப்பட்டேன். அவ்வளவுதான்.'' என்றான் அவன் அவள் முகத்திலேயே பதிந்த பார்வையுடன்.

''சேச்சே'' என்றாள் மதுமஞ்சரி. ''தரங்கிணி என்ற பெயர் ஒரு சங்கீதம்போல எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கிறது? அதைப் போய் 'ர' சொல்ல வராத சின்னப்பிள்ளை போலத் 'தங்கிணி' என்று சிதைப்பதா? ஊகூம். எனக்கு எப்போதும் அவள் தரங்கிணிதான்... என்ன?'' என்று அவன் பார்வை புரியாமல் மீண்டும் வினவினாள்.

சட்டென முறுவலித்து, ''ஒன்றுமில்லை!'' என்றான் கணவன். ''நீ தரங்கிணி என்று சொல்லும்போது அதுவும் கீதம் போல சுகராகமாகத்தான் காதில் விழுகிறது! அப்படியே கூப்பிடு. நீ போய் அவளோடு பேசிக் கொண்டு இரு. நான் முகம் கழுவிக் கொண்டு வருகிறேன்'' என்று சுதாகர் கூறவும், தப்பித்தோம், பிழைத்தோம் என்று மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சென்றாள் மதுமஞ்சரி.

இவ்வளவு நேரம் சுதாகரோடு பேசியதில், கனகலிங்கத்தைப் பற்றி அவன் கொண்டிருக்கும் மட்டமான அபிப்பிராயத்தை மதுமஞ்சரியால் கொஞ்சமும் அசைக்க முடியவில்லையே! மாறாக அது அதிகமாவது போலத்தான் தோன்றியது.

ஆனால், ஒருவேளை சுதாகர் சொல்வது உண்மையாக இருக்குமோ? என்று ஒரு கணம் - ஒரே ஒரு தரம் நினைத்துவிட்டு, அப்படி நினைத்ததற்காகத் தன்னையே வெகுவாகக் கடிந்து கொண்டாள் மஞ்சரி.

தங்க ஒரு நிழலற்று நின்ற தங்கை மகளைத் தான் பெற்ற மகளாகப் பாவித்து வளர்த்தவரிடம் நன்றியே இல்லாமல் இப்படி நினைத்து விட்டாள்.

இப்போதே, அவள் இன்னும் எத்தனை பிறவிகள் எடுத்து அவருக்கு நன்றிக்கடன் செலுத்த வேண்டியிருக்கிறதோ! அதற்கு மேல் அவரைத் தப்பாக வேறு நினைத்து விட்டாளே! இந்தப் பாவம் தீர்க்க இன்னும் வேறு என்னென்ன பாடுபடப் போகிறாளோ!

ஆனால், இந்தப் பாவத்துக்குப் பரிகாரமாகவும், மாமாவுக்கு நன்றிக் கடன் ஆற்றுவதாகவும் அவளும் அவருக்கு ஓர் உதவி செய்ய முடியும். அவரை உறுத்தும் ஒரு முள்ளை அகற்ற முடியும்! அதுதான் அவருடைய ஒரே மகனைச் சட்டத்தின் முன் குற்றவாளியாக்கக்கூடிய அந்த ஃபைலை, முடிந்த அளவு சீக்கிரமாய் அவர் கையில் கொடுப்பது! கொடுத்துவிட வேண்டும் கட்டாயமாய்!

ஆனால் அதற்குமுன், அந்த விவரம் எல்லாம் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு, என் மாமாவைப் போய்க் குறைவாகப் பேசினாயே என்று நன்றாக உறைக்கும்படி, சுள்ளென்று, சுதாகரிடம் நாலு வார்த்தை கேட்டுவிட்டு, அப்புறமாய்க் கொடுக்க வேண்டும். அப்போதும் ஃபைலை மாமாவிடம் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுத்தான் கொடுக்க வேண்டும். ஒளிவு மறைவான ஏமாற்று வேலை ஒன்றும் கூடாது.

மனதில் இப்படி ஓர் உறுதி செய்து கொண்டு நாத்தனாரை [illegible]ச் சென்றவளுக்கு, அங்கேயும் நிம்மதி இல்லாது போயிற்று.

ஏனெனில், தரங்கிணி மட்டும் தனியே திரும்பாமல், [illegible]ளை வீட்டில் கொண்டு விடும் சாக்கை வைத்துக் கொண்டு [illegible]வும் வந்திருந்தாள்.

[illegible] உறவினர் வீட்டுக்குச் சாதாரணமாக வந்து போவதற்கு [illegible] செய்து கொண்டிருந்த அலங்காரம், அவள் முன்னே [illegible]யில் தூங்கி எழுந்து, முகம் கூடக் கழுவாமல் தான்

நிற்பது போன்ற உணர்வை மதுமஞ்சரிக்கு உண்டாக்கியது. இவள் வருவது தெரிந்திருந்தால் குறைந்த பட்சம் முகத்தில் கொஞ்சம் பவுடரால் ஒற்றிவிட்டு வந்திருக்கலாம்.

அறைக்குள் அவ்வளவு தூரம் வந்துவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் பின்னடித்தால் நன்றாயிராது என்ற ஒரே காரணத்தால் முன்னே வந்து, ''வாருங்கள் ரஞ்சனா! என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்? காஃபி கொண்டு வரச் சொல்லட்டுமா?'' என்று குடும்பத் தலைவியாய் வரவேற்று உபசாரம் செய்தாள்.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு மஞ்சரிக்குக் கரம் குவித்துப் பதில் வணக்கம் தெரிவித்தாள் ரஞ்சனா.

''எனக்குக் காஃபி...'' என்று அவள் ஏதோ சொல்ல முற்படுகையில் தரங்கிணி இடையில் புகுந்து, ''அய்யய்யோ! ரஞ்சிக்கா காபியே குடிக்கமாட்டாளே! தெரியாதா?'' என்று ஏதோ உலக மகா அதிசயம், உனக்குத் தெரியவில்லையே! என்பது போலக் கூறினாள்.

இவளுக்கு நான் அண்ணியா, அந்த ரஞ்சனாவா என்று உள்ளூர எழுந்த வலியை மறைத்துப் புன்னகை புரிந்தபடி, ''இப்போது சொல்லி விட்டாயல்லவா? தெரிந்து கொண்டேன். வேறு என்ன அருந்துகிறீர்கள் ரஞ்சனா? பழரசங்கள்... கட்டாயம் ஏதாவது குடித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.'' என்று வலிய உபசரித்தாள் மதுமஞ்சரி.

வரவேற்பன்று செய்த சிறு தவறை ஈடுகட்டி விட எண்ணினாளோ? கூடவே ரஞ்சனாவுக்கு வால் பிடிக்கும் தரங்கிணியின் நல்லெண்ணத்தைப் பெற்றுவிடும் விருப்பமும்தான்.

அந்த அளவில் மஞ்சரிக்கு வெற்றிதான் என்பதுபோல, அண்ணியிடம் முறுவலித்துவிட்டு, அவளோடு சேர்ந்து, ''அண்ணி, இவ்வளவு கேட்கிறார்களே, என்ன வேண்டும் என்று சொல்லுங்கள் ரஞ்சிக்கா'' என்று தன் அத்தை மகளைத் தரங்கிணியும் வற்புறுத்தினாள்.

ஆனால் எந்த உபசாரத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளப் பிடிக்காமல், மறுக்கவும் மாட்டாமல் ரஞ்சனாதான் நெளிந்தாள்.

வரவேற்பின்போதுபோல மஞ்சரி கவனக் குறைவாக இருந்திருந்தாலோ அல்லது வேண்டுமென்றே அலட்சியம் செய்திருந்தால்கூட ரஞ்சனா திருப்திப்பட்டிருப்பாள். மஞ்சரியிடம் வெறுப்பு காட்டவும், அவளைப் பற்றிக் குறைகூறவும் அவளுக்கு அது ஒரு வாய்ப்பாய் அமைந்திருக்கும். இப்போது, தரங்கிணியின் மதிப்பில் வேறு மஞ்சரி ஏறுகிறாள் என்றால் அவளுக்குத் தாங்க முடியவில்லை.

ஆனால் இதை வெளியே காட்டினாலும் நன்றாயிராது என்பதை உணர்ந்து, ''எனக்கு இன்று கொஞ்சம் வயிறு சரியில்லை. வெறும் தண்ணீர் மட்டும் கொடுங்கள்'' என்று சமாளித்தாள்.

உடனேயே, ''அய்யோ! உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லையா. ரஞ்சிக்கா! வாருங்கள், டாக்டரிடம் போய் வரலாம்...'' என்று தன் அண்ணி ஒருத்தி இருப்பதை அடியோடு மறந்தவளாகத் தரங்கிணி தன் அத்தை மகளிடம் கரிசனம் காட்டிப் பரபரத்தாள்.

தியாகிபோல ஒரு சகிப்புப் புன்னகையோடு, ''பொறுத்துக் கொள்ள முடியாத அளவு ஒன்றும் இல்லை. தரும்மா. அத்தோடு இதுவரை வந்ததற்கு நான் அத்தானைப் பாராமல் போக முடியுமா?'' என்றாள் ரஞ்சனா மெலிந்த குரலில். ''ஒன்று செய்கிறாயா, தரு? நான் அத்தானின் ஆபீஸ் அறையில் இருக்கிறேன். அவர் வந்ததும் நீ அவரை அங்கே அனுப்பி வைக்கிறாயா?''

''ரசிக்கா, நீங்கள் மெதுவாக வாருங்கள். அதற்குள் நான் [illegible] ஏசி ஓடுகிறதா என்று பார்க்கிறேன்!'' என்று உருகி [illegible] முன்னே ஓடினாள் தரங்கிணி.

வரவேற்பு அறையில் கிடந்த சோபா, டீபாய் தவிர, [illegible] என்று ஒருத்தி இருப்பதாகவே காட்டிக் கொள்ளா

[illegible]

மல், அவளிடம் ஒரு வார்த்தையோ... பார்வைகூட இல்லாமல் ரஞ்சனா தன் அத்தை மகளைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

திகைப்பும் கோபமுமாக மதுமஞ்சரி வாயடைத்து நின்றாள். 'அத்தானைப்' பாராமல் போக முடியாதாமா? அதுவும் அத்தானின் அலுவல் அறைக்குள் தனியாகத்தான் பார்த்தாக வேண்டுமா? அந்த அத்தானுடைய மனைவி முன்னிலையிலேயே இதைச் சொல்ல அவளுக்கு எவ்வளவு துணிச்சல் இருக்க வேண்டும்.

தன் அருமை அத்தை மகளை, ஆசுவாசமாய் அமர வைத்துவிட்டுத் திரும்பி வந்த தரங்கிணி, அப்போதுதான் கீழே இறங்கி வந்த அண்ணனிடம், ரஞ்சனா பற்றிக் கூறவும், அவனும் உடனேயே அலுவல் அறைக்குள் சென்று மறைந்தான்.

சாதாரணமாக, மதுமஞ்சரிக்குச் சற்றுப் பயந்த சுபாவம்தான். எதற்கு வம்பு என்று முடிந்த அளவு ஒதுங்கிப் போகிறவளும்தான். ஆனால் இப்போது அப்படி அவளால் இருக்க முடியவில்லை.

தனியறைக்குள் அவளுடைய கணவனும் ரஞ்சனாவும் என்ன செய்கிறார்கள்? அப்படி ஒன்றும் அவர்கள் இருவரும் நாகரிகமற்றுக் கட்டிப்பிடித்துக் காதல் செய்யக்கூடும் என்று அவள் நினைக்கவில்லைதான். ஆனால் அவர்கள் இருவரையும் பற்றிக் கனகலிங்கம் சொன்னது - அப்போது ஒன்றுமிராது என்று அவள் அலட்சியப்படுத்தியது - இப்போது நினைவு வந்து, அவளது உடம்பு பதறச் செய்தது.

ரொம்பவும் சாதாரணமாய் அண்ணனை ரஞ்சனாவிடம் அனுப்பி வைத்ததோடு தன் வேலை முடிந்த மாதிரி, தரங்கிணியும் அவளது அறைக்கோ, தாத்தாவிடமோ சென்று விட்டாள்.

துணையற்றுத் தனித்து விடப்பட்டாற்போல உணர்ந்த மதுமஞ்சரிக்கு, எதிரிகளின் பத்மவியூகத்திற்குள் சகாயமற்று நின்ற அபிமன்யுவின் நிலையில் தான் இருப்பதுபோல ஒரு கற்பனைகூட உண்டாயிற்று.

சே! என்று தலையை உலுக்கிக் கொண்டு சற்று யோசித்தவள் நேரே சமையல் அறையை நாடிச் சென்றாள்.

சில நிமிடங்களில், கணவனின் அறைக் கதவைத் தட்டித் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றவளின் மறுகரத்தில் ஒரு சிறு தட்டு இருந்தது.

தட்டை ரஞ்சனா முன் வைத்தவள், அதில் இருந்த கப்பைக் காட்டி, ''இஞ்சி, ஏலம் போட்டு நீர்க்கத் தயாரித்த டீ. வயிற்றுச் சங்கடங்களுக்கு நல்லது. சூடு ஆறுமுன் குடித்து விடுங்கள்'' என்று உபசரித்தபடியே அவளை அளவிட்டாள்.

கண்கள் கலங்கிச் சிவந்திருந்தனவோ? கையில் கசங்கிக் கொண்டிருந்த கைக்குட்டையில் ஈரம் போலத்தான் தோன்றியது.

சட்டெனக் கணவன் புறம் திரும்பினாள்.

அவ்வப்போது, அவளுக்குத் தேவையான சமயங்களில் எல்லாம் காணப்படும் அவனது கல் முகத்தைப் பயனற்று ஆராய்ந்தாள்.

ஒரு சிறு பெருமூச்சை, வெளிக்குத் தெரியாமல் விட்டு விட்டு, ''நீங்களும் வந்தபின் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லையே! என்ன வேண்டும்?'' ஒரு சரசப் புன்னகையோடு கணவனிடம் வினவினாள்.

விழிகள் பளிச்சிட, ''எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் மஞ்சரி. நீ போய்த் தாத்தாவிடம் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டு இரு.'' என்று அவளை வெளியே அனுப்பி வைத்தான் சுதாகரன்.

மீண்டும் வருவேன் என்று அவள் குறிப்பால் உணர்த்தி [illegible] எவ்வளவு இலகுவாகச் சுதாகரன் தடுத்து விட்டான்?

[illegible]?

[illegible]மான பதில் அவளுக்குத் தெரியவில்லைதான். [illegible] மனம் தறிகெட்டு எங்கெங்கோ ஓடியது.

கனகலிங்கம் மாமாவுக்குக் கிடைத்த செய்தியில் மட்டும் கொஞ்சமேனும் உண்மை இருக்குமானால், அப்புறம் இவன் முகத்திலேயே விழிக்கக் கூடாது.

ஏதேதோ எண்ணமிட்டபடியே சென்றவளின் கால்கள், கணவன் சொன்னதுபோல, அவனுடைய தாத்தா சுந்தரேசனின் அறைக்கே கொண்டு சென்று நிறுத்தின.

அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும், "என்னம்மா, வயிற்று வலி ரஞ்சனாவுக்கா அல்லது உனக்கா? முகம் ஒரு மாதிரி இருக்கிறதே! என்ன விஷயம்?" என்று விசாரித்தார்.

அவள் மலங்க விழிக்கவும், "தரங்கிணி வந்துவிட்டுப் போனாளம்மா... பாரம்மா, அந்தப் பெண் நாலு பையன்களுக்கு இடையே பிறந்த ஒரே பெண். தன் போக்கிலேயே வளர்ந்தவள். இப்போது... நீ இந்த வீட்டு மருமகள். உனக்கும் எல்லாம் தெரியத்தான் வேண்டும்..." என்று சுந்தரேசன் இழுக்கவும் மஞ்சரியின் இதயம் ஒரு கணம் நின்றே போயிற்று எனலாம்.

அவள், தன் மாமன் மூலம் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் நிஜம் எனப் போகிறாரா?

மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் காத்திருக்கையில் பெரியவர் மீண்டும் பேச்சைத் தொடர்ந்தார். "பரம்... அதாவ… பரமேசுவரி என் தம்பி மகள். அவள் திருமணத்தின்போ… தம்பியிடம், இந்த இடம் வேண்டாம் குணம் சரியில்லை எ… எவ்வளவோ சொன்னேன்...". என்று அவர் பழங்கதை பு… வும் கொஞ்சம் 'அப்பாடா' என்று இருந்தது அவளுக்கு.

மஞ்சரியின் பெருமூச்சைக் கவனியாமல் பெரியவ… மேலே பேசினார். "அப்போதே பெரியவர்கள் சேர்… பொருளை வைத்து ஆடாத ஆட்டம் ஆடினார்கள். பரமே… யும் சேர்ந்துதான். கடைசியில் பரத்துடைய புருஷன், … போது... இந்த வயதில் போய் ரஞ்சனாவை விடவும் வய… சிறியவளான ஒரு பெண்ணோடு குடும்பம் நடத்திக் கொ…

இருக்கிறான்! பையன்களுக்கும் அவ்வளவாகப் போதாது... இதில் தாயும் பெண்ணும் கொஞ்சம் நிலைகுலைந்து போய் இருக்கிறார்கள்... கொஞ்சம் எசகு பிசகாக நடந்தாலும் போகிறது என்று தள்ளிவிடம்மா" என்று முடித்தார்.

ஊகூம். இதில் அவள் மனம் தெளிவடைய எதுவும் இல்லை. சிறு தயக்கத்தின் பின், "ரஞ்சனா உங்கள் பேரனோடு முக்கியமாக ஏதோ பேச வந்திருப்பாள் போல..." என்று இழுத்தாள் மதுமஞ்சரி.

திகைப்புடன், பேரன் மனைவியைப் பார்த்த சுந்தரேசன் உடனே மறுவலித்தார். "அவன் உன் கணவன், மஞ்சரி. ரஞ்சனாவை மணக்க அவன் சிறிது விரும்பியிருந்தாலும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அவனுக்குத் திருமணம் ஆகியிருக்கும்!"

சட்டென உலகமே வெளிச்சமாகி விட்டாற்போல இருந்தது மஞ்சரிக்கு. கூடவே வெட்கமாகவும் இருந்தது. அவள் கணவனைச் சந்தேகப்படுவதை அறிந்து கொண்டாரே!

கூச்சத்துடன் இருக்கையில் நெளிந்தவளிடம், "இதிலென் [illegible] இருக்கிறது? உனக்கு ஒன்று தெரிய வேண்டுமானால் [illegible]ம் கேட்பதுதானே நியாயம்?" என்றார் பெரியவர்.

என்ன கேட்டாலும் சொல்லுவாரா என்று யோசித்தவாறே [illegible] நிமிர்ந்து பார்த்தாள் மதுமஞ்சரி. சொல்லக்கூடும்! [illegible] அது முழுக்க முழுக்க உண்மைதான் என்பது என்ன [illegible]? இப்போதுகூட... இல்லை. ரஞ்சனா விஷயம் உண் [illegible]நான் இருக்க வேண்டும்.

[illegible] லட்சக்கணக்கில் செலவு செய்து உன்னை மீட்டு [illegible] என்று கனகலிங்கம் மாமா சொன்னாரே, அதுபற்றிய [illegible]ரிடம் கேட்பது சுத்த முட்டாள்தனம். மாமாவிடம் [illegible] [illegible]றுப்பு வேறு இருக்கும். எனவே, அதில் இந்தத் [illegible] [illegible]தை ஏற்பதற்கில்லை.

அதேபோல மாமா சம்பந்தப்பட்ட எதையுமே, இங்கே யாரிடம் கேட்பதும் வீண்தான். அவளாகவேதான் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். முதலாவதாக...

''தாத்தா, எனக்கு ஓர் உதவி செய்வீர்களா?''

''என்ன செய்ய வேண்டும், சொல்லு.''

ம்ம்... இவர் சந்தேகப்படாதபடி சொல்ல வேண்டும். ஒருவேளை... நூற்றில் ஒரு சதவீதமாய்த் தாத்தாவும் பேரனும் குற்றமற்றவர்களாக இருந்தால், வீண் மனக்கஷ்டம் நேராமலும் கவனிக்க வேண்டும். எப்படியும், இவர்கள் மனம் நோக நடப்பதும் அவ்வளவு சரியில்லைதானே?

யோசித்துவிட்டு, ''பாருங்கள் தாத்தா. இனிமேல் தரங்கிணி கல்லூரிக்குச் செல்ல வேண்டும்...'' என்று தொடங்கினாள்.

''நிச்சயமாய்!'' என்று முறுவலித்தார் பெரியவர்.

''நான் தனியே வீட்டில் கிடந்து போரடிக்க வேண்டுமில்லையா? அதனால்... அதனால் நானும் உங்கள் பேரன்போல அலுவலகம்... தொழிற்சாலை வேலை ஏதாவது பார்க்கிறேனே! உங்கள்... வந்து நம் தொழிலைப் பற்றி நான் தெரிந்து கொள்வதும் நல்லதுதானே?''

முகத்தின் சிரிப்பு வாடாமல் அவளைப் பார்த்தபடி சற்று நேரம் அமர்ந்திருந்தார் சுந்தரேசன். பிறகு, ''நீ சொல்வது சரிதான் மகளே! உடையவன் பார்க்கும் போதுதான் பயிரோ, தொழிலோ எதுவும் செழித்து வளரும். செய் அம்மா. நான் சுதாவிடம் சொல்லி, உனக்கு ஒரு வேலை போட்டுத் தரச் சொல்லுகிறேன். அதுசரி, உனக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கச் சொல்லட்டும். மஞ்சம்மா! நீ பாட்டில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஐநூறு, ஆயிரம் என்று கேட்டு விடாதேம்மா! கம்பெனிக்குக் கட்டுப்படியாகாது.'' என்று சுந்தரேசன் வேடிக்கை பேசவும் மஞ்சரிக்கு அப்பாடி என்று நிம்மதியாகித் தாத்தாவின் பாவனையில் சிரிப்புகூட வந்தது.

காரியம் இவ்வளவு எளிதாகக் கைகூடும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லையே!

தாத்தாவின் சொல்லைப் பேரனும் மறுத்தானில்லை... மறுக்க முடியாமலும் போயிருக்கலாம். எப்படியாயினும், மறு நாள் தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும்போது சுதாகரன், மனைவியையும் கூட அழைத்துச் சென்றான்.

சுதாகரின் அறைக்குள் சென்றதுமே, அந்த அறையின் சுத்தம் மதுமஞ்சரியை மிகவும் கவர்ந்தது. அப்பழுக்கற்றுத் துடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பெரிய கண்ணாடி மேஜையும், சுவருக்குச் சுவர் பரப்பப்பட்டிருந்த தூசு தும்பு இல்லாத கார்ப்பெட்டும், மேஜைமேல் பி.சி., ஃபாக்ஸ் மிஷின், டெலிஃபோன், பென் ஸ்டாண்ட், குறிப்பு எழுதும் பாட் என்று எல்லாம் ஒழுங்குபட, அதே சமயம் கைக்கு வசதியாக அடுக்கப்பட்டிருந்த நேர்த்தியும் அவளுள் பிரமிப்பு கலந்த மரியாதையை ஏற்படுத்தின.

கனகலிங்கம் மாமா ஏன் இந்த மாதிரி அவரது அலுவல் அறையை வைத்திருக்கக் கூடாது? அப்படி ஒன்றும் அவரே தட்டிப் பெருக்கித் துடைக்க வேண்டியது இல்லையே! ஒரு பணியாளிடம் சொன்னால் செய்து விட்டுப் போகிறான்...

அவளை உட்காரச் சொல்லி விட்டு, மேஜையின் பின்புறம் சென்று அமர்ந்து, மேஜைமேல் கைகளைக் கோத்து லேசாக முன்புறம் சாய்ந்து, ''ஆக வீட்டில் பொழுது போகாமல் இங்கே வந்து வேலை செய்ய ஆசைப்படுகிறாயாக்கும்?!'' என்று சுதாகர் கேட்டபோது தானாக அவள் தலை தாழ்ந்துவிட்டது.

சில கணங்கள் அவளைப் பதில் சொல்ல முடியாத நிலையில் இருத்தி விட்டு, ''எந்தப் பகுதியில் தொடங்கலாம் என்று இருக்கிறாய்?'' என்று அவனாகவே கேட்டான்.

எந்தப் பகுதி! அது... எதெல்லாம்! கச்சாப் பொருள் கொள்முதலில்... தயாரானதை விற்பதில்... லாரியோடு... ஆள் [illegible] ''கச்சாப் பொருள் வாங்கும் பகுதியில்.'' என்று மனைவி

சொன்னதை ஏற்று, செயலாளரை அழைத்து, வேலைக்கான ஆர்டரை டைப் பண்ணச் சொன்னவன் ஆர்டர் வந்ததும் அவனே மஞ்சரியோடுகூட வந்து அந்தப் பகுதி பொறுப்பாளரிடம் விஷயத்தைச் சொல்லி, எல்லா வகையிலும் அவளுக்கு ஒத்துழைக்குமாறு உத்திரவிட்டுச் சென்றான்.

அவள் யார் என்பதை அறிந்திருந்தாலும், சுதாகரே நேரில் வந்து சொன்னதாலும் மஞ்சரிக்கு அங்கே ஏகப்பட்ட மரியாதை! எள் எனுமுன் எண்ணையோடு வந்து நிற்கும் ஒத்துழைப்பு!

மோகன் குமாரின் தனிப்பட்ட ஃபைலில் இருந்த புள்ளி விவரங்கள் மதுமஞ்சரியின் கையில் இருந்திருந்தால், இங்குள்ளதோடு அப்போதே ஒத்திட்டுப் பார்க்க அவளுக்கு வசதியாக இருந்திருக்கும். ஆனால் மற்றவர்களுக்குச் சந்தேகத்தை எழுப்பாமல், அந்த ஃபைலை இங்கே கொண்டு வருவதும், அத்தோடு இங்குள்ளதையும் சேர்த்துச் சரி பார்ப்பதும் முடியாத காரியம் என்பதால், இங்குள்ள பட்டியலை மட்டும் வாங்கிக் குறித்து வைத்துக் கொண்டாள்.

சத்யா மிஷினரிக்குக் கச்சாப் பொருட்கள் சில சென்னை நிறுவனங்களிடமே வாங்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும், ஒன்று தோன்ற, அந்த நிறுவனங்களுக்கு செ[illegible]ஃபோன் செய்து பேசினாள்.

சுதாகரனுக்கு ஒரு 'மீட்டிங்' இருந்ததால் மதுமஞ்சரி தனியாகத்தான் திரும்பி வர நேர்ந்தது.

திரும்பி வந்ததும் படிப்பதற்கு, சகுந்தலாவின் கடிதம் ஒன்று காத்திருந்தது. ஆவலோடு பிரித்துப் படித்தாள். ''உன்னிடம் நிறையப் பேச வேண்டும் என்றுதான் உன் மாமாவோடு திருமண வரவேற்புக்கு வந்தேன். ஆனால் என் பெற்றோர் எனக்குப் புகட்டிய புத்திமதிகள் எதுவும் உனக்கு உதவாது, சொல்லக்கூடாது என்று உன் மாமா தடுத்து விட்டார். ஒரு வகையில் அதுவும் சரிதான். அந்த மாதிரி அறிவுரைகள் எந்தப் பெண்ணுக்குமே ஏற்றவை அல்லதான்.

''மஞ்சரி, உன் தாயார் மனோகரி இருந்திருந்தால், நீ இப்படிக் கண்நிறைந்த கணவனும், கைநிறைந்த செல்வமுமாக வாழ்வதைப் பார்த்து மிகவும் ஆனந்தப்பட்டிருப்பாள். என்பிரிய மருமகளே, இந்த நிலை, எப்போதும் நிலைக்குமாறு பார்த்துக் கொள். எப்போதோ, என்னென்னவோ நடந்திருக்கலாம். ஆனால் அது கடந்த காலம். இனி உன் நிகழ்காலமும், எதிர்காலமும் உன் கணவனையும் அவரது உறவினர்களையும் சார்ந்து உள்ளது. அந்த உறவினரோடு - அவர்கள் எல்லோரும் நல்லவர்களே. அவர்களோடு ஒத்துப் பழகி, நல்லவிதமாய் வாழ்வாயானால், எனக்கு மகிழ்ச்சியை தருவது வேறு எதுவுமில்லை'' என்று முடித்திருந்தாள்.

தாய்க்கு நிகரான அத்தையின் கடிதம் மதுமஞ்சரியிடம் மிகுந்த பாதிப்பை உண்டு பண்ணியது. கணவனைப் பார்த்தால் தானாகவே சென்று அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் போல் மிகுந்த நெகிழ்ச்சியையும் கூட ஏற்படுத்தியது.

ஆனால் அதெல்லாம் இரவு சுதாகர் திரும்பி வரும் [illegible]தான்.

தொழில் ரீதி டின்னர் ஒன்றுக்குப் போய்விட்டவன், சற்று [illegible]ரித்துக் கொண்டு முன் ஹாலில் காத்துக் கிடந்த மனைவி [illegible] அரிவரப் பாராமலே, ''தாத்தாவிடம் போய் இரு. நான் [illegible] கழுவிக் கொண்டு வந்து விடுகிறேன்.'' என்று சொல்லிப் [illegible] போனான்.

[illegible]லையோ, இரவோ, எந்த நேரம் திரும்பி வந்தாலும் [illegible]டம் சற்று நேரம் பேசிக் கொண்டு இருப்பது [illegible] வழக்கம் என்பதும், இரவு உணவுக்குச் சுதாகரன் [illegible] முடிந்தால் குடும்ப அங்கத்தினர்கள் சேர்ந்து [illegible] [illegible]டித்துக் கொண்டு உண்பது ஒரு கட்டாயம் [illegible] [illegible]ரங்கிணி சொல்லி மதுமஞ்சரி ஏற்கனவே அறிந்த [illegible]

இந்தச் சில தினங்களாக, இரவு உணவின் அரட்டையில் கலந்து மஞ்சரி உற்சாகமடைந்தும் இருக்கிறாள்.

மற்றபடி தாத்தாவும், பேரனும் மட்டுமாகப் பேசும்போது பெண்கள் உடனிருக்கும் பழக்கம் இல்லை என்றாலும் அப்படி இருந்தால் 'போ' என்று அவர்கள் விரட்டுவதும் கிடையாது.

ஒருவேளை, சேர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டுச் சேர்ந்தே அறைக்குத் திரும்பலாம் என்று நினைத்தான் போலும் என்று எண்ணி ஆவலாகவே சுந்தரேசனின் அறைக்குச் சென்றாள் அவள்.

விரைவிலேயே, குர்த்தா லுங்கியிலும் கம்பீரம் துலங்க, அங்கே வந்த கணவனைப் பார்த்து உள்ளூரப் பூரித்தாள்.

ஆனால், அவளது இலகு ஒப்பனையை அப்போதும் கவனியாமலேயே சுதாகர், தன் தாத்தாவிடம் அன்றையப் பொழுது கழிந்த விதம் பற்றி விசாரித்தான்.

வழக்கமான இந்தக் குசலம் முடிந்ததும், "உங்கள் பேத்தி இன்று, அலுவலில் சேர்ந்த முதல்நாளே மலையைப் புரட்டி விட்டாள் தெரியுமா, தாத்தா?" என்றான் குரலில் கேலி துலங்க.

அவளது வேலை பற்றி மஞ்சரி ஏற்கனவே சுருக்கமாக சுந்தரேசனிடம் தெரிவித்திருந்தாள்.

எனவே, அவர் புன்னகையோடு, "கெட்டிக்காரிதான் இல்லையா? யாரேனும் சுரண்ட நினைத்தால் அது தொடங்கும் முதல் இடம் 'பர்ச்சேஸ்' பிரிவுதான். அதைப் பார்க்க மஞ்சுவுக்குத் தோன்றியிருக்கிறதே!" என்று சிலாகித்தார்.

"ஆமாமாம்! கெட்டிக்காரத்தனம் அதிகம்தான்... ஆனால் 'சோழியன் குடுமி' சும்மா ஆடுமா தாத்தா?"

"எ... என்ன?"

"ஏதாவது காரணம் இருக்கும் தாத்தா. ஆட்டுவிப்பார் ஆட்டுவித்தால் ஆடாதார் யார் உளரே? யார் யாருக்கு என்ன

என்ன துப்புத் துலங்கியதோ, நமக்கென்ன தெரியும்? பாம்பின் கால் பாம்புக்குத்தான் தெரியும்?" என்றான் சுதாகரன் எகத்தாளமாக.

மதுமஞ்சரியின் கண்களில் நீர் நிரம்பி விட்டது. என்னென்ன மாதிரி வைகிறான்! பாம்பாமே!

மகாதேவதா சொரூபம்! இந்தப் பாம்பின் சகவாசம் எதற்கு? பாவம்!

சுந்தரேசனிடம் தன் அழுகை, ஆத்திரம் இரண்டையுமே காட்டிக் கொள்ள மனம் இன்றி, "நான் ஒரு வேலை ஏற்றேன். அதை முழுமனதோடு செய்கிறேன். அவ்வளவுதான். மற்றபடி நீங்கள் பேசுவது எனக்குப் புரியவில்லை... இப்போது எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது. நான் போகிறேன்" எப்படியோ ஒரு வழியாகச் சொல்லி முடித்துவிட்டு எழுந்து சென்று விட்டாள்.

அறையின் தனிமையில், தன்னை மீறிச் சற்று நேரம் கண்ணீர் விட்டாள்! எவ்வளவு கடுமையாகப் பேசுகிறான்!

மனதில் உண்மையான அன்பு இருந்தால், இப்படியெல்லாம் பேச அவனுக்கு வாய் வருமா? அவள் மனம் நோவது பற்றிய அக்கறையே இல்லையே!

மாமா சொன்னமாதிரி, ரஞ்சனாவை விரும்பியவன், சொத்துக்காக மதுமஞ்சரியை மணந்துவிட்டு, ரஞ்சனா நினைவில் எரிச்சல்படுகிறானா?

ஆனால் இரவானால் அவ்வளவு ஆசையுடன் கொஞ்சுகிறானே!

விளக்கை அணைத்து விட்டால் எல்லாப் பெண்ணுடம்பும் ஒன்றுதான் என்று எப்போதோ எதிலோ படித்தது, இப்போது இரக்கமற்று, மஞ்சரிக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

ஒருவேளை, இரவில் மஞ்சரியை ரஞ்சனாவாகவே சுதாகர் எண்ணி விடுகிறானோ? அதனால்தான், பகலில், வெளிச்சத்தில், அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும் ஆத்திரமும், கோபமுமாக [illegible]க் கொத்திப் பிடுங்குகிறானோ?

இப்படி இருக்குமோ என்று மதுமஞ்சரி கொண்ட ஐயம், அப்படித்தான் என்று உறுதிப்பட்டு அவள் மனதை நோகடித்தது.

8

தன் தாத்தாவுடன் பேசிவிட்டு சுதாகரன் திரும்பி வர அப்படி ஒன்றும் அதிக நேரம் ஆகவில்லை. ஆனால், அப்படித் திரும்பி வந்தவனுக்கு உடனே படுத்து உறங்கும் நோக்கம் இருந்ததாகவும் மதுமஞ்சரிக்குத் தோன்றவில்லை.

அவர்களது படுக்கை அறையின் கதவை ஒட்டிய ஒரு புறமாய் ஒரு சிறு மேஜையும், நாற்காலியும் கிடக்கும். மேஜை விளக்கும் உண்டு.

ஒரொரு சமயத்தில், கையில் எடுத்து வரும் வேலைகளை, மனைவியின் கண்களை உறுத்தாத வண்ணம் மேஜை விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு சுதாகரன் அங்கே அமர்ந்து வேலை செய்வது உண்டு.

இன்று, கையில் எந்த ஃபைலும் இல்லாதபோதும், ஷெல்ஃபில் இருந்த ஒரு கதைப்புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு கணவன் அங்கே சென்று அமர்வதைப் பார்க்கவும் மதுமஞ்சரிக்கு தன் மனதில் ஏதோ பாரமாக அழுத்துவதுபோல உணர்ந்தாள்.

அவள் என்ன பிழை செய்தாள். அவன் இப்படி ஆத்திரப்பட? அவள் அன்று செய்த வேலையால், தன் தப்புகள் வெளிப்பட்டு விடக்கூடுமோ என்ற கலக்கம் மட்டும்தான் இந்தக் கோபத்தின் காரணமாக இருக்க முடியும்?

கணவன் குற்றவாளி என்பதும் அவளுக்கு வேதனையாகத்தான் இருந்தது! இதைத்தான் பெண்மையின் பேதமை என்பதா?

எதையும் காட்டிக் கொள்ளாமல், சுதாகரனுக்காக எடுத்து வைத்திருந்த பாலை, ஃபிளாஸ்க்கிலிருந்து கப்பில் ஊற்றி, அவனிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்தாள் மனைவி.

வழக்கம்போலவே ஒரு 'நன்றி'யுடன் கப்பை வாங்கிக் கொண்டவன் அதற்குமேல் அவளிடம் எதுவும் பேசாமல், மீண்டும் பார்வையைப் புத்தகத்துள் பதித்தான்.

அதற்குமேல் தாங்க முடியாமல், "என் மேல் கோபமா?" என்று மெல்லிய குரலில் மதுமஞ்சரி வினவினாள்.

"கோபமென்ன?" என்று பாலைக் குடிப்பதில் முனைந்தான் மாலையிட்டவன்.

கோபம் இல்லாதவன் குரலா இது? உணர்ச்சி என்று ஒன்றுமே இல்லாதவன் போல?

"நான் என்ன தப்பு செய்தேன்? ஒரு வேலை ஏற்றால், அதை உரியபடி செய்ய வேண்டாமா?" என்றுரைத்துத் தன்னை நியாயப்படுத்த முயன்றாள் மஞ்சரி.

குடித்து முடித்த கப்பையும், அடுத்து படித்துக் கொண்டிருந்த பக்கத்தில் 'புக்மார்க்' வைத்து மூடிப் புத்தகத்தையும் மேஜை மேல் வைத்து விட்டு சுதாகரன் மனைவியிடம் திரும்பி நேராக நோக்கினான்.

"ஏற்ற வேலை உரியபடி செய்தாயா? நீ கணக்குப் பார்த்தாய். சரி. ஆனால் வெளி நிறுவனத்தாரிடமெல்லாம் போய், இப்படியா 'உள் கமிஷன் கேட்டார்களா, கொடுத்தீர்களா?' என்றெல்லாமா கேட்பது? நம் நிறுவனத்திற்கென்று ஒரு மரியாதை எல்லா இடங்களிலும் உண்டு. இப்படி ஒருவர் - அதுவும் சேர்மன் மனைவி கேட்டால் அந்த மதிப்பு மரியாதை எல்லாம் என்ன ஆகும்?"

சற்றுத் தடுமாறிவிட்டு, "ஆனால், இதெல்லாம்கூட அவ்வப்போது விசாரித்து அறிவது அவசியம்தானே?" என்று மஞ்சரி சமாளித்தாள்.

சுதாகரின் இடுங்கிய கண்களில் இப்போது கோபம் தெளிவாகவே தெரிந்தது. "அவ்வப்போதா? உன் நோக்கம் எனக்குத் தெரியாது என்றா நினைத்துக் கொண்டு இருக்கிறாய்? இதற்கு அடுத்து விற்பனை, அப்புறம் லாரி லோடு ஏற்றுவது, அதன்பிறகு அவசரத்துக்கான ஆள் கூலி... எல்லாமே நீ சரிபார்த்தாக வேண்டும்தானே?"

"..."

"ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வோர் இடமாகப் போய் விசாரிப்பாயா? 'சத்யா குரூப்பில் ஏதோ பெரிய ஊழல் என்று எல்லோரும் பேச மாட்டார்களா? இப்படி ஒரு பொய்யான வதந்தியைப் பரப்பியேனும் உன் மாமன் மகன் குற்றமற்றவன் என்ற நிரூபிக்க நீ முயற்சித்தாக வேண்டுமா? அது முடியாத காரியம் என்பது ஒருபுறம் இருக்க, நம்பிக்கையான ஆட்கள் இதனால் மனம் நோக மாட்டார்களா?" என்று படபடத்துவிட்டு சிகரெட் கேசைக் கையில் எடுத்துத் திறந்தவன், உடனே அதை மூடினான்.

எழுந்து, "எனக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. நீ போய்த் தூங்கு." என்று கூறி, அறையை விட்டு வெளியே சென்றான்.

மொட்டை மாடியில் நாற்புறம் கால் ஊன்றி, இடைக்கம்பித் தாங்கியில் தொங்கவிடப்பட்டிருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தான்.

பின்புறம் சாய்ந்து வானை வெறித்தபடி சுதாகரன் புகைப்பதைப் பார்த்தபடியே மதுமஞ்சரி சற்று நேரம் அசையாமல் நின்றாள்.

அவள் பார்க்க முதல் முறையாகப் புகை பிடிக்கிறான்!

ஆனால், அப்போதும், இல்லை, உன்னை நான் முழுமையாக நம்புகிறேன் என்று உரைக்கவும் அவளுக்கு மனம் வரவில்லை.

கணவன் பேச்சில் நியாயம் ஒலிப்பதாகத் தோன்றியபோதும், கூடவே, மாமா எப்படிப் பொய் சொல்வார் என்ற நினைப்பும் மறப்பதாக இல்லை.

இந்த மாதிரி இங்கும் அங்கும் ஊசலாடியபடியேதான் அவளது வாழ்வு கழியுமோ? அந்த வினாடியில் அவளுக்கு வாழ்க்கை அலுத்தது.

பழைய மாதிரி கல்லூரிக்குப் போய் வந்து கொண்டு, கர்மயோகி போல சதா ஏதாவது வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் அத்தையைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தால் போதும்போல இருந்தது. கொஞ்சிக் குலவாவிட்டாலும் அத்தை இருக்கிற வீட்டில் இருந்தாலே நிம்மதி கிடைத்துவிடும்.

அங்கே ஊஞ்சலில் சாய்ந்து கிடக்கும் கணவன் அருகாமையில் இருந்தாலும் உலகத்தில் மற்ற எல்லாமே மறந்துவிடும் தான். ஆனால் அவனுக்குத்தான் மனைவி ஒருத்தி இருப்பதே மறந்து போய் விட்டாற் போலத் தெரிகிறதே! இந்தப் பக்கம் கண்ணைக்கூடத் திருப்பிப் பார்க்கவில்லையே!

சோர்வுடன் படுக்கை நோக்கி நடந்தபோது அவளுக்கு ஒன்று தோன்றியது. நூற்றில் ஒரு வாய்ப்பாக சுதாகரின் கூற்றே -. அதாவது இந்த நிறுவனத்தில் முறைகேடுகள் இல்லை என்பதே மெய்யாக இருந்தால், அவனது ஆத்திரம் நியாயமானது அல்லவா? அதற்காகக் கனகலிங்கம் தவறு செய்ததாகவும் தான் ஏன் எண்ண வேண்டும்? அவரது முதலீட்டில் தொடங்கிய தொழில் அது. தார்மீக ரீதியாகப் பார்த்தால் அது அவரது தொழில்தான். அதை எப்படியெப்படி நடத்தி லாபம் காண்பது என்றாலும் அது அவர் விருப்பம்!

எது எப்படிப் போனாலும் சுதாகரின் உதாசீனத்தைத் தாங்க முடியாது போலத் தோன்றவும், மீண்டும் திரும்பிக் கணவனிடம் சென்றாள்.

அவன் அங்கே அடுத்த சிகரெட்டைத் தொடங்கியிருந்தான்.

அரவம் கண்டு திரும்பியவன், மனைவியைப் பார்த்ததும், மீண்டும் தலை திருப்பவும் அவளுக்கு திக்கென்றது.

அவ்வளவு வெறுத்துவிட்டதா என்ற தவிப்பும், ஏன் வந்தோம் என்ற அவமானமுமாக அவள் திரும்பிவிட நினைக்கும்போதே, மீண்டும் அவள்புறம் நோக்கி, ''என்ன?'' என்று சுதாகர் கேட்டான். கண்களில் திரண்ட நீரை நல்லவேளையாக இருள் மறைத்திருக்கும் என்று எண்ணியபடி, ''நான்... வந்து நானும் கொஞ்ச நேரம் இங்கேயே இருக்கட்டுமா?'' என்று முடிந்த அளவு தெளிவான குரலில் கேட்டாள்.

''ச்ச்...'' கையிலிருந்த சிகரெட்டை விட்டெறிந்துவிட்டு, எழுந்து, ஓர் எட்டில் மனைவியை அணைத்துக் கொண்டான் சுதாகரன். ''அசட்டுப்பெண்!'' என்று அவள் கன்னம் தட்டியவன், அப்படியே அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

அவளுக்கும் அவனோடு ஒட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போலத் தோன்றவே, அதற்குமேல் வேறு பேச்சு எதுவும் அவர்களிடையே இல்லாது போயிற்று. அவளுக்கு வேறு நினைப்பும் வரவில்லை!

மறுநாள் காலையில், ''உனக்கு வேண்டிய ஃபைல்கள் எல்லாம் இங்கே வரவழைத்துத் தருகிறேன். அதிலேயே உனக்குத் தேவையான விளக்கங்கள் எல்லாம் கிடைக்கும். இதுபோல, மற்றவர்களிடமோ, மற்ற நிறுவனங்களிடமோ சென்று விசாரிக்க வேண்டாம். உனக்கு என்ன சந்தேகம் உண்டானாலும் என்னிடம் நேரிலேயே கேள்... அல்லது கனகலிங்கத்தை இங்கே வரவழைத்து அவரிடமே நீ கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது என்றாலும் எனக்குச் சம்மதமே!'' என்றான் சுதாகர்.

யோசித்துப் பார்க்கும்போது மதுமஞ்சரிக்கும் இதுவே இந்த ஏற்பாடே நல்லதெனப்பட்டது. இங்கே வீட்டில் என்றால் மோகன்குமாரின் ஃபைலுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாமே!

''ஆனால் நேற்று வேலையில் சேர்ந்துவிட்டு, இன்று மட்டம் போட்டால் மற்றவர்கள் தப்பாக நினைக்க மாட்டார்களா?'' என்ற தயக்கமும் ஏற்பட்டது.

ஆனால், ''உன் வேலைக்கான உத்தரவை நீ படித்துப் பார்க்கவே இல்லை போலத் தெரிகிறதே!'' என்றான் சுதாகர்.

அவள் விழிகளை விரிக்கவும், ''ஆமாம். இப்போது சாசர் மாதிரி விரி. உனக்குத் தந்தது நிலையான வேலையல்ல. மிகமிகத் தற்காலிகமானது. ஒரு பயிற்சி பெறுபவள் என்கிற அளவுதான் உன் வேலையின் மதிப்பு. இப்போது ஃபைல்களை கொண்டு போகிறேன். வீட்டிலேயே பயிற்சி எடுத்துக் கொண்டு பிறகு அலுவலகம் வரட்டும்' என்று நான் சொன்னால் எதிர்க் கேள்வி கேட்பவர் யார்? சொல்லு!'' என்று சுதாகர் புருவம் உயர்த்திக் கேட்டான்.

உண்மைதான். நிறுவனத்தினுடைய சேர்மனை யார் கேள்வி கேட்க முடியும்? ''ஆனால், கேட்காவிட்டாலும் மனதில், நினைப்பார்கள் அல்லவா?'' என்றாள் அவள்.

''நாம் வாழ்வது, நமக்காகத்தான். மற்றவர்களுக்காக அல்ல. அத்தோடு உன் குழப்பங்கள் எல்லாம் தீர்ந்த பிறகு, நீ மெய்யாகவே தொழிலில் பங்கெடுக்கத் தொடங்கும்போது மற்றவர்களின் நினைப்பும் சரியான வகையில் மாறிவிடும்.''

பிற்பாடு தொழிலில் அவள் ஈடுபடுவது அவனுக்கும் பிடித்தமே! அப்படியானால், இவனது தொழில் நடத்தும் விதத்தில் மறைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை!

ஒரு வகையில் இது மகிழ்ச்சியூட்டியபோதும், இது மெய்யானால் மாமன் பொய்த்துப் போவாரே என்று இன்னொரு வகையில் மஞ்சரி வருத்தமும் கொண்டாள்.

சுதாகர் சொல்லிச் சென்றது போலவே, மஞ்சரிக்குத் தேவைப்பட்ட ஃபைல்கள் வரிசையாக வந்து சேர்ந்தன.

மதுமஞ்சரியும் கண்ணில் விளக்கெண்ணெய் விட்டுக் கொண்டு குற்றம் குறை தேடினாள். ஆனால் அவளால் எதையும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

மனைவிக்கு உதவியாக இருக்கட்டும் என்பதற்காக, சுதாகர் சில குறிப்புகள் எழுதிக் கொடுத்திருந்தான். எந்தெந்த

[illegible]

மாதிரி மிஷின் என்ன எடையில் தயாரிக்கப்படும். அதற்கு என்னென்ன சாமான்கள் என்னென்ன அளவு தேவைப்படும் என்கிற அடிப்படை அளவுகள் தயாரிப்பில் பயன்பட்டது போக 'ஸ்க்ரேப்'பாக மிச்சப்படுவது எவ்வளவு, அது என்ன விலைக்கு விற்கப்படுகிறது என்பதுகூடக் கணக்கில் இருந்தது.

'ஸ்க்ரேப்?' என்று ஒன்று கேரளக் கிளையில் காட்டப்படவே இல்லை. அத்தோடு இந்தக் கணக்கோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது கேரளக் கிளையில் எல்லாமே தப்பாகத்தான் இருந்தன.

சரியாகப் புரியவில்லை என்று ஒதுக்கக்கூட வழியில்லாமல் இவன் இவ்வளவு துல்லியமான புள்ளி விவரங்களைத் தரவேண்டுமா என்று கணவன் மேல் மதுமஞ்சரிக்கு ஆத்திரம் கூட வந்தது.

ஆனால், அதுதானே அவனது நோக்கமும்கூட. கனகலிங்கத்திடம் மதுமஞ்சரிக்கு இருக்கும் நம்பிக்கையைக் குலைப்பது, அவரை வெறுக்கச் செய்வது!

ஆனால் இவனுக்கு ஒரு விஷயம் ஏன் புரியவில்லை? கனகலிங்கம் அவளுடைய பெறாத தந்தை. அனாதையாக அவள் நின்றபோது, ஆதரவு கொடுத்த வள்ளல். இவர் ஒரு சில சிறு தவறுகள் செய்திருந்தாலும்கூட, அவைகளுக்காக மதுமஞ்சரி அவரை வெறுப்பதற்கில்லை என்று ஏன் புரிந்து கொள்ளவே மாட்டேன் என்கிறான்?

எப்படியும், கணவனிடம் குற்றமில்லை என்பது தெரிய வரவும், அவளால் சுதாகரோடு மேலும் ஒட்டுதலாகப் பழக முடிந்தது. அவனும் கொஞ்சம் அனுசரணை காட்டியிருந்தால் முழுக்க முழுக்க அவனோடு ஒன்றிப் போயிருந்திருப்பாள் - ஈருடல் ஓர் உயிர் என்பதுபோல.

ஆனால் அந்த அளவு ஒன்றுதலைச் சுதாகரன் நாடினாற் போலவே தெரியவில்லை. வீட்டில் இருக்கும் நேரம் மனைவியிடம் பிரியமாக இருந்தான். உண்மைதான். ஆனால் அவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரம்தான் மிகவும் குறைந்து போயிற்று?

சுதாகரன், 'சத்யா குரூப்' கம்பெனிகள் தவிர, வேறு பல நிறுவனங்களிலும் முதலீடு செய்திருந்தான். எனவே தொழில் காரணமாகப் பல்வேறு கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது. வருடாந்திரத் தணிக்கை சமயம் என்பதும் அவனது அவகாசமின்மைக்கு ஒரு காரணமாயிற்று.

கணவன் தன் அருகிலேயே இருக்க வேண்டும் என்கிற ஆவல் அதிகமாக இருந்தபோதும், இத்தகைய நியாயமான காரணங்களை ஏற்று, மதுமஞ்சரி பொறுத்தே போனாள்.

ஆனால், சுதாகரன், ரஞ்சனா வீட்டில் கழிக்கும் நேரத்தை மட்டும் வினாடி காலத்தைக்கூட அவளால் சற்றும் பொறுக்க முடியவில்லை. அந்த வீட்டில் ஆண்கள் பொறுப்பற்றவர்கள். எனவே தொழில் கணக்கு வழக்குகளைப் பார்ப்பதில் உதவி செய்யவே சுதாகர் அங்கு சென்றான் என்று கூறப்படுவதை அவளால் முழுமையாக நம்ப முடியவில்லை.

கிட்டத்தட்ட, தினமுமே ரஞ்சனாவின் வீட்டுக்குப் போய் விட்டுத்தான் சுதாகரன் சொந்த வீடு திரும்பினான். அதற்கும் மேலாக டெலிஃபோனில் வேறு ரஞ்சனா தினமும் அவனோடு பேசுவாள். இரவில்கூட ஒரொரு சமயம் ரஞ்சனாவின் அழைப்பிற்கிணங்க சுதாகரன் அவள் வீடு செல்வதுண்டு.

''தினமும் அங்கே என்ன வேலை?'' என்று ஒருநாள் பொறுக்க மாட்டாமல் மதுமஞ்சரி கணவனிடம் கேட்டு விட்டாள்.

''வேலைதான், மஞ்சு. கணக்கெல்லாம் ஒரே குளறுபடி, முழு நேரமாக உட்கார்ந்து பார்த்தாலே ஒருமாதம் பிடிக்கும். இப்படிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பார்த்து எப்போது முடியப் போகிறதோ?'' என்றுரைத்துக் கைகளை உயரே தூக்கிச் சோம்பல் முறித்தான் கணவன்.

''எவ்வளவு நாள் இழுத்தாலும்... நல்லதுதானே?'' என்றாள் மதுமஞ்சரி ஓரக்கண் பார்வையுடன், ஒருமாதிரிக் குரலில்.

''எல்லாம் நல்...'' என்று சாதாரணமாகத் தன் வேலையில் [illegible] தொடங்கிய சுதாகரன் சட்டெனத் திரும்பி,

மனைவியை நேராக நோக்கி, ''என்ன நல்லது?'' என்று வினவினான்.

என்னவென்று சொல்லுவாள்? உன்னோடு ரஞ்சனாவைச் சேர்த்து நான் சந்தேகப்படுகிறேன் என்று சொல்ல முடியுமா? உண்மையாயிருந்தால் கண்டு கொண்டாளே என்று ஆத்திரப்படுவான்; பொய்யாயிருந்தாலும் கோபப்படுவான்! என்னைப் போய் இப்படி நினைக்கலாமா என்ற சீற்றம் நியாயம்தானே?

எனவே, ''வேறென்ன? ஓசியில் மாலை டிபன், காபி, கூடவே, பேசிக் கொண்டிருக்கப் பிரியமான உறவினர்! வேறு என்ன வேண்டும்?'' என்று கேலி போல சமாளித்தாள் மஞ்சரி.

கண்களில் சிரிப்பு மின்ன, மனைவியை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் சுதாகர். ''அதுதான் சாக்கு என்று இங்கே என் பங்கையும் சேர்த்து நீ உண்டு விடுகிறாய் போல! கொஞ்...சம்... கொஞ்...சம் நீ குண்டான மாதிரி இல்லை?'' என்று கேட்டான்.

தன்னை மீறி, ''ரஞ்சனா மாதிரிப் பட்டினி கிடந்து மெலிய என்னால் முடியாது'' என்று சொல்லிவிட்டு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள் மஞ்சரி.

ஆள்காட்டி விரலால் விளையாட்டாய்ப் பத்திரம் காட்டினான் சுதாகரன். ''அழகான ரோஜா வண்ணச் சருமம். இப்போது கொஞ்சம் பச்சையடிப்பது போலத் தெரிகிறது. இனி கொம்பும் வாலும் முளைத்துவிடாமல் கவனமாயிரு'' என்று எச்சரித்தவன், இலகு பாவனையைக் கைவிட்டு, ''ரஞ்சனா, அத்தை எல்லோரையும் இரக்கத்தோடு நோக்கப் பழக வேண்டும், மஞ்சரி. வாழ்ந்து கெடுவது போலப் பரிதாபத்திற்குரியது எதுவுமே இல்லை'' என்று அவளுக்கே உபதேசித்தான்.

ஆனால், மதுமஞ்சரி என்னதான் முயன்றாலும், ரஞ்சனாவின் மீது இரக்கப்பட மட்டும் அவளால் முடியவே இல்லை.

ஆனால், கணவன் இவ்வளவு கூறிய பிறகு மீண்டும் இது விஷயமாகப் பேசவும் முடியாமல் போகவே, தன் கோபம் குழப்பம் எல்லாவற்றையும் உள்ளேயே வைத்துப் புழுங்கினாள்.

இந்த நிலையில் மதுமஞ்சரியின் இருபத்தி ஓராவது பிறந்த நாள் நெருங்கிக் கொண்டு வந்தது.

கனகலிங்கத்தின் வீட்டிலும் மதுமஞ்சரியின் பிறந்த நாட்களை அப்படி ஒன்றும் பெரிதாக தடபுடல் செய்து கொண்டாடுவது இல்லைதான். அத்தை காலையில் சர்க்கரைப் பொங்கல் வைப்பாள். குளித்துப் புத்தாடை - பட்டு, பட்டாடை என்று இல்லாவிட்டாலும், அன்றாட உடுமானத்திற்கு உரியதான ஒன்று புதிதாக வாங்கப்பட்டிருக்கும் - அதை அணிந்து அவள் வந்ததும் சகுந்தலா, மருமகளை அருகில் இருக்கும் கோயிலுக்கு அழைத்துப் போய் வருவாள்.

ரொம்பவும் எளிமையானதுதான் என்றாலும், அவளது பிறந்த நாள் என்ற ஒரு நிகழ்ச்சி இருக்கும்.

மாமாகூட திருநீறு பூசிவிட்டு, 'உனக்கு இருபத்தியொரு வயதாக இன்னும் இத்தனை ஆண்டுகள்'' என்று ஒவ்வொர் ஆண்டும் கணக்கிட்டுச் சொல்லுவார். சென்ற ஆண்டுகூட. ''உன் அடுத்த பிறந்த நாளோடு இந்த வீட்டில் புது யுகமே பிறக்கப் போகிறது'' என்றாரே. அடுத்த பிறந்த நாள் முடிந்ததும் உனக்கும் மோகனுக்கும் திருமணம் என்றுகூடச் சொன்னார்... கடைசியில்... பாவம் அவருக்கு ரொம்பவும் ஏமாற்றமாகி விட்டிருக்கும் என்று வருந்தினாள் அவள்.

அவ்வளவு பிரியமானவர்கள் மத்தியிலிருந்து, முரட்டடியாகவே இங்கே கொண்டு வந்து விட்டானே!

இங்கே, அவளது பிறந்த நாள் யாருக்கேனும் நினைவு வருமோ என்னவோ? அவளது பிறந்த நாள் எப்போது என்பதே யாருக்கும் தெரியுமோ, இல்லையோ?

இந்த மூன்று மாதங்களில் அவளது வாழ்வில் நிகழ்ந்து விட்ட எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது, இந்தப் பிறந்தநாள் என்பது ஒன்றுமே இல்லைதான்! ஆனால் ஒன்றுமே இல்லை என்று அதை ஒதுக்கிவிட முடியாமல் மதுமஞ்சரியின் மனம் குறுகுறுத்துக் கொண்டே இருந்தது.

மறுநாள் பிறந்த நாள் என்கிற நிலை வந்துவிட்ட பிறகும் கூட, அந்த வீட்டில் யாருக்குமே அந்த ஞாபகமே வந்த மாதிரி தோன்றவில்லை. ஒன்றுமில்லாதது போலச் சாதாரணப் பேச்சுக ளில் ஈடுபட முடியாமல், இரவு உணவு முடிந்ததுமே, தூக்கம் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு மதுமஞ்சரி அறைக்குச் சென்றுவிட் டாள்.

பாட்டனாருடன் பேசி முடித்து விட்டு, ஆசுவாசமாக அறைக்குத் திரும்பிய சுதாகர் அதற்கு மேலும் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த அலுவலில் ஆழ்ந்து போய்விட, மதுமஞ்ச ரிக்குச் சொட்டுச் சொட்டாகக் கண்ணீர் வடியத் தொடங்கியது.

வெகுநேரம் கழித்து, வேலையை முடித்து எடுத்து வைத்து விட்டுக் குளியல் அறையில் புகுந்தவன் அங்கிருந்து வெளிவர வும் அதிகமாகவே நேரம் ஆயிற்று.

என்ன... என்று மதுமஞ்சரி பொறுமையிழந்து எழப்போன போது, குளியலறைக் கதவு ஓசைப்படவே, மீண்டும் முன்போ லவே ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டாள்.

மேஜை விளக்கின் மறைப்பை மீறிக் கசிந்து வந்த மங்கிய ஒளியில், மனைவியின் அருகே வந்து அமர்ந்து, காதருகே குனிந்து, ''மஞ்சு...'' என்று மென் குரலில் சுதாகர் அவளை அழைத்தான்.

பதில் சொல்லப் பிடிக்காமல் கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டு கிடந்தவளின் கையைப் பற்றி எதையோ அணிவித்து விட்டு, ''நீ தூங்கவில்லை என்று எனக்குத் தெரியும்.'' என்று அவளைத் தன்புறம் திருப்பி முத்தமிட்டு, ''மணி என்ன தெரியுமா? சரியாகப் பன்னிரண்டு, மனமார்ந்த பிறந்த தின வாழ்த்துக்கள், கண்மணி.'' என்று மீண்டும் முத்தமிட்டான்

வியப்பும் திகைப்புமாக நிமிர்ந்தவளின் கையைத் தூக்கிக் காட்டி, ''பிடித்திருக்கிறதா?'' என்று அவன் கேட்கவும் மதுமஞ் சரி பிரமித்தாள்.

மெல்லிய மின்னல் கொடிபோல அவளது மணிக்கட்டைச் சுற்றி ஒளிர்ந்தது ஓர் அழகிய வைர பிரேஸ்லட்.

இவனுக்குப்போய் அன்பே இல்லை; தன் பிறந்தநாளின் நினைவுகூட இல்லை; என்றெல்லாம் நினைத்தாளே! பரிசு வாங்கியதோடு மட்டுமின்றி, நள்ளிரவு வரை விழித்திருந்து, பன்னிரண்டு மணியானதும் வாழ்த்துகிறானே!

எம்பி, கணவனை முத்தமிட்டவள், இரு கரங்களையும் மாலையென அவன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கோர்த்தபடி உரிமை யோடு அவனை இறுக அணைத்தாள்!

மறுநாள் காலை உணவுக்குச் சென்றால் மேலும் பல ஆனந்த அதிர்ச்சிகள் அவளுக்காகக் காத்திருந்தன.

மீண்டும் மீண்டும் படிக்கப் பிடிக்கும் என்று எப்போதோ ஒருதரம் மதுமஞ்சரி சொன்னதை நினைவு வைத்து, கல்கியின் 'பொன்னியின் செல்வன்' ஒரு செட் சுந்தரேசனின் பரிசாகக் காத்திருந்தது.

விதவிதமான அழகிய கூந்தல் கிளிப்புகள் ஆறு, தரங்கிணி யின் பரிசாக அவளுடைய அண்ணிக்குக் கிடைத்தன.

இவர்களுக்கு அன்பே இல்லை என்று நினைத்தது எவ்வளவு முட்டாள்தனம்! அவளுக்காக மெனக்கெட்டு, எவ்வளவு யோசித்து வாங்கியிருக்கிறார்கள்!

இந்தக் குதூகலமான மனநிலை மதியம் வரை நீடித்தது. அதன்பின் கனகலிங்கம் வந்தார். அவரோடு மதுமஞ்சரியின் [illegible]சலங்களும் திரும்பி வந்தன!

''உன் பிறந்த நாளுக்குத் திருநீறு பூசிவிடாமல் என்னால் எப்படி இருக்க முடியும்? அதுதான் இந்த வீட்டுக்கு நான் வேண்டாத விருந்தாளி என்று அறிந்தும் மான ஈனம் பாராமல் வந்தேன் மதும்மா''.

உருகிப்போய், ''நான் இருக்கும் வீட்டில் நீங்கள் வேண் டாத விருந்தாளியாக எப்படி இருக்க முடியும் மாமா? எனக்கு

இந்த உலகத்திலேயே மிகவும் வேண்டிய விருந்தாளி நீங்கள் தான் தெரியுமா?'' என்று அவரைத் தாங்கிப் பேசினாள் மதுமஞ்சரி.

சுதாகர் அலுவலகம் சென்று, சுந்தரேசனும் ஓய்வெடுக்கும் நேரம் அது. தரங்கிணி கல்லூரியில். எனவே, சிற்றுண்டி, பானம் கொணர்ந்த வேலையாளை அனுப்பிவிட்டு, மாமனும் மருமகளும் சிறு இடையூறுகூட இல்லாமல் மனம் விட்டுப் பேச முடிந்தது.

''அந்த நம்பிக்கையில்தான், நானும் இந்தப்பக்கம் காலடி எடுத்து வைத்தேன், கண்ணு...'' என்று அவரும் உருகி வழிந்தார்.

''நான் மட்டுமல்ல, மாமா. கொஞ்ச நாளில் பாருங்கள். சுதாகரும் உங்களை ஓகோ என்று வரவேற்கப் போகிறார்! அவரிடம் நான்...'' எனும் போதே இன்னொன்று நினைவு வர, ''மாமா, இங்குள்ள கணக்குகள் அவ்வளவற்றையும் ஒன்றிற்கு இரண்டு தடவைகள் சரிபார்த்தேன் மாமா. இங்கே அந்த... அத்தான் செய்த மாதிரி எதுவும் இல்லையே மாமா.'' என்றாள் மதுமஞ்சரி.

அவள் சொன்னதை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு, ''அந்த மாதிரித் தில்லுமுல்லு செய்துதான் நாலு காசைப் பார்க்க முடியும் என்கிற நிலைமை இங்கே இல்லையே, மருமகளே!... மெய்தானம்மா. இங்கே தயாராகும் மிஷின்களை வாங்கி, மற்றவர்களுக்கு வினியோகம் செய்கிற நிறுவனமும் இவர்களதுதான். அதில் கொள்ளை லாபம் அடித்து விடுகிறார்கள். இந்தச் சில்லறைச் சம்பாத்தியம் இவர்களுக்கு எதற்கு? ஆனால்... நீ இந்த வீட்டுக்கு மருமகள். உனக்கு இப்படி ஒரு நிறுவனம் இருப்பதைப் பற்றிச் சொல்லவே, இல்லையாம்மா?'' என்று வியப்பும் வருத்தமுமாக வினவினார் கனகலிங்கம்

[illegible] மருமகள் வாயடைத்து நிற்கவும், ''போகிறது போ! இப்போது அதெல்லாம் பெரிய பிரச்னை அல்ல, தலைபோகிற

அளவு முக்கியமான விஷயம் வேறொன்று இருக்கிறது. அதைச் சொல்லத்தான் இங்கு ஓடோடி வந்தேன்'' என்று பூடகமாகப் பேசினார்.

இன்னும் என்ன என்று கவலையோடு மதுமஞ்சரி நோக்க, கனகலிங்கம் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார். ''பார், மது. இன்றோடு உனக்கு இருபத்தியொரு வயது ஆகிறது. உன் தந்தை எழுதி வைத்த உயிலின்படி அவரது சொத்துக்கள் அனைத்தையும் இனி நீ உன் விருப்பம் போலக் கையாளலாம்... அர்த்தம் புரிகிறதா? நம் 'சத்யா மிஷினரி'யை நீ யாருக்கேனும் எழுதிக் கொடுத்து விட்டால் அது செல்லும்! அதற்கான முயற்சியும் விரைவிலே நடக்கும்!''

''என்ன முயற்சி?'' என்றாள் மதுமஞ்சரி புரியாமல்.

''அதுதாம்மா. நிர்வாகம் பண்ண வசதியாய் இருக்கும். என் பெயரில் எழுதிக் கொடு என்று சுதாகர் தொடங்குவான்...''

''மாட்டார், மாமா!'' என்றாள் மதுமஞ்சரி தானேயறியாத தெளிவுடன். விறைத்த உடல் உடனே தளர ''இல்லை என்றால் சரிதான். அதுதானே என் வேண்டுதலும்... ஆனாலும் ஆசை வேறு, யதார்த்தம் வேறு பார். அப்படிக் கையெழுத்து எதிலும் போடச் சொன்னால் அதை மட்டும் கடைசி வரை மறுத்துவிடு. கட்டினவன் சொன்னான் அது இது என்று நீ மட்டும் கையெழுத்து போட்டாயோ, அப்புறம் இந்த வீட்டார் உன்னைச் செல்லாக் காசாகத் தூக்கித் தூர எறிந்து விடுவார்கள்; அடுத்து அந்த ரஞ்சனாப் பொண்ணு இங்கே வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளும்'' என்று கறார்க்குரலில் கனகலிங்கம் மதுமஞ்சரியின் [illegible]லத்தைப் பிட்டு வைத்தார்.

ரஞ்சனாவின் பெயரைக் கேட்டதுமே மதுமஞ்சரியின் மனது குழம்பிய குட்டையாய்க் கலங்கிப் போயிற்று. அம்மன் தரிசனம் போல, இப்போதே இவன் மாலை திரும்பும் போதெல்லாம் ரஞ்சனா தரிசனமின்றித் திரும்புவது இல்லை...

மருமகள் யோசிப்பதைக் கண்டதும், ''அப்படி உன்னை அடித்துக் கிடித்து இம்சை செய்தால் நீ பாட்டுக்கு அங்கே நம் வீட்டுக்கு வந்து விடம்மா...'' என்றார் கனகலிங்கம் ஆதரவாக.

''அடிக்க எல்லாம் மாட்டார்கள்!''

எரிச்சலை விழுங்கிக் கொண்டு, ''கையால் அடித்தால் தானா, கண்ணு? மனதின் மேலேயே அடிப்பார்களே! ஒன்று மட்டும் கட்டாயமாக நினைவில் வை. இங்கே உனக்கு ஒரு சிறு உறுத்தல் என்றாலும் மறு வினாடியே நம் வீட்டுக்கு கிளம்பி வந்துவிடு. அது உன் வீடு'' என்று மீண்டும் வலியுறுத்தினார் அவர்.

கடைசியாகக் கிளம்பும்போது, ''நீ வரும்போது அந்த ஃபைலையும் எப்படியாவது கொண்டு வந்துவிட முயற்சி செய்யம்மா. அதன் பேரில் சுதாகரன் நடவடிக்கை எடுப்பான் போலத் தோன்றவில்லை என்றாலும், அது நம் கைக்கு வந்து விட்டால் நல்லது'' என்றவர், மீண்டும் தன் வீட்டுக்கு வரும்படி அவளிடம் வலியுறுத்திவிட்டே சென்றார்.

எப்படியும் வேலையாள் மூலம் கனகலிங்கம் வந்தது சுதாகருக்குத் தெரிந்து விடும் என்பதை உணர்ந்து, தானாகவே தன் தாய்மாமன் பிறந்த தின வாழ்த்துத் தெரிவிக்க வந்ததை, மதுமஞ்சரி வெளியிட்டாள்.

ஏதோ 'ரெக்கார்ட் புக்' வேலை இருப்பதாகச் சொல்லித் தரங்கிணி சென்றுவிட, சுந்தரேசன் அறையில் காபி அருந்திய படி சுதாகர் பேசிக் கொண்டிருந்த வேளை அது.

வெகு இயல்பாய்க் காட்டிக் கொள்ள முயன்ற மனைவியின் முகத்தை ஆராய்ந்துவிட்டு, ''ஆதாயமில்லாமல் அவர் எதுவும் செய்ய மாட்டாரே! வெறும் பிறந்த நாள் வாழ்த்துத் தெரிவிக்கவா மனிதர் இவ்வளவு தூரம் வந்தார்?'' என்று புருவம் உயர்த்தி விசாரித்தான் கணவன்.

அவன் குரலில் இருந்த இளக்காரம் சீண்டிவிட, ''அது மட்டுமல்ல; அங்கே இருப்பதும் என் வீடுதான். எப்போது

விரும்பினாலும் நான் அங்கே எந்தவிதத் தயக்கமும் இல்லாமல் போய் இருக்கலாம். விரைவிலே வா என்று வருந்தி அழைத்தார்'' என்ற மஞ்சரி தலையைச் சிலுப்பினாள்.

தாத்தாவும் பேரனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டது மட்டுமின்றி ஏதோ சங்கேதமாகப் பேசுவது போலவும் அவளுக்குத் தோன்றியது.

பெரியவர் ஆமோதிப்பது போல லேசாகத் தலையாட்டவும், சுதாகர் மனைவியிடம் திரும்பி, ''உனக்கு இது இருபத்தியோராம் பிறந்த நாள் மஞ்சு. நம் சட்டப்படி பதினெட்டிலேயே ஓட்டுரிமை உண்டு என்றாலும் இருபத்தொன்றில்தான் மனிதர்களின் அறிவு முழு முதிர்ச்சி அடைகிறது என்பது உலகப் பொது நம்பிக்கை...'' என்று தொடங்கினான்.

மாமா பேச்சு நினைவு வர, சிறு வேதனையுடன் கணவன் பேச்சைக் கூர்ந்து கவனித்தாள் மதுமஞ்சரி.

''உன் சிறு வயது பற்றி உனக்கு ஏதாவது நினைவிருக்கிறதா, மஞ்சரி?'' என்று அவளது சொத்துக்குச் சம்பந்தமே இல்லாத ஒன்று பற்றி அவன் கேட்கவும் ஆறுதலோடு வியப்பும் அடைந்தவளாய், ''எதைக் கேட்கிறீர்கள்? மாமா வீட்டில் இருந்ததா? அங்கே என்னைப் பிரியமாகத்தான் நடத்துகிறார்கள்'' என்று வாய்ப்பை விடாமல் கனகலிங்கத்தின் பாசம் பற்றி அவசரமாக கூறினாள்.

''அதல்ல மஞ்சு. அந்த விபத்துக்கு... அதற்கு முன் நடந்தது ஏதாவது நினைவுக்கு வருகிறதா? யோசித்துப் பார்'' என்றான் சுதாகர்.

அவள் மறுப்பாய்த் தலையசைக்கவும், ''அந்த விபத்துக்கு முன்னால் உள்ள எல்லாம் ஒரு தடை போல நினைவு வராமல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. டாக்டரிடம் போகலாம் என்றாலும் அதற்கும் முடியாது என்று பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்... வருகிறாயா?...'' என்று பழைய பாட்டைத் தொடங்கினான் கணவன்.

கூடவே, அந்தப் பிடிவாதத்தின் காரணமான மாமனின் பேச்சும் நினைவு வந்தது மஞ்சரிக்கு. இன்னமும் பழைய நம்பிக்கையற்ற நிலை மாறி விடவில்லையே! அவனுக்கு அன்பு இருக்கலாம்; கூடவே பேராசையும் இருக்கக் கூடாது என்று எந்தச் சட்டமும் கிடையாதே!

''ஐந்து வயதிற்கு முன்னால் என்றால் மிகவும் சிறு வயது. அப்போது நடந்தது நினைவு வரவில்லை என்று மன நல மருத்துவரிடம் போவது என்றால் கேலிக் கூத்தாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது'' என்றாள் அவள் பழைய பிடிவாதத்து டனேயே.

''இரண்டு மூன்று வயதில் நடந்தவைகூட ஓரிரு சம்பவங்க ளேனும் மனதில் ஆழமாகப் பதிந்திருக்கும்'' என்று தொடங்கிய பேரனை இடைமறித்துத் தடுத்தார் சுந்தரேசன்.

''அவள்தான் அவசியமில்லை என்கிறாளேடா. மேலும் 'அம்னீஷியா' மாதிரிப் பாதிப்புகள் எல்லாம் ஒருநாள் கட்டாய மாகக் குணமாகித்தான் தீரும். மஞ்சும்மாவுக்கே தானாக நினைவு வரட்டும். நீ விரட்டாதே'' என்று அவர் கூறவும் அவனும் அத்தோடு அதை விட்டு விட்டான்.

அவளுக்குச் சாதகமாகவே பெரியவர் பேசியபோதும், அவர் குறிப்பிட்ட 'அம்னீஷியா' என்ற சொல் அவளுக்கு ஆத்திரமூட்டியது. விட்டால், மாமா சொன்னது போல பைத்தி யம் என்ற முத்திரை குத்திவிடுவார்கள் போல் இருக்கிறதே! இனி இவர்களிடம் மிகவும் எச்சரிக்கையோடு இருக்க வேண் டும் என்று தனக்குள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

அதே எண்ணத்தில் அவள் கவனத்துடனேயே இருக்கும் போது ஒருநாள், சத்யா மிஷினரியின் கேரளக் கிளை பற்றிய பேச்சு வந்தது. ''அதில் தொண்ணூறு சதவீதம் உன் பங்குகள் தான். உன் பெற்றோர் உனக்கென்று அளித்தது. அதை நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம், தெரியுமா'' என்று சுதாகர் கேட்கவும் மஞ்சரி விழிப்படைந்தாள்.

''அது என் மாமா பாச மிகுதியால் தங்கைக்கென்று தங்கை, தங்கை கணவர் பெயரில் வாங்கிக் கொடுத்தது. எனவே என்னைப் பொறுத்தவரையில் அது முழுவதும் மாமா வினதுதான்'' என்று தீர்மானமான குரலில் அவள் கூறவும், மீண்டும் தாத்தாவும் பேரனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

''எப்படி உருவேற்றி இருக்கிறார்கள், பாருங்கள் தாத்தா! எல்லாம் பொய்!'' என்றான் சுதாகர் ஆத்திரத்துடன்.

''நீங்கள் மட்டும் சத்திய சந்தரா? இங்கே தயாராகும் மிஷின்களை வாங்கி விற்று, கொள்ளை லாபம் சம்பாதிப்பதும் உங்கள் கம்பெனிதான் என்று என்னிடம் சொன்னீர்களா?''

''நீ எப்போது கேட்டு நான் இல்லை என்று பொய் சொன்னேன்? இப்படி நீ கேட்பதற்கு? இதெல்லாம் வீண் தாத்தா. எதிரே கிணறு இருக்கிறது என்று எவ்வளவு சொன்னா லும் கேளாமல், கண்ணை மூடிக் கொண்டு அதில் விழுந்தே தீருவேன் என்கிறவர்களை நாம் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. போய் விழட்டும், விடுங்கள்'' என்று படபடத்தான் சுதாகர்.

''போதும் சுதா. என் எதிரிலேயே என்ன இது?'' என்று பேரனை அடக்கி அனுப்பியபோதும், மறுநாள் பழைய குறிப்பு ஒன்றை எடுத்து மஞ்சரியிடம் சுந்தரேசன் கொடுத்தார்.

மதுமஞ்சரியுடைய பெற்றோரையும் சுதாகரனுடைய பெற் றோரையும் பலி கொண்ட விபத்தைப் பற்றிச் சுருக்கமாக அதில் கூறப்பட்டிருந்தது. பெற்றோர் நால்வருமாகச் சேர்ந்து படகில் இருந்த ஒரே 'லைஃப்பெல்ட்'டில் இரு பிள்ளைகளைக் கட்டிப் பிழைக்க வைத்தார்களாம்.

பிழைத்த பையன் சுதாகர் என்று குறிப்பு விவரம் கூற, அந்த விபத்தில் அவளைக் காத்தது மோகன் என்று கனகலிங் கம் சொல்லியிருந்தது நினைவு வர மதுமஞ்சரி சற்றுக் குழம்பி னாள்.

சற்று நேரம்தான். உடனேயே, சொத்துக்காக அவளை இங்கே பிடித்து வைத்துக் கொள்ள சுந்தரேசன் பல தகிடுதத்தம் செய்ததாக கனகலிங்கம் கூறியது நினைவு வரவும் அவளது குழப்பம் தெளிந்து விட்டது. இந்தக் குறிப்பும் சுந்தரேசனின் தகிடுதத்தங்களில் ஒன்றாக ஏன் இருக்கக்கூடாது? இந்த சுந்தரேசன் வேறு. ஏற்கெனவே அத்தையிடம் 'நியாயமற்ற' எதையோ செய்யச் சொன்னவரும்கூட! இவரை எப்படி நம்ப முடியும்?

நம்பக் கூடாது என்பதற்கு உறுதியான இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. அது அவளது அந்தப் பயங்கரக் கனவு. அதில் அத்தானைப் பிடித்துக் கொள் என்றுதானே யாரோ சொன்னார்கள். அத்தான் என்றால் அது மோகன் குமாராகத்தானே இருக்க முடியும்?

எடுத்ததற்கெல்லாம் அவளது பிறந்த வீட்டாரைக் குறை கூறிய இந்த வீட்டில் இருப்பதே பிடிக்காமல் போகத் தொடங்கியது மதுமஞ்சரிக்கு. மாமா அழைத்தது போல அங்கே போய் வந்தால் என்ன என்ற எண்ணமும் தோன்றலாயிற்று.

கூடவே, அன்று சுந்தரேசன் முன் சண்டையிட்ட பிறகு சுதாகரும் அவளிடம் தழைந்து வந்தானில்லை. அது போதாதென்று, வரி இலாகாவுக்குக் கணக்கு ஒப்படைக்கிற நாள் நெருங்குவதாகச் சொல்லி, காலை மாலைகளில் பெரும் பொழுதைச் சுதாகரன் ரஞ்சனாவின் வீட்டிலேயே கழித்தான்.

கடைசியாக ஒருநாள் இரவு முழுவதையுமே அங்கேயே கழித்துவிட்டுக் காலையில் அவன் வீடு திரும்பவும், கொதிப்புற்று, தன் மாமா வீட்டிற்குப் போய்க் கொஞ்சநாள் தங்கி வரப்போவதாக மதுமஞ்சரி அறிவித்தாள்.

சிவந்த விழிகளால் மனைவியை வெறித்து நோக்கி, ''போக வேண்டும் என்பவளைக் கையைக் காலைக் கட்டி அடைத்து வைக்க இது ஒன்றும் சிறையல்ல. தாராளமாகப் போ. முன், 'சத்யா மிஷினரியில்' உன் பங்குகளை என்க்கு மாற்றிக் கொடுத்து விட்டுப்போ'' என்றான் சுதாகர்.

கனகலிங்கம் எவ்வளவோ சொன்னபோதும் அவர் மீது அவள் கொண்டிருந்த மதிப்பும், மரியாதையும் அவர் பேச்சுக்கு ஒத்து ஊதியபோதும், உள்ளூர மதுமஞ்சரியின் அடிமனதில், கணவன் மீதான நம்பிக்கை இதுவரையிலும், சிறு பொறியாக வேனும் ஒளிர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

இன்று அது அடியோடு அணைந்துவிட, நிராசையுடன் சுதாகரை நோக்கினாள் அவள்.

9

கொஞ்ச நாட்களாகவே பிறந்த வீடு செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் மதுமஞ்சரிக்கு வலுப்பெற்றுக் கொண்டேதான் வந்தது.

அதற்குப் பல காரணங்கள். அவற்றுள் ஒன்று 'ஹோம் ஸிக்னஸ்!' அதிலும் முக்கியமாக, அத்தை சகுந்தலாவின் அருகாமையை மஞ்சரியின் மனம் பெரிதும் நாடியது. அவளோடு சற்றுப் பேசினால்... அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே மனதின் அலைப்புறுதல் பெரிதும் அடங்கி அமைதி ஏற்படக்கூடும் என்று அவள் நிச்சயமாக நம்பினாள்.

கூடவே அவளிடம் பெரியவர் செய்யச் சொன்ன அநியாயம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளும் ஆவல் வேறு. அவளிடம் கேட்டு பதில் தெரிந்தால், அது உண்மையாக இருக்கும் என்ற நிச்சயமும் உண்டே!

கடைசியாக மிக முக்கியமான காரணம் ரஞ்சனா! அவள் மீது பிடிவாதமாய்த் தலைதூக்கிய பொறாமை! அவள் வீட்டுக்கு தினமும் தவறாமல் சுதாகரன் சென்று வந்ததும், அது போதாதென்று அவ்வப்போது வந்தோ, டெலிஃபோன் செய்தோ 'அத்தான், அத்தான்'... என்று ரஞ்சனா உருகியதும் - சகித்துக் கொள்ள மஞ்சரி மிகவும் சிரமப்பட்டாள்.

ஏற்கனவே ஒருதரம் ரஞ்சனாவின் பேச்சை எடுத்து விட்டு, கணவனிடம் சின்னதாக ஒரு குட்டு வாங்கியாயிற்று. இன்னும் ஒருதரம் அவனிடம் இந்தப் பேச்செடுத்து மீண்டும் குட்டு வாங்குவது முட்டாள்தனம்! குட்டு பலமாகவும் விழக்கூடும் அல்லவா?

எனவே அதை விடுத்து வெறுமனே பிறந்த வீடு போய் வந்தால் நன்றாயிருக்கும் என்று அவள் தொடங்கியதுமே, ''உனக்கு அப்படி ஒன்றும் கிடையாது'' என்று சுதாகரன் தட்டிப் பேசினான்.

''சரி வளர்ந்த வீடு'' என்றாள் மஞ்சரி சமாதானமாகவே. ''மறுவீடு போகவே இல்லையேம்மா! என்று பொன்னம்மாகூட இன்று கேட்டாள்''

''ஆ...மாம். அந்தக் கிணற்றுத் தவளையின் வரட்டு கத்தலுக்கெல்லாம் மதிப்புக் கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கத் தேவையில்லை!'' என்று விட்டேற்றியாகப் பேசி முடித்து விட்டான் கணவன்.

இவளுக்கு உள்ளூரக் குமுறல்தான். இப்படி இந்தப் பேச்சை எடுக்கிறாயே. உனக்கு உன் அத்தையைப் பார்க்க ஆசையிருக்கிறதா? அல்லது இங்கே ஏதேனும் சங்கடமாக இருக்கிறதா என்று கேட்டு மனைவியின் மனக்கலக்கம் தீர்ப்பது அவனது கடமையல்லவா? அவள் என்ன, எப்போதுமா வேலைக்காரி சொல்வதை எல்லாம் ஓடிவந்து, அவனிடம் ஒப்புவித்துக் கொண்டு இருக்கிறாள்? ச்சு! அதற்கெல்லாம் மனைவியைப் புரிந்து, போற்றுகிற கணவன் வாய்த்திருக்க வேண்டும்! அந்தக் கொடுப்பினைதான் அவளுக்கு இல்லையோ!

இந்தக் குறை மஞ்சரியின் மனதில் வளர்ந்து கொண்டே இருந்ததால் அது அவளது பேச்சிலும் இழையோடி விடும். சரி போகிறது என்று பொறுத்துப் போகும் குணம் - அதிலும் முக்கியமாக மனைவியிடம் பொறுமை காட்டும் [illegible] சுதாகருக்கு அடியோடு கிடையாது என்பதால் [illegible] அவ்வப்போது வளர்ந்து விடுவது உண்டு.

ஒருதரம் கேரள சத்யா மிஷினரியைக் குறிப்புக் காட்டி, ''நிறையபேர் மூச்சு விடுவது கூடக் காசுக்காகத்தான். இன்றைக் கில்லாவிட்டால் நாளை வரும் என்ற உறுதியில்தான் விரலைக் கூட அசைக்கிறார்கள்'' என்றாள் மதுமஞ்சரி.

அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, ''சொல்வதென்றால் எல்லோராலும் யாரைப் பற்றியும் சொல்ல முடியும்தான்'' என்றான் சுதாகர்.

தலையை நிமிர்த்தி, ''என்னைப் பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்? நீங்கள் பணக்காரர் என்று தெரிந்த பிறகும் உங்களை மணக்க மறுத்தவள் நான்!'' என்றாள் மஞ்சரி கர்வத்துடன்.

''அது... அது இருக்கலாம். ஆனால் எப்போதும் உம்மென்று இருந்தாயே. வைர பிரேஸ்லெட்டைப் பார்த்த பிறகு தானே, இந்தச் செப்பு வாய்க்குள் இரண்டு அழகான பல்வரிசைகள், இருப்பதையே காட்டிக் கொண்டாயாக்கும்!'' என்றான் அவன் கிண்டலாக.

அவளது உதடு தொட்டு அவன் சொன்ன பாவனை அவளுக்குச் சிரிப்பு மூட்டியபோதும், பேச்சின் உட்கருத்து ஆத்திரமூட்ட, ''அதெல்லாம் வைர பிரேஸ்லெட்டுக்காக ஒன்றும் நான் சிரிக்கவில்லை!'' என்றாள் ரோஷத்துடன்.

''பின்னே?'' என்றான் அவன் நம்பாத குரலில்.

''என் பிறந்த நாளே உங்களுக்கு நினைவிருக்குமோ, நினைவே இல்லை போலிருக்கிறதே என்...று...'' என்று வேகமாகத் தொடங்கியவளுக்கு விரைவிலேயே பேச்சு நின்று போயிற்று. சின்னப்பிள்ளை போலப் பிறந்த நாள் கொண்டாட்டத்துக்கு ஏங்கியிருக்கிறாள் என்று எண்ணுவானோ? சும்மாவே அவளுக்குப் புத்தி குறைவுபோல அவ்வப்போது பேசுகிறவன்...?

அதற்கு ஒத்தாற்போலவே, சுதாகரனும் சட்டெனச் சிரித்து விடவே அவளுக்கு முகம் கன்றிப் போயிற்று.

ஆனால் சிரிப்புடனே மனைவியை இழுத்து அணைத்து, சரியான அசட்டுப் பெண் நீ. உன் பிறந்த நாள் - அதுவும்

இந்தப் பிறந்த நாள் எனக்கு எப்படி மறக்கும்?'' என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டான் அவன்.

'இந்தப் பிறந்த நாளில் அப்படி என்ன சிறப்பு' என்று சிந்தனை ஓடும் போதே, திருமணமாகி முதல் பிறந்த நாள் என்பதனால் என்று காரணமும் புரிந்துவிட, அப்போதைக்கு அவள் அகமகிழ்ந்து போனாள்.

அப்போதைக்கு மட்டும்தான்.

மறுநாள் ரஞ்சனாவின் வீட்டிலிருந்து கொண்டு, வரத் தாமதமாகும் என்று அவன் டெலிஃபோன் செய்ததுமே அந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம், சூரியனைக் கண்ட பனிபோல, சுடு மணலி லிட்ட நீர் போல மாயமாய் மறைந்து போயிற்று.

ஆனால், இப்படி டெலிஃபோன் செய்வதில் மட்டும் சுதாகர் மிகவும் ஒழுங்குதான். ஓர் அரைமணி, முக்கால் மணி நேரம் தாமதம் என்றாலும் தாமதம் பற்றி உடனே டெலிஃபோ னில் தெரிவித்து விடுவான். மனைவி அவனுக்காகக் கா...த்துக் கிடந்து வே...தனைப் பட்டு விடக்கூடாது என்று மகாக் கரிசனமாம்!

ஆனால் ரஞ்சனாவின் வீட்டில் இருந்து கொண்டு, இப்ப டித் தெரிவிப்பதே துன்பமூட்டும் என்பது அவனுக்குத் தெரிய வில்லையே!

ஒருவேளை வேதனைப்பட வைப்பதுதான் குறிக்கோளா?

சேச்சே இருக்காது, என்று பிடிவாதமாக ஜபித்தபடி மஞ்சரி டீவியில் எதையாவது பார்க்க முயற்சிப்பாள் அல்லது ஏதாவது புத்தகத்தை எடுத்துப் பரீட்சைக்குப் படிக்கிறவள் போல கவனத்துடன் வாசிப்பாள் - அதுவும் முயற்சி மட்டும் தான்.

இதுவே வேறுவிதமான வேதனை என்றால் பெரியவர் சுந்தரேசனிடமோ, தரங்கிணியிடமோ சொல்லி விளக்கமும் ஆறுதலும் பெறக்கூடும். ஆனால் ரஞ்சனா விஷயம் அப்படிப் பட்டதல்ல. தரங்கிணி ரஞ்சனாவின் பயங்கர விசிறி. பெரிய

வரோ இந்த விஷயத்தில் பொறுத்துப் போகும்படி ஏற்கனவே அவளுக்குப் புத்தி சொன்னவர்!

புத்தியா! எல்லாம் சதி. எல்லோரும் சேர்ந்து கூட்டு சதி!

தாமதமாக வருவதும், அதன் பின்னரும் தாத்தாவிடம் அரட்டை அடிப்பதும், கடைசியாக ஒன்றுமே நடவாதது போல மனைவியிடம் பழகுவதும் நாளுக்கு நாள் வெடிக்கும் நிலையை நெருங்கி விட்ட எரிமலையாய் மஞ்சரியை உள்ளு ரக் குமுறச் செய்தன.

எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு என்று ஒவ்வொரு நாளாக மேலும் மேலும் அதிக நேரம் கழித்து வீடு திரும்பிக் கொண்டி ருந்த சுதாகர், அன்று மாலையில் டெலிஃபோன் செய்து, ''வழக்கத்தை விடவும் நான் வர அதிக நேரமாகும். சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொள்.'' என்றதே மதுமஞ்சரிக்கு எரிச்சல் தான். அதன் பிறகு பத்து மணிக்குத் திரும்பவும் அழைத்து, ''இன்னும் வேலை முடியவில்லை. இரவு எந்நேரமானாலும் முடித்து விட்டுக் காலையில்தான் திரும்புவேன். நீ தூங்கு... [illegible]மாய் இருந்தால் தரங்கிணி அல்லது தாத்தா அறையில் [illegible]த்துக் கொள். பை.'' என்று கூறி வைத்து விட்டான்.

ஏன்? இதைவிட நல்ல யோசனை வேறு ஒன்றும் தோன்ற [illegible]லையாமா? ஒரு தமுக்கை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு, [illegible] புருஷன் இல்லாமல் தனியே படுத்தால் எனக்குப் [illegible]க் கனவு வரும்'' என்று பறைசாற்றச் சொல்வதுதானே? [illegible]ரும் அவளைப் பார்த்து எள்ளி நகையாடும்படிச் [illegible]ல் சுதாகரனுக்கென்ன அவ்வளவு ஆசை!?!

[illegible]மும், குமுறலும் கூடவே தன் கனவைப் பற்றிய [illegible] இரவு முழுவதையும் மதுமஞ்சரி உட்கார்ந்தே [illegible].

[illegible] உறங்கப் பயந்து உட்கார்ந்தே இரவைக் கழித்தது [illegible] என்றால், அவ்வப்போது சுதாகரனும், ரஞ்சனா [illegible] சிரிப்பது போல எழுந்த கற்பனையோ அவளால் [illegible] முடியாத பெருவேதனையாக அமைந்தது.

இந்தக் கொதிப்பும் கோபமும் உந்தத்தான், மாமா வீட்டுக்குச் செல்லப் போவதாக மஞ்சரி கூறியது! அந்த ஆசையும் இருந்தபோதும், இது ஓரளவு மிரட்டலும்தான்.

ஆனால் அதுவே சுதாகரனை இனம் காண வைக்கும் என்று அவள் எண்ணவே இல்லை.

மாமன் வீடு செல்ல விழைந்த மதுமஞ்சரியை சுதாகரன் தடுக்காதது மட்டுமின்றி, தொழிலில் மஞ்சரியின் பங்குகளைக் கேட்டு, தன்னை இன்னான் என்று தெளிவாகவே அவளுக்குப் புரிய வைத்தான். அதைத் தடுக்க, சுந்தரேசன் முயன்றும் முடியாது போயிற்று.

ஆம். இதெல்லாம் சுந்தரேசனின் முன்னிலையில்தான் நடந்தது.

முதுமை, அதிகச் சுமை தாங்கியது, மகன் மருமகளை இழந்தது என்று பல்வேறு காரணங்களினால் சுந்தரேசன் பெரிதும் தளர்வுற்றிருந்தார். பெரும்பாலும் அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடப்பவர், காலையிலும் மாலையிலும் மட்டும் தோட்டத்தில் இங்குமங்கும் மெல்ல நடப்பது வழக்கம்.

விடிந்து, ஒளி பரவும் வேளையில், தோட்டத்தின் சிலுசிலு காற்று முகத்தில் மோத, மலர்களின் மணத்தை நுகர்ந்தபடி நடப்பது மஞ்சரிக்குப் பிரியமான ஒன்று.

சுந்தரேசனின் மெது நடைக்கும் மஞ்சரியின் விறுவிறுப்புக்கும் சற்றும் ஒத்து வராது என்பதால் மதுமஞ்சரியை மேலே செல்லுமாறு அனுப்பி விடுவார் பெரியவர். பெரியவர் தோட்டத்தை ஒருதரம் சுற்றி வருமுன், மஞ்சரி ஐந்தாறு தரமேனும் சுற்றி முடித்து விடுவாள்.

அறையின் தனிமையிலிருந்து தப்பிப்பாள் போல அன்றும் வெளிச்சம் பரவியதுமே தோட்டத்திற்குச் சென்று விட்டாள் மஞ்சரி. சுந்தரேசன் வருமுன் தோட்டத்தை ஒரு எட்டு தரம் வலம் வந்திருந்த மஞ்சரி. தன் வேக நடையால் வியர்வை வடிந்திருந்தாள்.

''என்னம்மா. பந்தயத்தைத் தொடங்குமுன்பே இந்தக் கிழவனைத் தோற்கடித்து விட்டாயே!'' என்று அவர் வேடிக்கை பேசியபோதுதான் வாயிலில் சுதாகரின் கார் வந்து குரல் கொடுத்தது.

தாத்தாவையும் மனைவியையும் கண்டதும், காரை ஒதுக்கி நிறுத்தி விட்டு, இறங்கி அவர்களிடம் சென்றான்.

இரவெல்லாம் அந்த ரஞ்சனாவின் வீட்டில் இருந்து விட்டு வந்திருக்கிறான்! கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அங்கே தங்கும் நேரத்தை அதிகப்படுத்திக் கொண்டே வந்து இன்று இரவு முழுவதும் தங்குவது என்று கொணர்ந்தாகி விட்டது. இது மெய்யாகவே வெறும் கணக்குப் பார்த்தல் மட்டும் என்றால் அது இன்றோடு முடிந்தாக வேண்டும். முடியவில்லை என்றால் மாமா சொன்னதுதான் நிஜம்!

மதுமஞ்சரியின் மனதையே படித்தாற்போல, ''எல்லாம் முடிந்ததா, சுதா?'' என்று சுந்தரேசனே வினவினார்.

''ம். கணக்கு எழுதுவது ஒருவாறு முடிந்தது. இனி இதை வரி இலாகாவில் சமர்ப்பிப்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இத்தனை ஆண்டுகளாகச் செய்து வந்திருக்கும். குளறுபடிக்கு அங்கே எந்த அளவு இதை ஒப்புக் கொள்வார்களோ தெரியவில்லை. கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அத்தை அழும்போது பாவமாக இருக்கிறது. ரஞ்சி ஒரு பக்கம்... அடிக்கடி வரச் சொன்னார்கள்... போக வேண்டும், இன்று மாலை வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறேன்...'' என்றவனுக்கு. அப்போதுதான் மஞ்சரி நிற்பது கண்ணில் பட்டது போலும். ''இரவு நன்றாகத் தூங்கினாயா, மஞ்சரி?'' என்று அவளிடம் விசாரித்தான்.

அதற்குள் மஞ்சரி கொதித்துப் போயிருந்தாள். மாமா சொன்னதுதான் மெய்யாகிறது! கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதார்களாமா? அப்படி அழுதது அத்தையம்மாளா? [illegible] அந்த அத்தை பெற்ற ரத்தினமுமா? இருவருமே, வரச் சொன்னார்களாமே! இன்றும் போகப் போகிறானாமா? நன்றா[illegible]ம். இவர்களுக்கு இடைஞ்சலாக இவள் ஒருத்தி

இங்கே இருப்பானேன்? அவள் என்ன போக்கிடமற்றவளா, இந்த அநியாயங்களை எல்லாம் சகித்துக் கொண்டு இங்கேயே விழுந்து கிடப்பதற்கு?

கணவனோடு ஒட்டிக் கொண்டு கிடக்கும்போது உலகை மறந்து விடும் மதுமஞ்சரிக்கு, அவன், அவளது கண்பார்வையை விட்டு அகன்றதுமே ஆயிரம் சஞ்சலங்கள், சந்தேகங்களுடன் அலைப்புறுவது எப்போதுமே வழக்கம்தான். தான் ஓர் ஏமாளி; செக்ஸைப் பயன்படுத்தி, சுதாகர் தன்னை அடிமையாக வைத்திருக்கிறான். அது இது என்று எண்ணங்கள் தறிகெட்டு ஓடுவது உண்டுதான். மீண்டும் சுதாகர் திரும்பி வந்து கண்ணால் சிரித்ததுமே இந்தக் கலக்கங்கள் மறைந்து போவதும் நடப்புதான்.

ஆனால் இன்று அது - அந்தக் கலக்கம் மறைதல் நடக்கவில்லை. மாறாக, ரஞ்சனா வீட்டு ராத்தங்கலையே தாங்கமாட்டாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு கணவன் மீண்டும் அங்கே செல்லப் போகிறான் என்பது ஒட்டகப் பாரத்தின் கடைசிச் சுமையாகி விட, அவள் உடனே ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

கணவனைப் பார்த்து, ''நன்...றாக திவ்வியமாகத் தூங்கினேன்!'' என்றாள் அமர்த்தலாக. தொடர்ந்து, ''அங்கே வரும்படி மாமா என்னை அழைத்துக் கொண்டே இருக்கிறார். நாளைக்குக் கிளம்பலாம் என்று இருக்கிறேன்'' என்று தீர்மானமான குரலில் அறிவித்தாள்.

ஒருகணம் அங்கே அமைதி நிலவியது.

இடுங்கிய விழிகளால் மனைவியை நோக்கிவிட்டு, சுதாகரன் தன் நிபந்தனையைக் கூறி, அவனைப் பற்றிய அவளது நம்பிக்கையை அடியோடு அழித்தான்.

நிராசையை மறைக்க மதுமஞ்சரியால் முடியவில்லை. அவள் முகத்தில் அடிபட்ட தோற்றம் கண்டும் சுதாகர் சற்றும் அசைந்து கொடுத்தானில்லை.

ஆனால் சுந்தரேசன் குறுக்கிட்டு, ''இப்போது இந்தப் பேச்சுக்கென்ன அவசரம், சுதா? நீ களைத்துப் போயிருப்பாய். போய்ச் சற்று நேரம் உறங்க முயற்சி செய். மற்றது பிறகு பார்ப்போம்'' என்று நிலைமையைச் சமாளிக்க முயன்றார்.

ஆனால் மதுமஞ்சரி இளகுவதாக இல்லை. ''நான் ஊருக்குப் போவது நிச்சயம், தாத்தா'' என்று உறுதியான குரலில் உரைத்துவிட்டு மறுபுறம் திரும்பி, அவர்களை விட்டு விலகி நடக்கலானாள்.

ஆச்சரியப்படத்தக்க விதத்தில் அவள் கேரளா கிளம்புவதைத் தடுத்து தாத்தா, பேரன் யாருமே அதற்கு மேல் அவளிடம் பேசவே இல்லை.

தடுத்துப் பேசாதது மட்டுமல்ல; அன்று அதிகமாகச் சற்று நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு தாமதமாக அலுவலகம் சென்ற சுதாகர், விரைவிலேயே அவளை டெலிஃபோனில் அழைத்து, ''உனக்கு விமானத்தில் டிக்கட் பத்துநாள் கழித்துத்தான் கிடைத்திருக்கிறது. நீ தனியாகப் போய்க் கொள்வாயில்லையா?'' என்று கேட்கவும், பதில் சொல்ல மதுமஞ்சரி சற்றுத் திணறிப் போனாள்.

அவளைத் தாய்மாமன் வீட்டுக்கு அனுப்ப, இவ்வளவு எளிதாக சுதாகர் ஒப்புக் கொள்வான் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. அதிலும் அவளுக்குப் பிறந்த வீடு என்று ஒன்று இருப்பதாகவே ஒப்புக் கொள்ளாதவன்!

ஒருவேளை அவள் இங்கே இருப்பதே இடைஞ்சலாகத் தோன்றத் தொடங்கி விட்டதா?

நல்லவேளையாக அவளது முகவாட்டத்தைச் சுதாகரன் டெலிஃபோனில் காண இயலாது என்று எண்ணியபடி, ''விமானம் எதற்கு? நான் ரயிலிலேயே போய்க்...'' என்றவளை இடைமறித்து, ''ரயிலிலும் முதல் வகுப்பு டிக்கட் இரண்டு மாதங்கள் வரை கிடைக்கவில்லை!'' என்றான் கணவன்.

ஆக, அவளை விரட்டும் முயற்சியில் தீவிரமாகத்தான் இருந்திருக்கும்!

ரோஷமுற்று, "எனக்கு முதல் வகுப்பும் தேவையில்லை. பெர்த் கிடைக்காவிட்டாலும் கூட பதிவு இல்லாத கோச்சில்கூட ஏறிப் போய் விடுவேன். அதனால் நாளைக்கே கிளம்புகிறேன்" என்றாள் அவள்.

"கனகலிங்கத்துடைய மருமகளாக மட்டுமின்றி, கொஞ்சம் என் மனைவியாகவும் இருக்கக் கற்றுக் கொள், மஞ்சரி" என்றான் சுதாகர் சுள்ளென்று. "சத்யா குரூப் சேர்மனுடைய மனைவி, இரண்டாம் வகுப்பில், முன்பதிவு கூட இல்லாமல் பொதுப் பெட்டியில் ஏறிப் போவதா? பேசுமுன் யோசிப்பதே இல்லையா?"

சிறு மவுனத்தின் பின், ஒரு பொறுமையிழந்த பெருமூச்சுடன், "இந்தப் பத்து நாட்களில் இங்கே உனக்கோ, அங்கே உன் மாமாவுக்கோ ஒன்றும் ஆகிவிடாது. அதனால் விமானத்திலேயே செல்." என்று கூறி டெலிஃபோனை வைத்தான் சுதாகரன்.

சற்று நேரம் மதுமஞ்சரி அப்படியே நின்றாள்.

இன்னமும் பத்து நாட்கள், பத்தே நாட்கள். அதன் பிறகு அவள், அவளுடைய அன்பான மாமா வீட்டில், தன் எளிய தோற்றத்தாலேயே மனதிற்கு அமைதியை அளிக்கும் அத்தை அருகில் இருப்பாள்.

துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியபோதுதான், அப்படித் துள்ளிக் குதிக்கும் அளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படவில்லை என்பது புரிந்தது.

ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி எப்படி ஏற்படும்? அவள் சுதாகரைப் பிரிந்தல்லவா செல்கிறாள்? அவனைப் பிரிந்து எப்படி ஆனந்தமாக இருக்க முடியும்... என்று எண்ணமிடும் போதே மதுமஞ்சரி திடுக்கிட்டாள்! இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

இந்த அளவுக்கா அவள் சுதாகரிடம் மயங்கிப் போய் இருக்கிறாள்?! அதுவும் கனகலிங்கம் மாமா சொன்ன எல்லாமே கிட்டதட்ட நிரூபிக்கப்பட்டு விட்ட பிறகுமா அப்படி?

சத்யா மிஷினரியில் மதுமஞ்சரியின் பங்குகளுக்காகத் தான் சுதாகர் அவளை மணந்தான் என்பது முழுக்கவே உறுதியாகி விட்டது. அவன் வாயாலேயே அந்தப் பங்குகளைக் கேட்டு விட்டான்.

அதேபோல ரஞ்சனா விஷயமும் கிட்டத்தட்ட மெய்யாகி விட்டிருந்தது. ரஞ்சனாவின் கவர்ச்சிதான் சுதாகரை அவளிடம் இழுத்திருக்கிறது என்பதும் நிச்சயமே. மற்றபடி வெறும் கணக்கு வழக்கு என்றால் சம்பந்தப்பட்ட புத்தகங்களை இங்கே கொண்டு வந்தே பார்த்திருக்கலாமே! ரஞ்சனாவின் தரிசனத்திற்காக அல்லவா அகப்பட்ட நேரத்தை எல்லாம் அங்கே கழித்தான்! அது வளர்ந்து வளர்ந்து இரவு முழுவதும் அங்கே கழிக்கிறவரை போய்விட்டது!

இப்போதும், சுதாகர் ரஞ்சனாவோடு தகாத முறையில் இரவைக் கழித்திருப்பான் என்று மதுமஞ்சரி முடித்து விடவில்லை. அந்த அளவு கீழ்த்தரமாகக் கணவன் நடந்து கொண்டிருக்கக் கூடும் என்று அவளால் இன்னமும் நினைக்க முடியவில்லை. கூடவே அந்த வீட்டிலும் மனிதர்கள் உண்டு. பரமேசுவரியம்மாள் எப்படி இருந்தாலும் அந்த வீட்டில் எல்லோருமே மோசமாயிருக்க மாட்டார்கள். எனவே அந்த மாதிரி அசிங்கம் எதுவும் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும் என்று மதுமஞ்சரி எண்ணவில்லை.

ரஞ்சனா மோகம் அதிகரிக்க, அதிகரிக்க, மதுமஞ்சரியை எப்படி அகற்றுவது என்று ஆலோசிக்கத் தொடங்கியிருப்பார்கள்; பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்து, அது நழுவி வாயிலும் விழுந்த கதையாக மஞ்சரியே ஊருக்கு என்று தொடங்கவும் 'நல்லதாயிற்று' என்று தலையாட்டி விட்டான் சுதாகரன்.

என்ன கொடுமை!

போகட்டும். இவர்கள் எல்லாரையும் விட்டு விலகி என் சொந்த உண்மையான அன்புடைய மனிதர்களிடம் போய் விடுகிறேன்; அதுவரை பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஒதுக்கமாய் ஒரு பொம்மை மாதிரி அமைதியாக இருந்து விடுகிறேன்

என்று நினைத்தவளுக்கு அப்படி அமைதியாக இருக்க முடியாது போயிற்று.

என்னவோ ஒரு பரபரப்பு அவளை உட்கார விடாமல் விரட்டியது. என்னவோ மீண்டும் சுதாகரைப் பார்க்கவே முடியாது போல ஒரு பிரமை அவள் மனதை எதிலும் நிலைக்க விடாமல் அலைக்கழித்தது. நியூயார்க்கும், லண்டனுமே அருகில் வந்துவிட்ட பிறகு இதோ இருக்கும் கொச்சி அதிகத்தூரம் இல்லைதான். கூடவே, அடுத்தவளை நாடும் கணவன் அருகிலேயே இருந்தாலும் ஆயிரம் கல்தொலைவில் இருப்பது போலத்தான்... எல்லாம் புரிந்தபோதும் அந்தப் பரபரப்பு அவளுள் அடங்குவதாக இல்லை.

நல்லவேளையாக, அன்று காலை உலாவலின்போது, ''விரைவிலேயே எங்களைப் பிரிந்து வெளியூர் போகிறாய். அதுவரை இந்தத் தாத்தாவிடம் அடிக்கடி வந்து உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டு இரேன், அம்மா. நான்... உன் அம்மா, அப்பாவின் பழைய படங்களை எல்லாம் காட்டுகிறேன். பார்க்க வருகிறாயா?'' என்று சுந்தரேசன் அழைத்திருந்தார்.

ஏதோ மனதைத் தொட்டுவிட, ''ஃபோட்டோவுக்காக இல்லாமல் உங்களோடு பேசிக் கொண்டிருக்கவே வருவேன் தாத்தா.'' என்றவள், அதையே பிடித்துக் கொண்டு பெரியவரின் அறைக்குச் சென்றாள்.

அவர் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்த பழைய புகைப்பட ஆல்பங்களைப் பார்க்கும்போது, முக்கியமாக அவற்றில் அவளுடைய பெற்றோரைப் பார்க்கப் பார்க்க மதுமஞ்சரிக்கு மனம் நெகிழ்ந்து போயிற்று.

பெற்றவளுக்கும் தனக்கும் இருந்த ஜாடை ஒற்றுமையைப் பார்க்கையில் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. 'மஞ்சரியைப் பார்க்கும்போது...' என்று ஒருதரம் அத்தை குரல் தழுதழுத்தது நினைவுக்கு வந்தது. ''என் அம்மா ஜாடையில் நான் இருப்பதுபோல. என் குரல், பாவனை எல்லாம்

அப்படித்தானா, தாத்தா?'' என்று ஆர்வத்துடன் சுந்தரேசனிடம் வினவினாள்.

''இம்...'' என்று தலையை உருட்டினார் அவர். ''குரல் மனோவினதுதான். ஆனால் அவள் பேச்சு இன்னும் கொஞ்சம் அமைதியாய், கனிந்து கேட்கும். நடை, தலையைச் சரித்துப் பார்ப்பது, சிரிப்பது எல்லாம் அவளேதான்...'' என்றவரின் நோக்கு பழசில் நிலைத்தது. ''என் மருமகள் கருணா மனோகரியை விடப் பெரியவள். அண்ணி, அண்ணி! என்று அவளிடம் மனோ உயிராய் இருப்பாள். எதையும், இப்படியா அண்ணி, என்று கேட்டுக் கேட்டுச் செய்வாள்...''

சற்றே குழம்பி, ''அண்ணி என்றால் எப்படித் தாத்தா? சகுந்தலா அத்தைதானே என் அம்மாவுக்கு அண்ணி முறையாக வேண்டும்?'' என்று மஞ்சரி வினவினாள்.

''உறவில் சகுந்தலாதான் அண்ணி பாசத்தால்... பாசத்திலும் சகுந்தலாவை யாரும் குறை சொல்ல முடியாது.'' என்று, தொடக்கத்தில் விறைத்த மஞ்சரியின் உடல் மீண்டும் இயல்புக்குத் திரும்பவும் மீண்டும் தொடர்ந்தார் சுந்தரேசன். ''இவர்கள் இரண்டு ஜோடியும் பாசத்தால் அப்படி ஓர் உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். என் மகனும் மனோவும் அண்ணன் தங்கையாம். என் மருமகள் கருணாவும் உன் அப்பாவும் உடன் பிறந்தவர்களாம். அப்படித்தான் அழைத்துக் கொள்வார்கள். சத்யாவை - என் மகன் சத்தியநாதனை உன் அப்பா குமரன் …ந்தான் என்பான். கருணாவும் குமரனும் கிட்டத்தட்ட ஒரே வயது என்பதால் பெயர் சொல்லியே அழைப்பார்கள். தீபாவளி, பொங்கல் எல்லாவற்றுக்கும் ஒருவருக்கு ஒருவர் உடன்பிறந்தவர்கள் போலவே சீர் கொடுத்துக் கொள்வார்கள்...''

ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வோர் ஆல்பம் எடுத்து எந்தெந்த வேளையில், எந்தெந்த இடத்தில் எடுத்தது என்று விவரம் சொன்னார்.

தாயாரின் வளைகாப்பு படங்களைப் பார்க்கும்போது மஞ்சரிக்கு என்னவோ செய்தது. நகைகள் மின்னப் பட்டுச்

சேலையும் சிரிப்புமாக அத்தை சகுந்தலா அந்த வரிசைப் படங்களில் பார்க்க மஞ்சரிக்கு வேறு ஆளாகவே தோன்றியது.

''சகுந்தலாவுக்குச் சிங்காரித்துக் கொள்வதில் எப்போதும் ஆசை உண்டு. கனகு நிலைமை சரியில்லை என்பதால் மனோ தன்னுடையதை எல்லாம் அவளுக்கு அணிவிப்பாள்.''

''சகுந்தலாவும் அதையெல்லாம் போட்டுக் கொண்டு சிட்டுக்குருவி போலச் சிரிப்பும், விளையாட்டுமாய்ச் சறுசுறுப் பாய்ச் சுற்றுவதைப் பார்க்க அழகாக இருக்கும்'' என்று சொன்னதையும் மஞ்சரியால் நம்பக்கூடவில்லைதான்.

சிரிப்பும் விளையாட்டுமாய் சகுந்தலா அத்தையா? பெரும்பாலும் மவுனமாய், அமர்ந்த நடையும், நெற்றிப் பொட்டு, தாலிக்கொடி, சிறு தங்கத்தோடு, இரண்டு வளையல் தவிர வேறு எந்தவித அலங்காரமும் இல்லாத அத்தைதான் அவள் அறிந்த பெண்மணி.

ஆனால் இந்த படங்களைப் பார்த்தால்... படங்கள் மட்டு மல்ல, அன்று வரவேற்பின் மறுநாள், இதே தாத்தாவுடன் அத்தை பேசிக் கொண்டு இருந்தபோதுகூட இதே போலத்தான் எதையோ இருவரும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அத்தோடு கூடவே, அத்தையிடம் இந்தப் பெரியவர் செய்யச் சொன்ன நியாயமற்ற எதுவோவும் நினைவு வரவே மஞ்சரியின் முகம் சற்றுக் கடுத்தது.

அவள் முகத்தையே கவனித்திருந்தவர் போல, ''என் னம்மா? என்ன குழப்பம்?'' என்று வினவினார் பெரியவர்.

அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் மஞ்சரி. ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய் அவரிடம் நேரிடையாக கேட்டாள். வரவேற்பு நடந்ததற்கு மறுநாள் தோட்டத்தில் நடந்து வந்தபோது அவள் காதில் விழுந்ததைக்கூறி, ''அத்தையை என்ன செய்யும்படி நீங்கள் கேட்டீர்கள்?' என்று வினவினாள்.

லேசாக முறுவலித்து, ''வந்தவள் சில வினாடி முன்பாக வந்திருக்கக் கூடாதா? அப்படி வந்திருந்தால் நீயே அதையும் கேட்டிருப்பாய். இத்தனை நாள் அனாவசியமாய்க் குழம்பியி ருக்க மாட்டாய்!'' என்றவர் தொடர்ந்து உன் அத்தையை உன்னிடம் உண்மையைச் சொல்லும்படிக் கேட்டேன் அம்மா. அவ்வளவுதான்!'' என்று முடித்தார்.

''என்ன உண்மை?''

''அதை உன் அத்தையிடம்தான் நீ கேட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், நான் சொன்னால் உனக்கு நம்பிக்கை வராது'' என்றார் அவர் முகமோ குரலோ மாறாமல்.

உண்மைதான். அவர் பேச்சை - இந்த வீட்டினர் யார் பேச்சையுமே அவள் முழுவதுமாக நம்புவதற்கில்லைதான்.

ஆனால் அதை அவர் கண்டு கொண்டாரே என்ற கூச்சமும், உண்மையைச் சொல்லச் சொன்னதை நியாயமற்றது என்று அத்தை எப்படிச் சொல்லியிருக்க முடியும் என்ற ஆத்திரமுமாக மதுமஞ்சரியின் மனநிலை மாறிவிட்டது.

மேலும் அங்கே இருக்கவே பிடிக்காமல், ''அத்தையும் அம்மாவும் மட்டுமாக இருக்கும் இந்தப் படத்தை நான் எடுத்துக் கொள்ளலாமா தாத்தா?'' என்று அனுமதி வேண்டி, அவர் எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னதும், ''இதைக் கொண்டு போய் பத்திரமாய் வைக்கப் போகிறேன்'' என்று கூறி அங்கி ருந்து கிளம்பி விட்டாள்.

அதன்பின் இரண்டு நாட்கள் சுந்தரேசன் அறைப் பக்கமே செல்லாமல் ஒதுங்கி விட்டாள். ''நாலு நாள் ஆனந்தமாய்ப் பொழுது போயிற்று. இரண்டு நாட்களாக ஆளையே காணோமே, இன்று வருகிறாயா மஞ்சும்மா?'' என்று எதுவுமே நடவாதது போல, மூன்றாம் நாள் காலையில் தோட்டத்தில் சந்தித்தபோது சுந்தரேசன் கேட்கவும் மதுமஞ்சரி சற்றுத் திகைத் தாள்.

ஒருவேளை அவளது கோபமோ அதன் காரணமோ அவருக்குப் புரியவே இல்லையோ என்று தோன்றவும் அவ ளுக்கு மனம் உருகிப் போயிற்று. வயதானவர். பெரிய

'பிசினஸ் மாக்னட்'டாக இருந்தவர். இப்போது தனிமையில் என்ன போர் அடித்துக் கிடக்கிறாரோ? 'மஞ்சும்மா' என்று என்ன அழகாக... அன்பாக அழைக்கிறார்!

அன்று மீண்டும் சுந்தரேசனின் அறைக்கு மதுமஞ்சரி சென்றாள்.

ஆனால் அன்றும் அவளுக்கு ஓர் எரிச்சல் உண்டாகி விட்டது.

இரு குடும்பங்களின் ஒட்டுறவு பற்றிப் பல்வேறு உதார ணங்களுடனும் விளக்கிக் கொண்டே வந்த பெரியவர் "உடன் பிறந்த அண்ணனைவிட ஆயிரம் மடங்கு மேல் என்று சத்யா வைச் சொல்லுவாள், மனோகரி..." என்று கூறவும், ஊசி முள் குத்தினாற்போல உணர்ந்தாள் மஞ்சரி.

இதன் பொருள்?

அவளுடைய தாயார் மனோகரி, அவளுடன் பிறந்த அண்ணனான கனகலிங்கத்தைவிட இவருடைய மகனை உயர் வாக மதித்தாள் என்பதுதானே? அதுவும் ஆயிரம் மடங்காம்!

வாழைப்பழத்தில் ஊசி இறக்குவது போல என்ன நாசுக்கு?

இதுகூடப் புரியாத முட்டாள் என்று எண்ணிவிட்டாற் போல.

"தலை வலிக்கிற மாதிரி இருக்கிறது. தோட்டத்துப் பக்கம் போய் வருகிறேன்." என்றுரைத்து அங்கிருந்து வெளியே[illegible] வள், மறுநாள் மாலைவரை அந்தப்பக்கமே தலை கா[illegible] இல்லை.

ஆனால் தனிமையும் அப்படி ஒன்றும் அவளுக்கு [illegible] தந்துவிடவில்லை; மாறாக அவளது மனச்சாட்சி [illegible] குடைந்து தள்ளிவிட்டது. அவளும் சற்று அதிகப்படி[illegible] அடுத்தவர்களிடம் குற்றம் காண்கிறாளோ? அவளு[illegible] மாவே வாய் உபசாரமாய், உயர்வு நவிற்சி [illegible], சுதாகருடைய தந்தையைப் புகழ்ந்து பேசியிருக்க[illegible]

போய்ப் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளலாமா? என்றெல்லாம் தனக் குத்தானே அறிவுறுத்திக் கொண்டு மீண்டும் சுந்தரேசனை நாடிச் சென்றாள்.

அங்கே சுதாகரின் எரிச்சலுற்ற குரலைக் கேட்கவும் சற்றுத் தயங்கி நின்றாள், சும்மாவே அவனோடு உறவு சரியில்லை; எரிச்சல் வேறு. இப்போது உள்ளே போகலாமா, வேண்டாமா?

"உங்கள் முயற்சி எல்லாம் வீண் தாத்தா.... அங்கேதான் தேய்தேய் என்று தேய்த்து கொஞ்சம்கூட நெளிவு சுளிவு இல்லாமல் மூளைக்கு மொழு மொழு என்று பாலிஷ் போட்டு வைத்திருக்கிறார்களே! உங்கள் குறிப்பு, மென்மைப் பேச்சு எல்லாம் ஒன்றும் பயன்படாது. இதற்கெல்லாம் சரியான தீர்வு அடிதான். தாங்க முடியாத அளவு பலமாக விழுந்தால்தான் கொஞ்சமேனும் பயம் இருக்கும்..." என்று சொல்லிக் கொண்டி ருந்தான் அவள் கணவன்.

பெயர் சொல்லிப் பேசாவிட்டாலும், அவன் குறிப்பிடுவது தன்னையே என்று புரிந்து கொள்ள முடியாதவளா அவள்? ஆக, இந்தத் தாத்தாவின் பேச்செல்லாம் உள்நோக்கத்தோடு தான்!

வெறுப்புடன் திரும்பிச் சென்றாள் அவள்.

மறுநாள் இரவில் சில ஸ்டாம்பு பத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து மனைவியிடம் நீட்டினான் சுதாகர். "படித்துப் பார்த்து விட்டுக் கையொப்பம் செய்." என்றான்.

அவள் படிக்கும்போதே, "நிர்வாக வசதிக்காக, சத்யா [illegible]னரியில் உன் பங்குகளை என் பெயருக்கு மாற்றுவதாக [illegible]யிருக்கிறேன். இதில் கையெழுத்திட்டு விட்டுப் போனால் [illegible] நிறைய விஷயம் உனக்கு வெளிச்சத்துக்கு வரும்" [illegible] அவன்.

[illegible]ற்கனவே எத்தனையோ வெளிச்சத்துக்கு வந்து விட்ட [illegible] என்று வெறுப்புடன் எண்ணினாள் மதுமஞ்சரி.

எந்தவிதப் பேச்சும் இன்றிக் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டுப் பத்திரத்தை அவன் கையில் கொடுக்க மனமின்றிக் கட்டிலில் வைத்துவிட்டுப் பீரோவைத் திறந்தாள்.

அதிலிருந்த மோகன் குமார் ஃபைலை எடுத்தாள்.

ஏற்கனவே அடுக்கி வைத்திருந்த பெட்டியை திறந்து ஃபைலை அதனுள் வைத்தாள். ''என் பெயரில் இருந்த சொத்து உங்களதாகி விட்டது. இனி அத்தான் மேல் நடவடிக்கை எடுத்து விடாமல் காப்பது என் பொறுப்பாகிறது. இந்த ஃபைலை எடுத்துப் போய் மாமாவிடம் கொடுத்து விடப்போகிறேன்'' என்றவள், அதற்கு மேல் நில்லாமல் வெளியே சென்று ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தாள்.

சுதாகரும் அவளது மோனத்தில் குறுக்கிடவில்லை. இன்று மட்டும் என்றல்ல, ஊர் போவதாக மதுமஞ்சரி அறிவித்த தினத்திலிருந்தே இப்படித்தான் நடந்தது. வெகுநேரம் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருப்பதும், உடம்பு நன்றாக அயர்ந்ததும் அறைக்குச் சென்று கட்டிலின் ஒரு மூலையில் முடங்குவதுமாகவே நாட்கள் கழிந்தன.

கடைசியாக அவள் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் நாளும் வந்தது.

வித்தியாசமாய் எதையும் காணாத தரங்கிணி, அண்ணியின் கையைப் பற்றி, ''சீக்கிரமே வந்து விடுங்கள் அண்ணி!'' என்று வழியனுப்பினாள்.

'விரைவிலேயே வருவாள், உன் மனதுக்குகந்த அண்[illegible]யாக அந்த ரஞ்சனா' என்று பொறுமியது மஞ்சரியின் உள்[illegible].

''சகுந்தலாவிடம் பேசு, மஞ்சும்மா. விரைவில் வந்[illegible]'' என்று விடை கொடுத்தார் சுந்தரேசன்.

செக்யூரிட்டி செக் செல்லுமுன், மனைவியைத் [illegible] தொட்டு நிறுத்தி, ''தேவைப்படும்போது என்னைக் [illegible]

மஞ்சு. அனாவசியமாய்க் கௌரவம் பார்த்துக் கொண்டு சும்மா இருந்து விடாதே.'' என்று கூறி அனுப்பினான் சுதாகர்.

இவ்வளவுக்குப் பிறகும் கணவனைப் பிரிவதால் நெஞ்சுக்குள் எழுந்த வலியுடனேயே சென்று விமானத்தில் ஏறினாள் மஞ்சரி.

விமானம் பறக்கத் தொடங்கிச் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கணவனின் இன்னொரு புரட்டு வேலையும் மஞ்சரிக்கு அம்பலமாயிற்று.

10

அது மதுமஞ்சரியின் முதல் விமானப் பயணம்.

ஆனால், அதைப் பற்றி கிளர்ச்சி ஏதும் அவள் மனதில் [illegible]ற்படவில்லை. மாறாகக் கிளம்புமுன் கணவன் அவள் [illegible]ளைத் தொட்டதும் 'மஞ்சு'வென்று பழைய மாதிரி அழைத்[illegible]மே நினைவில் பெரிதாக நின்று மற்ற எதையும் பற்றி [illegible]ணவிடாமல் செய்தன.

[illegible]டத்தட்டப் பத்து நாட்களுக்குப் பிறகான அழைப்பு.

[illegible]சனாவின் வீட்டில் இரவு தங்கி விட்டு வந்ததிலிருந்து [illegible]... அல்லது அவளது சொத்தைச் சுதாகரன் எழுதித் [illegible]டதிலிருந்து என்பதா? இரண்டுமே மதுமஞ்சரியின் [illegible]மிகவும் பாதித்து விட, அவனது அருகாமையை அவள் [illegible] ஒதுக்கியிருந்தாள்.

[illegible]யே விரும்பினவன் போல, சுதாகரனும் அவளைச் [illegible] செய்யச் சற்றும் முயன்றானில்லை.

'[illegible] மோகம்' என்று, அதற்கு ஒரு காரணம் கண்டு [illegible] [illegible]காகவும் மனம் நொந்தாள் மஞ்சரி. கூடவே [illegible] [illegible]ந்தாள்.

[illegible]

இந்தச் சீற்றத்தின் காரணமாகவே, தானாகக் கணவனிடம் தழைவது கூடாது என்ற வீறாப்புடன், தன்னையறியாமலே வரக்கூடிய கனவுக்கோ, அடுத்துத் தொடரக் கூடிய கணவனின் அணைப்புக்கோ இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று வெகு நேரம் மொட்டை மாடி ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருந்து விட்டு, அடக்க முடியாத அளவு தூக்கம் வந்த பின்னரே படுத்தாள். ஆழ்ந்த தூக்கத்தில் கனவுகள் வருவதில்லை அல்லவா?

வழக்கம்போல மனைவி தானாக வருவாள் என்று எண்ணியோ அல்லது சொத்துக்காக மணந்த இந்த மனைவி அலுத்துப் போய் விட்டதாலோ சுதாகரனும் இந்த நிலையை மாற்ற விரலைக் கூட அசைத்தான் இல்லை.

இதே நிலை அவள் சென்னையை விட்டுக் கிளம்பும் வரையிலும் நீடித்தது. அதிலும், பத்திரத்தில் சுதாகரன் கையெழுத்து வாங்கிய பிறகு, அவர்களது பெரிய கட்டிலின் ஒரு மூலையில் கூடப் படுக்க மனமின்றி, சோபாவிலேயே மஞ்சரி இரவைக் கழித்தாள்.

அப்போதும், 'கழுத்து வலிக்கப் போகிறது' என்று ஒரு தலையணையைக் கொணர்ந்து வைத்தானே தவிர, 'வா, வந்து வசதியாகப் படுத்துக் கொள்' என்று சுதாகரன் மனைவியை அழைத்தானில்லை.

அதன் பிறகும் அவனிடம் சென்று நிற்க மதுமஞ்சரி என்ன, அடியோடு ரோஷம் கெட்டவளா?

ஆனால், இவ்வளவு ரோஷமும், கிளம்புமுன் தோளைத் தொட்டு சுதாகரன் ஒரு வார்த்தை ஆதரவாகப் பேசியிருந்தால் அடியோடு மறைந்து போய்விட, அவனைப் பிரிவதை எண்ணி வேதனைப் படவும் தொடங்கி விட்டாள் அவள்.

அப்போது மட்டும், சுதாகர் அவளிடம், 'போகாதே, மஞ்சு' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தால், பயணத்தையே அடியோடு மறந்து விட்டு அவன் பின்னாடி திரும்பி வீட்டுக்குச் சென்றிருப்பாள்!

ஆனால் அவன் அந்த வார்த்தை சொல்லவும் இல்லை; அவளது பயணம் நிற்கவும் இல்லை!

விமானத்தில், விமானப் பணிப் பெண் அவளிடம் வந்து, ஒரு முறைக்கு இருமுறையாக, பெல்ட்டை அணிந்து கொள்ளும்படியும், காதுகளில் பஞ்சை அடைத்துக் கொள்ளும் படியும் கூறிய பிறகே, அவள் அதைக் கருத்தில் ஏற்று, அதன்படி செய்தாள்.

அப்போதும், விமானம் வானில் ஏறும்போது அடைத்த காதுகள் இயல்புக்குத் திரும்பிய பிறகு வானத்தின் உட்புறத்தைப் பார்வையால் துழாவினாள். பலவகைப்பட்ட மனிதர்களோடு, நிறைய இருக்கைகள் காலியாகக் கிடப்பதைக் காண அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

பத்து நாட்களாக 'ஒரு டிக்கெட்' கிடைக்காமல் போகும் போது, இன்றும் விமானம் நிறைந்திருப்பதுதானே இயல்பு?

பயணிகளுக்கு சாக்லேட், பான வகைகள் எல்லாம் பரிமாறி விட்டு, மதுமஞ்சரிக்கு அருகே காலியாகக் கிடந்த சீட்டிலேயே வந்து அமர்ந்தாள் அந்த 'ஏர்ஹோஸ்ட்ஸ்'.

நட்பாய் முறுவலித்தவளிடம், "இன்று கூட்டம் குறைவாக இருப்பதால் உங்களுக்குக் கொஞ்சம் உட்கார முடிகிறது போல. விமானத்தில் அத்தனை இடத்துக்கும் ஆள் வந்தால் கொஞ்சம் சிரமம்தான் இல்லையா?" என்று, தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொட்டு விசாரிக்கத் தொடங்கினாள் மதுமஞ்சரி.

"ம்ம்... கொ...ஞ்சம்! ஆனால் அப்படி இருந்தால் உதவிக்கு இன்னும் ஓர் ஆள் அனுப்புவார்கள்" என்றாள் அந்த விமானப் நங்கை.

"ம்ம்... நேற்று, அதற்கு முந்திய நாள் எல்லாம் எப்படி? கூட்டம்தானா?"

"இல்லையே!" என்று மஞ்சரியின் மனதைப் படபடக்க வைத்தாள் மற்றவள். "இந்த மாதம் பொதுவாகக் கூட்டம் குறைந்திருக்கும் சமயம். மழையும், புயலுமாக இருப்பதால்

பெரும்பாலும் விமானப் பயணத்தைத் தவிர்க்கவே பலரும் முயற்சிப்பார்கள். இதுவே கோடைக்காலம் என்றால் விமானத்தில் இடம் கிடைப்பதே கஷ்டம்''

இந்த மாதம் முழுவதுமே கூட்டம் குறைவாகத்தான் இருக்குமா?

பத்து நாட்களுக்கு டிக்கெட்டே கிடைக்கவில்லை என்றானே? இதில் அவனுடைய மனைவியாகவும் இருக்கக் கற்றுக் கொள்ளும்படி அதட்டல் வேறு. இந்த மாதிரிப் பொய்யும் புனை சுருட்டும்தான் சுதாகருடைய மனைவியாக இருப்பதற்கு உரிய தகுதி என்றால் இந்தப் பிறவி முழுவதும் பயின்றாலும் மதுமஞ்சரி அந்தத் தகுதியைப் பெறப் போவதில்லை.

கணவன் மேல் ஏற்பட்ட சீற்றத்தை ஒதுக்கி வைத்து விட்டு நட்புடன் பழகிய அந்தப் பெண்ணிடம் மதுமஞ்சரி கவனத்தைத் திருப்பினாள். இவளைப் போல, சுதந்திரமாய் வானில் பறக்கும் பட்டாம் பூச்சி மாதிரி வாழ்ந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! மனதை மறைத்து, மற்றவளோடு அளவளாவினாள்.

''என்னமோ வானத்தில் பறக்கிறோம், கை நிறையச் சம்பளம் வாங்குகிறோம். நிறைய வி.ஐ.பி.களைச் சந்திப்பதால் இலகுவாக, வேண்டிய காரியம் சாதித்துக் கொள்கிறோம் என்று நிறையப் பேர் பொறாமைப்படுகிறார்கள். ஆனால், எத்தனை பெரிய மனிதர்கள் எங்களை வெறும் 'கால்கேர்ள்' ஆகக் கருதி அழைக்கிறார்கள், தெரியுமா? மறுத்து விட்டால், மரியாதை தெரியவில்லை என்று புகார் போகும். அந்த அளவு போகாவிட்டாலும், பெரும்பான்மையோர் வீட்டு வேலைக்காரி போலத் தான் நடத்துகிறார்கள். அத்தோடு எங்கள் வாழ்வு எவ்வளவு அபாயம் நிறைந்தது? கரணம் தப்பினால் மரணம்தானே? இன்று என்னவோ இன்னமும் யாரும் எதுவும் வேண்டும் என்று சாப்பிடவில்லை! மற்றபடி, விமானத்தில் ஏறினால் உட்காரவே முடியாது, தெரியுமா? சிலசமயம், கால் ஓய்ந்து போகும்! இது தெரியாமல், என்னவோ நாங்கள் பட்டாம்பூச்சி மாதிரி ஆனந்தமாய் வானில் பறப்பதாக எண்ணுகிறார்களே!''

அவள் சொன்னது சரியேபோல, ஒரு பயணியிடமிருந்து அழைப்பு வரவே, மதுமஞ்சரியைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து விட்டு, அந்தப் பயணியை நாடிச் சென்றாள் விமானப் பணிப் பெண்.

சற்றுமுன் நினைத்ததை எண்ணி மதுமஞ்சரிக்கு வெட்கமாக இருந்தது.

எல்லோருக்குமே, ஒரோர் விதமாய் பிரச்சனை இருக்கும் போலும்! இந்தப் பெண்ணின் பிரச்சனை தீர்ந்து போகும். ஆனால் மதுமஞ்சரியின் பிரச்னை வாழ்நாள் முழுவதற்கும் தீரக்கூடியது அல்ல. ஏனெனில் அவளது பிரச்சனை அவளுக்குத் தாலி கட்டிய கணவன்!

ஆனாலும் எப்படியோ, பிறந்த வீடு - அப்படி என்று ஒன்றும் கிடையாது போலும், வளர்ந்த வீடு செல்லப் போகிறாள். அங்கே ஒரேயடியாய் ஆனந்தம் இராவிட்டாலும் அமைதி இருக்கும். சூழ இருப்போரை முழு மனதோடு நம்ப முடியும். சகுந்தலா அத்தையின் அருகாமை தரும் தெம்பும் கிட்டும் இருக்கும்.

விமானத்தை விட்டு இறங்கிச் செல்லும் போது மீண்டும் ஒரு சிறு நப்பாசையில் தகவல் தெரிந்து கொள்ளும் இடத்துக்குச் சென்றாள்.

அங்கும் விமானப் பணிபெண் கூறியதையேதான் திருப்பிப் படித்தார்கள். ஆண்டு முழுவதிலும் விமானம் பாதி காலியாகச் செல்லும் மாதம் இதுதான். ஐம்பது சதவீதம் விமானம் நிரம்பினாலே எங்களுக்குத் திருப்தியாக இருக்கும். கடந்த பத்து நாட்களில் ஏதேனும் கூட்டமா? ஊகூம். சொல்லப் போனால் நாலைந்து நாட்களுக்குப் பிறகு, இன்றுதான், விமானம் இந்த அளவு நிரம்பியதே!

திருப்பித் திருப்பி இது என்ன அற்ப ஆசை? அதுதான் [illegible] இருந்தே சுதாகர் இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்து [illegible]தே! கடைசிக் குண்டாகச் சொத்தை வேறு எழுதி

வாங்கி விட்டான். இதற்குப் பிறகும் பைத்தியம் போல, ஒரு வேளை இதிலேனும் கணவன் உண்மை சொல்லி இருக்கக் கூடுமோ என்று யோசிப்பதா என்று தன்னைத்தானே திட்டிக் கொண்டு டாக்சி ஸ்டாண்டை நோக்கிச் சென்றாள்.

ஆனாலும் இப்படி பொய் சொல்லியேனும் இந்தப் பத்து நாட்கள் அங்கே அதிகப்படியாக அவளைத் தங்க வைத்த காரணம் என்ன என்ற கேள்வி அவள் மனதைக் குழப்பிக் கொண்டேதான் இருந்தது.

அதுவும் ரஞ்சனா மோகம் தலைக்கேறிவிட்ட பிறகும் அவளை ஏன் தாமதிக்கச் செய்தான்?

மனதைக் குழப்பியபடியே சென்றவளுக்கு திடுமென ஞானோதயம் ஆயிற்று.

அந்தப் பத்திரப் பங்குகளை சுதாகரின் பெயருக்கு மாற்றித் தரும் அந்தப் பத்திரங்களைத் தயாரிக்க இந்தப் பத்து நாள் அவகாசம் தேவைப்பட்டிருக்கலாமோ? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்!

இதைப் போய் மதுமஞ்சரி என்னவெல்லாம் எண்ணி விட்டாள். என்னவோ, மனைவியை அடியோடு விட்டுவிட மனம் இல்லாததுபோலவும் அதனாலேயே மேலும் பத்து நாட்கள் அவளை அவன் வீட்டில் தங்கியிருக்கச் செய்ய முயன்றது போலவும்... ச்சு...!

அதெல்லாம், முன் பிறவியில் நல்வினை மட்டுமே செய்த வர்களுக்கு மட்டுமே கிடைக்கும் பேறு - பாக்கியம்!

வீடு நெருங்கும் வரை, மஞ்சரிக்கு இதே பொருமல்தான். கனகலிங்கத்தின் வீடு இருந்த தெருமுனை திரும்பிய பிறகு தான், அத்தையைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்ற விஷயம் முழுமையாக மனதில் புரிய, அவளுக்கு ஒருவாறு உற்சாகம் உண்டாகத் தொடங்கியது.

டாக்சிக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு, கேட்டைத் திறந்து கொண்டு மதுமஞ்சரி உள்ளே சென்றாள்.

அங்கங்கே தென்னை மரங்களும் மிளகுக் கொடிகளும் நிறைய பூஞ்செடிகளும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து ஓர் இனிய நறுமணத்தைப் பரப்ப, பழக்கப்பட்ட அந்த வாசனையை அனுபவித்தவாறு சற்று நேரம் நின்றாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் மீண்டும் நடந்து வீட்டினுள் சென்றாள்.

வராந்தாவை அடுத்து ஹால்... இங்கேதான் ஒரு சோபா வில் ஓரமாய் ஒதுங்கி உட்கார்ந்தபடி மதுமஞ்சரி டி.வி. பார்ப்பாள். ஏதாவது நல்ல நிகழ்ச்சியை பார்த்துக் கொண்டிருக் கும் போது மோகன்குமார் வந்து விட்டால் போயிற்று. மல்யுத் தம், மோட்டார் ரேஸ் என்று எதையாவது வைத்துக் கொண்டி ருப்பான். இவள் என்ன கெஞ்சினாலும் ஒரு பயனும் இராது. ஆனால் சில சமயங்களில், அத்தை வந்து உட்கார்ந்து, 'சேனல்' மாற்றினால்தான் உண்டு. 'மாற்று' என்று அத்தை அழுத்தமாகச் சொல்லி விட்டால் மோகன் ஒதுங்கி விடுவான்.

அப்போதெல்லாம், நல்ல வேளையாக அத்தைக்கும் நாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததையே பார்க்கும்படி வந்ததே என்று [illegible] மதுமஞ்சரி சந்தோஷப்படுவாள். இப்போது யோசிக் கும் போதுதான், மருமகளின் ஆசை புரிந்து அதை நிறைவேற்று [illegible]வே அத்தையும் வந்து அமர்ந்து, மதுமஞ்சரி பார்த்துக் கொண்டிருந்த அதே நிகழ்ச்சியைப் பார்ப்பது போலப் [illegible] செய்திருக்கிறாள் என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

[illegible]படி, பி.பி.சியில் வேகமாய் நடக்கும் 'குவிஸ்' [illegible]ர்ப்பக்கம் வெறும் பத்து வரையே படித்த சகுந்தலா [illegible], எப்படிப் புரியும்?

[illegible] விஷயங்கள் மதுமஞ்சரிக்கு மிகவும் தாமதமாகத் [illegible]றன. சுதாகர் அவ்வப்போது மட்டம் தட்டுவது [illegible]ளுக்கு மூளை குறைவுதான் போலும்!

[illegible] அப்படி மட்டம் தட்டாமல், சுதாகரன் கேலியாக, [illegible] பேசும் போது மிகவும் நன்றாக இருக்கும்.

உள்ளார்ந்த சிரிப்பில் கண்கள் பளபளக்க, அடக்கிய புன்சிரிப்பில் உதட்டோரம் துடிக்க விஷயம் என்னவென்று புரிந்து கொள்ளும் முன்பாகவே அவளுக்கும் சிரிப்பு வந்து விடும். பிறகு அவனுக்குச் சரியாக அவள் பேச, அவன் திரும்பவும் காலை வார... கடைசியாக அது வேறு மாதிரி சுகமான தண்டனையில் முடிய....

''மஞ்சரீ!''

சகுந்தலாவின் திகைப்புக் குரல் கேட்டுத் திரும்பிய மது மஞ்சரி தன்னை மறந்து ஓடோடிச் சென்று அத்தையின் தோளைக் கட்டிக் கொண்டாள்.

சில கணநேரம் அதே அணைப்பின் அழுத்தத்தைச் சகுந்தலாவிடமும் உணர்ந்து நெகிழ்ந்தவள், அத்தை தன் கைகளை விலக்கி, முதுகில் லேசாகத் தட்டிக் கொடுத்தபடி, ''மாப்பிள்ளை எங்கே மஞ்சு?'' என்று வினவவும், சலுகையாய் அத்தை மேல் சாய்ந்தபடி ''அவர் வரவில்லை, அத்தை!'' என்றாள் குறையோடு.

வினாடியில் சகுந்தலாவிடம் கண்ட மாற்றத்தில் மதுமஞ்சரி பிரமித்துப் போனாள்.

சட்டென மருமகளைத் தன்னிடமிருந்து பிரித்து, விலக்கி நிறுத்தினாள் சகுந்தலா, ''அவர் வரவில்லையா? பின்னே நீ மட்டும் இங்கே ஏன் வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்?'' என்றாள் சற்றுக் கடுமையான குரலில்.

அத்தையின் மாறுதல் குழப்பத்தோடு வருத்தத்தையும் [illegible], ''அங்கே ஒன்றும் சரியில்லை, அத்தை. அதனால்'' என்றவ[illegible] முடிக்க விடாமல், ''அதனால் கோபித்துக் கொண்டு அவ[illegible] விட்டு விட்டு இங்கே தனியாக வந்தாயா? பைத்திய[illegible] அப்படியாவது வந்துதான் ஆக வேண்டும் என்று இங்கே [illegible] உன்னை அழைத்தார்கள்? முதலில் உன் வீட்டுக்குத் தி[illegible] போ. கிளம்பு சீக்கிரம்!'' என்று சகுந்தலா மேலும் அத[illegible] மதுமஞ்சரிக்கு அழுகையே வந்து விட்டது.

சற்று முன் அத்தை அணைத்தது பிரமையோ என்று கூட தோன்றிவிட, ''என்ன அத்தை, அங்கே எல்லோரும் பொய்... பொய்யாய்... அங்கே ரஞ்சனா என்று ஒரு பெண்... என்னை நீங்களும் இப்படி விரட்டுகிறீர்களே!'' என்று விசும்பினாள்.

ஒரு கணம் தயங்கி விட்டு, ''உனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லையே, மஞ்சும்மா. எந்த நிலையிலும் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து வருவது நல்லதல்ல. நான் உன் நன்மைக்குத்தான் சொல்வேன் என்று உனக்குப் புரியவில்லையா? போம்மா. இப்போது போய்விட்டு, சுதாகரையும் அழைத்துக் கொண்டு வா. அதைவிட மாமாவிடம் ஏதாவது சொல்லி, உன்னைப் பார்க்க நானே அங்கே வருகிறேன். இப்போது...'' என்று சகுந்தலா தணிவான குரலில் வேகமாகச் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கும் போதே வாயிலில் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்கவும் சட்டென அவளது பேச்சு நின்று முகத்தில் பழையபடி திரை விழுந்தது.

வழக்கமான, அமர்ந்த உணர்ச்சியற்ற குரலில், ''பயணக் களைப்பு தீர வெந்நீரில் குளித்து விட்டு வா சாப்பிடலாம்'' என்று சற்று உரத்த குரலில் கூறினாள்.

ஒன்றும் புரியாமல் மதுமஞ்சரி திகைத்து நிற்கும் போதே, வாயிற்புறமிருந்து கனகலிங்கம் உள்ளே வந்தார்.

''யா...ர்? யார், மதுக்குட்டியா? அடேடே! என்ன ஆனந்த[illegible]மான ஆச்சரியம்! வாம்மா... வா. இப்போதுதான், நீ வந்து [illegible]ற்கிற இந் நேரத்தில்தான், இந்த ஹாலே, பழைய மாதிரி [illegible] வீட்டின் பகுதியாகத் தெரிகிறது! அப்பாடி! எப்படியோ [illegible]ண்டும் வந்தாயே, மதுக்கண்ணா!'' என்று உரக்கப் பேசி [illegible]ளை உற்சாகத்துடன் வரவேற்றார்.

அத்தையின் பேச்சுத் தந்த வேதனை இன்னமும் உறுத்திய [illegible]தும் தாய் மாமாவின வாய் நிறைந்த சிரிப்பும் வரவேற்பும் [illegible]ணுக்குப் புனுகு தடவியது போல, மிகவும் இதமாக [illegible]ந்தது.

''மாமா!'' என்று குரல் கரகரக்க ஓடிப் போய், அவர் கையை முகத்தில் ஒற்றிக் கொண்டு விசும்பினாள்.

மறு கையை மருமகள் தலைமேல் வைத்து பெருந்தன்மையாய் அபயம் கொடுத்தார் பெரியவர்.

''என்ன மதும்மா? என்ன விஷயம்? எதுவானாலும் என்னிடம் விடு. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இப்போது மாமாவிடம் வந்து விட்டாயல்லவா? இனி ஒரு பயல் உன்னை அண்ட முடியாதபடி உன்னைக் காப்பது என் பொறுப்பு. உனக்கு ஒரு கவலை வேண்டாம்!'' என்று முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தார்.

''என்ன அப்படி மசமசவென்று நிற்கிறாய்? குழந்தை வந்திருக்கிறாள். அவளுக்கு அங்கே வாய்க்கு ருசியாக வயிறு நிறையச் சாப்பாடு போட்டார்களோ, இல்லையோ! மதுவுக்குப் பிடித்த பதார்த்தங்களை தயார் பண்ணு போ'' என்று மனைவியை விரட்டினார்.

இயல்பான நியாயப் புத்தி உந்த, ''அங்கே சாப்பாடு எல்லாம் நன்றாகத்தான் இருக்கும் மாமா. எவ்வளவு சாப்பிட்டாலும் யாரும் தடுக்கவும் மாட்டார்கள். உணவு, உடை என்று இதிலெல்லாம் ஒரு குறையும் கிடையாது!'' என்றவளின் குரலே, வேறு குறை இருப்பதைக் காட்டிவிட,

''வேறே அங்கே உனக்கு என்ன குறை, மதுக்குட்டி?'' என்று கரிசனமாய் விசாரித்தார் கனகலிங்கம்.

''நீ குளிக்கப் போவதில்லையா?'' என்று சகுந்தலா கேட்க[illegible]வும் மதுமஞ்சரியின் கவனம் அத்தையிடம் திரும்பியது.

''இல்லை, அத்தை எனக்கு வியர்க்கவே இல்லை'' [illegible]றாள். சகுந்தலாவின் சலனமற்ற பார்வை தன்னிடம் [illegible] ஏதோ கூறுவதை உணர்ந்து தயங்கினாள்.

அதற்குள் அவசரம் தாளவில்லை கனகலிங்[illegible] ''உன் அத்தைக்கு எதை, எப்படி, எப்போது [illegible] செய்வது என்பது என்றைக்குத் தெரிந்தது? கேட்க [illegible]

விட்டாள், பார்! நீ சொல்லம்மா? உனக்கு அங்கே என்ன குறை? சொல்லு தங்கம்?'' என்று உருகினார்.

''குறை என்று ஒன்றும் இல்லை மாமா. சும்மா உங்களை எல்லாம் பார்க்க வேண்டும்போல மிகவும் ஆசையாக இருந்ததா? அதுதான் கிளம்பி வந்து விட்டேன்'' என்று பதில் உரைத்தபடி ஓரக்கண்ணால் சகுந்தலாவை நோக்கினாள் மதுமஞ்சரி.

வழக்கம் போலவே உணர்ச்சியற்றே இருந்த போதும், சகுந்தலாவின் விழிகளில் லேசான மெச்சுதலைக் காணவும், ''அப்பாடி'' என்று இருந்தது மதுமஞ்சரிக்கு. கூடவே ஏன் இப்படி குழப்பமாகவும், மாமாவிடம் உண்மை சொல்லக் கூடாதா என்று வருத்தமாகவும் கூட இருந்தது.

முகத்தில் லேசான ஏமாற்றம் பரவிய போதும், சமாளித்துக் கொண்டு, ''அந்த ரஞ்சனாப் பொண்ணு விஷயம்'' என்று அவர் தொடங்குகையில், கையில் இரண்டு நேந்திரங்காய் வறுவல் பாக்கெட்டுடன் உள்ளே வந்த மோகன் குமார் [illegible]துமஞ்சரியைப் பார்த்ததும், ''அடே! நம்ம மதுமஞ்சரி!'' [illegible]ன்று ஆச்சரியத்துடன் கூவினான்.

இதை உளம் கனிந்த வரவேற்பாய் எண்ணி, முறுவலித்தவ[illegible]ம் ''மது, உன்னிடம் எப்போதானாலும் உன்னைப் பார்க்[illegible] போது உடனே ஒன்று கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தி[illegible]தேன். இப்போது மறந்து போய் விட... ஆகா, நினைவு [illegible] விட்டது. அந்த பைலைக் கிழித்து எறிந்து விட்டாயில்[illegible]? இனிமேல் நான் மாட்டிக் கொள்ளவே மாட்டேனே? [illegible]யே நினைத்து எனக்கு சாப்பாடே இறங்க மாட்டேன் [illegible]'' என்று வருத்தமாய் உரைத்து விட்டு, ஒரு குத்து [illegible]ங்காய் வறுவலை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொண் [illegible]

[illegible]வே, ''ஆமாம்மா. அந்த பைல் என்ன ஆயிற்று?'' [illegible]. தங்கை மகளிடம் கனகலிங்கமும் விசாரித்தார்.

''கொண்டு வந்திருக்கிறேன் மாமா'' என்று கூறி, பெட்டியைத் திறந்து, அந்த பைலை எடுத்து மதுமஞ்சரி அவரிடம் கொடுக்கவும் அவருக்கு வாயெல்லாம் பல்லாகி விட்டது.

''கொண்டா, கொண்டா, பார்ப்போம்!'' என்று பரபரப்புடன் பைலை வாங்கிப் பிரித்துப் பார்த்தார்.

மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அதை மடக்கி வைத்துக் கொண்டு, ''இதை எரித்து விட்டால் ஒரு பெரிய தொல்லை தீரும். அடுத்து, நம் மிஷினரி பங்குகளை - அதுதான், உன் பெயரில் இருக்கும் பங்குகளை என் பெயருக்கு மாற்றி முடித்து விட்டால், அத்தோடு கால முழுமைக்கும் நிம்மதியாக இருக்கலாம்'' என்று மருமகளை மெச்சுதலாய் நோக்கவும், மதுமஞ்சரிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

அந்தப் பங்குகளைத்தான் ஏற்கனவே கொண்ட கணவனுக்கே தானம் பண்ணியாயிற்றே!

இப்போதும், அன்று கணவன் கையெழுத்துக் கேட்ட நினைவில் மனம் குமுற, ''மாமா, நான் இங்கே வரவேண்டுமானால் அந்தப் பங்குகளை அவர் பெயருக்கு மாற்றித் தர வேண்டுமென்று சுதாகர் சொன்னார். அதனால்...'' என்று குறையும் சலுகையுமாகத் தொடங்கினாள்.

''அதனால்?''

''அவ்வளவுதானே? வைத்துக் கொள்ளுங்கள்'' என்று எழுதிக் கொடுத்து விட்டுத்தான் கிளம்பி... ஆ!''

சலுகையோடு சொல்லிக் கொண்டு வந்தவள், திடுமென கன்னத்தில் இறங்கிய இடியில் நிலை குலைந்து அயர்ந்து விட்டாள்.

சற்று நேரம் அவளுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

மாமாவா? அவரா அவளை இப்படிப் பேயறைந்தாற்போல அறைந்தார்? அவரால் அவளை அடிக்க முடியுமா? எப்படி? ஏன்?

கன்னத்தைத் தாங்கிய வண்ணம் அதிர்ந்து போய் விழித்தவளை ஆத்திரத்துடன் உறுத்த விழித்தார் கனகலிங்கம்.

''அறிவிருக்கிறதா? முட்டாள் கழுதை! எத்தனை தரம் படித்துப் படித்துச் சொன்னேன். எழுதிக் கொடுத்து விடாதே, எழுதிக் கொடுத்து விடாதே என்று? வாயைத் திறந்து சொல்ல வேறு முடிகிறதே! எழுதிக் கொடுத்து விட்டாளாம் எழுதி. பெரிய தர்ம தாதா? அறுபது கோடி பெறுமான சொத்தை விட்டு விட்டு முட்டாள் மாதிரி வந்து நிற்பதைப் பார்!

''பெரிய 'மல்ட்டி மில்லியனர்ஸ்' இந்த அறுபது கோடி வெறும் பிசாத்து பணம் என்று எழுதிக் கொடுத்து விட்டாள்... எழுதி... ஆமாம் ராணியம்மாள் வெறும் சாதாரணக் காகிதத்தில் தான் எழுதிக் கொடுத்தாயா, அல்லது ஸ்டாம்பு பேப்பரிலா?'' படபடவென்று ஆத்திரத்துடன் திட்டித் தீர்த்தவர், கடைசியாக மருமகளிடம் ஒரு விவரம் கேட்டார்.

தாய்மாமனின் இந்த முகம் இன்றுவரை மதுமஞ்சரி கண்டிராத ஒன்று. அத்தோடு சற்றும் எதிர்பாராமல் கன்னத்தில் விழுந்த அறை வேறு அவளை திகைத்துத் திணறச் செய்திருக்கிறது. எனவே, தன் பதிலை மாமா எப்படி எடுத்துக் கொள்வாரோ என்று தெரியாததால் அச்சத்துடனேயே, ''ஸ்...ஸ்டாம்புப் பத்திரம்'' என்று திக்கினாள்.

அவள் அஞ்சியது போலவே, ''ஸ்டாம்புப் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டு விட்டு இங்கே ஏனடி வந்தாய், நாயே!'' என்று மீண்டும் அவளை அடிக்கக் கை ஓங்கினார் கனகலிங்கம்.

சட்டென மதுமஞ்சரியைப் பின்னுக்கிழுத்து, அவள் முன்னே வந்து அவளை மறைத்தவாறு நின்று கொண்டு, ''இவள், உங்கள் தங்கை தவமிருந்து பெற்ற பெண், நினைவிருக்கட்டும்'' என்றாள் அவருடைய மனைவி.

மனைவியை ஆத்திரத்துடன் முறைத்து விட்டு, மகனிடம் திரும்பி, ''காரைத் திருப்பி நிறுத்தடா, வக்கீலைப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வருகிறேன். இந்த முட்டாள் செய்த வேலையை

எப்படியாவது மாற்ற முடியுமா என்று கேட்டுப் பார்க்கலாம்'' என்று கனகலிங்கம் உத்தரவிட, தந்தையும் தனயனுமாக வெளியே சென்றனர்.

காரின் ஓசை அடியோடு மறையும் வரை, இரு பெண்களிடமும் அசைவே இல்லை.

''முதலில் இதைக் குடி'' என்ற வார்த்தைக்கு உடனடியாகப் பணிந்து காபியைக் குடித்து முடித்த பிறகே மஞ்சரிக்கு சற்று சுரணை வந்தது எனலாம்.

அத்தையை அண்ணாந்து நோக்கி, ''ஏன் அத்தை, மாமாவுக்கு என் மேல் இவ்வளவு கோபம்? அவர் சொன்ன பேச்சைக் கேளாமல் என் பங்குகளை எழுதிக் கொடுத்து விட்டேன் என்றா? அல்லது, அறுபது கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சொத்தை மடத்தனமாக விட்டு விட்டு ஓட்டாண்டியாய் வந்து நிற்கிறாளே, இந்தப் பெண் என்ற ஆற்றாமையால் அடித்து விட்டாரோ, அத்தை? ஆமாம். அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் இல்லையா, அத்தை? ஆனால், பணத்தை விட மன நிம்மதி பெரிது என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. மாமாவிடம் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லுங்கள், அத்தை'' என்று மதுமஞ்சரி விசும்பினாள்.

மருமகளைத் தட்டிக் கொடுத்து விட்டு, முன் ஹாலுக்குச் சென்று, மகனிடம் ஒரு 'மைலோ' பாக்கெட் வாங்கி வா[illegible] மஞ்சரிக்கு அதுதான் பிடிக்கும்'' என்று சற்றுக் கெஞ்சுதலாகவே கேட்டாள்.

ஆனால் தந்தை வரும் வரை அந்த இடத்தை வி[illegible] அசைய மாட்டேன் என்று விட்டான் மைந்தன்.

அத்தோடு, ''மதுவை மஞ்சரி என்றா சொல்கிறீர்கள்? இருங்கள் அப்பா வந்ததும் அதற்காக ஒரு திட்டு வாங்க[illegible] போகிறீர்கள் பாருங்கள்'' - என்று மிரட்டினான்.

மறு பேச்சின்றி உள்ளே சென்ற சகுந்தலா பேனா[illegible] [illegible]ரை எடுத்து வைத்து வேகமாக எழுதலானாள்.

சற்றுப் பொறுத்து வீடு திரும்பிய கனகலிங்கம் உற்சாகத்துடனேயே திரும்பி வந்தார்.

கவலையுடன் எதிர்கொண்ட மகனிடம், ''உன் அத்தை மகள் செய்த காரியத்துக்கு அப்படி ஒன்றும் எல்லாமே முழுகி போய் விடவில்லையடா. இன்னமும் ஒரு வழி இருக்கிறதாம்'' என்று விட்டு உள்ளே சென்றார்.

எழுதியதை முடித்துக் கைப்பையில் வைத்து விட்டு, ஏதோ பின்னல் வேலையில் சகுந்தலா மூழ்கியிருந்தாள்.

மனைவியும் மருமகளும் இருந்த இடத்திற்கே சென்று, ''இதோ பார் மது, இந்தச் சொத்தை மீட்க இன்னமும் வழி இருக்கிறதாம். வக்கீல் சொல்லுகிறார். அதன்படி நடந்தால் உன் பங்குகளை மீட்பதோடு, அந்த சுதாகரன், கிழவன் எல்லோரையும் நன்றாக மாட்டி வைக்கவும் முடியும் என்கிறார். அதனால் இனியேனும் நான் சொல்வதைக் கேட்டு அதன்படி நட'' என்றார் அதட்டலாக.

உள்ளூர அச்சம் இருந்த போதும், மாமாவுக்குத் தன் மன நிலையை உணர்த்தி விட்டால் எல்லாம் சரியாகிப் போகும் என்ற நம்பிக்கையோடு, ''மாமா, ப்ளீஸ் மாமா, எனக்குச் சொத்து, பணம் எதுவும் வேண்டாம் மாமா. எனக்கு அதிலெல்லாம் ஆசையே இல்லை மாமா. முன்பு போல நம் வீட்டில் இங்கே இருந்து படிப்பை முடித்து விட்டு ஏதாவது வேலை தேடிக் கொள்கிறேன். எனக்கு அது போதும் மாமா'' என்று மதுமஞ்சரி நயந்த குரலில் பயந்தே பேசினாள்.

ஆனால் ''இன்னொரு தரம் இப்படிப் பேசினால், ஒரே [illegible]யில் பல் அத்தனையையும் தட்டி விடுவேன், ஜாக்கிரதை!'' [illegible] எச்சரித்தார், கனகலிங்கம். ''சொத்து வேண்டாமாம், [illegible] விட்டு, தாராளமாய்ப் படித்து, வேலை பார்த்து, அந்த [illegible]ானத்திலேயே நிம்மதியாக வயிற்றைக் கழுவிக் கொள். [illegible] வாழ்வை உன் இஷ்டப் பிரகாரம் நடத்திக்கொள். ஆனால் [illegible] முன்பாக, சத்யா மிஷினரி பங்குகளை மட்டும் திரும்பப் [illegible] என்னிடம் தந்துவிடு! - அதை வைத்துக் கொண்டு,

நிம்மதியற்ற வாழ்வை நானே வாழ்ந்து கொள்கிறேன்'' என்று நக்கல் பேசினார். பிறகு, ''இந்த முட்டாள் பேச்சை விட்டு விட்டு, நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேட்டு அதன்படி நட'' என்றார் அதிகாரமாக.

அன்று வரை அவள் மனதில் உருவகப்படுத்தியிருந்த மாமாவோடு சற்றும் ஒத்து வராத இந்தப் பேச்சிலும் பாவனை யிலுமாக மதுமஞ்சரி திகைத்து நோக்க, அவர் சொன்னார், ''இந்தச் சொத்தை மீட்க இன்னும் ஒரே ஒரு வழி இருக்கிறது. உன்னை உன் கணவன் அடித்து, சிகரெட்டால் சுட்டுத் துன்புறுத் திக் கையெழுத்து வாங்கினான் என்று போலீசில் ஒரு புகார் கொடுத்தால் போதும்...''

''அய்யய்யோ! அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமே கிடையாது மாமா... ப்ளீஸ் வேண்டாம் மாமா...!''

ஆனால், கனகலிங்கம் லேசாகச் சிரித்தார். ''இல்லாவிட் டால் என்ன? உண்டாக்குவது! என்னிடம் சிகரெட் இருக்கிறது. உன்னிடம் சருமம் இருக்கிறது. பிறகென்ன?'' என்றார் அவர், அலட்சியமாக ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்தபடி!

11

கனகலிங்கத்தின் பேச்சு ஒருபுறம் மஞ்சரியை அரள வைத்தது என்றால், பேச்சின் முடிவில் அவர் சிகரெட்டை வேறு பற்ற வைக்கவும், அவளுக்குக் கதி கலங்கிப் போயிற்று.

இதில் எதையுமே மெய்யென்று நம்ப மாட்டாத பிரமிப்பு வேறு! ''மா... மாமா... என்ன மாமா நீங்கள் என்ன சொல் லுகி... நீங்கள் சொல்லுவது செய்வது எதுவும் எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே!'' என்று தவித்துத் தடுமாறினாள்.

சாவதானமாக ஒருமுறை புகையை இழுத்து விட்டு விட்டு, உச்சுக் கொட்டினார் கனகலிங்கம். ''என் தங்கைக்கே கொஞ்சம்

புத்தி போதாதென்று நான் நினைப்பதுண்டு. நீயோ... உனக்கு மஞ்சரி என்று பெயர் வைத்ததற்குப் பதிலாக அவள் உன்னை 'முட்டாள்' என்றே அழைத்திருக்கலாம்!'' என்றார் எரிச்சலும் ஏளனமுமாக. தொடர்ந்து, ''இவ்வளவுக்கு மேல், இன்னும் புளி சாம்பல் போட்டு விளக்கச் சொல்லுகிறாயே! சரி, சொல்கிறேன், கேட்டுக் கொள். நீ உன் புருஷனுக்கு எழுதிக் கொடுத்ததைச் செல்லாததாக ஆக்க வேண்டுமானால், அவன் உன்னைத் துன்புறுத்திக் கையெழுத்து வாங்கினான் என்று புகார் கொடுத் தாக வேண்டும். அப்படிப் புகார் கொடுக்கும் போது, அவன் துன்புறுத்தியதின் அடையாளங்கள் சிலதையும் காட்டினால் நம் பக்கம் வலுவாக இருக்கும் என்கிறார் வக்கீல். என்னதான் அடித்தான் கொண்டான் என்றாலும் அதன் தழும்பு இரண்டு நாள் நீடிப்பது கடினம். ஆனால், சிகரட் சூடு அப்படியில்லை பார்! ஏதோ, நாலைந்து இடங்களில் சுட்டுக் கொண்டு, ஒரு டாக்டரின் அத்தாட்சியோடு, புகார் செய்து விட்டால், அப்புறம் போலீஸ் சுதாகரின் சிண்டைப் பிடித்து உலுக்கி விடாதா? அந்த உலுக்கலில் அவன் தானாகவே சொத்தும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம் என்று விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிவிட மாட் டானா? ஹாஹா!'' என்று சிரித்தார்.

மதுமஞ்சரி பேச்சிழந்து விழித்துக் கொண்டிருக்கையி லேயே, ''மீந்திருக்கும் இந்த வழியையும் முட்டாள் தனமாய் விட்டு விடக் கூடாதில்லையா? வா. சட்டுப்புட்டென்று வேலையை முடிக்கலாம்'' என்று அவளை நோக்கி ஓர் எட்டு முன்னே எடுத்து வைத்தார், கனகலிங்கம்.

இன்னமும், தன் தாய் மாமனின் கூற்று மெய்யாக இருக்க முடியாது என்றுதான் மஞ்சரிக்குத் தோன்றியது. ஆனால், அதிலேயே உறுதியாக நிற்கவும் முடியாமல் ஒரு சிறு கிரீச்சிடலு [illegible], மீண்டும் சகுந்தலாவின் பின் பதுங்கினாள்.

''இன்னமும் மட்டி மாதிரி நடந்து கொள்ளாதே, மது. அறுபது கோடி பெறுமானமுள்ள சொத்தைப் பெறுவதற்கு முன்னே நாலு சிகரெட் சூடுகள் என்ன பெரிய விஷயம்?''

கேலியும் சிறு எரிச்சலுமாகப் பேசியவாறே முன்னேறிய வர் மனைவியின் வெறித்த பார்வையில் சற்றுத் தயங்கி நின்ற அதே வேளையில் பின்புறமிருந்து வேலைக்காரியின் உற்சாகக் குரல் கேட்டது.

''யாரு? நம்ம அம்மிணியா? எப்போம்மா வந்தது...''

அவளிடம் திரும்பி, ''இதோ இப்போதுதான், வந்து அவள் அத்தையிடம் கொஞ்சிக் குலாவி முடிக்குமுன் நீ வந்துவிட்டாய். போ, இனி உன் பங்குக்கு உன் அம்மிணியைக் கொஞ்சி முடி. ஆனால் அந்தச் சாக்கில் வேலையைச் செய்ய மறந்து விடாதே!'' என்று சிரித்தபடியே, ஒரு சோபாவில் அமர்ந்து, டீபாயில் கிடந்த மாலைப் பத்திரிகையைப் பிரித்தார் அவர்.

சற்று முன் அவர் பேசியதெல்லாம் பொய்யோ என்று மதுமஞ்சரி மயங்கினாள்.

பொய் என்று எண்ணும்படியாகத்தான் அதற்கு மேல் கனகலிங்கமும் நடந்து கொண்டார். பரிவு காட்டினார்; சிரித் தார்; கேலி பேசினார். அவளுக்குப் பிடிக்கும் என்று 'டிஸ்கவரி' சேனலும், 'பி.பி.சி.'யும் வைத்து அருகமர்ந்து தானும் பார்த்தார். சொல்லப் போனால், அவளுடைய அத்தையிடம் கூட அவ ளைப் பேசவிடவில்லை. இடையிடையே மகனை மட்டும் சேர்த்துக் கொண்டார். அவனை அனுப்பி 'சோன்பப்டி' வாங்கி வரச் சொல்லி உண்ணக் கொடுத்தார்.

அடிபட்ட இடத்துக்கு ஒத்தடம் கொடுத்தார் போல, மதுமஞ்சரிக்கும் இதெல்லாம் தேவையாகவே இருந்தது. கனக லிங்கம் முதலில் நடந்து கொண்ட விதம், இடையிடையே, லேசாக உறுத்திய போதும், அவளது மனம் அதற்குரிய காரணத்தையும் கண்டு பிடித்து அமைதி பெற்றது. அத்தையி[illegible] அவள் சொன்னதுதான் சரியாக இருந்திருக்கிறது. கோடீஸ்வரி யாய் இருந்த மருமகள், அத்தனை உடைமைகளையும், [illegible] யற்றவனுக்குத் தாரை வார்த்து விட்டுப் பிச்சைக்காரியாய் [illegible] நின்றால் யாருக்குத்தான் பொறுக்கும்? அத்தை மாதிரி எ[illegible]

பற்றில்லாதவர்கள் வேறு விதம்! மாமா கொஞ்சம் பணத்தின் அருமை தெரிந்தவர்...

மற்றபடி, ஐந்து வயதில் அனாதையாக நின்றவளை, அன்புகாட்டி, வளர்த்து, மகனுக்காக மணமுடிக்க இருந்தவர் கொடியவராக எப்படி இருக்க முடியும்?

அப்படி அவர் வளர்த்ததே அவளது சொத்துக்காகத்தான் என்று சுதாகரன் கூறியதைப் பிடிவாதமாக ஒதுக்கினாள்.

அவன் என்ன பெரிய ஒழுங்கு? 'தான் திருடன், பிறரை நம்பான்' அல்லவா? அவனது அபிப்பிராயத்துக்கு மதிப்பு கொடுப்பது அடி முட்டாள் தனம்! ஆனாலும் அவன் இவ்வளவு பணத்தாசை பிடித்தவனாக இருந்து விட்டானே...

வேலைக்காரி ராசம்மையின் கைங்கரியமாக இருக்கலாம். அவள் வேலை முடித்துச் சென்ற சிறிது நேரத்திலேயே பக்கத்து வீட்டு அம்மாள் மதுமஞ்சரியைப் பார்க்க வந்தாள்.

''அவசர அவசரமாக கல்யாணம் செய்து கொண்டு [illegible]னே புருஷன் வீடு போய் விட்டாயே! இப்போது எப்படித் [illegible] இருக்கிறாய்? உன் புருஷன் கூட வரவில்லையாமே? [illegible]? கோபித்துக் கொண்டு வந்து விட்டாயா? அங்கே [illegible]னைச் சரியாக நடத்தவில்லையா?''

[illegible]ம்பர் மகா சபையில் வைத்து, அக்குவேறு ஆணி [illegible]ப் பிரித்து ஆராய, அந்தம்மாளுக்கு ஒரு 'டாபிக்' [illegible]பட்டது. ஏற்கனவே, மதுமஞ்சரியின் திருமணத்தைப் [illegible] [illegible]கள் பிய்த்து உதறினார்கள். இன்னமும் ஒரு பத்து [illegible] இதைப் பற்றிப் பேசிப் பொழுதைக் கழிக்கலாம்!

[illegible]ம் சொல்ல மாட்டாமல் மதுமஞ்சரி தவித்துக் [illegible] இருந்த போதே, கனகலிங்கம் அவளுக்கு உதவ முன் [illegible] ''யார், பக்கத்து வீட்டம்மாவா? நானே உங்களைப் [illegible] ஒரு விவரம் கேட்க வேண்டும் என்று இருந்தேன்... [illegible], உங்கள் மகன் தாஸ் ஒரு பெண்ணோடு தாகம் [illegible] வந்திருந்தானே, அது யாரம்மா? வருங்கால

மருமகளா?'' என்று அவர் கிண்டவும், தப்பித்தோம், பிழைத்தோம் என்று அந்த அம்மாள் கிளம்பி ஓடியே போய்விட்டாள்.

மேலும் வந்த இன்னும் இருவரையும் கூட இதுபோலவே அவர் விரட்டி ஓட்டினார்.

உண்மையான அன்புடனேயே வந்த மஞ்சரியுடைய தோழி சந்திரிகையைக் கூட, இப்படி வெளியேற்றும் படிதான் ஆயிற்று.

வேறு என்ன செய்வது? மதுமஞ்சரிக்குத்தான் யார் முகத்தையும் பார்த்துப் பேசவே மனம் இல்லையே! உண்மை தெரிந்தால் சந்திரிகா இரக்கப் படுவாள். ஆனால் பிறரின் இரக்கம் இரு மடங்கு வேதனையாயிற்றே!

கல்யாணம் ஆகிவிட்டால் இந்தக் கணவன், குழந்தை தவிர வேறு ஒன்றுமே கிடையாதா? எல்லோருமே ஏன் அதையே பேசி அறுக்கிறார்கள்? சும்மாவே மஞ்சரியின் உள்ளே புழுவாய் அரிக்கும் வேதனை. யாராவது இந்தப் பேச்சை எடுத்து விட்டால் பல மடங்காகிவிடும் என்று ஏன் யாருக்குமே தெரியவில்லை?

ஒரேயடியாக அப்படியும் சொல்லி விட முடியாதபடி, மருமகளின் மனம் பட்ட பாட்டை உணர்ந்தவர் போலக் கனகலிங்கம் ஒரு யோசனை சொன்னார்.

''கடல் ஓரமாய்த் தெற்கே போய் கொண்டே இருந்தால் நமக்கு ஒரு வீடு இருக்கிறது, மது. அது விருந்தினர் விடுதி என்ற பெயரில் தொழிற்சாலைக் கணக்கில் இருக்கிறது. நான் ஓய்வெடுக்க மட்டும் பயன்படுத்துகிறேன். சுற்றிலும் செங்குத்தாக மலைகளும், ஒருபுறம் கடலும், பொன்மணலாகக் கடற்கரையும் பர்ணசாலை மாதிரி அந்த வீடும்... உனக்கு மிகவும் பிடித்துப் போகும். வெளியார் யாரும் அந்தப் பக்கம் வரக்கூட முடியாது. கொஞ்ச நாள் அங்கே போய் இருந்து விடு. உனக்குக் கொஞ்சம் மனது நன்றாகி விட்ட பிறகு திரும்பி வரலாமா?''

மனது நன்றாக ஆவது என்பது இனி இந்தப் பிறவியில் நடவாத ஒன்று. ஆனால், ரஞ்சனா என்று ஒருத்தி சற்றும் அணுக முடியாமல் இப்படி ஒரு தனி இடத்தில் சுதாகரனும் அவளுமாகக் காலமெல்லாம் வாழ முடியுமானால் மதுமஞ்சரிக்கு, அதற்கு மேல் எதுவும் வேண்டாமே! ஆனால், அந்த ரஞ்சனா அப்படி அவர்களை வாழவிட்டு விடுவாளா, என்ன? இறகு கட்டிப் பறந்தேனும் அங்கே வந்துவிட மாட்டாளா? அவள் மட்டுமா? சுதாகரனும் தான் ரஞ்சனாவை விட்டு விட்டு இருந்து விடுவானா? ஊகூம்.

''... அதனால்தான் எனக்கு இந்த ஐடியா வந்தது. நீ என்ன சொல்கிறாய்?'' என்று கனகலிங்கம் கேட்கவும் மதுமஞ்சரி விழித்தாள். ''எ... என்னது மாமா?''

கனகலிங்கத்தின் முகத்தில் படர்ந்த எரிச்சல் ரேகை உடனே மறைந்து விட, ''படகு மூலம் மட்டும்தான் அங்கே போக முடியும். அதனால் இப்படி யாரேனும் நச்சு நச்சென்று வந்து உன்னைத் தொல்லை செய்ய மாட்டார்கள் என்பதால் உனக்கு நன்றாயிருக்குமே என்று சொன்னேன்'' என்று அவர் விளக்கவும் அவருடைய மருமகளுக்கு ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

பாவம்! இவ்வளவு பெரியவர், அவரது வேலைகளை எல்லாம் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு அவளுக்காக மெனக்கெடுகிறார். அவளானால் அவரது பேச்சைக் காது கொடுத்துக் கூடக் கேட்காமல் தன்னிலேயே உழன்று கொண்டு இருக்கிறாளே! சுத்த [illegible] என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டு, ''சரி மாமா, போகலாம்'' என்றாள் அவள்.

''எங்கே போவது?'' என்று கேட்டபடி வந்த சகுந்தலா, கையிலிருந்த டிபன் தட்டுகளில் ஒன்றைக் கணவனிடம் கொடுத்து விட்டு மற்றதை மருமகளிடம் கொடுத்தாள். அவள் [illegible]ற்று அளையவும், ''காலிஃபிளவர் பஜ்ஜிடி. உனக்குப் [illegible] என்று செய்தேன் சாப்பிடு'' என்று அவளை [illegible] செய்து விட்டு, மீண்டும் ''எங்கே பயணம்? என்று [illegible]

''எங்கானால் உனக்கென்ன? உன்னை இங்கே யாரும் கூப்பிடவில்லை!'' என்று விட்டுக் கனகலிங்கம் உண்பதில் முனைந்தார்.

அலட்சியமாய் அவர் பேசிய விதம் உறுத்த, ''தொழிற் சாலை விருந்தினர் விடுதிக்கு அத்தை. அங்கே கொஞ்ச நாள் நிம்மதியாய் இருந்து...'' என்று பிடிவாதமாய் வருவித்த உற்சாகத்துடன் மஞ்சரி விவரிக்கலானாள்.

ஆனால், இடையிலேயே குறுக்கிட்டு, ''வேண்டாம். அங்கே போக வேண்டாம்!'' என்றாள் சகுந்தலா, குரல் பதற.

''ஏன் அத்தை? ஓ... படகில் போவது பற்றிக் கவலைப் படுகிறீர்களா? ஆனால், அந்தச் சின்ன வயதிலேயே என்னைக் காப்பாற்றிய மோகன் அத்தான் இப்போது மட்டும் என்னை விட்டு விடுவாரா? அத்தோடு, கூடத் துணைக்கு மாமா வேறு இருக்கிறார்'' என்று மஞ்சரி இதமாக விளக்கினாள்.

''பயம் இல்லை மதும்மா. வயிற்றெரிச்சல். நாம் மட்டும் நிம்மதியாக இருப்பது பிடிக்கவில்லை!'' என்ற கனகலிங்கம் ஒரு கீழ்க்கண் பார்வையால் மனைவியை நோக்கி, ''வேண்டு மானால் நீயும்தான் கூட வாயேன். உனக்கும் புத்திகித்தி வந்தாலும் வரக்கூடும்'' என்றார் கேலியாக.

சகுந்தலா, கணவரின் பக்கம் பார்வையைக் கூடத் திருப்ப வில்லை. ''வேண்டாம் என்றால் கேள், மஞ்சரி!'' என்றாள் சிறு கண்டிப்புடன்.

மாமன் மனதை வருத்த விருப்பமில்லாத போதும், அத்தை வார்த்தையை மீறவும் மனமின்றி, ''பரவாயில்லை, மாமா. கொஞ்ச நாள் கழித்து அங்கே போய் வரலாம். இப்போது வேண்டாம். என்ன?'' என்று மன்னிப்புக் கோரும் குரலில் மஞ்சரி உரைத்தாள்.

இறுக்கமான ஒரு மவுனத்தின் பின், ''நீ எப்போது உன் வீட்டுக்குப் போகப் போகிறாய், மதுமஞ்சரி?'' என்று சகுந்தலா கேட்கவும் மற்றவளுக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

''எ... என்ன அத்தை, நான் நேற்று மதியத்துக்கு மேல் தானே வந்தேன். அதற்குள் இப்படிக் கேட்கிறீர்களே!'' என்றாள் அடிபட்ட பார்வையுடன்.

''ஒரு பெண் இருக்க வேண்டிய இடம்...'' என்ற சகுந்தலா தொடருமுன், ''வாயை மூடுடி, முட்டாள். ஒரு வழியாய் மீண்டு வந்தாளே என்று பார்த்தால் பேசுகிற அழகைப் பார்! பட்டிக்காடு! பட்டிக்காடு!'' என்று அதட்டிக் கனகலிங்கம் மனைவியின் பேச்சைத் தடுத்து நிறுத்தினார்.

மீண்டும் ஓர் இறுக்கமான அமைதியின் பின் 'எப்படியும் அந்த விருந்தினர் விடுதிக்குப் போக வேண்டாம்' என்று முடித்து விட்டு திரும்பிச் சென்றாள் சகுந்தலா.

அன்றிரவு மதுமஞ்சரி படுக்கச் சென்ற பிறகு, கனகலிங்கம் மனைவியை அழைத்துப் பேசினார். ''இதோ பார், சும்மா இருந்தால் அவ்வளவு சொத்தும் அந்த சுதாகரனுக்குப் போய் விடும். நீ பெரிய சன்னியாசியாக இருக்கலாம். வெறும் கஞ்சியைக் குடித்துக் கொண்டு, காட்டன் சேலையிலேயே காலத்தைக் கழித்து விடுவாய். ஆனால் நாங்கள்... என்னை விடு, நீ பெற்ற பிள்ளை - மோகன் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பார்...''

''அவனுக்குத் தன் கையால் உழைத்துப் பிழைக்கக் கற்றுக் கொடுங்கள்'' என்றாள் சகுந்தலா உணர்ச்சியற்ற குரலில்.

மனைவியை வெறித்து நோக்கினார் அவர், ''சரி. அவன் உழைத்துப் பிழைப்பதுதான் நல்லது. ஒப்புக் கொள்கிறேன். அவனவன் கைதான் கடைசிக் காலம் வரை அவனுக்குச் சோறு போடும். ஆனால் மதுவைப்பற்றி எண்ணிப் பார்த்தாயா? அந்தச் சுதாகரனுக்கு வேறு ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்று மதுவே சொல்லவில்லையா? முழுச் சொத்தையும் கொடுத்து விட்டு அவள் பிச்சைக்காரியாக இங்கே கிடப்பதா?''

''பிச்சைக்காரியாக அவள் இங்கே ஏன் கிடக்க வேண் டும்? அவள் தானே சுதாகருடைய மனைவி? அங்கே போய்,

எல்லாச் சொத்துக்களுக்கும் உரிமைக்காரியாக வாழ வேண்டிய துதானே?''

சிறு யோசனையின் பின், ''நீ சொல்வதும் நியாயம்தான். ஆனால், பதினைந்து வருடங்கள் அவளை வளர்த்திருக்கி றோம். அவளது சொத்தைக் கட்டிக் காத்திருக்கிறோம். இவ்வ ளவு காலம் இந்தப் பெரிய நிறுவனத்துக்கு தலைவனாக இருந்து அதிகாரம் செலுத்தி விட்டு, இன்று ஒன்றுமில்லாத ஓட்டாண்டி யாக நிற்பது என்றால் எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. சுந்தரேசனோடு பேசி ஏதோ இரண்டு கோடியேனும் கேட்டு வாங்கி, வேறு ஏதாவது தொழில் தொடங்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். மோகனையும் அதிலேயே பழக்கி விட்டு விட்டால்... விதி நல்லதாக இருந்தால் நம் பிள்ளை பிழைத்துக் கொண்டு விடமாட்டானா?'' என்று மகனது எதிர்காலம் பற்றி மனைவியிடம் ஆலோசனை கேட்டார் அவர்.

அவள் பேசாமலே இருக்கவும், ''இது கூட வேண்டாம் என்பாயா, சகுந்தலா? நான்தான் மோசமானவன்; மோகன் என்ன செய்தான்? அவனைக் கூட வெறுத்து விடுவாயா? அவனும் கஷ்டப்பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும் என்கிறாயா?'' என்று வருத்தத்துடன் வினவினார்.

''இது மெய்யான முதலீடுதான் என்றால் பெரியப்பா தேவைப்படுவதைச் சும்மாவே தருவார்'' என்றாள் சகுந்தலா, அதே வெற்றுக் குரலில்.

''நம்பு, சகுந்தலா. சத்யா மிஷினரியை இனித் திரும்ப[illegible] பெறுவது முடியாத காரியம். நாமும் நல்லபடியாகவே [illegible] னுக்கு வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அவ்வளவுதான்... [illegible]சக்கு நானும் மனிதன்தானே? முன்பு நாம் இருந்த[illegible] எப்படி மறக்கும்? ஒருவேளை, இப்போது நடந்த[illegible] கூட நன்மைக்குத்தானோ என்னவோ? இரண்டு நாள் [illegible] இங்கே அழைத்துப் போய் மனம் ஆறச் செய்து வி[illegible], [illegible] இருவருமே மஞ்சரியைக் கூட்டிப் போய் அவள் வீ[illegible] வரலாம்... என்ன அப்படிப் பார்க்கிறாய்? 'மஞ்சரி' [illegible]

என்றா? ஏதோ, நான் ஒரு திட்டம் போட்டேன். அது நடக்கவில்லை என்றால், இப்போது நானும் உன் பக்கம் வந்துவிடுகிறேன்; அவ்வளவுதான்!'' என்று கிளம்பியவர், நின்று ''இப்போது, சிந்தித்துப் பார்த்தால், இதிலும் ஒரு தனிச்சுவை இருப்பது போலத்தான் தோன்றுகிறது. ஆனால் சென்னையில் சுந்தரேசன் மாமாவுடன் பேசி நம் விஷயத்தை யும் முடித்துக் கொண்டுதான் திரும்ப வேண்டும். மறந்து விடாதே. என்ன?'' என்றவாறு வெளியே சென்றார்.

பார்வையை விட்டு அகலும் வரை கணவனையே பார்த்தி ருந்த சகுந்தலாவின் விழிகளில் கண்ணீர் திரையிட்டிருந்தது.

சொன்னதற்கேற்ப, அடுத்த இரு நாட்களையும் மஞ்சரி யின் மகிழ்ச்சிக்காகவென்றே கனகலிங்கம் செலவிட்டார். அங்கே இருந்து கவனிக்க வேண்டிய வேலைகளை மகன் வசம் ஒப்புவித்து விட்டு மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினார். அறிந்தவர், தெரிந்தவர் கண்ணில்பட வேண்டியி ராத இடங்களாகத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கெல்லாம் அழைத்துச் சென்றார். அங்கங்கே இருந்து நல்ல உயர்தர ஓட்டல்களில் உணவு வகைகளை வாங்கிக் கொள்வார், அப்புறம் கார் போன வழி, மனம் போன போக்குதான். அழகான இடம் கண்ணில் படுகிற போது காரை நிறுத்தி விட்டு இறங்கிச் சுற்றுவார்கள். ஏதாவது மரத்தடியில் அமர்ந்து உண்பார்கள். மீண்டும் அடுத்த இடம் தேடிப் போவார்கள்.

மதுமஞ்சரிக்கு இது மிகவும் பிடித்திருந்தது. கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் இதமான வேலை கொடுத்துக் கொண்டே இருந்த தால், பழசை நினைத்து மனதை வாட்டிக் கொள்ளாமல் கொஞ்சம் அமைதியாக இருக்க முடிந்தது. கணவனின் நினை வும் இங்கெல்லாம் அவனும்கூட இருந்தால் எவ்வளவு நன்றா யிருக்கும் என்ற ஏக்கமும் தோன்றுவதைத் தடுக்க முடியாவிட் டாலும், அவற்றின் பாதிப்பை ஓரளவு மட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

ஒரு கூடுதல் மகிழ்ச்சியாக அவளுடைய அத்தை சகுந்தலாவின் முகத்திலும் அவ்வப்போது சிறு புன்னகையைப் பார்க்க முடிந்தது.

இந்த மாமா, அவளுடைய தொழிற்சாலை வேலையில் முழுகி மனைவியை அலட்சியப்படுத்தியதால்தான் அத்தை இறுகிப் போனாளோ என்ற சந்தேகம் தோன்றவும் மதுமஞ்சரி உருகிப் போனாள். இந்த மாமா அவளுக்காக என்னமாய்ப் பாடுபட்டிருக்கிறார்! இவரைப் போய்ச் சுதாகரன் என்னவெல்லாம் சொன்னான்!

ச்சு! சுதாகரன் என்ன சொல்லியிருந்தாலும் அதெல்லாம் பத்தோடு பதினொன்றாக இன்னும் ஒரு பொய்! அதையெல்லாம் நினைத்து மனதை அலட்டிக் கொள்வது முட்டாள்தனம்! அதைவிட, இந்த அன்பானவர்களைப் பற்றி எண்ணிப் பார்ப்பது மேல்.

ஒரே ஒரு நாள், கணவன் கூடவே இருப்பதினாலேயே அத்தை முகம் இப்படி மலரத் தொடங்கி விட்டதே! இனி, மாமாவை அடிக்கடி இப்படிப் பிக்னிக், அது இது என்று அழைத்துச் செல்லும்படி செய்ய வேண்டும். அப்போதெல்லாம் தான் பின்னணியில் ஒதுங்கிக் கொண்டு அத்தையையும், மாமாவையும் தனியாகவே அனுப்ப வேண்டும்...

இப்படியெல்லாம் மதுமஞ்சரி பலவாறு திட்டமிட்டபோதும், இரவில் விளக்கை அணைத்து விட்டுத் தூங்குவதற்காக வென்று கண்களை மூடியபோது, மூடிய இமைகளுக்குள் தோன்றி முறுவலித்தே வதைத்த கணவனை அவளால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல்தான் போயிற்று...

அன்றைய இரவை மூவரும் ஒரு சுற்றுலாப் பயணியர் விடுதியில் கழித்தனர்.

காலையில் எழுந்து 'வாக்கிங்' போய் விட்டுத் திரும்பிய போது கனகலிங்கத்தின் முகம் சற்றே களையிழந்து போயிருந்தது. ''ராமேஸ்வரம் போனாலும் சனீஸ்வரன் விடமாட்டான்

என்பார்களே, அதுபோல நாம் கொஞ்ச நாள் தெரிந்தவர்களை விட்டு விலகி இருக்கலாம் என்று பார்த்தால், நம் நகர் 'ஆல் இந்தியா ரேடியோ' குடும்பமும் இங்கேயே வந்திருக்கிறது! அந்தக் காலத்தில், பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாத வாசம் செய்ய என்ன பாடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்று இப்போது புரிகிறது. ஒன்று செய்யலாம். நாம் தரையில் இருந்தால்தானே இந்தத் தொல்லை? தண்ணீருக்குப் போய் விட்டால்? இருவரும் சீக்கிரம் கிளம்புங்கள். இங்கே கடற்கரைப் பக்கம் படகுகள் வாடகைக்குக் கிடைக்கும். ஒரு மோட்டார் படகில் சுற்றிக் கொண்டு இன்றையப் பொழுதைக் கழிக்கலாம். அங்கங்கே ஏதாவது 'ஜெட்டி'ல் நிறுத்தி உணவுப் பாட்டைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்'' என்று அவர் கூறியது இருவருக்குமே முக்கியமாக மதுமஞ்சரிக்கு ஒப்புதலாகவே இருந்தது. ஏனெனில், கனகலிங்கம் குறிப்பிட்ட அந்தக் குடும்பம் ஊர் வம்பு பேசுவதில் அந்த அளவு புகழ்பெற்றது!

படகு ஓட்டுவது கனகலிங்கத்துக்கு கை வந்த கலை. அவர் முதலில் செய்த தொழில் கூட, கேரளத்து உப்பங்கழிகளில் படகு மூலம் சரக்கு அனுப்புவதுதான். எனவே, இப்போதும் நிழல் பார்த்து, எங்கே நிறுத்துவது, எங்கே என்னென்ன வாங்குவது என்று பார்த்துப் பார்த்து வாங்கித் தந்தது எல்லாமே, இரு பெண்களுக்குமே இதமாக - சுகமாகவே இருந்தது.

கடைசியாக, ஓர் இடத்தில் நேந்திரம் பழப் புட்டும், முந்திரி மசாலா வறுவலும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விட்டு, ''மஞ்சரி, இது உன் காஃபி, இது உன் அத்தையின் டீ'' என்று ஒரு சிறு பிளாஸ்குகளையும் நீட்டினார்.

''மாமா, நீங்களும் என்னை 'மஞ்சரி' என்கிறீர்களே!'' என்று ஆச்சரியத்துடன் வினவியபடியே பிளாஸ்குகளை வாங்கி 'கேபின்' அலமாரியுள் வைத்தாள் மதுமஞ்சரி.

ஒரு வினாடித் தயக்கத்தின் பின், ''உன் அம்மா அப்பா உன்னை அப்படித்தான் அழைப்பது. பெயர் வைத்ததே அப்படித்தான். பிறகு ஏதோ, எண் ஜோதிடம் பார்த்து இந்த மதுவைச்

சும்மா ஒப்புக்காக வைத்தார்கள். ஆனால், ''மஞ்சரி'' என்று அழைத்தால் பெற்றோர் நினைவு வந்து நீ வேதனைப்படு வாயோ என்று நான்தான் உன்னை 'மது' என்று அழைக்கத் தொடங்கினேன். ஆனால், என்னவோ இப்போதெல்லாம் 'மஞ்சரி'தான் வாயில் வருகிறது! என்றார் கனகலிங்கம்.

திடுமென இறுகி விட்டிருந்த சகுந்தலா, தளர்ந்து, ''சிற் றுண்டியை இப்போதே முடித்து விடலாமா, கொஞ்சம் சுற்றி விட்டு அப்புறம் பார்க்கலாமா? அந்தப் பக்கம் தென்னை மரங்கள் நெருக்கமாக நிற்பது, கண் ஓரமாய் இமை மயிர் வரிசையாக இருப்பது போலத் தோன்றவில்லையா?'' என்று காட்டவும், மஞ்சரியும் 'ஆமாம் ஆமாம்' என்று இயற்கை எழிலை அத்தையோடு சேர்ந்து ரசிக்கத் தொடங்கினாள். கேரள மாநிலமே கண்ணுக்கு விருந்து படைக்கும் இடம் ஆயிற்றே! அத்தைக்கும் மருமகளுக்கும் சுகமாய் பொழுது போயிற்று.

சிற்றுண்டி முடிந்து அமர்ந்திருந்த போது, கனகலிங்கம் படகின் வேகத்தை வெகுவாகக் குறைத்து விட்டிருந்தார். கடலின் இதமான தாலாட்டலில் மதுமஞ்சரிக்குக் கண் சொக்கி யது என்றால், சகுந்தலா நன்றாகவே உறங்கி விட்டாள்.

''பாவம்! 'கேபினு'க்குள் இருந்தால் கூட வெளியே வெயிலையே பார்ப்பதும், அலைச்சலுமாகச் சோர்ந்து விட் டாள்!'' என்று மனைவியை வசதியாகப் படுக்க வைத்து ''நீயும் வேண்டுமானால் கொஞ்சம் தூங்கம்மா'' என்று கூறி, மீண்டும் ஓட்டப் போனார் கனகலிங்கம்.

சகுந்தலாவின் அருகிலேயே, இன்னொரு மெல்லிய மெத் தையைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்த மதுமஞ்சரிக்கு கொ[illegible] களைப்பாய் இருந்த போதும் கண்ணயர முடியவில்லை. இந்த சுதாகரனுக்கு என்ன, கொஞ்சப் பணமா இருக்கிறது? அதற்கு மேல் இந்த அறுபது கோடியும் வேண்டும் என்று [illegible] அநியாயம் செய்து விட்டான்... என்று வேதனையாக இருந்தது.

நல்ல வேளை! அத்தை எப்படியோ மாமாவைச் சமாதா னப்படுத்தி தொழிற்சாலைப் பங்குகளைப் பற்றி மீண்டும்

பேச்செடுக்காமல் இருக்கச் செய்து விட்டாள்! பின்னே, எல் லோருமா சுதாகர் மாதிரிப் பணத்தாசை பிடித்தவர்களாக இருப்பார்கள்?

மீண்டும் சுதாகரன் நினைவா என்று எரிச்சல் பட்டபடி எழுந்து வெளியே நோக்கிய மதுமஞ்சரிக்கு வியப்போடு சற்றுத் திகிலும் உண்டாயிற்று.

12

அங்கங்கே தலை தூக்கி நிற்கும் இந்தப் பாறைகளுக்கு நடுவே மாமா இவ்வளவு வேகமாகப் போகிறாரே!

விரைவிலேயே இரு பெரும் பாறைகளுக்கு இடையே உள்ளே சென்ற படகு, அதற்கான துறையின் அருகே வந்து நின்றது. படகை அதன் இடத்தில் நிறுத்திக் கட்டி விட்டு, கேபினுக்குள் வந்த கனகலிங்கத்தின் முகம் மலர்ந்திருந்தது.

''என்னம்மா, பார்த்தாயா நம் விருந்தினர் விடுதியை?'' என்று உற்சாகத்துடன் வினவினார்.

உள்ளே மணல் பரப்பும், கம்பி வேலியும், உள்ளே சிறு வீடும், சுற்றிலும் அரண் போல எழுந்த மலையும் பார்க்க மிகவும் நன்றாகத்தான் இருந்தது.

வியப்பினால் மலர்ந்த விழிகளுடன், ''ஆனால் அத் தை...'' என்று தொடங்குமுன் கனகலிங்கம் இடை மறித்தார்.

''உன் அத்தை ஒரு பயந்தாங்குள்ளி. இது தனியிடமாக இருக்கிறதாம். கொள்ளைக்காரர்கள் நம்மைக் கொன்று விடு வார்களாம் முடியுமா? பார், எவ்வளவு உறுதியான இரும்பு வலை வேலி. எப்போதும் மின்சாரம் பாய்ச்சியே வைத்திருக்கி றேன். மனிதன், மிருகம் யாரும் இதைத் தாண்டி உள்ளே வரமுடியாது. அதோ பார், ஒரு பழம்தின்னி வவ்வால் மாட்டிச் செத்துக் கிடப்பதை''! என்று அவர் காட்டவும் அவளுக்கு ஏனோ கொஞ்சம் ஒரு மாதிரி இருந்தது.

''அத்தையை எழுப்புகிறேன்'' என்று திரும்பியவளைத் தடுத்து, ''வேண்டாம், அவள் தூங்கட்டும். நான் அதற்குள் உள்ளே போய் மின்சாரத்தை நிறுத்திவிட்டு வருகிறேன்' நீ கூட வரவேண்டாம்'' என்று சட்டெனக் கடுமை ஏறிய குரலில் அவர் கூறவும், திகைப்புற்று அப்படியே நின்று விட்டாள் அவள்.

கம்பி வேலி ஓரமாய்ப் பக்க வாட்டில் சென்று விட்டுத் திரும்பி வந்து, வேலியை இணைத்த இரும்புக் கதவைத் திறந்து, மருமகளையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார்.

முழுக்கப் பூட்டியிருந்த வீடு என்பதால் தூசி அதிகம் இல்லாதிருந்தது. ஜன்னல்களின் வெளிக் கதவைத் திறந்து விட்டு, 'நெட்லான்' கதவுகளைச் சாத்திவிட்டு ஓரளவு சுத்தம் செய்தபின் மின்விசிறி ஓடத் தொடங்கியது.

அவர் சென்றிருந்த பக்கமாய் ஓடி, ''மாமா, அத்தை தெரியாமல் வேலி வலையைத் தொட்டுவிடப் போகிறார்கள்.'' என்று குரல் கொடுத்தாள் அவள்.

''இல்லை, வேலிக்கு வேறு இணைப்பு. அத்தோடு, உன் அத்தை தூங்குகிற தூக்கம் இப்போதைக்குக் கலைகிற தூக்கமா கத் தெரியவில்லை. அவளுக்கு ஒரு படுக்கை தயார் பண்ணு வோம்.'' என்று ஒரு கட்டிலில் மெத்தை விரித்தார்.

வெளியே சென்று, மனைவியை அலுங்காமல் தூக்கி வந்து படுக்கையில் கிடத்தினார்.

''அவளாக விழிக்கட்டும். பல நாட்களாகவே உன்னை நினைத்து அவள் சரியாகத் தூங்கவே இல்லை. இப்போது தூங்குகிறவளைத் தொல்லை செய்ய வேண்டாம். நான் போய், நாலைந்து நாட்களுக்குத் தேவைப்பட்ட அரிசி, பருப்பு, காய் கறி எல்லாம் வாங்கி வந்து விடுகிறேன். வேலிப்பக்கம் வரவேண்டாம். மின் தொடர்பு கொடுத்து விட்டுப் போகிறேன் '' என்று கிளம்பிச் சென்றார் அவர்.

படகின் மோட்டார் ஒலி மறைவதைக் கேட்டபடி நின்ற மதுமஞ்சரிக்குச் சுற்றிலும் இருந்த வேலியும், மலை அரணுமாக, என்னவோ சிறைப்பட்டாற் போலத் தோன்றியது.

சே, என்ன அசட்டுக் கற்பனை! என்று தலையை உலுக்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றபோது, சகுந்தலா தலையைப் பிடித்த படி முனகியவாறே எழுந்து கொண்டிருந்தாள்.

இது என்ன இடம்... என்று சுற்றிலும் பார்த்தவளின் விழிகள், அச்சமும் திகைப்புமாக விரிந்தன.

சகுந்தலாவின் திகைத்த விழிகளில் அச்சம் மிகுவதைக் காணவும் மதுமஞ்சரிக்குக் கனகலிங்கம் சற்றுமுன் கூறியது நினைவு வந்தது. பாதுகாப்பு பற்றி மாமா இவ்வளவு கவனமாக இருக்கையில் இந்த அத்தை இப்படி நடுங்குகிறார்களே!

முறுவலித்தபடியே ஓடிவந்து, சகுந்தலாவின் அருகே அமர்ந்து, அவளது கையைப் பற்றி, ''இங்கே பயப்படுவதற்கு அவசியமே இல்லை, அத்தை. வெளியே எவ்வளவு உயரமா கக் கம்பி வேலி பாருங்கள்; அதை யாரும் தொட்டால் அவ்வளவுதான். தூக்கி எறிந்து விடும். அந்த அளவுக்கு அதில் மின்தொடர்பு கொடுத்து விட்டுத்தான், நமக்குச் சமையல் சாமான் வாங்கிவர மாமா போனார். அதனால், மாமா வருமுன் பும் சரி, வந்தபிறகும் சரி, எந்தத் திருடனும் இங்கே உள்ளே வர முடியாது, அத்தை!'' என்று குழந்தைக்குச் சொல்வது போலப் பேசி, அவளைத் தேற்ற முயன்றாள்.

ஆனால், திடப்படுவதற்கு மாறாக சகுந்தலா மேலும் கலங்கிப் போனாள். ''உன்னை இந்த மாதிரி மாட்டி வைத்து விட்டேன், என் கண்ணே!'' என்று மருமகளை அணைத்துக் கொண்டாள். ''இத்தனை நடந்த பிறகும், இவ்வளவு காலத் துக்கு அப்புறமும், ஒரு சின்ன சாகசப் பேச்சில் ஏமாந்து போய்விட்டேனேடா! நான் ஏமாந்து, உன்னையல்லவா காட் டிக் கொடுத்து விட்டேன்! என் செல்வமே! இதிலிருந்து நீ எப்படி மீளப் போகிறாய் என்றே தெரியவில்லையே!'' என்று கதறிப் புலம்பினாள்.

கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டாற்போல இருந்தது மதுமஞ்சரிக்கு. மாமா வீட்டுக்கு வந்ததிலிருந்தே எல்லாம் தலைகீழாக. எல்லோருமே முரண்பாடாக நடந்து கொள்வதாகவே

அவளுக்குத் தோன்றியது. 'வா' என்று ஆவலாக அணைத்த அத்தை - அவள் அப்படி அணைத்து, உச்சி முகர்ந்து... என்றெல்லாம் பாசத்தைக் காட்டுவது பழக்கம் இல்லை என்பதால் அப்படி அணைத்ததே முரண்பாடுதான் - உடனேயே உன் வீடு போ என்று விரட்டியது ஒரு வேறுபாடு என்றால், எப்போதும் பாசம் காட்டும் மாமா அடிக்கவே செய்தது இப்போதும் கூட அதிர்ச்சி தரும் மாறுபாடு தான். எப்படியோ மாமா ஒருவாறு, பழைய மாதிரி மாறி விட்டார் என்று பார்த்தால், அத்தை இப்படி கண்ணே, செல்வமே என்பதும், அழுது புலம்புவதும்... கண் முன்னே நடந்தும் அதை அவளால் நம்பவே முடியவில்லை.

இதில், மருமகளையே மாட்டி வைத்து விட்டதாக சகுந்தலா புலம்புவது வேறு உள்ளதையும் குழப்பியடித்து உள்ளூரக் கலங்க வைத்தது.

ஆனால், அதை விடவும், சகுந்தலா துன்புறுவது தாங்காமல், ''அத்தை, அழாதீர்கள், அத்தை. ப்ளீஸ்... அத்தை, நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்றே எனக்குப் புரியவில்லையே... ஒருவேளை, பயங்கரக் கனவு ஏதேனும் கண்டீர்களா, அத்தை? '' என்று தன் கனவுகள் நினைவுவர, தன் வளர்ப்புத்தாயின் முதுகை ஆறுதலாக வருடியபடியே மெல்ல வினவினாள்.

தவிப்புடன் சகுந்தலா மருமகளை நோக்கினாள். உடனேயே, தப்பும் மார்க்கம் தேடினாற்போல, ஆற்றாமையுடன் அங்கும் இங்கும் அலைந்த அவளது பார்வை நிராசையுடன் மீண்டும் மஞ்சரியிடமே வந்து நிலைத்தது.

ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவள்போல, ''மாமா எப்போது வெளியே சென்றார்?'' என்று விசாரித்தாள்.

''இதோ, இப்போதுதான் அத்தை, மிஞ்சி, மிஞ்சி ஐந்து நிமிடங்கள் ஆகியிருக்கும். மாமாவின் படகு பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்வைக்கு மறைந்ததும் உள்ளே வந்தேன். அப்போது தான் நீங்கள் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து கொண்டு இருந்தீர்கள்...''

''அது தூக்கம் அல்ல. மயக்கம் வருவிக்கப்பட்டது.''

''அத்தை!''

மருமகளின் நம்பாத பார்வையை நேராகத் தாங்கி, ''ஆமாம். மயக்கம் தான். உன் மாமா தந்த டீயில் கலந்திருந்த மயக்க மருந்தால் வந்த மயக்கம் அது!'' என்றவள் ஒருதரம் விழிகளை இறுகமூடித் திறந்தாள். ''நிறைய விவரங்கள் நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய சமயம் வந்துவிட்டது, மஞ்சரி. உன் மாமாவைப் பற்றிய உண்மையையும் நீ அறிந்தாக வேண்டிய நேரமும் வந்துவிட்டது. ஆனால், அது மிகவும் தாமதப்பட்டு விட்டதோ; காலம் வெகுவாகக் கடந்துவிட்டதோ என்பதுதான் என் கவலை எல்லாம்!'' என்று தொடங்கி, சகுந்தலா கூறியது எதையுமே மஞ்சரியால் எளிதில் ஜீரணிக்க முடியாது போயிற்று.

பிறகென்ன? இந்த அத்தையும், கிட்டத்தட்ட சுதாகரன் சொன்னதையே திருப்பிப் படித்தால் எப்படி ஒப்புவது?

தங்கை மனோகரியும், அவளுடைய கணவர் குமரனுமாக அவர்களுடைய மகள் மதுமஞ்சரிக்கு விட்டுச் சென்ற 'சத்யா மெஷினரி' பங்குகளை அவளிடமிருந்து அபகரித்து, தனதாக்கிக் கொள்ளும் நோக்கத்தோடுதான், கனகலிங்கம், மருமகளைத் தன் வீட்டில் வைத்து வளர்க்கத் தொடங்கினாராம்.

அவரவர் இயல்புக்குத் தக்கப்படி அவரவர் சொன்ன பாணியில் வேறுபாடு இருந்ததே தவிர, சுதாகரன், சகுந்தலா இருவரின் பேச்சிலும் இருந்த மையக்கருத்து ஒன்றே தான். [illegible] இதுவேதான்.

'மதும்மா', 'மதுக்குட்டி' என்று அழைப்பிலேயே அன்[illegible] கொட்டியவரைப் பற்றி என்னவெல்லாம் சொல்லுகிறார்[illegible] அநியாயம்!

[illegible]வனிடம் ஏற்பட்ட அதே சினம் தலைதூக்கியபோதும், [illegible] அத்தையிடம், அதைக் காட்ட மஞ்சரிக்கு விருப்ப[illegible] மாறாக, சகுந்தலா இப்படிப் பேசுவதின் காரணத்தை

யோசித்து, ஒருவாறு யூகித்து, ''நான், என் கணவரோடு சேர்ந்து நல்லபடியாக வாழ வேண்டும் என்பதற்காக நீங்கள்... நீங்கள் இப்படியெல்லாம் பொ... வந்து... இல்லாததை எல்லாம் சொல்கிறீர்களா, அத்தை?'' என்று நயந்த குரலிலேயே வினவினாள்.

''என்ன பெண்ணம்மா, நீ?'' என்றது சகுந்தலாவின் களைத்த குரல், ''சிகரட் சூடு வைப்பேன் என்று மாமா மிரட்டிய பிறகுமா உனக்கு உறைக்கவில்லை? நான் விழித்திருந்தால் தடுத்து விடக்கூடும் என்று, எனக்கு மயக்க மருந்து கொடுத்து நம்மை ஏமாற்றி இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கிறாரே! இதற்கு மேலுமா உனக்குப் புரியவில்லை? மஞ்சரி, இது பழைய காலத்துக் காராகிரகம் மாதிரி சிறையம்மா. உன் மாமாவாக மனம் இரங்கி அழைத்துப் போகவில்லை என்றால் இங்கிருந்து நாம் வெளியே செல்வதே முடியாத காரியம். இங்கே நம்மை என்ன கொடுமை செய்யப் போகிறாரோ? என்ன ஆகுமோ, என்னவோ என்று அது வேறு எனக்கு நெஞ்சு நடுங்குகிறது; நீயானால் இப்படிக் கேட்கிறாயே!'' என்றாள் மிகுந்த கவலையும் சலிப்புமாக.

''அதில்லை அத்தை, இவ்வளவு நாள் நீங்கள் இதுபற்றி ஒன்றுமே சொன்னதில்லையே? இப்போது திடீரென்று சொல்லவும், ஒரு வேளை என் நல்வாழ்வுக்காக, கொஞ்சம் மாற்றிப் பேசுகிறீர்களோ என்று தோன்றி விட்டது...'' என்று சகுந்தலாவுக்குச் சமாதானம் சொன்னாள் மஞ்சரி. ஆனால், கூடவே, சற்று முன் சிறைப்பட்டது போல உணர்ந்து நினைவு வரவும் அவளுள்ளும் அச்சம் துளிர் விட்டது.

அப்போதும்கூட, மஞ்சரி தன் வளர்ப்புத் தாயின் அளவுக்கு மனம் இடிந்து போய்விடவில்லை. நம்ப முடியாத சிறையில் வந்து மாட்டிக் கொண்டதாகவோ, தாய்மாமன் தன்னைப் பெரும் கொடுமைப்படுத்தக் கூடும் என்று அவள் பயந்து நடுங்கி விடவில்லை. அப்படி என்ன செய்து விட முடியும் என்ற தைரியம் அவளுக்கு இருந்தது.

இதுவே, அவளுடைய கணவன் என்றால் மனதிலேயே அடிக்க முடியும். இப்போது வலிக்க வைக்கவில்லையா? ஆனால் அதுபோல நோகடிக்க மற்றவர்களால் முடியாதே; பிறகு என்ன பயம்?

அவளது வேதனை எல்லாம் வேறு. தந்தைக்கு நிகராகத்தான் நினைத்திருந்த தாய் மாமன், வெறும் பணத்துக்காக மட்டுமே, இறந்து விட்ட தங்கையின் ஒரே மகளான அவளை அவரது வீட்டில் ஏற்று வளர்த்தார் என்பதை ஒத்துக் கொள்வது தான் அவளுக்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது.

ஆனால், சொல்பவளும் யாரோ அல்லவே. அவளுடைய தாய்க்கு நிகரானவள் ஆயிற்றே. அத்துடன் இந்த வளர்ப்புத் தாய் பொய் சொல்லக் கூடியவளும் அல்ல. அதுவும் சர்வ நிச்சயமாக உண்மையே! அப்படியென்றால்...

''இவ்வளவு நாள் நீங்கள் என்னிடம் எதுவுமே சொல்லவே இல்லையே, அத்தை?'' என்றாள் கம்மிய குரலில்.

புருவ மத்தியை அழுத்தி விட்டுக் கொண்டிருந்த சகுந்தலா, மெல்ல நிமிர்ந்து மருமகளைப் பார்த்தாள். ''சொல்லாததற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன, மஞ்சரி. ஆனால், இன்று, அவை அனைத்துமே அர்த்தமற்றும் போய் விட்டன. மஞ்சு, எல்லா விவரங்களையும் அறிந்தால்தான் உனக்குப் புரியும். ஆனால்... நான் எப்படிச் சொல்லட்டும்? எதிலிருந்து தொடங்கட்டும்?'' என்று பெருமூச்செறிந்தாள். ''மீள வழியில்லாமல் என்னை மாட்டி வைத்த பிறகு, இனிச் சொல்லியும் தான் என்ன பயன்?'' என்று புலம்பினாள்.

தன்னைக் காட்டிலும் மருமகளை எண்ணியே சகுந்தலா வருந்துவதை உணர்ந்ததும் மஞ்சரி சட்டென எழுந்தாள். மாட்டிக் கொண்டோம்; மாட்டிக்கொண்டோம் என்று தவிப்பதைக் காட்டிலும் தப்புவதற்கு வழியிருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். அத்தை வாருங்கள்.'' என்று கிளம்பினாள்.

சகுந்தலா லேசாகத் தலையசைத்து, ''கிடையாதம்மா. இந்த வேலியின் உட்புற ஸ்விட்ச், வெளிப்புற ஸ்விட்ச்

இரண்டையும் மறைவாக அமைத்து, அதையும் பூட்டிச் சாவியை உன் மாமா வைத்திருக்கிறார். அதைத் தாண்டினாலும், முன் பக்கம் இந்தக் கடலைத் தாண்டப் படகும் வேண்டும்; படகை இந்தப் பாறை நடுவே ஓட்டும் திறமையும் வேண்டும். மற்ற பக்கங்கள் மலைகள். இந்த ஜன்னல் வழியாகப் பார்; மலையைக் குடைந்தாற்போல உள் சரிவாய்த் தெரிகிறதா? நீர்க்கசிவில் வளரும் பாசி தவிர, பற்றிப் பிடித்துத் தொற்றிக் கொண்டு ஏறப் புல் பூண்டு கூடக் கிடையாது.

''ஒன்றும் பிரயோஜனப்படாது, செல்லம். எல்லாம் இங்கு நான் ஏற்கனவே முயன்று பார்த்ததுதான்.'' என்றாள் சற்றும் நம்பிக்கை அற்ற குரலில்.

மருமகளின் முகத்தில் மீண்டும் திகைப்பைக் காணவும், ''இந்தச் சிறை எனக்குப் பழக்கப்பட்டது தான், மஞ்சு. பல வகைக் கொடுமைகள் எனக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது இங்கேதான். அவற்றைப் பலமுறை நான் அனுபவிக்க நேர்ந்ததும் இங்கேதான். அதிலும் அந்த முதல் வாரம்!'' எதை எதையோ நினைவு கூர்ந்து சகுந்தலாவின் உடல் சிலிர்த்தது. நடுங்கி, அடங்கியது.

அந்தக் கொடிய நினைவுகளில் இருந்து விடுபட விரும்பியவள் போலத் தலையை ஒருதரம் உலுக்கியவள், சட்டென எழுந்தாள். ''வா, மஞ்சு, உன் ஆசையைக் கெடுப்பானேன்? ஒருவேளை, உனக்கு நல்ல நேரம் இருந்து, தப்புவதற்கு ஏதேனும் வழி கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்!'' என்று எழுந்து மஞ்சரியுடன் வெளியே சென்றாள்.

வீட்டின் வெளியே ஒருதரம் சுற்றிப் பார்த்த அவளுக்கு, சகுந்தலா சொன்னது சரியென்றுதான் மஞ்சரிக்கும் [illegible] வீட்டினுள் முதலில் வந்தபோது, கனகலிங்கம் [illegible] பக்கம் போய்த் தேடிப் பார்த்தாள். வீட்டில் பொது [illegible]யைக் கண்டுபிடித்தார்கள். ஆனால் வேலிக்குரிய [illegible]கும் இடமே தெரியவில்லை.

அப்படி அதைக் கண்டு பிடித்து வேலிக்கு வெளியே சென்றாலும், சகுந்தலா சொன்னது போல, அதற்குமேல் எங்கு செல்லவும் வழியில்லை என்பதை உணர்ந்து இருவரும் மீண்டும் திரும்பி வந்தார்கள்.

வரும்போது மஞ்சரிக்கு இன்னொன்று தோன்றியது. ''ஏன் அத்தை, கொடுமைப்படுத்திப் பயமுறுத்தியேனும் என்னிடம் எதையும் எழுதி வாங்குவதால் மாமாவுக்கு என்ன லாபம்? அங்கே, சுதாகர் கொடுமைப்படுத்திக் கையெழுத்து வாங்கியது போலக் காட்டினால், அது செல்லாக்காசு ஆகிவிடும் என்றால் இதுவும் அப்படித்தானே? அவர் கேட்டதை எழுதிக் கொடுத்து விட்டுத் திரும்பிப் போனதும் உண்மையைச் சொல்லி, இதைச் செல்லாததாக்கி விட எனக்கு எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்? மாமா இதை யோசிக்கவே இல்லையே!'' என்றாள்.

இப்படி ஒரு வழி இருக்கிறதே என்ற எண்ணத்தில்தான் மஞ்சரி இதைக் கூறியது. ஆனால் அவளுடைய அத்தை அதிர்ந்து போய் அப்படியே நின்று விட்டாள்.

காரணம் புரியாமல், தானும் நின்று, ''என்ன, அத்தை?'' என்று விசாரித்தாள் மருமகள்.

''ம்... என்னம்மா? ஓ, அது... அது ஒன்றும் இல்லை மஞ்சு!.. மஞ்சரி, நீ... மஞ்சும்மா, அத்தை என்ன செய்தாலும் அது உன் நன்மைக்காகவே இருக்கும் என்கிற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கிறதல்லவா? அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நீ எனக்கு ஒரு சத்தியம் செய்துதர வேண்டும்.. செய்வாயா அம்மா?'' என்று மருமகளிடம் சகுந்தலா கேட்டாள்...

13

அவளது குரலில் பதற்றம் இருப்பதை உணர்ந்து, மஞ்சரி, சகுந்தலாவின் கையைப் பற்றித் தன் கையை அவளது உள்ளங் [illegible] மேல் வைத்து, ''சத்தியம், அது இது என்று பெரிய

வார்த்தை எல்லாம் எதற்கு, அத்தை? நீங்கள் ஒன்று சொன்னால் நான் அதை அப்படியே செய்து விட்டுப் போகிறேன். அவ்வளவு தானே!'' என்றாள் தேறுதலாக.

ஆனால், அந்தப் பதிலில் திருப்தியடையாமல், ''இல்லையம்மா. நீ சத்தியமே செய்து விடு. எனக்கோ, உனக்கோ என்ன நடந்தாலும், உன் மாமா விரும்பும் விதமாக நீ எதையும் எழுதிக் கொடுப்பது இல்லை என்று சத்தியம்... என் பேரில் ஆணையிட்டு சத்தியம் செய்து விடு, மஞ்சு'' என்று பிடிவாதமாய் நாத்தனார் மகளிடம் வாக்குப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகே சகுந்தலா சற்று அமைதியுற்றாள்.

முழு அமைதி என்று சொல்ல முடியாது. ஆயினும் இடையில் தோன்றிய பதற்றம் பெருமளவு குறைந்தவளாய் மீண்டும் மருமகளோடு வீட்டினுள் சென்றாள்.

தொண்டைக்குள் எத்தனையோ கேள்விகள் துடித்த போதும், மாமன் மனைவியின் தளர்ந்த நடையையும், சோர்வுடன் அவள் இருக்கையில் சாய்வதையும் கண்டபிறகு அவளிடம் எதையும் கேட்க மஞ்சரிக்கு மனம் வரவில்லை.

மாறாக, ''பசிக்கிறதா, அத்தை? படகில் தின்றது போகக் கொஞ்சம் பக்கோடா மீதம் இருக்கிறது. சாப்பிடுகிறீர்களா?'' என்று பரிவுடன் வினவினாள்.

''வேண்டாம்'' என்று மறுத்து விட்டு, ''இங்கே வாம்மா'' என்று மருமகளை அருகில் அழைத்தாள் சகுந்தலா. அருகில் வந்து காலடியில் அமர்ந்தவளின் தலையைப் பரிவுடன் வருடிக் கொடுத்தாள்.

பழக்கமற்ற இந்த அன்புச் செய்கைகளினால் விழிகளில் நீர் அரும்ப, கூடவே அவை உள்ளூரக் கலக்கத்தையும் ஏற்படுத்த, தன் அத்தையை மஞ்சரி கேள்வியாய் ஏறிட்டாள்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் சகுந்தலா தொடங்கினாள். 'மஞ்சரி, நான் உனக்கு முன்னமே எல்லா விபரங்களையும் - உன் பெற்றோர், சுதாகருடைய குடும்பம், முக்கியமாக உன் மாமா

பற்றி எல்லா விபரங்களையும் முன்பே சொல்லியிருந்திருக்க வேண்டும். அப்படிச் சொல்லியிருந்தால், குறைந்தபட்சம் நீயேனும் எச்சரிக்கையோடு இருந்திருப்பாய்!'' என்றவளிடமிருந்து மீண்டும் ஒரு பெருமூச்சு வெளியேறியது.

வளர்ப்பு அன்னையின் முகத்தில் இருந்த நிராசையும் நோவும் வருத்த, ''நடக்க வேண்டும் என்று தலையில் எழுதியது எப்படியும் நடந்துதானே, அத்தை தீரும்? சும்மா மனதைப் போட்டு உளப்பிக் கொள்ளாதீர்கள்'' என்று மதுமஞ்சரி மற்றவளைத் தேற்றினாள்.

''உண்மைதான், மஞ்சு, ஆனால் உன் துன்பத்தின் காரணம் நானாக ஆகி விட்டேனே என்ற வேதனைதான்... எனக்கு அதிகப் படிப்பு கிடையாது மஞ்சும்மா. கிராமத்தில் வளர்ந்தவள். கணவன் என்ன தப்பு செய்தாலும் பொறுத்துப் போக வேண்டும் என்று... புருஷனின் பிழையை மற்றவர் அறிய வெளிப்படுத்துவது கூடாது என்றெல்லாம்... கற்றுக் கொடுக்கப் [illegible]டிருந்தவள். அப்படியே வாழ்ந்து உன் வாழ்வைக் கெடுத்து [illegible] டேனே என்றுதான்... ச்சு... இந்த மறுகலினால் இப்போது [illegible] பயனும் இல்லை என்று தெரிந்ததும் முட்டாளைப் போல [illegible] கதையையே புலம்பிக் கொண்டு இருக்கிறேன்... மஞ்சு... [illegible]ரி, உன் மாமா அப்போதே குணத்தில் கொஞ்சம் அப்படி [illegible]டித்தான். ஆனால் ஒரேயடியாகக் கெட்டவர் என்று [illegible]ல்ல முடியாது! ஆனால் மனோ மறைந்த பிறகு... அது [illegible]க்கணக்கான பணம் என்றதும் பேராசை அவரைப் [illegible]ப் பற்றிக் கொண்டு விட்டது...''

''[illegible]தைப் பேராசை என்பானேன், அத்தை? சொல்லப் [illegible], அந்தத் தொழிலின் மூலப் பணம் மாமா, என் [illegible]ருக்குக் கொடுத்தது தானே? அதை அடுத்தவர் [illegible] விடுவதை விட, நாமே நிர்வகித்தால் என்ன என்று [illegible]த் தோன்றுவது நியாயம்தானே, அத்தை?'' என்று [illegible]தும் தன் தாய்மாமனை நியாயப்படுத்தவே மதுமஞ்சரி [illegible]தாள்.

''தன் பணமா?'' ஏளன முறுவல் ஒன்று தோன்றி மறைய, ''சத்யா மிஷினரியின் இன்றைய மதிப்பு அறுபது கோடி. கிட்டத்தட்ட இருபது ஆண்டுகள் முன்பு என்றாலும், அதைத் தொடங்க, அதில் பத்தில் ஒரு பங்குப் பணம் - ஓர் ஆறு கோடியேனும் தேவைப்பட்டிராதா? படகுகளில் சரக்கேற்றி அனுப்பி, தரகுக் கூலி பெறும் ஒருவர் அவ்வளவு பணத்தை எதிலிருந்து எடுத்துத் தங்கைக்குக் கொடுத்திருப்பார்? சொல்லேன்?'' என்றாள் சகுந்தலா ஒரு மாதிரிக் குரலில்.

''அது... அவரது சொத்தையெல்லாம் விற்று...'' என்று மாமன் உருவேற்றியிருந்த பாணியில் தொடங்கி விட்டு, ஏதோ நெருடுவது போல உணர்ந்து மதுமஞ்சரி வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

''கோடிக்கணக்கில் சொத்து வைத்திருக்கும் ஒருவர், லாரிக் கமிஷன் மாதிரிப் படகில் சரக்கேற்றித் தரகுக் கூலி பெறும் தொழிலைச் செய்வானேன்? இதையெல்லாம் சிறிது கூட யோசித்துப் பார்ப்பதே இல்லையா, மஞ்சரி?'' என்று குரலில் சிறு கண்டிப்பு காட்டி சகுந்தலா வினவவும், மஞ்சரியின் தலை தாழ்ந்து விட்டது. சற்றுப் பொறுத்து, மெல்ல நிமிர்ந்து, ''பெற்றோரை இழந்து ஆதரவற்று யாரும் இல்லாமல் ஐந்து வயதில் அனாதையாய் நின்றவளுக்கு ஆதரவு காட்டி வளர்த்தவரிடம் பிழை தேடுவது தப்பில்லையா, அத்தை? செய்ந் நன்றி கொன்றவருக்கு உய்வே கிடையாது என்று வள்ளுவரே சொல்லியிருக்கிறாரே!'' என்று மெதுவான குரலில் இயம்பினாள்.

''ஆதரவா? அதற்கு நன்றியா?'' என்றாள் சகுந்தலா ஏளனமாக. ''உன்னோடு சேர்ந்து சத்யா மிஷினரியும் வரும் என்பது இல்லாவிட்டால், உன் மாமா உன்னை வீட்டினுள் அடியெடுத்து வைக்க விட்டிருப்பார் என்றா நினைக்கிறாய்?'' என்று தொடர்ந்து அவள் கேட்ட போது, மஞ்சரியின் தொண்டையே அடைத்துக் கொண்டது.

''உன் அம்மாவை ஒரு விழாவில் பார்த்து ஆசைப்பட்டு மணக்கக் கேட்டபோது, திருமணச் செலவுக்குப் பணம் இல்லை, முடியாது என்று உன் மாமா, உன் தந்தையிடம் கையை விரித்து விட்டார். பரவாயில்லை, என்று உன் அப்பாவே எல்லாச் செலவும் செய்து மனோகரியை மணந்து கொண்டார். உடன் பிறந்த தங்கைக்கு முறைப்படிச் செலவு செய்து மணம் புரிவிக்க உன் மாமாவுக்கு மனம் வரவில்லை. ஆனால் அவளுடைய புருஷன் வீட்டுப் பணம் மட்டும் அவருடையதாகி விடவேண்டுமாம்! இப்படி ஓர் அண்ணன் மனோவுக்கு. ஆனால், புகுந்த வீடு அவளுக்குச் சொர்க்கமாகக் கிடைத்தது. அவளை அவ்வளவு ஆசையாகச் சிறப்பாகக் குமரன் - உன் தந்தை வைத்திருந்தார். நீ பிறந்த போது என்ன கோலாகலம், தெரியுமா... ஆனால், அதுவும், இமைப்பொழுதில் அழிந்து போயிற்று... எல்லாமே!

''அப்போது மோகனுக்குப் பிறகு எனக்கு எட்டாம் மாதம். அதற்குள் சுந்தரேசன் பெரியப்பாவோடு வாதாடி, உன் மாமா உன்னைச் சட்டப்படி இங்கே கொணர்ந்து விட்டார். பெரியப்பா முதலில் அடிக்கடியும் பிறகு அவ்வப்போதும் உன்னைப் பார்க்க, அப்படியே கணக்கு வழக்குகளையும் பார்க்க என்று வருவார். இரண்டுமே உன் மாமாவுக்குப் பிடிப்பது இல்லை. அவர் வரும் நேரம் பார்த்து உன்னிடம் குரூரம் காட்டுவார். தைரியசாலியாய் வளர்ப்பதாக அதற்குக் காரணம் கூறுவார். மனோவின் பெண்ணை இப்படிப் படுத்துகிறாரே என்று எனக்கு வேதனையாக இருக்கும். ஏதேனும் சொன்னால், முட்டாள் என்று திட்டு மட்டும் கிடைக்கும்.

''ஒருதரம், சிகரட் லைட்டரை எரிய விட்டுக் கொண்டு, உன் உடம்பில் சூடு வைப்பது போல அருகில் கொண்டு வருவதும், நீ பயந்து ஓடுவதைக் கண்டு சிரிப்பதுமாகப் பெரியப்பா அறை வாயிலில் நிற்பதைக் கவனியாதவர் போல ஒரு வக்கிர விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தார் உன் மாமா. ஒரு தரம் கண்ணருகே சட்டென்று லைட்டரை நீட்டவும் நான் பயந்து விட்டேன். ஓடிப்போய் லைட்டரைப் பிடுங்கி ஜன்னல் வழியே வெளியே வீசி எறிந்து விட்டேன்.

''உன் மாமா என்னைப் பிடித்துத் தள்ளி உதைத்ததில் எனக்கு வலி எடுத்து விட்டது... குழந்தை பிறந்து சற்று நேரத்தில் இறந்து விட்டது... தலையில் அடி பட்டிருந்ததாம்...''

''அத்தை!'' என்றாள் மஞ்சரி விழிகளில் நீர்மல்க.

சகுந்தலாவின் கை, மருமகளின் முகத்தை வருடிக் கொடுத்தது. ''பெண் குழந்தை. அப்படியே அவள் அத்தை ஜாடை. முனையில் எடுப்பாய் நிமிர்ந்த மூக்கும், செப்பு இதழ்களும், சிப்பி இமைகளும்... அப்படியே நீதான் சும்மாவே எனக்கு மனோவிடம் மிகுந்த பிரியம். கூடவே உன் மாமாவின் போக்கு பிடிக்காமல் உன்னிடம் ஏற்பட்டு வளர்ந்து வந்த பரிவு அதன் பின், எல்லையற்ற தாய்ப் பாசமாகி விட்டது. உன்னை என் மகளாகவே எண்ணத் தொடங்கி விட்டேன்'' என்றாள் கனிந்த அன்பு கசிந்த குரலில்.

இரு கரங்களாலும் சகுந்தலாவை கட்டிப் பிடித்து அவள் வயிற்றோடு தலை சாய்த்து, ''நீங்கள் எப்போதும் எனக்கு அம்மாதான் அத்தை!'' என்றாள் மருமகள்.

மஞ்சரியின் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து, ''நீயும் என் மகள்தான். ஆனால், முன்னெல்லாம் இந்த அத்தைக்கு நம்மைப் பிடிக்கவில்லை என்று கூட நினைத்து நீ கஷ்டப்பட்டிருப்பாய். அப்போது என் பாசத்தைக் காட்டிக் கொள்ள எனக்குப் பயம், கண்ணு. பெரியப்பா உன்னைப் பார்க்க வரும்போதெல்லாம் என்ன நடந்தது, எப்படி உன்னை வதைத்து அவரை விரட்டினார் என்று கவனித்துக் கொண்டே இருந்தேனே... அத்தோடு... உன் மாமா இந்தப் பாசத்தை வேறு விதமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வாரோ என்று... அது வேறு ஒரு பயம்...'' என்றவள், மருமகள் கேள்வியாய், நோக்கவும், ''உடன் பிறந்த தங்கை, அவளுடைய சின்னஞ்சிறு மகளையே எத்தித் தின்பது என்றால் எனக்கு மிகவும் அருவருப்பாக இருந்தது, மஞ்சு. அந்தக் குழந்தை இறந்தபோது, எங்களுக்குள்ளும் ஏதோ மடிந்து விட்டாற்போல ஓர் உணர்வு! அதன்பிறகு நான் அவனை அவரை என்னிடம் நெருங்க விடவில்லை. அந்த நெருக்கத்தால்

அடைய உன்னை வதைப்பாரோ என்று அஞ்சினேன்...'' என்று நிறுத்தினாள்.

கணவனின் அணைப்புகள் நினைவு வர, யோசனையோடு, ''ஆனால் அதில் என்ன சுகம், அத்தை? உங்களுக்கு அடியோடு பிரியமில்லை என்ற பிறகு... ஊகூம், நீங்கள் மாமாவைக் கொஞ்சம் அதிகப்படி மோசமாய் எடைபோட்டு விட்டீர்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது, அத்தை'' என்றாள் சின்னவள். இப்போது அவளும், மணவாழ்வை அறிந்த, மணமான பெண் அல்லவா?

''அதிகப்படி மோசமா?'' வெறுப்பும் ஏளனமுமாய் சகுந்தலாவின் கண்களில் கனல் தெறித்தது. ''இந்த இடம் எனக்கு எப்படிப் பரிச்சயம் என்கிறாய்? உன் மாமா இங்கே என்னை இழுத்து வந்து மிருகத்தனம் செய்திருக்கிறார். சிகரெட் சூடு, பிளேடு கீறல், அதற்கு மேல் கட்டாய உறவு! வேறு பெண்களோடு என் கண் எதிரிலேயே உல்லாசம்! எதற்கும் பணியாமல், நான் அடியோடு இறுகிப் போனேன் என்று ஆனபிறகு... அவ்வப்போது உன் மாமா சிங்கப்பூர் போவதாகச் சொல்லி, இருக்கும் இடம் தெரியாமல் விலாசம் கொடாமல் போய் விடுவாரே; அப்போதெல்லாம் வருவது இங்கேதான். கண்டவளையும் கூட்டி வந்து, இங்கே அவர் செய்யாத கேவலம் கிடையாது. மிஷினரியில் கொள்ளையடித்த பணத்தை எல்லாம் அவர் செலவிட்டது இப்படித்தான். திரும்பி வந்து பெருமையடிப்பார், எவள் எவளோடு, எப்படி எப்படி... அனுபவித்தார் என்று நாக்கூசாமல் பேசுவார்! அப்படி ஒரு வக்கிரம்!''

''ஐயோ! எப்படிப் பொறுத்தீர்கள் அத்தை?'' என்று மஞ்சரி கலங்க, ''உன்னைப் பார்த்துத்தான்!'' என்று அவளைத் திகைக்க வைத்தாள் சகுந்தலா.

''ஆமாம், அம்மா. அந்த கொடுமைக்கு நான் செத்திருப்பேன். குறைந்தபட்சம் வீட்டை விட்டு வெளியேறி ஏதாவது ஓர் இல்லத்தில் சேர்ந்து, வேலை பார்த்து வயிற்றுப் பாட்டைக் கழித்திருப்பேன். ஆனால் உன் கதி? நீ ஒரு பெண். திருமண

மாகி வேறிடம் சென்றால் உன் சொத்தும் உன்னோடு உன் மாமாவின் கையை விட்டுப் போய்விடும். அதனால் உரிய வயது வந்ததும் உன்னை மகனுக்கே மணமுடித்து தொழிற்சாலையைத் தன் கையிலேயே வைத்துக் கொள்வதாக உன் மாமாவின் திட்டம். ஆனால் உரிய வயது வரும்போதும், நீ விலகிக் கொண்டு விடக் கூடாது என்று, மோகனை விட்டு... உனக்குப் புரிகிறதல்லவா? அப்படி ஏதும் நிகழாமல் உனக்குக் காவலாக நான் இங்கேயே வாழ வேண்டியிருந்தது...''

''அத்தை!'' என்று அவளை அணைத்துக் கொண்டு மஞ்சரி விசும்பினாள்.

''மோகன் தந்தை வழி சென்று விட்டான். சுலப வழி! நல்லவனாக வாழ்வது சற்றுச் சிரமம் அல்லவா? ஆசைகளை அடக்க வேண்டியிருக்கும்; உடல் நோக உழைக்க வேண்டியிருக்கும். அடுத்தவர் சொத்தை எத்தித் தின்பது இலகு என்பதால் அதைக் காட்டித் தந்த அப்பாவோடு ஒட்டிக் கொண்டு விட்டான். அந்தத் திருட்டுப் பணம் நிலைக்க எதைச் செய்யவும் அவனும் தயாராகி விட்டான்.... அதனாலேயே நான் மிகவும் கவனத்தோடு இருக்க நேர்ந்தது. உன்னிடம் கூட எவ்வளவோ கடுமை காட்டினேன்...''

கை, தன் போக்கில் மருமகளின் தலையை வருட, ''விட்டால் உனக்குப் பதினைந்து நிரம்பு முன்பே மோகன் கையில் தாலியைக் கொடுத்து உன் கழுத்தில் கட்டச் சொல்லியிருப்பார். ஆனால் அப்படி ஒரு விபத்து நடவாமல் உன்னைக் காத்தது உன் தந்தையின் உயில்தான்'' என்றாள் சகுந்தலா.

கணவன் வீட்டிலும் இந்த உயில் பற்றிக் குறிப்பிட்டது நினைவு வர, ''அது என்ன உயில் அத்தை?'' என்று மஞ்சரி விசாரித்தாள். ''என் அப்பாவுக்கு அப்போது சின்ன வயது தானே? அதற்குள்ளாகவா உயில் எழுதி வைத்திருந்தார்?''

''ஆமாம்'' என்று தலையாட்டினாள் சகுந்தலா. ''ஏதோ விளையாட்டாய் பொழுதுபோக ஒரு நாள் ஜோசியம் பார்த்தார்கள். அப்போது, மனோகரிக்கு மாங்கல்ய பலம் குறைவு

அதற்குச் சேலை, கோழி என்று என்னென்னவோ பரிகாரம் செய்ய வேண்டும் என்று ஜோசியக்காரி சொன்னாளாம். அப்போது கேலி பேசிச் சிரித்தாலும், உள்ளூர ஏதோ உறுத்த, உன் தந்தை ஓர் உயில் எழுதி, வக்கீலிடம் கொடுத்து வைத்திருந்தார். அதன்படி, உனக்கு இருபத்தோரு வயது நிரம்புமுன் திருமணம் செய்வது என்றால், சுந்தரேசன் பெரியப்பாவிடம் அனுமதி பெற்றாக வேண்டும்; அதற்கிடையில் உனக்கு ஏதாவது நேர்ந்தால், சொத்து முழுவதும் பெரியப்பாவிடம் போய்ச் சேர்ந்து விடும் என்று எழுதி உன் உயிருக்கும், உன் எதிர்காலத்துக்கும் பெரியப்பாவின் பாதுகாப்பை ஏற்படுத்தி வைத்திருந்தார் உன் தந்தை. ரத்த உறவு இல்லாவிட்டாலும் பாசத்தால் அந்த இரு குடும்பங்களும் பின்னிப் பிணைந்தவை. பெரியப்பாவிடம் குமரனுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை!

''உம் மாமாவிடம் அவ்வளவு அவநம்பிக்கையும் கூட. எல்லாம் தெரிந்துதான் வைத்திருந்தார்கள். ஆனால் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கும் என்று யாரும் எதையும் என் முன் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள். அங்கே எல்லோருமே அவ்வளவு பண்புள்ளவர்கள் மஞ்சு...''

பாசம், பண்பு உள்ளவர்கள்! ஆமாம். அப்படித்தான்! ...எதை எதையோ எண்ணுகையில் மஞ்சரிக்கு நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டு வந்தது. ஒன்றுமே புரிந்து கொள்ளாத முட்டாளாய் இருந்து விட்டாளே! ''ஒன்றுமே சொல்லவே இல்லையே, அத்தை! எதுவும் தெரியாததால் என்னென்ன மடத்தனம் செய்து விட்டேன்!'' என்றாள் வேதனையோடு.

பார்வை எங்கோ நிலைக்க, ''அன்று பெரியப்பா கூட அதைத்தான் கேட்டார். உன் திருமண வரவேற்பின் மறுநாள், என்னிடம் உண்மை சொல்லும்படிக் கேட்டார். ஆனால்... மஞ்சு, என் வளர்ப்பு முறை தவிர, உன் மாமாவும் என்னிடம் ஒரு சத்தியம் வாங்கியிருந்தார். உன்னைப் பற்றிய அவரது செயல், திட்டம் எதையும் யாரிடமும், முக்கியமாக உன்னிடம் சொல்லக் கூடாது என்று வாக்கு பெற்றிருந்தார். நம் இருவரை

யுமே கொடுமை செய்வது இல்லை என்று அதற்கொரு பேரமாய் இந்த சத்தியத்தைப் பெற்றிருந்தார். ஆனால் இன்றைக்கு எல்லாமே மதிப்பிழந்து போயின!'' என்று வேதனையும் வருத்தமுமாக முடித்தாள் சகுந்தலா.

சுதாகர் எத்தனை முறை இந்த மாமாவைப் பற்றி எச்சரித்தான்! ஏதோ நினைவுவர, ''சிறு வயதில் எனக்கு 'ர' வராதா, அத்தை என்று மஞ்சரி வினவினாள், லேசாக முறுவலித்து, ''ஆமாம். உன் நாத்தனார் தரங்கிணியைக் கூடத் தங்கிணி, தங்கிணி என்றுதான் கொஞ்சுவாய்'' அப்போது அவள்தானே எல்லோரிலும் சிறு குழந்தை! நீ அவளிடம் பைத்தியமாய் இருப்பாய்!'' என்றாள் பெரியவள்.

ஐயோ! அதற்குத்தான் அவன் அப்படிப் பரபரத்திருக்கிறான்! பழைய நினைவுகள் வந்து விட்டன என்று நினைத்திருக்கிறான். ஒரு வேளை... சிறு படபடப்புடன் ''எனக்கு ஒன்றுமே நினைவே இல்லையே, அத்தை!'' என்று கவலையாகக் கேட்டாள் மருமகள்.

''ஆமாம் அம்மா. அந்த விபத்தின் பின் உன் பெற்றோர் தொடர்பான எல்லா நினைவுகளுக்குமே ஒரு தடை மாதிரி ஏற்பட்டு விட்டது. அப்படி மறந்த நினைவுகள் திரும்பி விடக் கூடாது என்பதில் உன் மாமா வெகு கவனமாக இருந்தார். உன் பெற்றோர் மஞ்சு, மஞ்சரி என்றுதான் உன்னை அழைப்பது. ஆனால் அந்த அழைப்பு கூட உனக்குப் பழசை நினைவுபடுத்தி விடக்கூடும்; உயிரைக் காத்தவன் மோகனல்ல என்பது நினைவு வந்தால் நன்றிக் கடன் செலுத்தும் உணர்வு மங்கி விடும் என்றெல்லாம் கணக்கிட்டுத்தான் உன்னை 'மது' என்று உன் மாமா அழைப்பது. நான் மஞ்சரி என்றால் அவருக்கு அவ்வளவு ஆத்திரம் வரும்!... என்ன, குழப்பமாக இருக்கிறதா? மெய்யாகவே அன்று உன்னை விபத்தில் காத்தது கூட சுதாகர்தானம்மா. அது நினைவுக்கு வந்து விட்டதால் தன் பொய்யெல்லாம் வெளிச்சத்துக்கு வந்து விடும் என்றுதான் உன் மாமா, உன்னை மருத்துவரிடம் போக விடாமல் தடுத்தார்.''

சட்டென மஞ்சரிக்கு மீண்டும் எல்லாமே குழம்பிப் போயின.

அத்தானை விடாமல் பற்றிக் கொள்ளும்படி அந்தக் குரல் - அது அவளுடைய அன்னையின் குரலாகத்தான் இருக்க வேண்டும்; அவ்வளவு தவிப்புடன் எச்சரித்த அது சுதாவை என்று சொல்லவில்லையே! அத்தான் முறையில் இருப்பது மோகன் மட்டும்தானே? சுதாகர் எப்படி அத்தான் ஆவான்?

மீண்டும் சகுந்தலாவின் பேச்சிலேயே மஞ்சரிக்குச் சந்தேகம் வந்தது! மகளாக மனதில் ஏற்ற மருமகளின் இல்லறம் நிலைப்பதற்காக - நல்லபடியாக நடப்பதற்காக இந்த அத்தை எந்த அளவுக்கு இட்டுக் கட்டியிருக்கக் கூடும்?

''ஆனால் அத்தை, அத்தான் என்றால் அது மோகன் தானே...'' என்று அவள் குழப்பத்துடன் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும் போதே தூரத்தில் கேட்ட மோட்டார் ஒலியில் இரு பெண்களின் உடல்களும் விறைத்தன.

''மஞ்சரி, மாமா வருகிறார். எனக்குச் செய்து தந்த சத்தியத்தை வினாடிகூட மறந்து விடாதே, கண்ணு ஜாக்கிரதை! '' என்று எச்சரித்த சகுந்தலாவின் முகம் உணர்ச்சி மறைந்த கல்லாய் இறுகியது.

மஞ்சரியின் நெஞ்சுக் கூட்டினுள் ரயில் தடதடத்தது.

சகுந்தலாவின் பேச்சில் ஒரு சந்தேகமும், தொடர்ந்து குழப்பமும் ஏற்பட்ட போதும், தன் தாய்மாமனை முன்போல நம்பித் தலையில் தூக்கிக் கொண்டாட இப்போது மதுமஞ்சரியால் முடியவில்லை. ஏனெனில் அவளுடைய அத்தை உரைத்த வற்றுள், மோகன்குமாரின் விஷயத்துக்கு அவளே நேரடி சாட்சியாயிற்றே!

''நாளைக்குக் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறவன்தானே மோகன் உன்னைத் தொடுவதில் தப்பே கிடையாது! 'ஜோடிப் புறாக்கள் போல நீங்கள் சேர்ந்து கிடப்பது தவறாகாது என்றெ

லாம் கனகலிங்கம் பலமுறை கூறியிருக்கிறார். மதுமஞ்சரியின் இயல்பான உடல் கூச்சமும், சகுந்தலா மருமகளை வளர்த்தி ருந்த முறையும், கூடவே கண் குத்திப் பாம்பாய் அவளது கவனிப்பும் மோகனை விலக்கி நிறுத்தியிருந்தது என்பது அவள் அனுபவப்பூர்வமாய் அறிந்த உண்மை அல்லவா?

இதில் மெய்யுரைத்தவள், மற்றதில் பொய் சொல்வாளா?

குழப்பமும், திகைப்பும், கூடவே அச்சமுமாக வாயிலை நோக்கியவாறு மஞ்சரி திகைத்து நினறாள்.

இரு கைகளிலும் சாமான்களோடு வீடு வந்து சேர்ந்த கனகலிங்கத்தின் கண்களில் தங்கை மகள் முதலில் படவும், "என்னம்மா மஞ்சு, மாமா அங்கே இங்கே அலைந்து திரிந்து, உனக்குப் பிடிக்கிற மாதிரி எல்லா சாமானும் வாங்கி வந்திருக்கி றேன், ஓடி வந்து வரவேற்கத்தான் இல்லை; சுமை குறைக்க கை கொடுக்கவேனும் செய்யலாம் இல்லையா?" என்று சவடா லாகப் பேசிபடியே சாமான்களை இடம் பார்த்து வைத்தவர், மருமகளிடமிருந்து பதிலேதும் வராது போகவும் திரும்பி அவள் முகத்தைக் கூர்ந்தார்.

சில வினாடி நோக்கிய பின் உச்சுக் கொட்டினார். "நான் இல்லாத வேளையில் உன் அத்தை உனக்கு நிறைய ஓதியிருப் பாள் போலத் தெரிகிறது. ஒரு வகையில், கொடுத்த வாக்கைப் பறக்க விட்டதற்காக நான் அவளுக்கு நன்றிதான் கூறவேண் டும். என் வேலை ஈஸியாகி விட்டது பார்! இல்லையென்றால், உன் உலக்கைக் கொழுந்து மூளைக்கு விவரம் புரிய வைக்கு முன் எனக்கு மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்கி விட்டிருக்கும் சரி...சரி. முதலில் படகுக்குப் போய்ச் சாமான்களை எடுத்து வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டார்.

அவரது 'உலக்கைக் கொழுந்து மூளை' உறுத்திய போதும், அதை ஒதுக்கி, "நாம் இங்கே இருக்க வேண்டாம் மாமா வீட்டுக்கே போய் விடலாம். அதனால்..." என்றவளை கனகலிங்கம் கையை உயர்த்தி அடக்கினார்.

"முதலில் சாமான்கள் இங்கே வரட்டும். தங்குவதையும் செல்லுவதையும் பற்றிப் பிறகு பேசலாம்", என்று அவர் பெருங் குரலில் கூறியதை எதிர்க்க இரு பெண்களுக்குமே மனமில்லாததால் படகிலிருந்த பொருட்கள் வீடு வந்து சேர்ந் தன.

"மாமா, ப்ளீஸ், நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம்..." என்று தொடங்கிய தங்கை மகளின் பேச்சை மீண்டும் கனகலிங்கம் கை உயர்த்தியே தடுத்து நிறுத்தினார். "கவனி, மதுமஞ்சரி. முதலில் நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். குறுக்கிடாமல் கேட்டு முடித்து விட்டு, அதன்பிறகு சற்று - சற்று என்ன, நன்றாகவே யோசித்துப் பார்த்து விட்டு, அப்புறமாய் நீ என்ன விரும்புகிறாயோ, அதைக் கூறலாம்" என்ற முகமனுடன் அவர் தொடங்கினார். "சத்யா மிஷினரி யின் கேரளக் கிளை என் தங்கையின் சொத்து. இதை யார் யாரோ அனுபவித்து விட்டுப் போகட்டும் என்று விட்டு விட என்னால் முடியாது. விடமாட்டேன். தங்கை மகள், உனக்கு ஒன்றுமே இல்லாமல் போவது என்றால்... அதுவும் அவ்வள வாக நியாயமில்லை. அதனால் யோசித்து ஒருவழி கண்டுபிடித் திருக்கிறேன். நீ சுதாகரை விவாகரத்து செய்து விட்டு, மோகனை மணந்து கொண்டால் இருவருமாக..." என்று அவர் தன் திட்டத்தை விவரிக்க முனைந்த போது, மதுமஞ்சரி அருவருப்புடன் குறுக்கிட்டாள்.

"அய்யோ, சீ! என்று உடல் சிலிர்த்தது. "இதுபோலெல் லாம் பேசாதீர்கள் மாமா! கேட்கவே கூசுகிறது" என்று மீண்டும் அருவருப்பைக் காட்டினாள்.

"அய்யோ! வேண்டாம்மா! உத்தம பத்தினி, கண்ணகி யின் வாரிசினி! உன் உடம்பு கூசும்படி நடப்பானேன்? ஏதோ, ரத்தத் தொடர்புள்ள வாரிசுகளே அனுபவித்துப் போகட்டுமே என்று நினைத்தேன். வேண்டாம் என்றால் விடு. அடுத்த வழியைப் பார்ப்போம்... நான் முன்னமே சொன்ன வழி. உன் புருஷ னுக்கு எழுதிக் கொடுத்தது கொடுமையால் செய்தது; அது செல்லாது என்று ரத்து செய்து விட்டு, அப்படியே எனக்குத்

தந்து விடு. இதை முடித்து விட்டாயானால், நீ உடனே போக வேண்டிய இடத்துக்கு நானே உன்னை அனுப்பி வைத்து விடுகிறேன்'' என்றார் அவர் ஏளனக் குரலில்.

போக வேண்டிய இடம்! அது சுதாகரிடம்தான். ஆனால், அங்கே மனைவியை ஆவலாக எதிர்கொள்கிற நிலையில் சுதாகர் இருக்க வேண்டுமே! அதற்கு அந்த ரஞ்சனா அவனை விட்டு வைத்திருக்க வேண்டுமே!

கணவன் மீது சந்தேகப்பட மஞ்சரிக்குப் பிடிக்கவில்லை தான். ஆனால் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்பதற்காக உண்மை மாறி விடுமா? சொத்தை அவசரமாக எழுதி வாங்கிக் கொண்டவன், அதற்கு மேல் மரியாதைக்குச் சும்மா வாய் வார்த்தையாகக் கூட 'போகாதே நில்!' என்று சொல்லவில்லையே!

''என்னடி, நின்று கொண்டே தூங்குகிறாயா? அல்லது செத்துத்தான் போனாயா? பத்திரம் எழுதுமுன் உயிரைக் கியிரை விட்டுத் தொலைத்து விடாதே. பதினைந்து ஆண்டு உழைப்பு பஸ்பமாகி விடும்!'' என்று எரிச்சல் பட்டார் கனகலிங்கம்.

மாமனின் பேச்சிலும் குரலிலும் இருந்த மாறுபாட்டை நம்புவது மஞ்சரிக்கு மிகவும் கடினமாக இருந்தது. அத்தை சொன்னதெல்லாம் அப்படியே உண்மைதான் என்று எண்ணியவளுக்கு சகுந்தலா இதுவரை வாயே திறக்கவில்லை என்பது உறைக்க, அவள் புறம் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அத்தையின் வெறித்த பார்வை சொன்ன சேதியைச் சரியாகவே படித்து, நிமிர்ந்து, ''எழுதித் தராவிட்டால்?'' என்று கேட்டாள் மருமகள்.

அவளது நிமிர்வை அசட்டை செய்து, ''தராவிட்டால் அப்புறம் இந்த மாமன் யார் என்று நீ அறிந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கும். இந்தப் பொன்னான மேனி புண்ணாகி, நொந்து வேதனைப் பட நேரிடும்'' என்று மிரட்டினார் அவர்

''நாங்கள் இரண்டு பேர் நினைவிருக்கட்டும்'' என்று பதிலுக்கு மிரட்ட முயன்றாள் மதுமஞ்சரி, வெறும் முயற்சிதான் அதுவும்.

ஆனால், ''இரண்டு பேரா?'' என்று நையாண்டி செய்தார் கனகலிங்கம். ''உன் பட்டிக்காட்டு அத்தை, புருஷனுக்கு எதிராகக் கைநீட்டக் கூட மாட்டாள். அப்படியே அவள் கை ஓங்கினாலும், என்னை அடித்துப் போட்டு விட்டு இங்கிருந்து இரண்டு பேரும் எப்படி வெளியே போவீர்கள்? ....அல்லது உன் ஆசைக் கணவன் சுதாகர் வந்து காப்பாற்றுவான் என்று நினைத்தாயா? 'விட்டது சனி' என்று நிம்மதியாக இருப்பவன் அவன். இல்லாவிட்டால், 'நல்லபடியாகப் போய்ச் சேர்ந்தியா' என்று ஒரு போன் செய்து கூடக் கேட்கத் தோன்றாதா? ஆனால் ஒன்று. அப்படியே அந்த மடையன் வந்தாலும் அவனை என் வேலி கவனித்துக் கொள்ளும். புரிகிறதா? இப்போது சொல். என்ன முடிவு செய்திருக்கிறாய்? நல்லபடியாக உடம்பு நோகாமல் கையெழுத்துப் போடுகிறாயா? அல்லது...'' என்று ஏளனமும் அச்சுறுத்தலுமாக வினவினார் கனகலிங்கம்.

14

இந்த மாமா கேட்கிற கையெழுத்தைப் போட்டுத் தொலைத்து விட்டுப் பேசாமல் இந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விடுவது மேல் என்று தான் மஞ்சரிக்குத் தோன்றியது. ஆனால், சகுந்தலாவுக்குச் செய்து கொடுத்த சத்தியம் அதைத் தடை செய்தது. சரியான காரணம் இல்லாமல், அத்தை அப்படியொரு வாக்குறுதியைப் பெற்றிருக்க மாட்டாள் என்பதும் அவளுக்கு நிச்சயமே. அதைக் காரணம் கூறி, அத்தையை இந்தப் பொல்லாத மாமனிடம் காட்டிக் கொடுக்க மனமற்று, ''அங்கே சுதாகருக்கு எழுதிக் கொடுத்து விட்டு, அதையே உங்களுக்கும் எழுதித் தருவது சரியில்லை மாமா. அதனால் முடியாது'' என்று முடிந்த அளவு வருத்தத்துடன் உரைத்தாள்.

பேச்சு திடமாக இருந்தாலும், உடனேயே கனகலிங்கத்தின் முகம் மாறிய விதத்தில் மஞ்சரி மிகவும் பயந்து போனாள். அந்த அளவுக்கு அவர் முகத்தில் கொலை வெறி தாண்டவமாடியது. கையில் சிக்கினால், கையைக் காலைப் பிய்த்து எறிந்து விடுவார்போல அப்படி ஓர் ஆவேசம்!

தன்னையறியாமல் அவள் பின்னடைய, சத்தமின்றி இடையில் வந்து நின்ற மனைவியைக் கனகலிங்கம் வெறித்து நோக்கினார். 'விட்டால் எது சரி, எது சரியல்ல என்று உன் மருமகள் பட்டிமன்றமே நடத்துவாள் போல இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் என்னென்ன நடக்கக் கூடும் என்று இந்த முட்டாளுக்குக் கொஞ்சம் எடுத்துச் சொல்லு. இரண்டு நாட்கள் அவகாசம் தருகிறேன். அதற்குள் அவளைக் கையெழுத்துப் போட வைப்பது உன் பொறுப்பு'' என்று கெடு வைத்தார் அவர்.

அதற்கு மேல் பெண்கள் இருவரையும் பற்றி அவர் பெரிதாக அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. சமைக்கச் சொன்னார். சாப்பிட்டார். அவரது தயவின்றி இந்தப் பெண்கள் இந்த இடம் விட்டு வெளியேற முடியாது என்பதொன்றையே, தனக்கான பெரும் பாதுகாப்பாய் உணர்ந்தவராய், அவர்பாட்டில் படுத்து உறங்கினார்; அல்லது படகை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே சுற்றினார். அவ்வப்போது மிரட்டினார்.

எந்த நேரத்திலும் சகுந்தலா, மருமகளுக்குத் தான் துணையிருப்பதைச் செய்கைகளாலும் பேச்சாலும் உணர்த்திக் கொண்டே இருக்கவும் மஞ்சரி அடியோடு உடைந்து விடவில்லை.

இதையே குறிப்பிட்டு ''ரத்தத் தொடர்பு உடையவர் மாமா. உங்கள் இருவரில், உலக ரீதிப்படிப் பார்த்தால் என்னைக் கொடுமைப் படுத்தக் கூடியவர் நீங்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நடப்பு நேர் மாறாக இருக்கிறது!'' என்றாள் மஞ்சரி.

''மனோகரியும் நானும் கூட அப்படித்தான், மஞ்சு'' என்றாள் சகுந்தலா. ''உன் மாமாவின் முரட்டுத் தனமே எங்கள்

இருவரையும் ஒட்டிக் கொள்ள வைத்து விட்டது எனலாம். உன் மாமாவுக்கு எதற்கு, எப்போது கோபம் வரும் என்று யாருக்கும் தெரியாது. அந்த நேரங்களில் ஒருவருக்கொருவர் துணை நின்று சமாளிப்போம். திருமணம் ஆனபிறகு உன் அம்மா எனக்கு எவ்வளவு செய்திருக்கிறாள் தெரியுமா? அப்போதெல்லாம் எனக்கு அலங்காரத்தில் கொஞ்சம் ஆசை உண்டு. உன் மாமா... இங்கே வசதி இல்லை என்பதால், அவளது நகைகளை எல்லாம் எனக்கு அணிவித்து, நடமாடும் நகைக் கடை மாதிரி ஆக்கி விடுவாள். திரும்பி வரும்போதும், ஏதாவது ஒன்றிரண்டைப் பரிசென்றே கொடுத்து விடுவாள். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், அணிந்து பார்க்க ஆசைப்பட்டாலும் மனோவின் நகைகளை எனதாக்கிக் கொள்ள நான் நினைத்தது கிடையாது. நம் மனோ வாங்கியிருக்கிறாளே? அங்கே போகிறபோது அணிந்து பார்க்கலாம் என்ற அளவு மட்டுமே என் ஆசை சென்றது. ஆனால், அவள் எனக்குப் பரிசாகத் தருவது அத்தனையும் மறுநாளே உன் மாமா உருவிக் கொள்வார். கடைசியாக ஒரு ஜோடி வளையல் - ஏழு ஆண்டு தாண்டிக் கருவுற்றிருக்கிறேன் என்று ஐந்து சவரனில் அழகான வளையல் வாங்கி எனக்கு ஆசையாக அணிவித்தாள். இரண்டு நாட்கள் இருப்பதற்குள் எல்லாம் முடிந்து விட்டது! அந்த வளையல்களை மட்டும் உன் மாமா கேட்கவில்லை. அதுதான் 'ஜாக்பாட்' அடிக்கத் திட்டம் போட்டு விட்டிருந்தாரே! இது பெரிதாகத் தோன்றவில்லை போலும்! எனக்கும் மனோ கடைசியாகத் தந்ததை இழக்க மனம் இல்லாமல், மறைத்து வைத்து விட்டேன்.

''உன் அம்மாவின் அன்பின் அடையாளம் அந்த வளையல்கள். அவற்றை உனக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன். உன் திருமணத்தின் போது, எப்போது உன் மாமா வந்து விடுவாரோ என்று அதே பரபரப்பில் இதை மறந்தேபோனேன்.'' ''உங்களுக்குப் பரபரப்பா அத்தை? சுமமா, 'எது நடந்தாலும் நடக்கட்டும்; எனக்கு ஒன்றுமில்லை' என்கிற மாதிரியல்லவா இருந்தீர்கள்!'' என்றாள் மஞ்சரி ஆச்சரியத்தோடு.

''மோகனை மறந்து பேசுகிறாயே! அவன் எதையும் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது என்பதால் அப்படிப் பரத்தியானம் போல நடித்தேன், கண்ணு. ஆனால் உள்ளூர எல்லாம் சரிவர நடந்து முடிய வேண்டுமே என்று ஒரே கவலைதான். அந்தக் கவலையில் வளையல் நினைவே வராது போயிற்று... ஒரு வேளை அப்போதே கொடுத்திருந்தால் மகளுக்கு இந்த நிலைமை வராமல் மனோ காப்பாற்றி இருப்பாளோ என்னவோ...''

சகுந்தலாவைத் தொடர்ந்து மஞ்சரியின் பார்வையும் வெளிப்புறம் இருந்த வேலியில் படர்ந்தது.

''அத்தை, இந்த மின்சாரம் பாய்ச்சிய வேலி, அது இது என்றால் பெரிய பந்தாவாகத் தோன்றவில்லை? மாமா கொஞ்சம் 'ஷோ' காட்டுகிறவர்தான் என்றாலும், இது ரொம்பவும் அதிகப்படி, அத்தை!'' என்று மஞ்சரி அபிப்பிராயப்பட்டாள்.

''இது...'' என்று ஒரு கணம் தாமதித்து விட்டுத் தொடர்ந்து சகுந்தலா விவரித்தாள். ''அங்கே தொழிற்சாலையில் திருடும் பணத்தைச் செலவு செய்கிற விதம் பற்றிச் சொன்னேனில்லையா? அப்படி ஒரு தரம் எவளையோ இழுத்துக் கொண்டு வந்த போது, அந்தப் பெண் மூலம் விஷயம் அறிந்து, பின்னே வந்து அடித்துப் பணத்தைப் பிடுங்கிப் போய் விட்டார்கள். அடி வேதனையில் இரண்டு நாள் அசையமாட்டாமல் கிடந்து விட்டு எப்படியோ படகில் ஏறி வீடு வந்து சேர்ந்தார். அதன் பிறகுதான் இந்தப் பாதுகாப்பு!

''மாமாவையே அடித்தார்களா?'' என்று வியந்தவளுக்குச் சட்டெனச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. அடக்கமாட்டாமல் கிளுக்கி விட்டு, ''ஸாரி அத்தை. மக்கு மாதிரி, உங்கள் முன்னால் மாமா அடி வாங்கியது பற்றிச் சிரித்து விட்டேன்'' என்று வருத்தமும் தெரிவித்தாள்.

''எதற்கு சாரி!'' என்றாள் சகுந்தலா. ''நியாயமாய் நாம் செய்திருக்க வேண்டியது. நமக்குக் கையாலாகா விட்டாலும் யாரோ புண்ணியவான் தருமகாரியம் நடத்தியிருக்கிறான்.

நன்றாயிருக்கட்டும்! என்றுதான் நானும்...'' என்றவளுக்கு வாக்கியத்தை முடிக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு பீறிட்டது.

''என்னடி இளிக்கிறீர்கள்?''

ஓசையற்று வந்து நின்று கேட்டவரைப் பார்த்ததும் மஞ்சரிக்குத் திக்கென்று இருந்த போதும், சகுந்தலா நிமிர்வுடனேயே கணவனை நோக்கி, ''ஒருதரம் நீங்கள் இங்கே அடிபட்டுக் கிடந்து வந்தீர்களே! அதுபற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்'' என்றாள் பார்வை தளராமல் நோக்கி.

அத்தையின் கையைப் பற்றி அழுத்தி, அவளது பேச்சை நிறுத்த முயன்ற மஞ்சரி, உள்ளூர அஞ்சியது போலவே கனகலிங்கத்தின் முகம் கன்றிச் சிவந்தது.

ஆத்திரமாக முறைத்து விட்டு, ''இந்த இடத்துக்கு இவளைத் தனியாகவே கூட்டி வந்து அடைத்திருக்க என்னால் முடியும். சும்மாவே, புருஷனைப் பிரிந்து வந்திருப்பதற்கே அசோக வனத்து சீதை போஸ் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறவள், தனிமையில் பயந்து ஏதாவது கிறுக்குத் தனமாய் - ஏதாவது ஏடாகூடமாய்ச் செய்து செத்துக்கித்து தொலைந்தாளானால்... என்று அதற்காகத்தான் உன்னையும் சேர்த்து அழைத்து வந்தேன். இரண்டு பேருமாய்ச் சேர்ந்து என்னைப் பழித்துப் பேசுவதற்காக அல்ல'' என்று சீறியவர், ''நான் கொடுத்த கெடு, இன்று மாலையோடு முடிகிறது... நான் திரும்பி வரும் போது நல்ல முடிவைச் சொல்!'' என்று அதட்டி விட்டுப் படகுப் பக்கம் போய், அதை அவிழ்த்து விட்டு ஏறி, சர்ரென்று கிளம்பி விட்டார். படகு மோட்டாரின் ஓசை தேய்ந்து மறையும் வரை இரு பெண்களிடமும் ஒருவித சத்தமும் இல்லை.

பிறகு, ''இப்படி ஒன்றுமே செய்யமாட்டாமல் உட்கார்ந்திருப்பதுதான், அத்தை பெரும் துன்பமாக இருக்கிறது. என் வாழ்க்கையையே தலைகீழாகப் புரட்ட இந்த ஆள் எங்கிருந்து வந்து குதித்தார் என்று பலமுறை சுதாகரைப் பற்றி நினைத்திருக்கிறேன். ஆனால், இப்போது... இப்போது அவர் எப்படியாவது

இங்கே வந்து விட்டால் எப்படியாவது நம்மைத் தப்பிக்கச் செய்து விடுவாரே என்று இருக்கிறது, அத்தை!'' என்று குரல் தழுதழுத்த மஞ்சரிக்குக் கூடவே முகமும் சிவந்தது.

அவள் கணவனுக்காக ஏங்குவதை அத்தை கண்டு கொள் வாளா? லேசாக முறுவலித்த சகுந்தலா, மருமகளை நோக்கி, ''வானத்திலிருந்து குதித்தது போல சுதாகர் முன்பு கொச்சிக்கு எப்படி வந்தான் என்று யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறாயா, மஞ்சு?... இல்லை?... நான்தான் சுந்தரேசன் பெரியப்பாவுக்குக் கடிதம் எழுதி அவனை வரவழைத்தேன்'' என்று பழைய கதையைத் தொடங்கி மருமகளின் அப்போதைய சோர்வை மாற்ற முயன்றாள்.

அதுபார்த்து, ''அத்தை!'' என்று ஆச்சரியப்பட்டவளுக் குப் பதிலாக, ''ஆமாம்மா... உன் தந்தை எழுதிய உயில் பற்றிச் சொன்னேன் அல்லவா? உன் இருபத்தோராவது பிறந்த நாளைக்காகவே உன் மாமா காத்துக் கொண்டு இருந்தார். விஷயம் கைமீறுமுன் ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமே! மனோக ரியின் ஆசை, உன் மாமாவின் திட்டம் எல்லாம் எழுதி ஏதாவது செய்யும்படி பெரியவருக்குக் கேட்டிருந்தேன்'' என்றாள் அவ ளைப் பெறாத தாய்.

''ஆனால் நான் கிளம்பும் போது... அதுவும் அவர்கள் நம்பவில்லை என்று காட்டி விட்டுக் கிளம்பியபோது கூட இதுபற்றி யாரும் எதுவும் சொல்லவே இல்லையே அத்தை!'' என்றாள் மஞ்சரி ஒருவிதத் தவிப்புடன்.

''நான் கடிதம் எழுதிய விஷயம் வெளிவந்து உன் மாமாவின் காதை எட்டி விடக் கூடாது என்பதற்காக என் பெயர் வெளிவரக் கூடாது என்று பெரியப்பாவிடம் கேட்டிருந் தேன். கடிதத்தைக் கூட அழித்துவிடக் கூடக் கோரியிருந்தேன். அதனால் சொல்லும் பொறுப்பை என்னிடம் ஒப்படைத்து அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நான் கேட்டுக் கொண்டபடி என்னு டைய ரகசியம் காத்தார்கள். அவ்வளவுதான். வேறு நீ தவறாக நினைக்க அங்கே ஒன்றுமே இல்லை!''

எதுவும் கிடையாதா? அப்படியானால்... என்னவோ, உலக விவகாரங்கள் எல்லாம் சகுந்தலாவுக்கு மட்டும்தான் தெரியும் என்பது போன்ற உணர்வுடன், ''அந்த ரஞ்சனா விஷயம்! அதுகூட ஒன்றும் இல்லையா, அத்தை?'' என்று மஞ்சரி வினவினாள்.

''என்ன ரஞ்சனா விஷயம்? அவளை விரும்பியிருந்தால், சுதாகர் உன்னை மணந்திருக்க மாட்டான் அல்லவா?'' என்றாள் சகுந்தலா, குரலில் சிறு கடுமையுடன்.

கைப்புடன் மஞ்சரி தலையைத் திருப்பிக் கொண்டாள். ''என்னோடு வர இருந்த சொத்தை மறந்து பேசுகிறீர்களே, அத்தை!''

''எல்லோருமே சொத்து சம்பத்துக்கு ஒரே மாதிரி மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை, மஞ்சு!'' என்று பழைய குரலிலேயே சகுந் தலா திருப்பினாள். ''உன் மாமா போலவே எல்லோரையும் நினையாதே. உன் மாமா எப்படிப்பட்டவர் என்பது அவர்க ளுக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தால் உன்னைக் கேரளாப் பக்கம் காலடி எடுத்து வைக்க அனுமதித்திருக்க மாட்டார்கள். நான் நிறைய மூடி வைத்தது இப்போது பெரு வினையாகப் போயிற் று'' என்று இப்போது சகுந்தலா வேதனைப் பட்டாள். தளர்ந்த பார்வை இலக்கற்றுச் சுற்றிச் சுழன்று சோர்ந்தது.

தன் குற்றமாய் எண்ணி அவள் மறுகுவது பொறுக்காமல், ''மாமா அப்படி ஒன்றும் பெரிய கொடுமை செய்ய மாட்டார், அத்தை. நீங்கள் வேண்டுமானால் பாருங்கள்!'' என்று தைரிய மாகப் பேசினாள் மஞ்சரி.

''செய்ய மாட்டாரா? இங்கே நாம் மட்டும்தானே இருக்கி றோம். இதைப் பார்த்து விட்டுப் பேசு'' என்று சகுந்தலா ஆடையை அகற்றிச் சில தழும்புகளைக் காட்டவும் மஞ்சரி ''அய்யோ!'' என்று அலறி விட்டாள்.

''வேண்டாம், அத்தை! சொத்துபத்து ஒன்றுமே நமக்கு வேண்டாம், அத்தை! எல்லாவற்றையும் மாமாவுக்கு எழுதிக்

கொடுத்து விட்டு எங்கேயாவது போய் விடலாம். இவ்வளவு துன்பம் சகிக்கும் அளவுக்குப் பணம் - அது அறுபது கோடியே என்றாலும், அது பெரிதில்லை அத்தை. அத்தோடு, இதெல் லாம் எனக்குச் செய்தால் அதை உங்களால் பொறுக்க முடியாது. அதேபோல, என்னை மிரட்டவென்று உங்களுக்கு மறுபடியும் இப்படி ஏதேனும் நடந்தால், ஐயோ, என்னால் அதைத் தாங்கவே முடியாது, அத்தை! அதனால் எனக்கு ஒன்றும் வேண்டாம், அத்தை! எல்லாவற்றையும் எழுதிக் கொடுத்து விடுகிறேன்!'' என்று பதறி கதறத் தொடங்கி விட்டாள்.

அவளை அடக்கி, அமைதிப்படுத்திப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வர, சகுந்தலாவுக்கு வெகுநேரம் பிடித்தது. அப்போ தும், ''எப்படியும் மாமா நினைத்ததை நடத்தாமல் இங்கிருந்து நம்மை வெளியே விடப் போவது இல்லை. இந்த மாதிரிச் சித்ரவதையெல்லாம் அனுபவித்துக் கஷ்டப்பட்ட பிறகு செய் யப் போவதை இப்போதே செய்து விடலாம் என்றால் விடமாட் டேன் என்கிறீர்களே!'' என்று மஞ்சரி புலம்பிக் கொண்டுதான் இருந்தாள்.

மடியில் முகம் புதைத்துக் கிடந்த மருமகளின் தலையை ஆறுதலாக வருடிக் கொடுத்தாளே தவிர, சகுந்தலா மேலே எதுவும் பேசவில்லை. பெற்ற உறுதி மொழியைப் பிறழ விடுவதாகவும் இல்லை.

அன்று மாலை திரும்பி வந்த போது, கனகலிங்கம் வாங்கி வந்த பொருளைக் கண்டதும் இரு பெண்களுமே அரண்டு போயினர்.

திருக்கை மீன் என்கிற ஒருவகை மீனின் வால் அது. உறுதியான, நீளமான, இடையிடையே கூரிய முட்களுடன் கூடியது. முன் காலத்தில் சாட்டையாகப் பயன்படுத்துவார்க ளாம். இப்போது கடற்கரைப் பகுதிகளில் பல வீடுகளில் அலங்காரப் பொருளாய் - சிறுத்தைத் தோல், மான் தலை என்று வைப்பது போல, வைத்திருப்பார்கள்.

''ஓர் அடிக்குக் குறைந்தது ஐந்து இடங்களிலாவது தோல் கிழியும். முள் நல்ல கூர்மை... நீ எத்தனை அடி தாங்குவாய், சொல்லு?'' என்று கனகலிங்கம் அந்த மீன் வால் சாட்டையைக் காட்டிக் கேட்கவும் அத்தையின் பின்னே ஓடிக் கொண்டு நின்ற மதுமஞ்சரியின் கைகள் நடுங்கத் தொடங்கி விட்டன.

சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்தில் எத்தனை எத்தனையோ சித்ரவதைகளைச் சகித்தார்களாமே! எப்படிச் சகித்தார்கள்?!

''சின்னப் பெண்ணிடம் வீரம் காட்டுகிறீர்களா?'' கண வனை நேராக நோக்கி சகுந்தலா கேட்டாள். குரலில் சிறு ஏளனமோ, அலட்சியமோ, இரண்டும் கலந்தோ இருப்பது போல மஞ்சரிக்குத் தோன்றியது.

''வெறும் வாய் வீரம் மட்டுமல்ல; ஒழுங்காக வழிக்கு வராவிட்டால் நடக்கப் போவதும் கூட''.

''சும்மாவே, அன்பான மாமாவின் சாயம் வெளுத்த வேகத்தில் அரண்டு போய்க் கிடக்கிறாள். இது வேறு தொடங்கி னால் மயக்கம் போட்டு விடுவாளே தவிர, உங்களுக்குப் பிரயோஜனமாய் ஒன்றும் நடவாது'' என்றாள் பழைய குரலி லேயே மனைவி.

''சூட்டோடு சூடாக அடித்தால்தான் காரியம் நடக்கும்''.

''இரும்படிக்கிற புத்திக்கு மனித இயல்பு எப்படிப் புரி யும்? ஒரேயடியாய் விரட்டினால் விளைவு நேர் மாறாகி விடும். சும்மாவே அதிர்ந்து கிடக்கிறவள், மேலும் பயந்து பைத்திய மாய்ப் பாயைப் பிறண்டத் தொடங்கி விட்டால், அப்புறம் யாரிடம் போய் எழுதிக் கேட்பீர்கள்?

''....என்ன சொல்கிறாய்?''

''இன்னும் இரண்டு மூன்று நாள் போகட்டும். தந்தையாகப் போற்றிய தாய் மாமாவின் துரோகம் கொஞ்சம் இவள் மனதில் செரிமானம் ஆகட்டும். அதன்பிறகு என்ன வேண்டுமோ பண்ணுங்கள்!''

ஏற்ற இறக்கமே இல்லாத மரத்த குரலில் சகுந்தலா பேசி முடிக்கையில், மாமனின் வதைப்படலத்தை இவள் சற்றுத் தள்ளிப் போட முயல்கிறாள் என்பதை மஞ்சரியால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் இதனால் என்ன பயன்? இன்று நடக்க இருப்பது, இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நடக்கும். இடையில் என்ன அற்புதம் நிகழ்ந்து எல்லாம் மாறி விடப் போகிறது?

கனகலிங்கத்துக்கும் அதே சந்தேகம் தான் போலும். யோசனையாகப் புருவங்களைச் சுருக்கி, மனைவியின் முகத்தைக் கூர்ந்து கவனித்தார். பிறகு ஏதோ புரிந்தாற்போல ஏளனமாய்ச் சிரித்தார். ''இரண்டு மூன்று நாட்களில் இவன் புருஷன் வந்து மனைவியைக் காப்பாற்றிக் கூட்டிப் போய் விடமாட்டானா என்று நப்பாசையாக்கும். பைத்தியக்காரி. இந்த இடத்தை அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியாது என்பதோடு, அவன்தான் விட்டது சனி என்று நிம்மதியாய் இருக்கிறான் என்றேனே. இவள் இங்கே கிளம்பி, இரண்டு நாளில் அவன் டெல்லிக்குக் கிளம்பிப் போய் விட்டான். தொழில் இலாகா செகரெட்டரியுடன் சந்திப்பாம். பேசி முடித்து விட்டுத் திரும்பி வர இன்னும் நாலு நாள் ஆகும் என்று, இன்று கூட அங்கிருந்து தகவல் கொடுத்தானாம். எப்படித் தெரியும் என்கிறாயா? தினமும் படகை எடுத்துக் கொண்டு போய் வருகிறேனே, எதற்கென்று நினைத்தாய்? அவனது நடமாட்டங்களைத் தெரிந்து கொள்ளத்தான். அவன் அலுவலகத்திலேயே உளவு வேலைக்கு ஆள் வைத்திருக்கிறேன். அவனிடம் தினமும் விசாரித்து வருகிறேன்'' என்று கூறி மீண்டும் நகைத்தார்.

''கள்ளனுக்குத் திருட்டுப் புத்தி!'' என்றாள் சகுந்தலா சுருக்கென.

''நான் உண்மை நிலையைச் சொன்னேன். ஆனால் ஏமாற்றிப் பழக்கப்பட்டவர்க்கு மற்றவர் பேச்சில் நம்பிக்கை ஏற்படுவது கடினம்தான்'' என்று தொடர்ந்து அவள் குத்தலாகக் கூறவும், கனகலிங்கத்தின் முகம் கொஞ்சம் தொங்கிப் போயிற்று.

''ஏமாறுகிறவர் ஏமாந்தால் ஏமாற்றுகிறவர்கள் ஏமாற்றிக் கொண்டேதான் இருப்பார்கள்...'' என்று முணுமுணுத்தவர், லேசாகத் தொண்டையைச் செறுமி, ''இப்போது என்ன என்கிறாய்? இன்னமும் இரண்டு மூன்று நாட்கள். அவ்வளவுதானே? சரி..'' என்று கூறியபடியே திருக்கை மீன் வாலைப் பழையபடி சுற்றி எடுத்து உள்ளே கொண்டு போய் வைத்தார்.

உடனடியாக ஆபத்து இல்லை என்பதால், கொஞ்சம் 'அப்பாடி' என்று மூச்சு வந்தபோதும், சுதாகரின் டெல்லிப் பயணம் மஞ்சரியின் மனதை வெகுவாக நோகடித்து விட்டது.

அவனுடைய மனைவி அவள். அவள் நல்லபடியாகத் தாய்வீடு போய்ச் சேர்ந்தாளா, என்ன ஏது என்று ஒரு விசாரிப்பு இல்லை. தூரமாய் வெளியூர் போகிறான்; இவளுக்கு ஒரு தகவல் தரவில்லை!

ஒரு பத்து நாள் போய் வருவதாகச் சொல்லித்தான் மதுமஞ்சரி புகுந்த வீட்டில் இருந்து கிளம்பினாள் என்றாலும், இது நிரந்தரப் பிரிவாகி விடக் கூடிய அறிகுறி இருந்ததைச் சுதாகரன் அறிவான்தானே? அந்தப் பிரிவுதான் எனக்குப் பிரியம் என்று அவன் சொல்லாமல் சொல்லும் விதம்தானோ இது?

பேசாமல் ஓடிப் போய் அந்த மின் வேலியைத் தொட்டுச் செத்து விடலாமா என்று கூட ஒருதரம் அவளுக்குத் தோன்றி விட்டது.

மருமகளின் மனதைப் படித்தவள் போல, ''இன்னமுமா உன் மாமா சொல்வதை அடிப்படையாகக் கொண்டு யோசனை செய்கிறாய்? பைத்தியம்!'' என்று சகுந்தலா லேசாக இடித்துரைத்த பிறகுதான் மஞ்சரிக்குக் கொஞ்சம் தெம்புண்டாயிற்று.

கணவனோடு மீண்டும் இணையக் கூடும் என்கிற எண்ணம் ஒருபுறம் தெம்பூட்டிய போதும், வரும் நாட்களில் அவள் பெரும் வலிகளை, உடல் நோவுகளை அனுபவித்தாக வேண்டும் என்பதையும், அது அறிவுறுத்தியது. ஏனெனில் கணவ

னோடு இணைவதற்கு முதற்படியாக அவள் கனகலிங்கத்தின் கட்டளையை மறுத்தாக வேண்டும். மறுக்கும் போது அவர் ஒன்றும் சும்மா இருக்கப் போவதில்லை. முதலில் கூடவே, கணவனுக்கு முதலில் அவளது சொத்தைக் கொடுத்து விட்டு, அதை மறுத்து அவளே, அதையே வேறு ஒருவருக்கும் எழுதிக் கொடுத்து விட்டு, மீண்டும் கணவன் முகத்தைப் பார்த்து பேச முடியாது அல்லவா? அதுவும் முதல் பத்திரத்தை அவன் கொடுமைப்படுத்தி எழுதி வாங்கியதாக வேறு அறிவித்து விட்டு?

ஊகூம். முடியாத காரியம். அவளால் ஒருவேளை முடிந் தாலும் சுதாகர் அதன் பிறகு அவளை வெறுத்து ஒதுக்கி விடுவது நிச்சயம். சும்மாவே அவன் கோபக்காரன்.

'பிரியம் இல்லாமல் திருமணம் செய்திருக்க மாட்டான்' என்கிறாளே இந்த அத்தை. பிரியம் இருந்தால் கோபம் வருமா?

அத்தையிடம் கேட்க வேண்டும் என்று சகுந்தலாவைத் தேடியபோது அவள் வீட்டுக்கு வெளியே, சாய்கிற வெயிலை எல்லாம் குத்தகை எடுத்த மாதிரி, சுட்டெரிக்கிற வெயிலில் இங்கும் அங்குமாய் மெல்ல நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

கொச்சியில் என்றால் வீட்டை விட்டு வெளியே வரவே சகுந்தலாவுக்குப் பிடிக்காது என்பது மஞ்சரிக்கு நினைவு வந்தது. அந்த அளவுக்கு இந்த வீடு வெறுத்து விட்டிருக்கிறது! பழசை எல்லாம் மறந்து விட்டு வீட்டின் உள்ளே இருங்கள். அல்லது 'ஸன் ஸ்ட் ரோக்' வந்து விடக் கூடும் என்று மஞ்சரி தன் அத்தையிடம் பலதரம் சொன்னதெல்லாம் பலனின்றிப் போயிற்று.

அன்றும், சகுந்தலாவிடம் சென்று, சுடு மணலில் தவம் செய்தால் சாமி நேரில் வருவார் என்று யாராவது சொன்னார் களா அத்தை? உள்ளே வாருங்கள்'' என்று பரிகாசமும் வற்புறுத்தலுமாக மஞ்சரி அழைத்ததற்கு மறுப்பாய், ஒரு லேசான தலையசைப்புத்தான் பதிலாகக் கிடைத்தது.

''அப்படி எந்தக் கடவுளுக்காக இந்தத் தவம் அத்தை? சொல்லுங்கள். நானும் தவம் கிடக்கிறேன். ஒருவருக்கு இருவ ராய்த்தவம் செய்தால், தெய்வம் சீக்கிரம் காட்சி கொடுக்...'' என்று, தன் அருமை அத்தையை வெயிலின் கொடுமையிலி ருந்து உள்ளே இழுத்துச் சென்று விடும் பிடிவாதத்துடன் முயன்றவளை உதட்டின் மீது விரல் வைத்து வாய்மூடச் செய்தாள் சகுந்தலா.

எதையோ உற்றுக் கேட்பது போல அவளது தலை ஒரு புறமாய்த் திரும்பவும், மஞ்சரியும் காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டு கவனித்தாள்.

படகில் பொருத்தப்பட்டிருந்த அந்த மோட்டாரின் ஒலி.

முகம் வாட, ''என்ன அத்தை, மாமா இன்றைக்கு இவ்வ ளவு சீக்கிரம் திரும்பி...'' எனும் போதே, மாமனின் படகு போல விர்ரென்று நேராக வராமல், இந்தப் படகு பாறைகளின் நடுவே அங்குமிங்குமாய் அலைந்து, வழி கண்டுபிடித்து மெதுவே வருவது புரிய வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

படகு, துறையை அடையுமுன்னரே மஞ்சரியின் இதயம் படபடக்கத் தொடங்கி விட்டது. வருவது யார் என்பதை உள்ளுணர்ச்சி உறுதியாக அறிவித்த விட்டது. ஆனால், டில்லி யில் இருக்கும் அவளுடைய கணவன் இங்கே எப்படி வந் தான்?!

எப்படி வந்திருந்தாலும், வந்தவன் அவளுடைய கணவ னேதான்!

தளையை மாட்டிப் படகை நிறுத்தி விட்டு நிமிர்ந்த [illegible]ரன், பெண்கள் இருவரையும் பார்த்ததும், உற்சாகத்துடன் [illegible]ட்டி விட்டுப் படகிலிருந்து குதித்து இறங்கி, பெரிய [illegible]களுடன் அவர்களை நோக்கி வேகமாக வந்தான்.

ஆனால், ''வேண்டாம்! அருகில் வர வேண்டாம்!'' என்று [illegible]ால் சைகை செய்தபடி அவர்கள் கதறவும் கவனத்துடன் விழிகளால் சுற்றுப்புறத்தை ஒரு தரம் துழாவி விட்டு, மெல்ல

நிதானமாக நடந்து வந்து, குரல் எட்டும் தொலைவில் நின்று, ''என்ன விஷயம்?'' என்று விசாரித்தான்.

''வேலி! இந்தக் கம்பிப் பின்னல் வலையில் மின்சாரம் பாய்கிறது!'' என்று பெண்கள் இருவரும் கூறவும், ஆச்சரியத் தோடு வேலியின் மீது பார்வையை ஓட்டினான்.

செத்து ஒட்டிக் கிடந்த, ஓரிரு பிராணிகளைப் பார்த்ததும், ஒப்புவது போலத் தலையசைத்து விட்டு, வேலிக்குச் சற்றுத் தொலைவு வரை சென்று நின்று, ''விவரம் சொல்லுங்கள்'' என்று கேட்டான்.

என்ன சொல்வது? இவனை - இந்த சுதாகரனைப் பார்த்து, இன்றோடு சேர்த்து ஆறு தினங்கள்தான் ஆயினவா? ஆறு யுகங்கள் அல்லவா? ஓடிப்போய் அவனது கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டு, இந்த ஆறு யுகங்களாக அவள் பட்ட துன்பங்களை அவனிடம் கொட்டிக் கதற வேண்டும் போல மதுமஞ்சரியின் மனம் துடித்தது. ஆனால் இந்த மின் வேலி?

மனைவியின் மனதைப் படித்தவன் போல, ஆதரவாய்ச் சுதாகரன் லேசாகத் தலையசைக்கவும், மஞ்சரியின் கீழுதடு நடுங்கத் தொடங்கி விட, பற்களால் அதை அழுத்தித் தன்னை அடக்கிக் கொள்ள முயன்றாள் அவள்.

கை முஷ்டி இறுக, ஒருதரம் விழி மூடித் திறந்த அவன், சகுந்தலாவிடம் திரும்பி, ''சீக்கிரம் சொல்லுங்கள்'' என்று அவசரப்படுத்தினான்.

நடந்ததை அவள் உணர்ச்சியற்ற குரலில், சுருக்கமாக உரைக்கவும், மின்சாரத்தை நிறுத்த அவர் எந்தப் பக்கம் போவார் என்று விசாரித்தான்.

மதுமஞ்சரி கைகாட்ட, சுதாகரன் அந்தப் பக்கம் செல்ல காலடி எடுக்கவும், ''வேண்டாம் சுதாகர். இவள் மாமா அங்கே எப்படி என்னமாதிரி அமைப்பு வைத்திருக்கிறார் என்று நமக் குத் தெரியாது. நீ எதையாவது தொட்டு வைத்து, உனக்கு ஏதாவது வெறுமனே 'ஷாக்' அடித்து விழுந்து விட்டால் கூட,

இவளைக் காப்பாற்றுவது அடியோடு முடியாத காரியமாகி விடும். யோசி!'' என்று சகுந்தலா எச்சரித்தாள்.

சில வினாடி யோசனையின் பின், ''உங்கள் கணவர் கொடுத்த கெடு நாளை மாலை தானே முடிகிறது? சொல்லுங் கள், அவர் எந்தத் திசையிலிருந்து, எப்படி வருவார்?'' என்று விவரம் கேட்டு அறிந்து கொண்டான். பிறகு ''நான் இப்போது போய் விட்டு, தேவைப்பட்ட பொருட்களோடு நாளைக்கு வருகிறேன். மின்சார வேலை செய்ய சில உபகரணங்கள், சத்தமில்லாமல் வருவதற்கும், வந்ததும் எடுத்து ஒளித்து வைப்பதற்கும் வசதியாய் ரப்பர் ஷீட்டினால் ஆன படகு தண்ணீரில் போட்டதும் காற்றை உறிஞ்சி உப்பிக் கொள்கிற தினுசு ஒன்றோடு வருகிறேன். இன்று வந்தது போலவே, அவர் ஊருக்குள் செல்வதைக் கவனித்து விட்டு வருவேன். படகை மடித்து எடுத்துக் கொண்டு, சாமான்களோடு அந்த உயரமான பாறைப் பிளவில் மறைந்து இருந்து அவர் எப்படி வேலி மின்சாரத்தை நிறுத்துகிறார் என்பதைப் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்கிறேன். மதிய உணவின் பின் தூங்குகிற பழக்கம் இன்னமும் அவருக்கு உண்டுதானே?... நல்லது அவர் உறங்கி யதும் வெளியே வந்து சைகை காட்டுங்கள். நான் வந்து உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்'' என்று வேகமாகக் கூறி முடித்தான்.

இமை தட்டும் நேரம் கூட வீணாக்கி விடக் கூடாது என்று எண்ணுபவன் போல, விழிகளை அகல விரித்து அவனையே நோக்கிக் கொண்டிருந்த மனைவியிடம் திரும்பினான். ''தைரிய மாய் இருக்க வேண்டும், மஞ்சு. நான் உன்னை அப்படி விட்டுவிடுவேனா? அதுவும் சகுந்தலா சித்தி உன் அருகிலேயே இருக்கும் போது, இப்படிப் பயப்படலாமா? ம்?'' என்று கனிவுடனேயே கடிந்தான்.

''நீங்கள் அன்றைக்கே டெல்லிக்குப் போய் விட்டதாக மாமா... என்று இழுத்து விட்டு மஞ்சரி வாக்கியத்தை முடிக்கா மலே நிறுத்தினாள்.

''அடுத்து கடிதம் கிடைத்ததல்லவா? வர நாளாகவும் எனக்கே உள்ளூரக் கொஞ்சம் கவலைதான்'' என்று சகுந்தலா கூறவும், விழித்தாள்.

என்ன கடிதம் என்று மஞ்சரி விளக்கம் கேட்குமுன், ''மஞ்சு கிளம்பி வந்து இரண்டாம் நாளே கிடைத்து விட்டது'' என்று சுதாகரன் பதிலிறுக்கவும் மஞ்சரிக்கு வியப்பாகிப் போயிற்று. இந்தக் கச்சடாவுக்கு நடுவில் அத்தை சுதாகரனுக்கு வேறு கடிதம் எழுதியிருக்கிறாளே!

ஆச்சரியத்தோடு அவள் கவனிக்க, சுதாகர் தொடர்ந்து பேசினான். ''ஓரளவு சொத்து விஷயமாக, கன... இவள் மாமாவின் எதிரொலி இப்படித்தான் இருக்கும் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். நீங்கள் எழுதியிருந்ததைப் படித்தபின், இன்ன மும் கொஞ்சம் சிலுமிஷத்தை எதிர்பார்த்தேன். என் அருகில் ஏதாவது தொடர்புக்கு யாரையாவது வைத்திருப்பார் என்று ஓர் ஐயம். அதனால் டெல்லிக்குப் போவது போல ஒரு பாவலா செய்தேன். அங்கேயே இருக்க நேர்ந்தது போலவும், அவ்வப் போது அங்கிருந்து எஸ்.டி.டி.யில் வேலை விஷயமாகப் பேசுவது போலவும் நடித்தேன். ஆனால், அப்படி அரக்கப்ப றக்க ஓடிவந்தும், இங்கே உங்களைக் கண்டுபிடிக்க இத்தனை நாளாகி விட்டது...''

''எப்படிக் கண்டு பிடித்தாய்?''

''படகில் கடலிலும், உப்பங்கழிகளிலுமாகச் சுற்றத் தொடங்கியவரை தெரிந்தது. அதன் பிறகு ஒன்றுமே தகவல் இல்லை. தாத்தாவுக்கு டெலிபோன் செய்தேன். அவர்தான் இந்த விருந்தினர் விடுதி பற்றிச் சொன்னார். இதில் உங்கள் கணவர்...'' என்று தயங்கி நிறுத்தினான் சுதாகர்.

''சும்மா சொல்... சுதாகர், அவரைப் பற்றிய எந்தத் தகவலும் மிக மோசமானது கூட இப்போது என்னைப் பாதிக்காது'' என்று வரண்ட குரலில் சகுந்தலா ஊக்க சுதாகர் தொடர்ந்தான்.

''இருவருக்குமான தனித் தீவுபோல என்று மஞ்சுவின் பெற்றோர் ஆண்டு தோறும் வந்து தங்குவதை அவர் கள்ளக் கடத்தலுக்குப் பயன்படுத்தினாராம்! மஞ்சுவுடைய தந்தை, பலகுவாகக் கடிந்து, அதை நிறுத்தினாராம். பிறகு, தொழிற் சாலை கைக்கு வரவும் இந்தச் சில்லறை வேலையை எல்லாம் விட்டு விட்டார். ஒருவேளை அங்கே கூட்டிப் போயிருக்கலாம் என்றார் தாத்தா. அங்குள்ள பைல் பார்த்து இடமும் சொன்னார். பிறகு வருவதற்கென்ன? ஆனால், இப்படித் தனிமைப் படுத்து வானேன் என்று தோன்றியதாலேயே, அவர் நடமாட்டத்தைக் கவனித்து, அவர் இல்லாத நேரம் பார்த்து வந்தேன்'' என்று விளக்கியவன், அதற்கு மேல் தாமதியாமல், மனைவிக்கு மீண்டும் ஒரு தரம் தெம்பூட்டி விட்டு அவளைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படி சகுந்தலாவிடம் வேண்டிக் கொண்டு கிளம்பி னான்.

அவனது படகு கண்ணுக்கு மறையும் வரை பார்த்துக் கொண்டு நின்ற மருமகளைப் பார்த்து சகுந்தலா, லேசாகச் சிரித்தாள். ''உன்னை நான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமாமே!''

''எந்தக் கடவுளுக்கான தவம் என்று இப்போது புரிந்ததா, மஞ்சரி?'' என்று கேலியாகக் கேட்டு முறுவலித்தாள்.

''அவருக்குக் கடிதம் எப்போது எழுதினீர்கள், அத்தை?''

''நீ வந்ததுமே உன்னை அடித்து விட்டு, உன் மாமா மாலிலைப் பார்க்கப் போனாரே அப்போது. நம் வேலைக்காரி யிடம் கொடுத்துத் தபால் பெட்டியில் போடச் சொன்னேன். கை நம்பிக் கூட ஒட்டவில்லை. மோகன் அங்கேயே உட்கார்ந்தி ருந்ததால் ராசம்மையிடம் எதையும் விளக்கிச் சொல்லவும் முடியவில்லை. கடிதம் சுதாகர் கைக்குக் கிடைக்குமோ? கிடைத் தாலும் இந்த இடம் கண்டுபிடித்து வந்து விடுவானா... என்றெல் லாம் ஏகப்பட்ட ஐயங்கள். உன்னிடம் சொல்லவும் மன மில்லை. ஒருவேளை சுதாகர் வரமுடியாமல் போய்விட்டால், வீணாக நம்பிக்கையை வளர்த்து ஏமாற்றுவதுபோல ஆகுமே.

அது வேறு வேதனை வேண்டாம் என்றே சொல்லாமல் விட்டு விட்டேன்''.

''இனி நாம் தப்பி விடலாம், இல்லையா அத்தை?''

அநியாயமாய் ஏதும் விபரீதம் நடவாமல் இருந்தால்... சுதாகர் உன்னை நிச்சயமாகக் காப்பாற்றி விடுவான்!'' என்றாள் சகுந்தலா.

கனகலிங்கத்தின் முன்னிலையில், முன்னைப் போலவே 'உம்' என்றே இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவருக்கு சந்தேகம் வந்து விடக் கூடும் என்று முடிவு செய்து அதன்படி நடந்தார்கள்.

கனகலிங்கம் தன்னை வைத்துப் பிறரைக் கணிப்பவர். சுதாகரன், மஞ்சரியை மணந்தது அவளது தொழிற்சாலையில் பங்குகளுக்காகவே என்பதில் அவருக்குச் சிறிதளவும் ஐயம் கிடையாது. எனவே, அவளது பங்குகளை எழுதி வாங்கிக் கொண்டதோடு அவளை அடியோடு கைவிட்டு விட்டான் என்பதிலும் அவருக்கு கொஞ்சமும் சந்தேகம் கிடையாது. அதற்கு ஏற்றாற்போல அவன் டெல்லி சென்று விட்டதாகவும் இன்னும் வர நாளாகும் என்றே தகவல் கிடைத்திருந்ததால் மிகுந்த அலட்சியத்துக்கிடையே மனைவியையும் மருமகளையும் நடத்தினார். தன் போக்கில் வந்தார்; உண்டார்; உறங்கினார்; சென்றார். அவராக அழைத்துச் சென்றால் ஒழிய, மனைவியாலும் மருமகளாலும் இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற முடியாது என்பதை ஒரு மந்திர கவசமாய் அவர் தரித்திருந்ததால், சற்றும் கவலையற்றிருந்தார். எனவே அவர் உணவுக்கும் வஞ்சனை செய்யவில்லை; உறக்கத்துக்கும் அப்படியே!

அதிலும், அன்று மதியத் தூக்கத்துக்காக அவர் அறைக்குள் சென்றபோது, அவருடைய மனைவி சகுந்தலா அவர் பின்னோடு உள்ளே வந்து, அவர் படுத்திருந்த கட்டிலிலேயே ஒரு புறமாக என்றாலும், அவரோடு கூட ஒரே இருக்கையில்

அவள் அமர்ந்து குறைந்தது பதினாறு ஆண்டுகள் ஆகியிருக்கும் - அமர்ந்து அவரோடு பேசியதும் அவருக்கு உச்சி குளிர்ந்து விட்டது.

அதிலும் அவள் பேசிய விஷயமும் அவருக்கு மகிழ்ச்சியையே ஊட்டியது.

''நீங்கள் கேட்பது போல மஞ்சரி எழுதிக் கொடுத்தால், தன்னை மோசம் செய்ததாக சுதாகரன் வழக்குப் போட வழியிருக்குமே; அப்படி அவன் வழக்குப் போட்டால் என்ன செய்வது?'' என்பது அவளது ஒரு கேள்வி. இந்தச் செயலால், அவளுக்குப் புகுந்த வீடு அடியோடு அற்றுப் போகுமே; அவளது எதிர்காலப் பாதுகாப்புக்காகக் கனகலிங்கம் என்ன, எவ்வளவு செய்யப் போகிறார் என்பது அவளது அடுத்த கேள்வி.

எல்லாம் தான் பார்த்துக் கொள்வதாகச் சொன்னவருக்கு உள்ளூர உள்ளம் துள்ளியது. மாடு படியத் தொடங்கி விட்டது; எழுதிக் கொடுத்த பிறகு என்ன என்கிற இந்தக் கேள்வி எழும்பாது!

''மஞ்சரியின் எதிர்காலம் என் பொறுப்பு, சக்கு'' என்று மனைவியின் கையைப் பற்றி உறுதி கூறியவர் அந்தக் கையை விடாமலேயே சொன்னதையே மேலும் பல விதமாய் உரைத்தார்.

வழக்கமாய், கணவரின் கை தற்செயலாக உடலின் மீது பட்டால் கூடச் சலேரென ஒதுங்குகிறவள் சகுந்தலா. ஆனால் இப்போது மருமகளைப் பற்றிய கவலையில் கணவனின் கைப்பிடியைக் கவனிக்கவில்லை போலும்.

கணவனை ஒட்டியே, ''என்னவோ, நம் மனோவுடைய பெண் நம்மால் வயிற்றுக்கில்லாமல் கஷ்டப்பட்டாள் என்று ஆகிவிடக் கூடாது என்று கூறிக் கொண்டிருந்தாள். கூறும் போது, உணர்ச்சி வசப்பட்டு அவளும் அவரது கையைப் பற்றி அழுத்த வேறு செய்தாள்.

சற்று பொறுத்து, அவள் கையை விலக்கிக் கொள்ள முயன்றபோது, அதற்கு மேல் கனகலிங்கம் தடுக்கவில்லை. ஆனால், 'கொஞ்ச நேரம் இங்கே இருக்கிறாயா? நான் தூங்கியதும் போய் விடலாம்' என்று கேட்டபோது, அதற்கும் அவள் மறுக்கவில்லை. செல்லும் எண்ணம் அவளுக்கே இருப்பதாகவும் தோன்றவில்லை.

ஏது இந்த மாடும் படிந்து விடுகிறதே என்று உள்ளூரக் குதூகலித்தபடி பழைய நினைவுகளும் புதிய கனவுகளுமாக அவர் தனது வழக்கமான பகல் தூக்கத்தில் ஆழ்ந்தார். எந்த வயதிலும் மனைவி மனைவிதானே!

கனகலிங்கம் ஆழ்ந்த துயிலில் அமிழ்ந்து விட, சகுந்தலா வெளியேறி மருமகளையும் அழைத்துச் சென்று, மறைந்திருந்த சுதாகருக்குச் சைகை காட்டினாள்.

அவன் இறங்கி வந்து, மின் இணைப்பைத் துண்டித்து, இரும்பு வேலிக் கதவைத் திறந்து, இரு பெண்களையும் வேலிக்கு வெளியே அழைத்துச் சென்று... அதுவரை எல்லாமே திட்டமிட்டபடியே செவ்வனே நடந்தது.

அதுவரையில்தான். அதற்குமேல் எல்லாமே குளறுபடியாகிப் போயிற்று! கடைசியாகப் பெரும் அனர்த்தமும் நேர்ந்தது.

15

கெட்டியான ரப்பர் ஷீட்டினால் ஆன அந்தச் சிறுபடகு, காற்றை உண்டு, உப்பி, ஊதி மிதந்து கொண்டிருந்தது.

மஞ்சரியை அதில் ஏற்றிவிட முனைந்த சுதாகரன், ஆவலும் ஏக்கமும், அச்சமுமாய் அவளது பார்வையைச் சந்தித்ததும் தன்னை மறந்தான்.

எலும்பு நொறுங்கிவிடும்போல அவளை இறுக அணைத்தவன், உடனே தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, "சீக்கிரமா..

...ங்கிருந்து கிளம்பிவிட வேண்டும். மஞ்சு, கனகலிங்கத்திடம் என்னென்ன ஆயுதங்கள் இருக்கின்றனவோ தெரியாது. அவரிடம் துப்பாக்கி லைசென்ஸ் இருப்பதாகத் தாத்தா சொல்லியிருக்கிறார். எதற்கும் எச்சரிக்கையோடு இருப்பது நல்லது. ஏறு" என்று அவளைப் படகில் ஏற்றிவிட்டு, சகுந்தலாவுக்கு உதவக் கைநீட்டியபோதுதான் அவள் தண்ணீரில் இறங்கவே இல்லை என்பது தெரிந்தது.

மனைவியிடமிருந்து கவனத்தை முழுமையாக மீட்டுத் திரும்பி, "வாருங்கள் சித்தி. சீக்கிரம்!" என்று அவளை அழைத்தான்.

ஆனால், கரையிலேயே நின்றபடி, "இது... இந்தப் படகைத் துடுப்பினால்தான் தள்ள வேண்டுமா? மோட்டார் இல்லையா? வேகம் போதாதே!" என்று சகுந்தலா கவலைப்பட்டார்.

"பரவாயில்லை, வாருங்கள். முடிந்த அளவு வேகமாய்ப் போய் விடலாம்." என்று அவளைத் துரிதப்படுத்தினான், சுதாகரன்.

"இப்படி இருக்கக் கூடுமோ என்ற சந்தேகத்தினால் அந்தப் படகின் சாவியை அவர் தூங்கியதும் எடுத்து வந்தேன். இந்தா சுதாகர். இதை விட்டுவிட்டு, மஞ்சு மாமாவுடைய படகை எடுத்துப் போ" என்று சாவியை நீட்டினாள் அவள்.

அப்போதுதான் அவளுடைய அத்தையின் எண்ணம் புரிய, "போ என்றால் என்ன அர்த்தம்? மாமாவின் கொடுமைக்கு உங்களை இரையாக விட்டு விட்டு நாங்கள் மட்டுமாய்ப் போவோம் என்றா நினைத்தீர்கள்! நன்றாய்த்தான் இருக்கிறது. வாருங்கள். மரியாதையாக வந்து படகில் ஏறுங்கள்!" என்று மஞ்சரி அவளை அதட்டினாள்.

"ஆமாம், வாருங்கள் சித்தி. இதிலேயே போவோம். மோட்டார்ப் படகை எடுத்தால் சத்தம் கேட்கும். எனக்குப் பெரிய படகு ஓட்டிப் பழக்கமும் இல்லை. இந்தப் பாறைகளின்

நடுவே அதை ஓட்டுவதைவிட, இதைச் சமாளிப்பது எனக்கு எளிது. வாருங்கள்'' என்றான் சுதாகரன்.

தானின்றி, அவர்களை மட்டுமாக அனுப்பிவிட, சகுந்தலா முயன்றாள்.

''எங்களை ஒரேயடியாக நன்றி கெட்டவர்களாக எண்ணி விட்டீர்களா அத்தை? மாமா உங்களை என்னென்ன கொடுமை செய்திருக்கிறார் என்று தெரிந்த பிறகும், அவர் தயவில் உங்களை இங்கே தனியே விட்டுப்போக எங்களால் முடியாது! '' என்று அறிவித்தபடி, மதுமஞ்சரியும் படகிலிருந்து இறங்கி வந்துவிட்டாள்.

''ஆமாம். எங்களோடு வந்து விடுங்கள் சித்தி. தயவு செய்து நேரத்தை வீணாக்காதீர்கள்.'' என்று சுதாகரனும் வேண்டியபோதும் சகுந்தலா ஒரேயடியாக மறுத்துவிட்டாள்.

சிறு வாக்குவாதத்தின் பின், கடைசியாக, ''மஞ்சரி, சுதாகர் '' இருவரையும் அழுத்தமான குரலில் அழைத்து சகுந்தலா பேசினாள்.

''அவர் எப்படிப்பட்டவராக இருந்தாலும் என் கணவர். அவர், பெரும் அநியாயம் செய்யாமல் தடுப்பதற்காகவே உன்னைத் தப்புவிக்க முயல்கிறேன் மஞ்சரி. அதற்காக, நானும் அவரைப் பிரிந்து வந்து விடுவேன் என்று எண்ணாதே. நீ தப்பிப் போய்விட்டாய் என்பதை அறிந்ததும் முதலில் அவர் குதிப்பார்தான். ஆனால், அதில் பயனில்லை என்று அறிந்ததும் அடங்கி விடுவார். அதன்பிறகு, அவரோடு இருந்து, அவரது போக்கு தவறு என்று அவருக்கு உணர்த்தித் திருத்துவது என் கடமை. நீ என்ன சொன்னாலும் அந்தக் கடமையிலிருந்து நான் வழுவுவதாக இல்லை. இந்தப் பயனற்ற வாதாடலில் நேரத்தை வீணாக்குவது, சுதாகர் சொன்னதுபோல அனாவசியமாக ஆபத்தை இழுத்துக் கொள்வதாகவே முடியலாம். உன் மாமா வின் துப்பாக்கியும் இங்குதான் இருக்கிறது, மஞ்சு. எனவே, வீணாகக் காலதாமதம் செய்யாமல் உடனே கிளம்புங்கள்;'' என்று உறுதியான குரலில் பெரியவளாய் உத்திரவிட்டாள்.

அவளது குரலின் தீவிரம் உணர்ந்து மற்ற இருவரும் சற்று மலைத்தனர். உடனே சமாளித்து சுதாகர் சொன்னான். ''சித்தி சொல்வது சரிதான், மஞ்சரி. வேறு வழியில்லை என்று ஆகிவிட்டால், உன் மாமாவும் கூட நடப்பை ஒத்துக் கொண்டு விடலாம்... ஒத்துக் கொண்டுதானே ஆகவேண்டும்? அத்தோடு, நம்முடையதின் கிளைத்தொழிலாக அவருக்கு ஏதாவது ஏற்படுத்தித் தருவதாக இருக்கிறோம் என்றும் அவரிடம் சொல்லுங்கள் சித்தி. அதிலேயே அவர் சமாதானமாகி விடக்கூடும். நீ கிளம்பு மஞ்சு.'' என்று மனைவியை அழைத்தான்.

''ஆனால் சுதா, முன்பு மாமா அத்தையை...'' என்று மஞ்சரி அப்போதும் தொடங்க, குறுக்கிட்டு, ''அதெல்லாம் ஏன் செய்தார் என்பதையும் சேர்த்து எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும், மஞ்சம்மா. உன் மாமா மோசமானவர் என்றாலும் என்மீது ஆசையும் உள்ளவரே. அதனால், எனக்கு எந்தவித ஆபத்தும் இலலை. கிளம்பு. போ. சீக்கிரம்!'' என்று மருமகளை விரட்டினாள் சகுந்தலா.

''நாம் ஒன்றும் சித்தியை அம்போ என்று அனாதையாக விட்டுவிட மாட்டோம் என்று உன் மாமாவுக்குத் தெரியாதா, மஞ்சரி. அப்படி அவர் கைநீட்ட முயன்றால், ஆட்களோடு சுதாகரன் வரப்போவதாகச் சொன்னான் என்று சொல்லுங்கள் சித்தி. மெய்யும் அதுதான். நான் மீண்டும் வருவேன் - தகுந்த பாதுகாப்போடு. வா மஞ்சு'' என்று ஒருவாறு மஞ்சரியை மீண்டும் வள்ளத்துக்குச் சுதாகர் அழைத்துச் சென்றபோது, ''ஏய்... என்ன அங்கே?'' என்று கனகலிங்கத்தின் கூப்பாடு கேட்டது.

கடல் காற்றுதான் இவர்களது பேச்சைக் கனகலிங்கத்தின் காதுவரை எடுத்துச் சென்றதோ, அல்லது, மனைவியை எண்ணிக் கிளர்ச்சி யுற்றிருந்ததால் அவரால்தான் நன்றாகத் தூங்க முடியவில்லையா - கனகலிங்கம் அன்று விரைவிலேயே எழுந்து விட்டார்.

காற்றுவாக்கில் கேட்ட பேச்சுக் குரல் அதுவரை கண்ட கனவின் தொடர் அல்ல என்று புரியவும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடிப்போய் ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தார்.

பெண்கள் இருவரையும் சுதாகரோடு வெளியே பார்க்கவும் அவருக்குச் சற்று நேரம் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை.

அந்த ராஸ்கல் சுதாகர்தான்! மீண்டும் அவரது வழியில் குறுக்கிட்டு காரியத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறான். கையெட்டும் தூரம் வந்த அறுபது கோடி மீண்டும் கைவிட்டுப் போகிறது! அவசரமாகத் தலையணையைத் தூக்கி எறிந்து விட்டுப் பார்த்தால் படகு மோட்டார் சாவி அங்கில்லை. பாவி சுதாகர்! பாதகி சகுந்தலா!

கண்மண் தெரியாத கோபத்தோடு கைத்துப்பாக்கியை எடுத்துக் கொண்டு மேல் மூச்சு கீழ் மூச்சு வாங்கக் கடற்கரைக்கு ஓடி வந்தார்.

"சீக்கிரம் போங்கள்!" என்று சகுந்தலா விரட்ட, "ஜாக்கிரதை, சித்தீ!" என்ற எச்சரிக்கையோடு சுதாகர் பாய்ந்து சென்று படகில் ஏறிக் கொண்டு, முடிந்த அளவு வேகமாகப் படகைச் செலுத்தலானான்.

தென்னிந்தியாவின் கிழக்குக் கடலோரம் ஆழமற்றது. மணற்பாங்காகவும் இருக்கும். ஆனால் மேற்குக் கரை அப்படிப் பட்டது அல்ல. அங்கங்கே பாறைகள் உண்டு. மலைமுகடுகளையும் அவற்றை ஒட்டிய பள்ளத்தாக்குகளையும் போல, இந்தப் பெரும் பாறைகளை அடுத்துக் கடல் மிக ஆழமாகவும் இருக்கும்.

கனகலிங்கத்துக்கு அந்த இடம் மனப்பாடம். கண்ணைக் கட்டி விட்டால்கூட அதில் படகு ஓட்டக் கூடியவர். எனவே, "நில்லுடா, டேய்..." என்று ஓடிவந்தவர், கிளம்பிச் சில பல வினாடிகளே ஆகியிருந்த போதும், படகு செல்லுமிடம் நிலை கொள்ளாத ஆழம் என்பதை அறிந்திருந்தார்.

இனி, நீரில் இறங்கி ஓடி, தப்பிச் செல்கிறவர்களைப் பிடிக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து, "சாவி எங்கேடி?" என்று கத்தியபடி மனைவியிடம் திரும்பினார்.

கணவரின் உத்தேசத்தைச் சகுந்தலா சரியாகவே ஊகித்தாள்.

இந்த மோட்டார்ப் படகில் சென்று துரத்தினால், சுதாகர், மஞ்சரியின் கதி என்ன ஆகும்?

வினாடியில் யோசித்து, கனகலிங்கம் நெருங்கி வருமுன், பலம் கொண்ட மட்டும் சாவியைக் கடலுக்குள் வீசி எறிந்தாள்.

'க்ளக்' என்ற சத்தத்துடன் கடலில் சாவி விழுந்து மறையவும் கனகலிங்கம் சில விநாடி நேரம் செயலற்றுத் திகைத்து நின்றார்.

உடனேயே, ஆவேசத்துடன், "பாவீ! ராட்சசீ! கூடவே இருந்து குழி பறித்தாயா? கட்டிலில், பக்கத்தில் உட்கார்ந்து, என் கையைப் பிடித்து ஏமாற்றினாயா? பாதகீ! பாதகீ!" என்று அலறினார்.

அசையாமல் நின்று, "ஏமாறுகிறவர் இருக்கிற வரைக்கும், ஏமாற்றுகிறவர்கள் ஏமாற்றிக் கொண்டேதான் இருப்பார்கள்!" என்றாள் மனைவி.

"என் வார்த்தைகளையே திருப்பிப் படிக்கிறாயா? பிசாசு! உன்னை... உன்னை..." என்று கை ஓங்கியவரை அலட்சியம் செய்து, கடல்புறமாய் இரண்டு எட்டு எடுத்து வைத்து, "மஞ்சுக் கண்ணு, இனி, சுதாதான் உனக்கு எல்லாம். நினைவு வைத்துக் கொள். அன்று காத்த உன் அத்தான், அவன் எப்போதுமே உன்னைக் காப்பான். அத்தானை விடாமல் பிடித்துக் கொள், கண்ணு" என்று இயன்ற மட்டும் உரக்க மொழிந்தார்.

அத்தையின் வார்த்தைகள், அவளுக்கு எதையோ நினைவூட்ட முயல்வது மஞ்சரிக்குப் புரிந்தது.

ஆனால் அதை யோசிக்கும் அவகாசம் கொடாமல், 'பிடித்துக் கொள்ளா? கழுதையை உயிரோடு விட்டால்தானடி

பிடித்துக் கொள்வதும் பிழைப்பதும்? சொத்தை எழுதி வாங்கிய பாவி, மனைவியைக் கொன்று தீர்த்து விட்டதாக ஆகட்டும்!'' என்று கூறிக் குறிபார்த்து கனகலிங்கம் மருமகளை நோக்கிச் சுட்டார்.

அனிச்சைச் செயல்போல மின்னல் விரைவுடன் குறுக்காக பாய்ந்து, மஞ்சரியின்மீது பாய இருந்த குண்டை சுதாகர் தன் உடலில் ஏற்றான்.

ஒரு கோணமாய் நீட்டிக் கொண்டிருந்த நெடிய பாறையொன்றைப் படகு கடந்து கொண்டிருந்த நேரம் அது.

சுதாகர் பாய்ந்ததும், குண்டு பாய்ந்த வேகமும் சேர்ந்து கொள்ள அந்தச் சிறு படகு ஒரு பேயாட்டம் ஆடிக் கவிழ்ந்தது, பாறையின் பின்னே மறைந்தது.

மஞ்சரி, சுதாகர் இருவருமே படகுடன் சேர்ந்து முழுக, அந்த இடத்தில் மட்டும் நீரில் செந்நிறம் பரவலாயிற்று.

''ஹாஹ்ஹா'' என்று உரக்க நகைத்தார் கனகலிங்கம். ''பெண்டாட்டியைக் காப்பாற்ற வந்தாயாடா? அவளுக்கு நீந்தத் தெரியாது! உனக்கோ குண்டுக்காயம்! கடல் மீன்களுக்கு நல்ல வேட்டைதான். போங்கள், செத்து ஒழியுங்கள்!'' என்று உறுமியவர், திடுமென நடந்து முடிந்து விட்ட நிகழ்ச்சியால் மலைத்து நின்ற மனைவியிடம் திரும்பினார்.

''பாவீ! பாதகீ! என் கனவையெல்லாம் பாழாக்கி விட்டாயே, பிசாசு!'' என்று கையாலும் காலாலும் துப்பாக்கிக் கட்டையாலும் அவளை அடித்து உதைத்து நொறுக்கியவர், கடைசியில் அவராகவே ஓய்ந்து, உட்கார்ந்து, கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு அழத் தொடங்கினார்.

மடமடவென்று நடந்துவிட்ட நிகழ்ச்சிகளால் மஞ்சரியும் மலைத்துத்தான் போயிருந்தாள்.

கணவன் தன்னைத் தேடி வந்து விட்டான்; அவன் ஒன்றும் 'விட்டது சனி' என்று ஊர் சுற்றப் போய் விடவில்லை என்பதே அவளுக்குப் பெரும் ஆறுதலை ஏற்படுத்தியிருந்தது. [illegible]

அவனது சில வினாடி அணைப்பு, அவளது அச்சங்கள் அனைத்தையுமே போக்கிவிட்டிருந்தது.

சகுந்தலாவோடு நடந்த வாக்கு வாதமும், தொடர்ந்து அவளை விட்டு விட்டுக் கிளம்ப நேர்ந்ததும் அந்த இனிய மனநிலையைச் சற்று கலைத்த போதும், அடித்தளத்தில் அமைதியும் ஆனந்தமும் அப்படியேதான் இருந்தன.

கனகலிங்கம் ஓடிவந்தபோதுகூட, திகில்படம் பார்க்கிற மாதிரி ஒரு பரபரப்பு இருந்ததே தவிர, அவள் அப்படி ஒன்றும் பயந்து நடுங்கி விடவில்லை; மாமன் தன்னை மெய்யாகவே சுடுவார் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.

ஆனால், சகுந்தலாவின் கடைசி வார்த்தைகள், அவள் உள்ளே எதையோ தொட்டுவிட, என்னவென்று அவள் சிந்திக்குமுன், நம்ப இயலாப் பயங்கரம் கண் முன்னே நடந்தேறிவிட்டது.

குருதி பெருக சுதாகரன் கடலில் விழ, அவன் தண்ணீரில் விழுந்து விடாமல் தடுப்பதாக எண்ணி, மஞ்சரியும் அவன் புறமே சரிந்து அவனைப் பிடிக்க முயல கனமற்ற அந்தப் படகும் கவிழ்ந்து போயிற்று; மஞ்சரியும் தண்ணீருக்குள் செல்லலானாள்.

திக்கு முக்காடிக் கையைக் காலை அடித்து, ஒருவாறு மேலே வந்து பார்த்தால், பாறைப்பகுதி அவளது முதுகுப் பக்கம் மறைந்துவிடக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை கடல்நீர் பரந்து விரிந்திருக்கக் கண்டாள்.

எவ்வளவு தண்ணீர்! கோடி கோடி கனலிட்டர் உப்புநீர்! சிறு காற்றினால் அலைபுரண்டு கோணல் மாணலாக அலைகளுடன் அன்றுபோலவே... 'அத்தானை விடாமல் பிடித்துக் கொள் கண்ணு...'' என்று அம்மா - அவளுடைய அன்னை கதறினாள். அன்றுபோல... ஐயோ, அம்மா சொன்னது சுதாகரைத்தான். அவளுடைய அன்புக் கணவனையேதான்! அவன்தான் அன்று அத்தான்!

ரத்த பந்தம் இல்லை என்றாலும் அன்பின் சொந்தத்தினால் அத்தையும் மாமாவுமாய் ஏற்ற உறவு. அவர்களுடைய மகனாய் 'அத்தான்' என்று அவள் முறை வைத்து அழைத்தது சுதாகரைத்தான்.

அன்று தாத்தா சொன்னபோது, ஏற்கவில்லையே! இப்போது அத்தை, அவளுடைய அன்னை அன்று உரைத்த அதே வார்த்தைகளைக் கொண்டு நினைவூட்ட முயன்றபோதுகூட, உடனே புரியவில்லையே!

என்ன மோசம்! மோகன்தான் அத்தான்; அவன்தான் சாத்தான் என்று மாமா கனகலிங்கம் புளுகியதை நம்பி என்ன மடத்தனம் செய்து விட்டாள்! சே!

நீர்ப்பரப்பில் தத்தளித்தவாறே, ''அத்தான்!'' என்று மதுமஞ்சரி வீறிட்டாள். ''நீங்கள்தான் அத்தான். நீங்களேதான், அன்று காத்...'' என்று கத்தியவள் நிலைதடுமாறி நீரினுள் சென்று ஒரு மடக்கு உப்புத் தண்ணீரைக் குடித்தாள். கையைக் காலை அடித்து, முயன்று மீண்டும் மேல்மட்டத்துக்கு வந்தாள்.

ஆனால் அவன் எங்கே? அன்று ஒரே லைஃப் பெல்டில் அவளோடு இணைந்து மிதந்தபடி அவளுக்குத் தென்பூட்டிய அவளுடைய அத்தான் சுதாகர் இப்போது எங்கே போய்விட்டான்?

சுரீலென்றது மஞ்சரிக்கு.

அவனுக்கு சுதாகருக்குக் குண்டடி பட்டதே! இப்போது அவன்...!

கண்மூடித் திறக்குமுன் பலநூறு காதவழி சென்று திரும்பியும் வந்துவிடும் வல்லமை படைத்தது மனம் என்பார்.

உள்ளே இழுத்த உப்பு நீரோடு தோன்றிய வித[illegible] போராடி, தண்ணீருக்கு வெளியே இருக்க முயன்ற மஞ்சரியின் மனம், அதன் முழுசக்தியையும் பயன்படுத்தி, சற்றுமுன் [illegible]தது, தொடர்ந்து நிகழ்ந்திருக்கக் கூடியது அத்[illegible] யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

அவளைக் காக்கவென்று குண்டை ஏற்ற சுதாகரன் இப்போது தண்ணீருக்கு அடியில் சமாதியாகி விட்டான்.

இவ்வளவு காலம் கழித்து அவள் அறிந்து கொண்ட உண்மை காலம் கடந்து அல்லவா தெரிய வந்திருக்கிறது! அவளுடைய அன்புக் கணவன் உயிரிழந்த பிறகு!

அன்று அவன் அழைத்தபோதே மனநல மருத்துவரிடம் சென்றிருந்தால்... சிகிச்சையை ஏற்றிருந்தால் அப்போதே இது தெரியவந்திருக்குமே!

இன்று, இந்தத் தகுதியற்றவளுக்காக, நெஞ்சிலோ, கழுத்திலோ துப்பாக்கிக் குண்டை ஏற்றுக் கடலின் அடியில் சமாதியாகியிருக்க மாட்டானே. பலி வாங்கிவிட்டாளே பாவி.

-அருகே கடலில் பரவியிருந்த சிவப்பு அவளது ஊகத்தை உறுதிப்படுத்தியது.

அவன் இல்லாத உலகில், அவளுக்கு மட்டும் என்ன வேலை?

உயிர் வாழும் ஆவல், அவளுக்கு அடியோடு விட்டுப் போயிற்று. நீரில் மூழ்காதிருக்கச் செய்து வந்த முயற்சியும் நின்றுவிட, மஞ்சரி மெல்ல நீரினுள் அமிழலானாள்.

விரைவிலேயே அவளது வாய், மூக்கு வழியே உப்பு நீர் உள்ளே சென்று வயிற்றையும் நுரையீரலையும் நிரப்ப, அவள் சுய உணர்வை இழந்தாள்.

மஞ்சரி நினைத்தது போல, சுதாகரனுக்கு மார்பிலோ கழுத்திலோ துப்பாக்கி குண்டு பாய்ந்துவிடவில்லை. மனை[illegible]யை முழுக்க மறைத்து, குண்டை ஏற்கத்தான் அவன் பாய்ந்தான் என்றாலும், அவன் பாய்ந்த வேகத்தில் படகும் அசைந்ததால் குண்டு அவனது கையைத் தோலும் கொஞ்சம் [illegible]யுமாகச் சிராய்த்ததோடு, அதன் வேக வழியே சென்றுவிட்டது.

-ஆனால், அப்படிச் சென்ற குண்டு, அந்தப் படகையும் துளைத்துச் சென்றதுதான் அநியாயமாகிப் போயிற்று.

மனைவியைக் காப்பதற்காக சுதாகர் இடம் மாறியபோதே தள்ளாட்டம் போட்ட படகு, அதை மிதக்கச் செய்த காற்றும் வேகமாக வெளியேறத் தொடங்கவே, முதலில் விழுந்த சுதாக ரின் மேலேயே கவிழ்ந்து சுருண்டு விட்டது.

அவனை மூடினாற்போலக் கிடந்த படகின் ரப்பர் ஷீட்டை ஒருவாறு விலக்கிக் கொண்டு சுதாகர் வெளிப்பட்டபோது, கணவன் மாண்டே போனான் என்று முடிவு செய்து, ஓய்ந்து மஞ்சரி முழுகி விட்டிருந்தாள்.

மதுமஞ்சரியை, சுதாகர் உடனேயே நீருக்கு வெளியே கொண்டு வந்துவிட்டான்.

ஆனால் படகு இல்லாமல், ரத்தம் ஒழுகும் ஒருகையுடன், உணர்விழந்த மஞ்சரியையும் தாங்கிக் கொண்டு நீந்திக் கரை சேர்வது முடியாத காரியம் என்பது அவனுக்குப் புரிந்தது.

அதே சமயம், கனகலிங்கத்தின் துப்பாக்கியில் இன்னமும் எத்தனை குண்டுகள் இருக்கின்றன என்பது தெரியாமல், அவரது கண்ணில் படுவது மிகவும் அபாயகரமான ஒன்று.

எனவே, கனகலிங்கத்தின் பார்வைக்குத் தப்பி, அந்த நெடிய பாறையின் இப்புறமாகவே, மனைவியை ஒருகையால் பற்றியபடி சுதாகரன் தொற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

அலைமேல் அலை அடித்து மொழுமொழுவென்றாகிவிட் டிருந்த அந்தப் பாறையில் அப்போது தொற்றிக் கொண்டிருப் பதே அவனுக்குப் பிரம்மப் பிரயத்தனமாக இருந்தது.

அப்போதும் இது தாற்காலிகமான உறைவிடமே. இன்னும் இரவு ஏறி, ஓதம் பெருகி, நீர் மட்டமும் அலையும் பெருகும் போது இந்த இடமும் மிகுந்த ஆபத்தானதே என்பதை அறிந்தி ருந்ததால், சுதாகரன் பெரும் கவலையோடு இருந்தான்

இந்த இடத்தில்தான் கடவுள் முதல் முதலாகத்தான் இருப்ப தைச் சுதாகரனுக்குக் காட்டிக் கொண்டார்.

பொதுவாக எந்தவிதப் படகுப் போக்குவரத்தும் அந்தப் பகுதியில் கிடையாது. ஆங்காங்கே பாறைகள் கிடந்தது, அதற்கு ஒரு காரணம்.

ஆனால் அன்று ஒரு கடத்தல் படகை விரட்டிச் சென்று, ஆட்கள், பொருளோடு படகைப் பிடித்துக் கொண்டு, அரசு அதிகாரிகள் வெற்றியோடு திரும்பிக் கொண்டு இருந்தனர்.

சமயத்தில், கனகலிங்கம் சுட்ட குண்டு சத்தத்தைக் கடல் காற்று அவர்களிடம் எடுத்துச் செல்ல, என்னவென்று ஆராய, அவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

வந்தவர்கள், சுதாகர், மஞ்சரியைக் கண்டதும் அவசரமாக அவர்களது பெரிய படகில் ஏற்றி, முதல் உதவியளிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

துப்பாக்கிச் சத்தம் பற்றி விசாரித்து, கனகலிங்கத்தைப் பிடித்து வந்ததோடு, அங்கே அடிபட்டு மயங்கி விழுந்திருந்த சகுந்தலாவையும் தூக்கி வந்தார்கள்.

கொச்சியை அடைந்ததும், கனகலிங்கம் சிறையில் அடைக் கப்பட, மற்ற மூவருக்கும் மருத்துவ மனையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டது.

சிகிச்சையின்போதும், மஞ்சரி எல்லோரையும் மிரட்டி னாள். எவ்வளவோ முயன்றும் அவளுக்குச் சுய உணர்வே மறுத்தது.

'மஞ்சரி, மஞ்சரி' என்று அழைத்துப் பார்த்தார்கள். 'விழித் துக் கொள்' என்று அதட்டினார்கள், பலமாகக் கன்னத்தில் தட்டினார்கள். உள் காயம், வெளிக்காயம் ஒன்றும் இல்லை; அதிக நீரும் குடிக்கவில்லை. சிறுவயது! ஆரோக்கியமாகவும் தானே தெரிகிறாள்? பிறகு என்ன? என்று குழம்பினார்கள்.

''அவளும் சேர்ந்து போராடினால்தானே? இந்த வயதில், வாழும் ஆசையே இல்லாது போகும்படி என்ன நேர்ந்தது?'' என்று சுதாகரனைக் குடைந்தார்கள்.

என்னவென்று பதில் கூறுவான், அவன்? மஞ்சரியின் சோர்வின் காரணம் அவனும்தான் என்ன கண்டான்?

கடைசியில் அலுப்புற்று, ''எதற்கும் நீங்கள் பேசிப் பாருங்கள், மிஸ்டர் சுதாகர். உங்கள் குரலாவது உங்கள் மனைவியை எட்டுகிறதா, பார்க்கலாம்.'' என்றார்கள் மருத்துவர்கள்.

பலவாறு முயன்று கடைசியாக சுதாகரின் குரல் ஒருவழியாக மஞ்சரியின் கருத்தை எட்டிவிட, அவள் மெல்ல இகலோகத்துக்கு மீண்டு வந்தாள்.

அப்போதும், மெள்ளக் கண்திறந்தவள், கணவனைக் கண்டதும், ''நீங்களா? எப்படி?'' என்று வியந்தாள்.

அடைத்திருந்த தொண்டையைச் செறுமிக் கொண்டு அவன் பேசுமுன், அவளாகவே யோசித்துக் கண்டுபிடித்து, ''ஓகோ! இதுதான் சொர்க்கமா?'' என்றுரைத்து மீண்டும் விழிமூடிக் கொள்ளவும், சுதாகரன் கதிகலங்கிப் போனான்.

16

மீண்டும் மஞ்சரி கண்மூடி மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டாள். திரும்பவும் அவளுக்கு உணர்வு வரச் செய்ய முடியுமா என்று சுதாகரன் பெரிதும் கலங்கிப் போனான்.

ஆனால் வைத்தியர்களுக்கு நம்பிக்கை வந்திருந்தது. கூடவே, மஞ்சரியின் உயிர்வாழ விரும்பாமையின் காரணத்தையும் அவர்கள் கண்டுபிடித்து விட்டிருந்தனர்.

எனவே, ''ஒருதரம் தெளிந்த மயக்கத்தை மீண்டும் தெளிய வைக்க இயலும், மிஸ்டர் சுதாகர். ஆனால் உங்கள் மனைவி கண்விழித்ததும், நீங்கள் உயிரோடு இருப்பதை அவளுக்குப் புரிய வைத்து விடவேண்டும். உங்களுக்கு ஆபத்து ஆகிவிட்டது என்றுதான் அவர்களும் வாழவிரும்பவில்லை!'' என்று புன்னகை செய்தார்கள்.

அதன்படியே, அடுத்து மஞ்சரி சற்றுத் தெளிவடைந்த போது, ''மஞ்சும்மா, எனக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை. நான் நல்லபடியாக - நல்ல...லபடியாகவே இருக்கிறேன். இதோ பார்!'' என்று அவளது கைகளைப் பற்றித்தன் முகத்தில் [illegible]ம்பில் வைத்துக் காட்டினான் சுதாகர்.

ஓர் ஆறுதல் பெருமூச்சுடன் அவள் உறங்கத் தொடங்கிய போது, மருத்துவர்களும்கூட ஆறுதல் பெருமூச்சு விட்டனர். சுதாகர் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டாம்.

கணவன் உயிரோடு இந்த உலகத்தில்தான் இருக்கிறான் என்று அறிந்த பிறகு மஞ்சரியும் பிழைத்து எழுவதில் ஆர்வம் கூடவே, அவளுக்கு விரைவிலேயே குணமாகத் தொடங்கி விட்டது. குணமாக குணமாக, உள்ளே கேள்விகளும் தோன்றலாயின.

ஒருநாள், அவள் இருந்த அறையின் வாயிலில் மோகனைப்போல, சற்று மெலிந்த ஓர் உருவம் தென்பட்டது. மோகன்தானா என்று அவனை அழைத்துப் பேசுமுன் அவன் திரும்பிச் சென்று விடவே, அவள் வாளா இருக்கும்படி ஆயிற்று.

அவளுக்கு எல்லாரைப் பற்றியும் அறிய வேண்டியிருந்தது. முக்கியமாக அத்தை பற்றி!

'ரவுண்ட்ஸ்' வந்த டாக்டர், நர்ஸ் யாரும் அவளிடம் எதுவும் கூற மறுத்தனர்.

காலை, மதியம், மாலை, இரவு என்று கணக்காக வந்து, மஞ்சரியிடம் நலம் விசாரித்துச் சென்ற சுதாகரனும் அதற்கு வேறு எதுவுமே பேசாமல் கிளம்பி விடுவான்.

ஒருநாள் பிடிவாதமாக, ''அத்தை எப்படி இருக்கிறார்கள்?'' என்று அவள் கேட்டதற்கு, ''அவர்களுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் இல்லை'' என்று கணவனிடமிருந்து வந்த பதிலால் அவளும் திருப்தியடைய நேர்ந்தது.

அன்றைய நிலைமையில், அந்தத் திருப்தியே அவளுக்குப் போதுமானதாய் விட, அப்படியே உறங்கியும் போனாள்.

ஆனால், உடலில் தென்பு பெருகப் பெருகப் பலநூறு விவரங்கள் அறிந்து கொள்ள மஞ்சரி விரும்பினாள்.

அவள் முகத்திலிருந்தே அவள் மனதைப் புரிந்து கொண்டு, "பொறும்மா, நின்று நிதானித்து உனக்கு விளக்கம் கூற இப்போது எனக்கு அவகாசமே இல்லை. அவ்வளவு வேலை! இன்னமும் சிலதினங்கள்தான். அதன்பிறகு உன் கேள்விகள் அத்தனைக்கும் பதில் சொல்கிறேன். இப்போ தைக்கு நீயும் நானும் நல்லபடியாக உயிரோடு இருக்கிறோம். உன் அத்தையும்தான். அதை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு, முழுமையான நலம் பலம் பெறுவதில் கவனத்தைச் செலுத்து. மற்றதைப் பிறகு பார்க்கலாம். சரிதானா?" என்றான் சுதாகரன்.

அத்துடன் கணவன் கிளம்ப ஆயத்தம் செய்யவும் தவிப்பு டன் கைநீட்டி, கையில் பட்ட அவனது ஆடையைப் பற்றி மஞ்சரி அவனை நிறுத்தினாள். "உங்கள் காயம்? ஒரே ரத்தமாக இருந்ததே" எனும்போதே அவளது பார்வை சுதாகரின் உட லைக் கவலையுடன் அலசியது.

இந்த முழுக்கைச் சட்டையினுள் இவன் எந்தக் காயத்தை எங்கு மறைத்து வைத்திருக்கிறான்? மார்பில்... தோளில்... கைகளில்...?

சட்டென சுதாகர் உரக்கச் சிரித்தான். தோளைக் குலுக்கி, "லேசான சிராய்ப்புதான், கண்ணம்மா. பென்சில் சீவும்போது பட்டுக் கொண்டால் ரத்தம் சொட்டுவதில்லை? அதுபோலத் தான். பார்!" என்று ஒருமுறை பூமிபோலத் தன்னைத்தானே சுற்றிக் காட்டினான். "இப்போது ஒன்றுமே இல்லை பார்!" என்று கைகளை விரித்தான்.

விரித்த இருகைகளில் ஒன்று உயர்ாமல், உயர முடியாமல் தாழ்ந்து நிற்கிறதா என்று அவள் ஆராய்கையிலேயே, "வருகி றேன், கண்மணி!" என்று அவன் கிளம்பிச் சென்று விட்டான்.

எப்படியும் அவனுக்குப் பெரிதாக ஒன்றும் இல்லை என்பதே அவளுக்குப் பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

இரு தினங்களில், மருத்துவ மனையிலிருந்து சுதாகர், அவளை ஒரு வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றான். சிறுவீடு என்றாலும் சகலவசதிகளுடன் கூடியது.

"இந்த வீடு நினைவு வருகிறதா, மஞ்சரி?" என்று வினவியனிடம், 'இல்லை' என்பது போலத் தலையாட்டினாள் அவள்.

இவனது காயம் எந்த அளவு ஆறியிருக்கக் கூடும்? இன்றேனும் காட்டுவானா? என்று அதே யோசனையாக இருந்தவள் வீட்டை எங்கே கவனித்தாள்?

"சத்யா மிஷினரியின் நகர்ப்புற விருந்தினர் விடுதி மஞ்சு! தெரியாது? அ...ன்று கூட வந்தாயே! அன்று, முதல்நாள்..."

அன்றைக்கும்தான், இந்த வீட்டைக் கவனிக்கும் மனநிலை அவளுக்கு எங்கே இருந்தது?

அன்றையப் பதைப்பை இன்று வெளிப்படுத்த விரும்பா மல் அவள் மீண்டும் வெறுமனே தலையசைத்தாள்

புரிந்து கொண்டு, "போகட்டும், நீ சற்றுப் படுத்து ஓய்வெடு. நான் இரவு உணவு வாங்கிவர ஏற்பாடு செய்கிறேன். போ. போய்ப்படு..." என்று அவளைப் படுக்கச் சொல்லி விட்டு, வேலையாளை அழைத்தபடி சுதாகரன் வெளியே சென்றான்.

கணவனது சொல்லுக்காகத்தான் மஞ்சரி படுத்தது. ஆனால் மனக்களைப்போ, உடல்களைப்போ, அவள் தன்னை மறந்து தூங்கி எழுந்தபோது இரவு ஏழு மணிதாண்டி விட்டிருந் தது. அவள் படுத்திருந்த அறையில் விடிவிளக்கு மட்டும் மென்மையாக ஒளிர்ந்து கொண்டு இருந்தது.

எப்போதோ சுதாகரன் வந்து, இருளில் அவள் தடுமாறக் கூடாது என்று இதை எரியச் செய்துவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும்! அவனால் எப்படி இவ்வளவு அன்பாயிருக்க முடிகிறது? அதுவும், அவனது கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் காரண மான அவளிடம்?

மெல்ல எழுந்து கணவனைத் தேடிச் சென்றாள்.

முன்ஹாலில் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்க, பக்கவாட்டு வராந்தாவில், தோட்டத்தின் இரவு மலர்களின் சுகந்தத்தை நுகர்ந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான் அவன்.

சற்றுநேரம், பின்னிருந்தே அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். பல நாட்களுக்குப் பிறகு, முதல் தடவையாக, முழுக்கைச் சட்டையின்றி அவன் நிற்கக் கண்டாள்.

வலது முழங்கைக்கு மேலாக அவன் கையில் கட்டைப் பார்த்ததும், அவளுக்குக் கண்ணீர் வந்தது. என்ன மாதிரி, உயிரைத் திருணமாக மதித்து அவளைக் காப்பாற்றினான்.

'திருணமாக மதித்து' என்பதுகூடச் சரியில்லை. தன் உயிரை அந்த அளவுகூட அவன் மதிக்கவே இல்லையே! அவளைக் காக்கும் முயற்சியில் தன் உயிர் போனாலும் அது சரிதான் என்றல்லவா காயமேற்று அவளைக் காத்தான்.

இந்தக் காயம் கையில்தான் படவேண்டும் என்று இல்லையே! மார்பில், தலையில், வயிற்றில்... எங்கே வேண்டுமானாலும் பட்டிருக்கக்கூடுமே! கையில் பட்டது அவளது நல்ல காலம். அவ்வளவுதானே?

சுதாகரனைப் பொறுத்தவரையில், இந்தக் காயம் எங்கே பட்டாலும் படட்டும் என்று நினைத்தல்லவா அவன் மனைவியைக் காக்க முனைந்தான்! ஐந்து வயதிலும் காத்தான். இப்போதும் காத்தான்.

இந்தக் கணவனுக்கு அவள் தந்ததெல்லாம் என்ன? ஒருதரம் - ஒரே ஒருதரம்கூட அவனை அவள் நம்பவில்லையே!

பின்னே வந்து நின்று பேசாமல் கண்ணீர் வடித்தாள்.

அரவம் உணர்ந்து, அவளை முன்புறம் இழுத்து அணைத்தான் சுதாகர். ஈரம் உணர்ந்து, "என்னடா அழுகை?" என்று கனிவுடன் வினவினான்.

அந்தக் குரலில், அவளுக்கு இன்னமும் கண்ணைக் கரித்துக் கொண்டுதான் வந்தது. ஆனால், செய்வதெல்லாம் செய்து விட்டு, கொஞ்சம் கண்ணீரை வடித்து சமாளிப்பது அவமானகரமாகத் தோன்றவே மஞ்சரி பெருமுயற்சி செய்து தன்னை அடக்கிக் கொண்டாள்.

"நீங்... நீங்கள் சாப்பிட.... வந்து, சாப்பிடலாமா?" என்று குடும்பத் தலைவியாய் வினவினாள்.

'தெர்மோபாட்'டில் சூடாக வாங்கி வைக்கப்பட்டிருந்த சப்பாத்தி, குருமாவை இருவருமாக உண்டு முடித்தனர்.

உண்ணும்போதே, சுதாகரன் அதுவரை நடந்ததையெல்லாம் சுருக்கமாக உரைத்தான்.

அரசின் ரோந்துப் படகு வந்து காப்பாற்றியது; கனகலிங்கத்தைக் கைது செய்தது, சகுந்தலாவை மருத்துவமனையில் சேர்த்தது, இங்கே சத்யா மிஷினரி நிர்வாகம் கவனிக்க நேர்ந்தது, ஊடே கனகலிங்கத்தின் மீதான வழக்கை அதிக விளம்பரம் இன்றி நடத்த ஏற்பாடு செய்தது, மோகனைத் தாயிடம் சேர்த்தது... உணவு முடியும் போது அவனது உரையும் முடிந்தது.

அவனதுசுருக்க, விளக்கத்தின் இடையே விட்டுப்போன மற்றை, ஊகித்துச் சேர்த்துக் கொண்டு மஞ்சரிக்கு மனம் வேதனைப்பட்டது. அவன் சொல்லாமல் விட்ட சொந்தக் காயத்தின் சிகிச்சை; அதற்காக ஓய்வு எடுக்கக்கூட முடியாமல் இங்கும் அங்குமாய் ஓடி அலைந்திருக்கிறான். இதன் நடுவே மனைவியைப் பார்க்க வேறு தினமும் நாலுதரம் மருத்துவமனை விஜயம்! அவளால்தான் அவனுக்கு எவ்வளவு தொல்லை! இத்தனை தொல்லைக்கும் காரணமான அவளை அவன் ஏன்தான் மணந்தானோ?

கழிவிரக்கமிக, எண்ணியதைச் சட்டெனக் கேட்டு விட்டாள் அவள்... "என்னை எதற்கு மணந்து கொண்டீர்கள், சுதாகர்?"

வியப்புடன் மனைவியை நோக்கினான் அவன். சட்டெனக் கண் சிமிட்டி, "பின்னே? அறுபது கோடி பெறுமானமான சொத்து வருமே! சும்மா விட்டு விடுவார்களா?" என்றான் விழிகளில் குறும்பு மிளிர.

ஆனால், அவன் எதிர்பார்த்ததுபோல மஞ்சரியால் சிரிக்க முடியவில்லை. மாறாக, "அப்படி நான் உங்களைத் தப்பாக நினைத்ததற்காக, என்றேனும் என்னை மன்னிப்பீர்களா?" என்றாள் வேதனையுடன்.

"சேச்சே! இதென்ன பெரிய வார்த்தை யெல்லாம், மஞ்சு?" என்று மென்மையாகக் கடிந்தான் கணவன். மஞ்சரியின் கைகளைப் பற்றி, "சும்மா ஒரு கேலிப் பேச்சுக்காகச் சொன்னால், அதற்கெல்லாமா, மனம் நோவது? சொல்லு, உன்னை வருத்தவென்று நான் ஒன்று சொல்வேனா? ம்?" என்று கண்களை நேராக நோக்கி அவன் கேட்டபோது, விழிகளில் நீர் ததும்ப இல்லையென்று அவள் தலையாட்டினாள். முன்பு அவன் கடுமையாகப் பேசியதெல்லாம் அப்போது அவளுக்குச் சத்தியமாக நினைவு வரவில்லை!

மென்மையாக அவளை முத்தமிட்டு, சோபாவில் அமர்த்தி, தானும் அருகமர்ந்து கொண்டு சுதாகர் பேசலானான். "உன் கேள்வியின் பதிலாக, 'உன்னைப் பார்த்தபின் விடமுடியவில்லை' என்று ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்லி முடித்து விடலாம். ஆனால் எல்லா விவரங்களையும் அறிந்து கொண்டால் தான் உனக்கு முழுமையான நிம்மதி கிடைக்கும் என்பதால் முதலிலிருந்தே சொல்கிறேன், கேள்!" என்று தொடங்கினான்.

"மஞ்சு, நீ இங்கே கிளம்பி வருமுன், நம் வீட்டில் வைத்துத் தாத்தா சொன்னது எல்லாம் நினைவிருக்கிறதல்லவா? அவை அத்தனையும் உண்மையே! முதலிலேயே நம் இருவருடைய தாத்தாக்களும் நண்பர்களாம். பிறகு அப்பா, உன் அப்பாவும், அம்மா உன் அம்மாவும் அண்ணன் தங்கை என்று உறவு முறை வைத்துத்தான் அழைப்பதுகூட. நீ பிறந்ததிலிருந்தே நம் இருவருக்கும் முடிபோட்டுப் பேசுவார்களாம்.

உன் பெற்றோர் என் அம்மா மூலம் அதில் அதிதீவிரம். என் அப்பாவுக்கும் விருப்பம்தான். ஆனால், இது போன்ற விஷயங்களில், பெரியவர்களாக முடிவு எடுப்பது கூடாது. வயது வரும்போது, இருவரும் விரும்பினால் இணைத்து வைப்போம் என்பாராம். ஆனால், பின்னொரு காலத்தில் இது நடக்க வேண்டும் என்பதே எல்லோர் விருப்பமாகவும் இருந்தது."

அதன் பின்னர், மஞ்சரியின் ஐந்தாவது வயதில் நேர்ந்த அந்த விபத்து பற்றிச் சொன்னான், அவன்.

"உல்லாசமாகச் சென்ற படகுச் சவாரிதான். பேச்சு சுவாரசியத்தில் ரொம்பவும் தூரம் சென்று விட்டார்கள். காற்று மாறிவிடப் படகிலும் ஓட்டை விழுந்து விட்டதாம். இருந்த ஒரே லைஃப் பெல்ட்டில் நம் இருவரையும் திணித்துக் கட்டி விட்டார்கள். உன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பது எனக்கு இடப்பட்டிருந்த கட்டளை.

"நம் பெற்றோரின் சமயோசித புத்தியால் அது நடந்தது. ஆனால் அந்த நேர அதிர்ச்சியும், உன் மாமாவின் போதனையும்தான் உன் மனதில் ஒரு தடை ஏற்பட்டுவிட்டது".

" பத்து வயது எனும்போது உங்களுக்கு நன்றாக நினைவு இருந்திருக்கும். அதைத் தாத்தா சொன்ன பிறகும் அதை நான் நம்பவில்லையே என்று உங்களுக்குக் கோபமாகத்தான் இருந்திருக்கும்! ஆனால் நான் தப்பாக..."

"கோபம் இல்லை மஞ்சு. ஆற்றாமை, ஆதங்கம், துன்பம் தீர்க்க ஒன்று சொன்னால் ஏற்க மறுத்து வீணாக வேதனை அனுபவிக்கிறாளே என்ற வருத்தம். ஆனால் அம்னீஷியா ஒருநாள் குணமாகியே தீரும் என்பதால், அந்தநாள் தானாக வரட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன்."

சிறு மவுனத்தின்பின் சுதாகர் மீண்டும் தொடர்ந்தான். "தங்கையின் மறைவைத்தான் செல்வந்தனாவதற்கான குறுக்கு வழியாகக் கனகலிங்கம் கருதினார். வழக்காடி, உன்னைத் தன் பாதுகாப்பில் வைத்துக் கொண்டார். முதலில் தாத்தா, அடிக்கடி உன்னைப் பார்க்க இங்கே வந்து கொண்டுதான் இருந்தார்.

ஆனால், இங்கே வந்த ஒவ்வொரு பயணமும், அவருக்கு மட்டுமின்றி உனக்கும் பெரும் துன்பமாகவே முடிந்தது. சும்மாவே இழப்பின் வேதனை வேறு. இந்தப் பயணங்களின் பின் உடல் நலமும் அவருக்கு வெகுவாகக் கெடவே, தாத்தா இங்கு வருவதையே நிறுத்தி விட்டார். அவர் வருவதால்தான் உனக்கும் வேதனை? வேண்டாம். எப்படியோ நன்றாய் இருந்தால் சரி என்று நினைத்து விட்டார்!''

கடிதம் எழுதியதாக அத்தை சொன்னது நினைவுவர, ''ஆனால்... பிற்காலம்... நம்பெற்றோர் ஆசை அதுபற்றி அதுபற்றி...'' நினைக்கவில்லையா என்று குற்றம் சாட்டத் தயங்கி இழுத்தாள் மஞ்சரி.

''யோசித்திருக்கிறார், மஞ்சரி'' என்றான் சுதாகரன். ''சத்யா மிஷினரி கணக்குகளைப் பார்க்க வரும்போதுதான் தாத்தா உன்னைக் காண வருவதும். அப்போதே கனகலிங்கம் பணம் திருடத் தொடங்கிவிட்டதால், தாத்தாவின் வரவைத் தடுக்கவே அவர் முன் உன்னை அவர் துன்புறுத்தியது, அது உன் மனநிலையைப் பாதித்து, 'இம்'மெனுமுன் நீ நடுங்கத் தொடங்கவும் தாத்தாவுக்கு 'சை' என்று ஆகிவிட்டதாம். பணம் போனால் போகிறது. நீ நன்றாயிருந்தால் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டார். எப்படியும் சகுந்தலா சித்தி உன்னை நன்றாக வளர்ப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை வேறு. பிற்காலம் பற்றியும், இந்தப் பணத்தை விடாமல் இருப்பதற்காக மகனுக்கு - மோகனுக்கு உன்னை மணம்புரிவிக்கக் கூடும் என்பது தாத்தா எதிர்பார்த்ததுதான். நம் பெற்றோரின் ஆசைவேறு என்பது தவிர, மற்றபடி அதில் பெரும் பிழை அவருக்குத் தோன்ற வில்லை. மகனுக்கு மணம் புரிவித்தால் கனகலிங்கம் உன்னை நன்றாகவே நடத்துவார் என்பது ஒன்று. உன் சந்ததிக்கே உன் சொத்து போகும் என்பதோடு, மோகன், சகுந்தலா சித்தியின் மகன் என்பதால் அவனும் நல்லவனாய்த்தான் வளர்வான் என்று முடிவு செய்து, அப்படியே நடக்கட்டும் என்று ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டார். ஆனால், ''அத்தையின் கடிதம் அதிர்ச்சி யாய் இருந்திருக்கும்!'' என்றாள் மஞ்சரி.

''கடிதம் பற்றிச் சித்தி சொன்னார்களா?'' என்று விசாரித்து [illegible]ந்து கொண்டு அவன் மேலே சொன்னான்.

''மோகன் தந்தை வழி செல்கிறவன் என்று அறியவும் [illegible] கலங்கிப் போனார். உன் அத்தையின் கடிதத்தை [illegible]னிடம் தந்து, நம் பெற்றோரின் விருப்பத்தோடு, தன் [illegible]பமும் அதுவே என்று தாத்தா சொன்னபோதுகூட எனக் [illegible] பெரிதாக ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஒரு பெண்ணைக் [illegible]யக் காலைக் கட்டியா திருமணம் செய்ய முடியும்? [illegible]ளுக்கே மாமன் மகனைப் பிடித்திருந்தால் நாம் ஏன் [illegible]யிட வேண்டும் என்றுதான் எண்ணினேன்''

''பிடித்தம் என்று கிடையாது சுதா... அதாவது அந்த [illegible]ரிப் பிடித்தம்!'' என்று இடையிட்டாள் மஞ்சரி.

அவளை லேசாக அணைத்து ''அது உடனேயே தெரிந்து [illegible]ண்டேன், கண்ணம்மா.'' என்றான் சுதாகர். ''ஆனால் [illegible] அன்றைய நினைப்பு அது. கூடவே, தாத்தாவேறு ஓய்ந்த [illegible]தால் எனக்கு வேலையும் அதிகம். இப்போது எப்படி [illegible]விட்டுப் போவது என்பது வேறு. தாத்தா மட்டும் [illegible]ன வற்புறுத்தி இருந்தால் 'திருமண விஷயத்தில் என்ன [illegible]யம்? என்று மறுத்திருப்பேன். ஆனால் அவர், என் [illegible] கூறியதைச் சொல்லி ''போய் ஒருதரம் அவளைப் [illegible]விடு. மற்றது உசிதம்போல - உன் விருப்பம்போலச் [illegible]லாம்'' என்றார். பார்ப்பதுகூட முடியாது என்று எப்படி [illegible]? வந்து உன்னைப் பார்த்த பிறகு...'' என்றவனின் [illegible]பு இறுகிப் போயிற்று.

[illegible]ரப் பூரிப்புடன், ''பிறகு?'' என்று ஊக்கினாள் [illegible].

[illegible]களில் அழுந்த முத்தமிட்டு, ''உன்னை ஒருபோதும் [illegible] முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்'' என்று [illegible] அவன்.

''[illegible]தை நீங்கள் முன்பே சொல்லி ஒழுங்காகத் திருமணம் [illegible]கலாமில்லையா? அப்படிச் செய்திருந்தால் இந்தக்

குழப்பமெல்லாம் நேர்ந்திராதே?'' என்று குறையோடு பேசினாள் அவள்.

''முதலிலேயே சொல்வதா? காலில் இருந்ததைக் கழற்றி விளாசியிருக்க மாட்டாயா? கண்ணுக்கு முன்னால் ஆதாரங்களைக் காட்டுகிறேன், ஒத்துக் கொண்டாயாக்கும்? அம்மையார் தான், தானவீர கர்ணன், கும்பகர்ணனுக்கு நேர் வாரிசாய் செய்ந்நன்றி செலுத்துவதற்காகப் பலிபீடத்துக்குச் சிரித்துக் கொண்டே செல்லத் தயாராக இருந்தீர்களே.'' என்று அவன் கிண்டலடிக்கவும் மஞ்சரி வெட்கித் தலைகுனிந்தாள்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்லிச் சமாளிப்பது என்றும் அவளுக்குப் புரியவில்லை. அன்று உத்தமக் கதாநாயகித்தனமாகத் தோன்றியது, இப்போது வடிகட்டிய அசட்டுத்தனமாக அவளுக்கே தோன்றுகையில் என்னதான் சொல்ல முடியும்?

சில வினாடிகள் அவளை வேடிக்கை பார்த்து விட்டு சுதாகர் மீண்டும் தொடர்ந்தான். ''பழைய கதை, அன்றைய நடப்பு எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி உன் மனதை மாற்றலாம் என்றால் அதற்கு அவகாசமும் இல்லை. உன் தந்தையின் உயில் பற்றி உனக்குத் தெரியுமில்லையா?''

''ம். அவ்வளவு எழுதி வைத்த என் தந்தை பேசாமல் என்னையும் உங்கள் தாத்தாவிடமே ஒப்படைத்திருக்கலாம்!'' என்று சற்று அலுத்துக் கொண்டாள் மஞ்சரி.

''ஊகூம்! அதை எதிர்த்து கோர்ட்டுக்குப் போகாமல் கனகலிங்கம் விடுவாரா? உன் தந்தையைக் கட்டாயப் படுத்தியோ, ஏமாற்றியோ எழுதி வாங்கிவிட்டதாகக்கூட வாதாடியிருப்பார்! தீர்ப்பு எப்படியாகும் என்று யார் அறிவார்? கூடவே, வழக்கையும் இழுத்தடிக்கலாம். அது, உன் மனநிலையை மேலும் பாதிக்கக்கூடும். இப்படி எழுதினால் அந்தத் தொல்லைகள் தவிர்க்கப்படுவதோடு, சகுந்தலா அத்தையின் உருவில் உனக்கு ஒரு நல்ல தாயாரும் கிடைப்பார்கள் என்பது வேறு! என் மாமனாரை சாதாரணமாக எடை போடாதே பெண்ணே! அவர் மிகவும் புத்திசாலி. மனிதர்களைக் கணிப்பதில் மன்

கெட்டிக்காரர். கொஞ்சமும் அவருடைய மகள் மாதிரி நீ கிடையாது. தெரியுமோ?'' என்று கேலி பேசினான் சுதாகரன்.

அவன் பேசிய விதத்தில் சிரிப்பு வந்தபோதும், மீண்டும் அவள் முகம் கன்றியும் போயிற்று. ''மாமா பற்றித் தெரியாது என்று நீங்கள் முதலில் சொன்னபோது மிகவும் ஆத்திரப்பட்டேன். ஆனால், மெய்யாகவே எனக்குத் தெரியவில்லையே!'' என்று வருத்தத்தை ஒளியாது காட்டினாள்.

சட்டென சுதாகரின் சிரிப்பு மறைந்தது. ''உனக்கு மட்டுமல்ல, மஞ்சரி. எனக்கும்தான் அவர்பற்றிச் சரியாகத் தெரியாது போயிற்று. எனக்கு தாத்தாவுக்கு... யாருக்குமே தெரியவில்லைதான். ஏன், இத்தனை ஆண்டுகள் கூடவே வாழ்ந்த உன் அத்தைக்குக் கூடத்தான் கணவரைப் பற்றித் தெரியவில்லையே! தெரிந்திருந்தால் அந்த இடத்துக்குக்கூடப் போயிருப்பார்களா? அதுவும் உன்னையும் அழைத்துக் கொண்டு'' என்றான்.

''அப்படியில்லை.'' என்று தொடங்கி சகுந்தலா முதலில் [illegible]த்தையும், பிறகு கனகலிங்கம் இருவரையும் அங்கே [illegible]த்துச் சென்ற விதத்தையும் பற்றி மஞ்சரி விவரித்தாள்.

சகுந்தலா பற்றிய முழுவிவரம் அறிந்ததும், ''உன் மாமா [illegible] உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாமல் போனதன் காரணம் [illegible]து புரிகிறது! ஆனால் செய்த சத்தியத்தை மீறவும் [illegible]ல், அவரைப் பற்றி உன்னை எச்சரிக்கவும் முடியாமல், [illegible]த்தி, எப்படித் தவித்திருக்க வேண்டும்!'' என்று சுதாகர் [illegible]ான்.

''[illegible]த்தை பற்றி நீங்கள் ஒன்றுமே தெளிவாகச் சொல்லவில் [illegible]. அத்தை இன்னமும் மருத்துவ மனையில் இருக்க [illegible] என்றால் மாமா அவர்களை என்ன செய்தார்?'' [illegible] நடுங்கியபடியே மஞ்சரி வினவினாள்.

''[illegible]ம்பவும் அடித்து விட்டார், மஞ்சு. கை, கால்களால் [illegible] துப்பாக்கி அடிக்கட்டையாலும் அடித்திருக்கிறார்.''

''[illegible]!'' என்று மேலும் நடுங்கியவளைத் தோளில் [illegible]ரவாய் வருடியபடி சுதாகர் மேலும் விவரித்தான்.

''நாங்கள் போனபோது, சித்திக்குச் சுய நினைவே இல்லை. கனகலிங்கம் உதைத்ததில் ஒன்றிரண்டு விலா எலும்புகள் கூட உடைந்து விட்டிருந்தன. பயப்படாதே இப்போது அபாயநிலை தாண்டிவிட்டது. ஆனால், இதுவும் ஒருவகையில் நன்மையா கவே முடிந்தது. தாயாரை இந்தநிலையில் பார்த்ததும், மோகன் மிகவும் அதிர்ந்து போனான். தந்தை இந்த அளவுக்கு - அதுவும் அவனுடைய தாயையே கொலை செய்கிற அளவு துணிந்தார் என்பது அவனை அடியோடு மாற்றிவிட்டது. உன் அத்தையி டம் உட்கார்ந்திருக்கிறான்'' என்றான்.

''ரோந்துப் படைதானே காப்பாற்றியது என்றீர்கள்? சுதா, அங்கே அந்த மறுநாள் நீங்கள் போலீசோடு வந்திருந்தால் அத்தைக்கு இந்தத் துன்பம் நேர்ந்திராதே என்று இப்போது தோன்றுகிறது'' என்றாள் மதுமஞ்சரி. ''நேர்ந்திராதுதான். ஆனால் இதைப் போலீஸ் வரை செல்லாமல் நமக்குள் முடிக்க விரும்பினேன். யோசித்துப் பார் மஞ்சு. போலீசில் புகார் செய்தால் சகுந்தலா சித்தி தன் கணவருக்கு எதிராக சாட்சி சொல்ல வேண்டுமே! அவர்கள் குணம் வேறு மாதிரி அல் லவா? அத்தோடு விஷயம் வெளியே வேறு பரவும். அவர்க ளுக்கு அவமானம் அல்லவா?'' என்றான்.

''இப்போது மட்டும்?''

''நான் தடுக்க நினைத்ததுதான் நடக்கிறது என்றாலும், மகன் திருந்திவிட்டது குறித்து சித்திக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி. இந்த ஒரு நன்மைக்காக இதை விடப் பலமடங்கு அடி, உதையோடு அவமானம்கூடப் படலாம் என்கிறார்கள்!''

''அப்படியானால் சரி!'' என்று ஆறுதலான பெருமூச்சுடன் கணவன் தோளில் வாகாகச் சாய்ந்து கொண்டாள் மனைவி.

சிறு அமைதியின்பின், ''முன்னெல்லாம் அத்தை அன் பைக் காட்டியதே இல்லை. மரக்கட்டை முகமும் வரட்டுக் குரலும்தான். ரொம்பவும் கண்டிப்பு வேறு. ஆனால், அந்தக் கண்டிப்பு மட்டும் இல்லையென்றால்'' என்று உடல் சிலிர்த்தாள்.

''என்னடா?''

''அவர்கள் மட்டும் அவ்வளவு கண்டிப்பாக இராது போயிருந்தால், மாமா கொடுத்த ஊக்கத்துக்கு மோகனிடம் நான் என்ன ஆகியிருப்பேனோ?'' என்று அருவருப்புடன் கூறினாள் அவள்.

''ஒன்றும் ஆகியிருக்க மாட்டாய். உன் குணமே வேறு. அந்த மாதிரித் தவறு ஏதும் நடக்க நீ அனுமதித்திருக்க மாட்டாய்'' என்றான் அவன் உறுதியோடு.

வியப்புடன் கூடவே வருத்தத்துடன் மஞ்சரி கணவனை நோக்கினாள். ''நீங்களும் நானும் ஒரே சமயத்தில்தான் சந்தித் தோம். என்னை நீங்கள் அறிந்து நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் நான் உங்களைப் புரிந்து கொள்ளவே இல்லையே!'' என்று மறுகினாள்.

''அதற்கு நிறையக் காரணங்கள் இருக்கின்றனவே!'' என்று [illegible]கர் மனைவியைத் தேற்றுவதில் முனைந்தான். ''முதலில் [illegible]த்தா பின்னணி முழுவதும் அவர் என்னிடம் சொல்லியிருந் [illegible]. சகுந்தலா சித்தியின் கடிதம், தொழிலில் அனுபவப்பட்ட [illegible] கைவந்திருக்கும் மனிதரை எடைபோடும் சக்தி, கூடவே [illegible] மூளைச் சலவை செய்ய யாரும் இல்லாத நிலை என்று [illegible] காரணங்கள் உள்ளன. ஆனால், உன் விஷயமே வேறு. [illegible]னைப் பொறுத்தவரை, சீனப்பெரும் சுவர் மாதிரி உன் [illegible] நமக்கிடையே நின்றாரே! மேலும் நம் திருமணம் நடந்த [illegible]யே உனக்கு என்மீது வெறுப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கும். [illegible]ன்று வந்த யாரோ ஒருவனை - கட்டாய மணம் [illegible]னை யாருக்குப் பிடிக்கும்?''

[illegible]ஞ்சரியின் கன்னங்களில் இளரோஜாக்கள் இரண்டு [illegible]ார்த்தன. ''ஒரேயடியாக அப்படிச் சொல்லவும் முடியா [illegible]

''[illegible]டி?'' என்று ஆர்வமாக வினவினான் அவன்.

''[illegible]றும் இல்லை என்று இல்லை... அன்று நம் முதல் [illegible] [illegible]ந்தபோது எனக்குத் தமிழ் வகுப்பு. சீதையும் [illegible] முதன்முதலாகச் சந்திப்பது அன்றையப் பாடம்.

நீங்களும் நானும்கூட அதுபோலவே முதல்முறையாக சந்திப்பதாக ஏனோ தோன்றியது!'' என்று சிறு வெட்கத்துடன் மஞ்சரி முறுவலித்தாள்.

''ஆகா! சீதையும் ராமனுமா? பிரமாதம்! பிறகு?'' என்று ஆர்வம் பொங்கக் கேட்டவனிடம், வருத்தத்துடன் உதட்டைப் பிதுக்கினாள் அவள்.

''அதுதான் சொன்னீர்களே சீனப் பெருஞ்சுவர் என்று'' என்று கசப்புடன் உரைத்தாள். ''அவ்வப்போது மாமா சொல்லிக் கொண்டே இருந்ததைத்தான் நம்பத் தோன்றியது. நீங்கள் என்னை அவசரமாக அவர் இல்லாத வேளையில் கட்டாயப்படுத்தி மணந்தது என் சொத்துக்காக என்றார். ரஞ்சனாவை மணக்க இருந்தவர் அவள் சொத்து இழந்ததால் என்னை மணந்தீர்கள் என்றார். பைத்தியம் என்று கூறி விலக்கிவிட்டு மீண்டும் ரஞ்சனாவை மணக்கப் போகிறீர்கள் என்றார். சொத்து, பணம் என்று ஓதிக் கொண்டே இருக்கவே அதையே அடித்தளமாகக் கொண்டு நினைக்கத் தொடங்கி விட்டேன். நீங்களும் அவ்வப்போது கடுமையாகப் பேசினீர்களா?''

''எப்போது கோபப்பட்டேன் என்கிறாய்? உன் மாமா மாயை அளவு மீறும் சமயங்களில்தானே? இயல்பில் இவ்வளவு அன்பாயிருப்பவன், மாமா விஷயத்தில் கடுமை காட்டுவானேன் என்று அந்த வழியில் யோசிக்கத் தொடங்கினால் புரிந்துவிடும் என்று நினைத்தேன்''

''அழகுதான்'' என்று மீண்டும் உதட்டைப் பிதுக்கினாள் மஞ்சரி. ''மாமா உங்களைப் பற்றிய உண்மைகளைச் சொல்லித் தருவதால் ஆத்திரப் படுகிறீர்கள் என்றுதான் நான் நினைத்தேன்!''

''தேவுடா!'' என்றான் அவன்.

''ச்சு... அதே ரீதியில்தான் நினைத்துக் கொண்டே போனானா? கடைசியாகப் பங்கு மாற்றப் பத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்கியதும் என் மனம் ஒடிந்தே போயிற்று.''

''குற்றவாளி என்று நிருபணம் ஆகிவிட்டதாகவா?''

''அப்படியல்ல'' என்று மறுத்தாள் மனைவி. ''இராது; இருக்க முடியாது என்று உள்ளூர உருப்போட்டது; பொய்த்து விட்டதே என்று...'' என்றவள், சற்று விலகி அவனது நேரே நோக்கி ''ஏன் அப்படிச் செய்தீர்கள்?'' என்று வினவினாள்.

''உன் மாமா மாயை நீங்கினால் ஒழிய நீ மனதார என்னோடு ஒன்றுபடுவது என்பது முடியாத காரியம் என்றாகி விட்டது, மஞ்சரி. உன்பங்குகளை எனக்குத் தந்துவிட்டுப் போனால் உடனே அவரது சாயம் கரைந்து விடும் என்பது எனக்கு நிச்சயம். நீயும் போவதில் உறுதியாக இருந்தாய்...''

ஒரு பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு நிமிர்ந்து கணவனைப் பார்த்தாள் மஞ்சரி. ''உங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கை மீறி, உங்களைப் பிரிந்து செல்வது எனக்கு எளிதாயில்லை, சுதாகர். ஆனால் ரஞ்சனா விஷயம் என்னால் தாங்க முடியாத அளவு சென்றுவிட்டது. தரங்கிணி அவளிடம் கொஞ்சுவதும், அலுவல் அறையில் உங்களோடு தனித்துப் பேசுவதும் வீட்டுக்கு அழைப்பதும், நீங்கள் தினமும் சென்றதும் கடைசியில் நீங்கள் என்னை மறந்து, என் கனவுபயம் மறந்து அங்கே தங்கியிருப்பதும்...''

சொல்லச் சொல்ல அப்போதும் மஞ்சரி மிகவும் கலங்கிப் போனாள். என்னதான் கணவனுக்கு அவளிடம் அன்பிருப்பது உறுதியாகிவிட்டாலும் ரஞ்சனாவின் பெயர் நெருஞ்சியாய் நெஞ்சைக் குத்தவே செய்தது.

''ஷ்'' என்று அவளைத் தோளோடு அணைத்து, தட்டிக் கொடுத்தான் சுதாகரன். ''ரஞ்சனா பற்றி நீ கவலைப்படவே வேண்டாம். என் வரையில் ஒருசிறு - அணுவளவு காரணம்கூடக் கிடையாது. ரஞ்சனா வீட்டில் அப்படி ஒரு நினைப்பு உண்டுதான். ஆனால் அதன் காரணம் காதல் அல்ல. தேவை. நம் வீட்டுப் பணம், சரிந்து விட்ட அவர்களது பொருளாதாரத்தைத் தூக்கி நிறுத்தும் என்ற அவசியத்தால் வந்த மோகம். தரங்கிணியிடம்

கூட ரஞ்சனா ஏதேதோ பிதற்றி, அவள்கூட அதைச் சற்று நம்பிவிட்டாள். ஆனாலும் அவளுக்கு உன்னிடம்தான் பிரியம் அதிகம். நீ கிளம்பும்போது சீக்கிரம் வந்துவிடும்படி கேட்க வில்லை?''

''அதுசரிதான். ஆனால் களையை வளர விட்டது நீங்க ளும்தானே? ரஞ்சனா வரும்போதெல்லாம் என்னை விரட்டி னீர்களே?'' என்றாள் குறையோடு.

''யோசி, மஞ்சு. ரஞ்சனா எனக்கு உறவு. நீ அப்படியில் லையே! உன் முன்னிலையில் தனது பொருளாதார, தந்தை சகோதரர்கள் பற்றிய கேவலங்களை எல்லாம் அவள் சொல்ல வேண்டும் என்று நாம் எதிர்பார்ப்பது நியாயமாகுமா? அவ ளது அந்தத் தயக்கத்துக்கு நான் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டா மா?''

''வேண்டும்தான்'' என்று மஞ்சரி ஒத்துக் கொண்டாள்.

பிறகு, ''அதனால்தான் கணக்குப் பார்க்க அங்கே போனீர் களா?'' என்று கேள்விபோல, அவளே காரணத்தையும் சொன் னாள்.

''ஆனால் அதுவும் ஒரு காரணம். பலவற்றில் ஒன்று'' என்ற சுதாகர் விரிவான விளக்கமும் கொடுத்தான். ''நம் வீட்டில் வைத்துப் பார்ப்பதானால், ரஞ்சனாவுடைய சகோதரர் கள், ஆடிட்டர் என்று எல்லோரையும் கணக்குப் புத்தகங்க ளோடு இங்கே இழுத்து வரவேண்டியிருக்குமே! என் பெண் டாட்டி சந்தேகப்படுகிறாள், எல்லோரும் அங்கே வந்து ஐயம் தெளிய வையுங்கள் என்று கூப்பிட முடியுமா?'' என்றவன், அவள் தலைகுனியவும், ''அத்தோடு, உன் புண் கீறிவிட வேண்டிய நிலைக்கு வந்து விட்டிருந்தது, மஞ்சரி. அன்பினால் மாற்றி விடலாம் என்று தாத்தா போட்ட திட்டமெல்லாம் பயனற்றுப் போயிற்று. நீதான், சும்மா ஒரு வார்த்தை பொதுப்ப டையாகப் பேசினால்கூட, ஜாடையாக உன்மாமாவைச் சொல் வதாக எண்ணி எங்கள் மீது பாயத் தயாராக இருந்தாயே! உன் நோய்க்கு மருந்து உன் மாமாவேதான் என்று உன்னை

அங்கே போகவைப்பதற்காகவும்தான்'' என்றவன் சட்டென முகம் மாறினான்.

அவளை முரட்டுத்தனமாக அணைத்து, ''ஆனால் உனக்கு இப்படி ஓர் ஆபத்து அங்கே காத்திருக்கக்கூடும் என்று சற்றும் எதிர்பாராமல் நானே உன்னை...'' என்றவனின் இறுகிய அணைப்பில் அவளுக்கு மூச்சு திணறியது.

''என்ன ஆபத்து...''என்றவளுக்கு உடனே புரிந்து போயிற்று. ''இப்படி அடித்து மிரட்டி எழுதித்தரச் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்? 'சுதாகர் மிரட்டிக் கையெழுத்து வாங்கி னார் செல்லாது'' என்று விட்டு இவரும் அதையே செய்தால் நான் சும்மா இருப்பேனா? சுதாகரிடம் போனதும் இதையே மாமாவுக்குத் திருப்பிச் செய்யமாட்டேனா என்று மாமா யோசிக்கவில்லையே என்று அத்தையிடம் அன்று சொன்னேன். என்ன நடந்தாலும் கையெழுத்து மட்டும் போடவே கூடாது என்று உடனேயே என்னிடம் சத்தியம் வாங்கினார்களே தவிரக் காரணம் சொல்லவே இல்லை... அந்தக் காரணம் அப்போது என் புத்திக்குப் புரிபடவும் இல்லை...!''

''வேண்டாம். இந்தப் பேச்சை விட்டுவிடு.'' என்று சுதாகர் அவளைத் தடுக்க முயன்றபோது, அவனது உடலில் ஒரு நடுக்கம் ஓடுவதை மதுமஞ்சரியால் உணர முடிந்தது.

அத்தைக்குச் சொல்ல முடியவில்லை என்றால் இவனால் கேட்க முடியவில்லை. அத்தைக்குத் தாய்ப்பாசம் என்றால் சுதாகரின் அன்பும் அதில் சற்றும் குறைவானதல்ல!

உள்ளூரக் குமிழியிட்டுப் பொங்கிய மகிழ்ச்சியில், மஞ்ச ரிக்குக் கனகலிங்கத்தின் திட்டம் அப்படி ஒன்றும் அச்சமூட்டுவ தாக இல்லை.

எனவே, ''மாமா என்னை உங்களிடம் திரும்பி வரவிடுவ தாகவோ இல்லை. போகவேண்டிய இடத்துக்கு அனுப்பி வைக் கிறேன் என்று அவர் கூறும்போதெல்லாம் அத்தை முகம் வெளுத்துப் போகும். ஆனால், அவர் அனுப்பி வைப்பதாக [illegible] இடம் பரலோகம் என்று நான் கண்டு கொள்ளவே

இல்லை. செய்வதையும் செய்துவிட்டுப் பழியை உங்கள்மேல் போடுவதற்காகத்தான், நீங்கள் கொடுமை செய்து கையெழுத்து வாங்கியதாக எழுதித்தரச் சொல்லியிருக்கிறார். என்ன திட்டம் பாருங்கள்! ஆனாலும் கொலை செய்யும் அளவுக்கா அவருக் குப் பணவெறி?!'' என்று வெறுமனே ஆச்சரியப்பட்டாள்.

''பணம் பத்தும் செய்யும்; அந்தப் பத்தில் கொலையும் அடக்கம்!'' என்றான் சுதாகர் கம்மிய குரலில்.

''ஆமாம். அதுசரிதான். கடைசியாக அவர் என்னை நோக்கிச் சுட்டாரில்லையா? அது மட்டும் சரியாக என்மேல் பட்டிருந்தால், என் அன்பை, உங்களுக்குத் தெரிவியாமலேயே நான் செத்...''

''போதும் என்றேனில்லையா?'' என்றவன், மேலே பேச விடாமல் மனைவியின் உதடுகளை அழுந்த முத்தமிட்டு மூடி னான்.

அந்த அணைப்பில் மனமும் உடலும் நெகிழ்ந்து விட்ட போதும், ரஞ்சனா விஷயத்தில் தன் தவறுக்காக மன்னிப்புக் கேளாமல் விட மஞ்சரிக்கு மனமில்லை. ''கண்ணெதிரே மாமா மற்ற பெண்களோடு தப்பு செய்தபோதும், அதையும் பொறுத்து, அத்தை, மாமாவோடு ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் நான் கண்ணால் எதையும் பாராமல், வெறும் கற்பனையிலேயே தப்புக் கணக்குப் போட்டு உங்களை விட்டுப் பிரிந்து போனேனே! எவ்வளவு பெரிய பிழை செய்தேன்!'' என்று வருந்தினாள்.

''இதில் இரண்டு விஷயங்கள் கண்மணி'' என்றான் சுதாகர். ''முதலாவதாக ரஞ்சனாவைக் காட்டிப் பிரிவுக்கு நானும் உன்னை ஊக்கினேன். அடுத்து சகுந்தலா சித்தி உன் மாமாவோடு ஒரே கூரையின் கீழ் வாழ்ந்தார்களே தவிர, அவரோடு சேர்ந்து வாழவில்லை. ஒரே வீட்டில் இருந்து கொண்டு மனைவி விலகிப் போவது எவ்வளவு பெரிய நரகம் தெரியுமா? நானும் ஒரு பத்து நாட்கள் அனுபவித்தேனே!'' என்று உரைத்தவன் மனைவியின் மலர் முகம் வாடுவது

பொறுக்காமல் ''அதற்கெல்லாம் ஈடுகட்ட உனக்கு 'ஓவர்டைம்' வேலை காத்திருக்கிறது. நினைவிருக்கட்டும்'' என்று கணவன் பார்வையுடன் போலியாக மிரட்டினான்.

மீண்டும் இளம்புன்னகை மலர, சிறு வெட்கத்துடன் தலையைத் தூக்கி சுதாகரின் கன்னத்தில் மஞ்சரி லேசாக இதழ் பதித்தாள்.

''அப்...பப்பா!'' என்று மயங்கி விடுவதுபோலப் பாவனை செய்தான் அவன். ''ஓவர் டைம் வேலையின் தொடக்கமே தலைகிறங்கச்செய்கிறதே!''

சிரிப்பினூடே, ''எல்லாக் குழப்பங்களும் உறுத்தல்களும் தீர்ந்து விட்டனவா, மஞ்சரி?'' என்று சுதாகர் வினவினான்.

''ஒரே ஒரு சின்ன சந்தேகம்!'' என்று மஞ்சரி தொடங்க வும், ''இன்னுமா?'' என்று பெரிதாக சோகம் காட்டினான்.

முறுவலித்தபடியே, ''அத்தை வீட்டுக்கு கிளம்பியபோது பத்து நாட்களுக்கு 'டிக்கட் இல்லை' என்று பொய் சொன்னீர் களே ஏன்?'' என்று விசாரித்தாள் அவள்.

''உன்னை அனுப்பி விட்டு நான் அங்கே நிம்மதியாய் இருக்க முடியுமா? கனகலிங்கத்தின் சாயம் வெளுத்தாலும், அவர் வேறு ஏதாவது திருகுதாளம் செய்யக்கூடும். நீயும் இவ்வளவு பேசிவிட்டு எப்படித் திரும்பிப் போவது என்று கௌரவம் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கலாம். இதையெல் லாம சீர் செய்ய நானும் அங்கே - அதாவது இங்கே வரவேண்டுமல்லவா? உன்னைத் தொடர்ந்து வரவேண்டுமா மல் அங்கே என் வேலைகளை ஒதுக்கி முடிக்க வேண்டுமல் லவா? நான் திரும்பி வரும்வரை எதெது, எப்படி நடத்த வேண்டுமென்று அவரவருக்குப் பொறுப்பு கொடுக்கவேண் டும்... இப்போது பார், உன் மாமா இங்கே எல்லாவற்றையும் போட்டது போட்டபடி விட்டு விட்டுப் 'பொய்மான்' பிடிக்கக் கிளம்பி விட்டார்; 'மிஷினரி'யில் என்ன குளறுபடி தெரியுமா? அந்தவாரத் தயாரிப்புக்குக் கச்சாப் பொருள் எதுவுமே இல்லை! என்னிடம் வந்து கையைப் பிசைந்து கொண்டு

நிற்கிறார்கள். சென்னைத் தொழிற்சாலைக்கு வந்த 'லோடு' ஒன்றை இங்கே அனுப்பச் சொன்னேன் - உடனடியாக! இது மாதிரி எத்தனை கவனித்துத் திட்டமிட வேண்டும்?'' என்று சுதாகர் விளக்கினான்.

''ஓகோ! இந்த வேலையால்தான் மருத்துவமனையில் என்னோடு நின்று ஒரு வார்த்தை பேசக்கூட முடியாமல் ஓடிஓடிப் போனீர்களா?'' என்று கேள்வியை பதிலாகத் தனக்குத் தானே விளக்கம் கூறிக் கொண்டாள் மதுமஞ்சரி.

ஒருகணம் தாமதித்து விட்டு, ''அது அப்படியல்ல, கண்ணம்மா'' என்றான் கணவன் கனிவான குரலில். ''என் காயம் ஆழமில்லை என்றாலும் குண்டு தோளில் கண்டபடி சிராய்த்திருந்ததால் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. அதற்குச் சரியாகக் கட்டும் பெரிதாக இருந்தது. நீ காட்டச் சொல்லிப் பிடிவாதம் பிடித்தால் என்ன செய்வது? சகுந்தலா சித்தியின் நிலைவேறு, மதில் மேல் பூனைமாதிரிக் கொஞ்சம் மோசமாகவே இருந்தது. அவர்கள் பிழைப்பார்களா என்பதே சந்தேகமாக இருந்தது. அதை உன்னிடம் சொல்லவும் முடியாது. நீ பாட்டில், 'சுதா' என்று அழைத்து, என்னிடம் விவரம் கேட்டால், எதையும் உன்னிடம் மறைக்கவும் என்னால் முடியாது. அதனால்தான், பேச்சுக்கே இடம் கொடாமல், ஓடிஓடி ஒளிந்து கொண்டிருந்தேன்'' என்று அவன் விவரிக்கவும் மதுமஞ்சரிக்கு மனதை என்னவோ செய்தது.

அவள் மீது இவ்வளவு அன்பு வைத்திருக்கிறானே! இவனைப் போய்ப் பிரிந்து வந்தாளே! அவனது ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் தப்புத்தப்பாக அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டு...

மனைவியின் கைவிரல்களைப் பற்றி விளையாடியபடியே, ''நீ என்ன நினைத்தாய் மஞ்சு?'' என்று வினவினான் சுதாகரன்.

உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு மஞ்சரி பேசாதிருந்தாள்.

சுவாரசியம் பிறந்துவிட, கண்களில் குறுகுறுப்புடன், ''சொல்லு, மஞ்சரி. என் மனைவி ஒன்றும் மக்கு மண்ணாந்தை

அல்ல என்று எனக்குத் தெரியும். அன்றைய மனநிலைக்கு ஏற்ப, நீயும் ஏதாவது யோசித்து வைத்திருப்பாய்தானே? சும்மா சொல்லு. அன்றைக்கு என்னைப் பற்றிய உன் அபிப்பிராயம் வேறு என்பது எனக்குத் தெரியும் என்பதால் தவறாக நினைக்க மாட்டேன். உம், சொல்லுடா...'' என்று கொஞ்சலாகவே வற்புறுத்திக் கேட்டான் சுதாகரன்.

சின்னக்குரலில், தான் நினைத்ததை மஞ்சரி கூறவும், அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ''பைத்தியக்காரி! ஒரு ஸ்டாம்புப் பேப்பர் வாங்கி, வேண்டியதை எழுதிக் கொண்டு வரப் பத்து நாட்கள் எதற்கு?... ஆனால் ஒன்று மஞ்சரி. இந்த மாதிரி விஷயங்களை எல்லாம் கற்றுக் கொடுக்காமல், வீட்டுப் பெண்களைக் கிணற்றுத் தவளைகளாக வைத்திருப்பதால் வந்த வினைகளில் ஒன்றுதான் இது'' என்று, பிழையின் பொறுப்பை அவளிடமிருந்து விலக்கி வேறிடம் தள்ளினான்.

ஆனால் மஞ்சரியால் அதை ஒத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ''ஓரளவுக்கு அது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால், உடனே மாற்றி எழுதித் தரும்படி மாமா கேட்டபோதே எனக்கு உண்மை உறைத்திருக்க வேண்டும் அல்லவா? தோன்றவில்லையே! நீங்கள் அவ்வப்போது சொல்வது போல, நான் முழுமுட்டாள்தான், இல்லையா?'' என்று ஒரு சுயவெறுப்புடன் அவள் உரைக்க, ''இல்லவே இல்லை!'' என்று உறுதி போட்டு அறிவித்தான் அவளுடைய அருமைக் கணவன்!

''நீ எப்போதுமே புத்திசாலிதான் கண்மணி. ஆனால் உன் புத்திசாலித்தனத்தை, மாமாபாசம் என்கிற பாசி மறைத்திருந்தது. அந்தப் பாசியை விலக்குவதற்காகத்தான் நான் அவ்வப்போது அந்த மாதிரிக் குத்திப் பேசியதெல்லாம். இப்போது தான், தானாகவே பாசி விலகிவிட, உன் புத்திகூர்மை பளீர் பளீர் என்று கேள்வியும் பதிலுமாக எப்படி வெளிப்படுகிறது பார்!'' என்று மனைவியை மெச்சிப் பேசினான் அவன்.

கூடவே, ''ஆனால் ஒன்று, கண்மணி, ரஞ்சனா, சொத்து, [illegible] விஷயங்களிலும் என்மேல் அணுவளவு பிழைகூடக் கிடையாது என்பதை மட்டும் நீ முழுமையாக நம்ப வேண்டும்.

உன் கெட்டிக்காரத்தனம், அங்கே ஏதாவது தப்புக் கணக்குப் போடுவதில் ஈடுபட்டு விடக்கூடாது!'' என்று முன்னெச்சரிக்கை யோடு சேர்த்துச் சொன்னான்.

புரிந்து கொண்டு ஒப்புதலாய்த் தலையாட்டினாள் மனைவி. ''இந்த இரண்டு விஷயம் மட்டும் அல்ல, இன்னும் நீங்கள் எதுபற்றி, என்ன சொன்னாலும் அப்படியே நம்பு வேன்.'' என்று உறுதியாய் உரைத்தாள்.

''என்ன சொன்னாலுமா?''

''ஆமாம்!''

''ம்ம்... நேற்று ஒரு வெள்ளைக் காக்காய் பறந்ததை என் இரண்டு கண்களால் பார்த்தேனே!'' என்று கண்களில் குறும்பு மின்னக் கூறினான் சுதாகரன்.

அப்பாவியாய் விழிகளை விரித்தாள் அவன் மனைவி. ''அப்...படியா?...!... அந்த வெள்ளைக்காக்காய் எந்தப் பக்க மாய்ப் பறந்ததுங்க மச்சான்?'' என்று அவள் கைகட்டி, வாய் புதைத்துக் கேட்கவும் அவனுக்கு அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு பீறிட்டது.

கூடச் சேர்ந்து முத்துப் பற்கள் மின்ன மனைவி நகைப்ப தைச் சற்றுநேரம் ரசனையுடன் பார்த்திருந்த சுதாகரன், மனைவி யின் செவ்விதழ்களை நோக்கி ஆசையோடு குனிந்தான்.